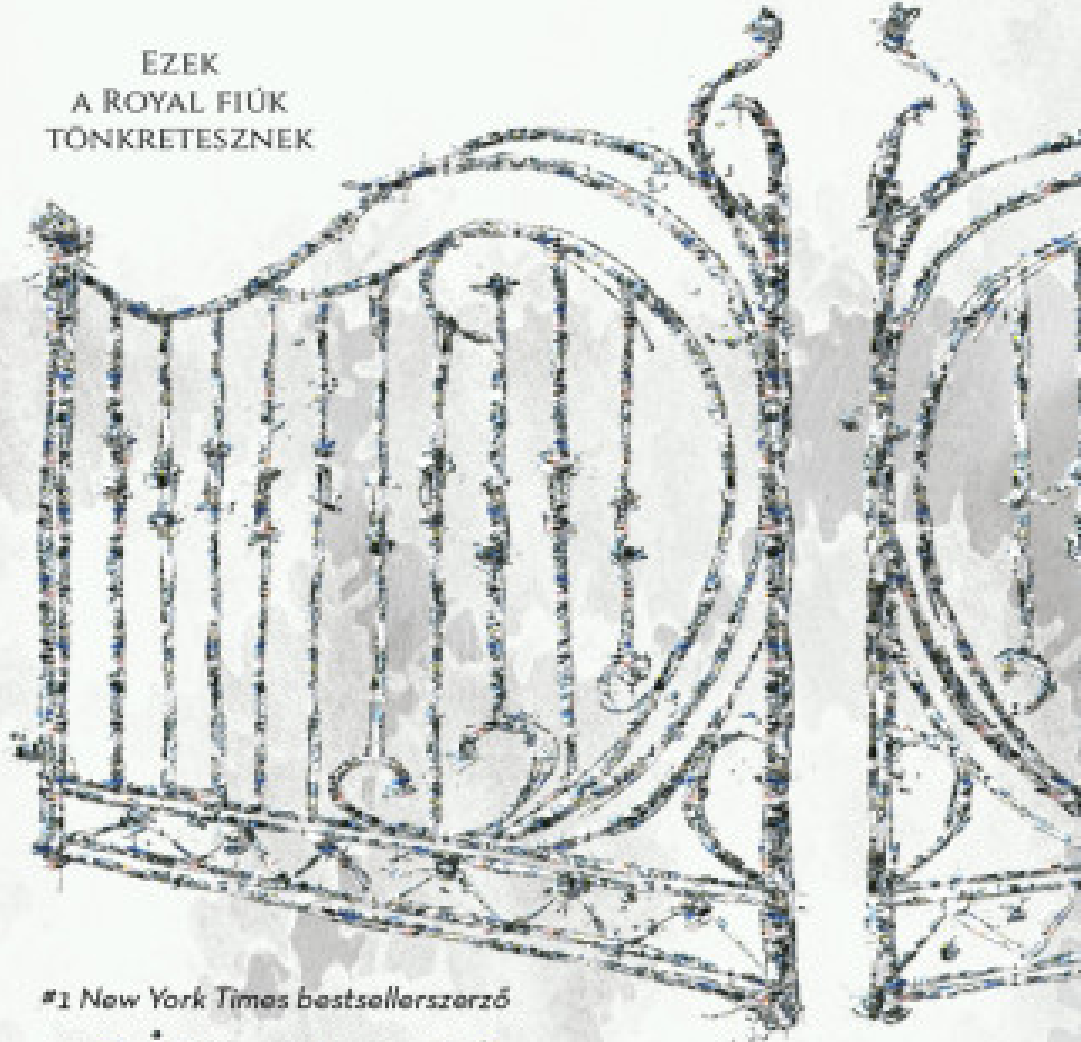

EZEK
A ROYAL FIÚK
TÖNKRETESZNEK

#1 New York Times bestsellerszerző

erin watt

A ROYAL CSALÁD 3.

CIFRA PALOTA

fiery
selection

erin watt

A ROYAL CSALÁD 3.

CIFRA PALOTA

- A PAPIR HERCEGNŐ MÉLTATÁSA -

„Függőséget okozóan olvasmányos ifjúsági regény.”

- Kirkus

„Új generációs *Kegyetlen játékok*”

- Jennifer L. Armentrout, New York Times bestsellerszerző

„Heves, fülbemászó és forró. Folyton csak a *Papír hercegnő* jár a fejemben. A cselszövő és szexi szereplők magukkal ragadnak, és nem engednek el. Tényleg kötelező olvasmány!”

- Emma Chase, New York Times bestsellerszerző

„A pajkosan szellemes írásmód, a mennyeien provokatív szereplők és a hátborzongató utolsó oldalak teszik lehetetlenné a *Papír hercegnő*t. Kétségtelenül az év legjobb könyve!”

- Rockstars of Romance

- A MEGTÖRT HERCEG MÉLTATÁSA -

„Ha filmszerű élményre vágysz, ami rengeteget ad, mégis még többért könyörögsz, akkor olvasd el ezt!”

- Suzanne, Tied Up In Romance

„Ebben a könyvben minden megvan. Kitűnő írásmód, fantasztikus szereplők, gimis dráma, szikrázó erotika és indulatok egy függőséget okozó csomagban.”

- Schmexy Girl Book Blog

„Ha olyan könyvet keresel, amiben mennyeien kegyetlen és érdekes szereplők vannak, hát ne keress tovább. Ez való neked.”

- Rowena, Book Binge

erin watt

A ROYAL CSALÁD 3.

CIFRA PALOTA

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2018
Írta: Erin Watt

A mű eredeti címe: Twisted Palace (The Royals Book 3.)

A művet eredetileg kiadta:
EverAfter Romance

Copyright © 2016 by Erin Watt
Cover Design by Meljean Brook

Hungarian translation © by Sándor Alexandra Valéria, 2018

A szöveget gondozta: Balogh Eszter

A sorozatterv, annak elemei és az olvasókhöz szóló üzenet a
borítóbelsőn Katona Ildikó munkája.

© Katona Ildikó, 2014

ISSN 2064-7174

ISBN 978 963 457 486 6

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2018-ban

Cím: 6701 Szeged, Pf. 784

Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139

E-mail: info@konyvmolykepzo.hu

www.konyvmolykepzo.hu

Felelős kiadó: Katona Ildikó

Műszaki szerkesztők: Zsibrita László, Gerencsér Gábor

Korrektorok: Réti Attila, Széll Katalin

Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen

Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

*Az olvasóknak, akik beleszerettek ebbe a sorozatba.
Ti keltettétek életre ezeket a sztorikat – méghozzá úgy,
ahogy azt sohasem hittük volna. Köszönjük!*

*Ez a könyv nem valós történetet ír le. A nevek, a szereplők,
a helyszínek és az események a szerző képzeletének szüleményei.
Valós eseményekkel, helyekkel és élő vagy elhunyt személyekkel
való egybeesés pusztán csak a véletlen műve.*

1. FEJEZET

REED

- HOL tartózkodott MA ESTE nyolc és tizenegy óra között?
- Mióta volt szexuális kapcsolata az apja barátnőjével?
- Miért ölte meg, Reed? Feldühítette magát? Megfenyegette, hogy elárulja a kapcsolatukat az apjának?

Elég zsarus műsort láttam a tévében ahhoz, hogy tudjam: az embernek be kell fognia a száját egy rendőrségi kihallgatósobában. Vagy hallgasson, vagy ejtse ki a bűvös három szót: „Az ügyvédemet akarom.”

Én pedig pontosan ezt csináltam az elmúlt egy órában.

Ha kiskorú lennék, akkor ezek a seggfejek nem is álmodnának róla, hogy szülő vagy ügyvéd jelenléte nélkül kérdezősködjének. De tizennyolc éves vagyok, úgyhogy azt hiszik, szabad a pálya. Vagy pedig olyan hülyének gondolnak, hogy az ügyvédem nélkül válaszolnék a sugalmazó kérdéseikre.

Cousins és Schmidt nyomozót mintha nem érdekelné a vezetéknevem. Ezt valamiért üdítőnek érzem. Egész életemben kivételezett voltam, mert Royalnak hívnak. Ha bajba kerülök a suliban, akkor apa kiállít egy csekket, és elfelejtik a bűneimet. Amióta az eszemet tudom, a lányok mindig sorban álltak, hogy

ágyba bújjanak velem, mert így elmesélhetik az összes barátjuknak, hogy megvolt nekik egy Royal.

Nem mintha akarnám, hogy sorban álljanak értem a lányok. Mostanában csak egy lány érdekel: Ella Harper. És mindjárt beledöglök, amiért végig kellett néznie, ahogy bilincsben elrácigálnak otthonról.

Brooke Davidson halott.

Még mindig nem bírom felfogni. Az apám platinaszőke hozományvadász barátja nagyon is életben volt, amikor nemrég eljöttem a tetőtéri lakásból.

De ezt nem mondom el a nyomozóknak. Nem vagyok idióta. Minden szavamat elferdítenék.

Cousins a hallgatásomtól dühösen két ököllel rácsap a köztünk lévő fémasztalra.

- Válaszolj már, te kis szarcsimbók!

Az asztal alatt kezd nekem is ökölbe szorulni a kezem. Ráveszem az ujjaimat, hogy ernyedjenek el. Itt aztán végképp nem kéne elveszítenem a fejem.

Cousinsra figyelmeztető pillantást vet a társa, egy Teresa Schmidt nevű nő.

- Reed - szólal meg kedvesen. - Nem tudunk neked segíteni, ha nem működsz együtt velünk. Mi itt segíteni szeretnénk neked.

Felvonom a szemöldökömet. Most komolyan elkezdtek jó zsaru, rossz zsarut játszani velem? Biztos ugyanazokat a műsorokat nézték a tévében, mint én.

- Emberek... - mondom flegmán. - Kezdem azt hinni, hogy baj van a hallásukkal, vagy ilyesmi. - Karba font kézzel válaszlok egy gúnyos félmosoly kíséretében. - Már kértem az ügyvédemet, ami azt jelenti, hogy elvileg várniuk kell a kérdésekkel, amíg megérkezik.

- Kérdezhetünk tőled - erősködik Schmidt. - Te pedig válaszolhatsz. Ezt nem tiltja a törvény. Önként is szolgálhatsz információkkal. Például előremozdíthatnánk a folyamatot azzal, ha elmagyaráznád, mitől véres a pólód.

Ellenállok a kísértésnek, hogy az oldalamba szorítsam a kezemet.

– Megvárom, hogy Halston Grier ideérjen, de köszönöm az infót.

Csend telepszik a kis helyiségre.

Cousins láthatóan csikorgatja az őrlőfogait. Schmidt csak felsóhajt. Aztán mindkét nyomozó hátratolja a székét, és szó nélkül kimegy a szobából.

Royal kontra rendőrség: 1-0.

Csakhogy hiába nyilvánítottak reménytelennek, attól még baromira ráérősen teljesítik a kérésemet. A következő egy órában egyedül ücsörgök a szobában, és azon töprengek, hogy a fenébe jutottam el az életemnek erre a pontjára. Nem vagyok szent. Sohasem állítottam, hogy az lennék. Kivettem a részemet a verekedésekből, könnyörtelen vagyok, ha annak kell lennem.

De... Én nem vagyok az a fajta pasas. Az, akit bilincsbe verve vonszolnak ki a saját otthonából. Az, akinek látnia kell a barátnője szemében tükröződő félelmet, miközben belövik egy járőr kocsi hátsó ülésére.

Mire megint nyílik az ajtó, eluralkodik rajtam a bezártság érzése, amitől a kelleténél durvábban csattanok fel.

– Elég sokáig tartott – torkolom le az apám ügyvédjét.

Az ősz hajú ötvenes férfi a késői időpont ellenére öltönyben van, és bánatosan rám mosolyog.

– Hű de jókedve van valakinek!

– Hol van apa? – követelek választ Griertől, és igyekszem átnézni a válla fölött.

– A váróban. Ő nem jöhet be ide.

– Miért nem?

Grier becsukja az ajtót, és odasétál az asztalhoz. Leteszi rá az aktatáskáját, aztán kinyitja az aranykapcsokat. – Mert nincs olyan korlátozás, aminek az értelmében egy szülő ne tanúskodhatna a gyermeke ellen. A tanúvallomás megtagadásának privilégiuma csak a házastársakra terjed ki.

A letartóztatásom óta most először kezdek émelyegni. Tanúskodás? Ez nem kerül a bíróság elé, ugye? Meddig akarják elvinni a zsaruk ezt a baromságot?

- Reed, vegyél egy nagy levegőt!

Összeszorul a gyomrom. Francba! Utálok, hogy akár csak egy fikarcnyi tehetetlenséget is mutattam ez előtt az ember előtt. Nem mutatkozom gyengének. Soha. Az egyetlen ember, aki valaha is képes volt belátni a páncélom mögé, az Ella. Az a lány képes a falaimon áttörve *tényleg* látni engem. Az igazi énemet – nem pedig a hideg, megkérgesedett seggfejet, akit mindenki más lát belőlem.

Grier elővesz egy sárga írótümböt egy aranyszínű töltőtollal, majd letelepszik a velem szemben lévő székre.

- Meg fogom oldani ezt az egészet – ígéri. – De először tudnom kell, mivel is állunk szemben. Abból, amit sikerült kipróbálnom a nyomozás felügyelőiből, úgy tudom, hogy van egy biztonsági kamerás felvétel, ami rögzítette, hogy ma este nyolc óra negyvenöt perckor belépsz az O'Halloran-rezidenciára. Ugyanazon a felvételen rajta van, hogy húsz perccel később távozol.

Gyorsan körbepillantok a szobában, hogy van-e kamera vagy hangfelvevő berendezés. Tükör nincs, szóval nem hinném, hogy bárki is figyelne valami sötét helyiségből a szomszédban. Legalábbis remélem.

- Minden, ami itt elhangzik, köztünk marad – bátorít az aggódo arckifejezésemet látva Grier. – Nem készíthetnek rólunk felvételt. Ügyvédre és kliensre vonatkozó jogok, meg minden ilyesmi.

- Aha – fújom ki lassan a levegőt. – Jártam ma a lakásban. De kurvára nem nyírtam ki.

- Rendben – bólint Grier, és lekörmöl valamit az írótümbjébe. – Menjünk vissza még korábbra. Azt szeretném, hogy az elejéről kezd. Mesélj nekem rólatok Brooke Davidsonnal. Minden apró részlet számít. Tudnom kell mindent.

Elfojtok egy sóhajtást. Fantasztikus. Ez aztán jó móka lesz.

2. FEJEZET

ELLA

A ROYAL FIÚK SZOBÁJA A DÉLI SZÁRNYBAN VAN, az apjuk lakosztálya pedig a villa másik felén. így a lépcsőn felérve egy éles jobbkanyarral végigsietek a fényes keményfa padlón Easton ajtajához. Nem válaszol a halk kopogásomra. Esküszöm, ez a srác képes lenne átaludni egy hurrikánt. Kicsit hangosabban kopogok. Miután nem hallok semmit, benyitok. Eastont az ágyon arccal lefelé elterülve találom.

Odamasírozva megrázom a vállát. Erre morog valamit.

Megint megrázom, miközben fojtogat a pánik. Hogy lehet az, hogy még mindig mélyen alszik? Hogy alhatta át az egész zűrzavart, ami az előbb odalent történt?

- Easton! - kiáltok fel. - Ébredj!

- Mi van? - zsörtölődik, és egyik szemét résnyire nyitja. - Francba, indulni kell edzésre?

Azzal átfordul a másik oldalára, és a takarót magával húzva sokkal többet villant magából, mint amennyit látnom kéne. Találok a földön egy ledobott melegítőnadrágot, amit odadobok az ágyra. A fején landol.

- Kelj fel!

- Miért?

- Mert leszakad az ég!

- He? - pislog álmosan.

- Kurva nagy gáz van! - ordítom, aztán ráveszem magam, hogy vegyek egy mély levegőt, hátha attól lenyugszom. Hiába. - Találkozzunk Reed szobájában, oké? - vetem oda neki.

Biztos hallja rajtam a megfégezhetetlen ijedtséget, mert késlekedés nélkül feltápáskodik az ágyból. Újabb villantásban részesülök, mielőtt kislisszoló az ajtón.

Reed szobája helyett a sajátom felé iszkolok a széles folyosón. Ez a ház képtelenül hatalmas és képtelenül gyönyörű, de annyira elcseszett benne mindenki! Beleértve engem is.

Azt hiszem, tényleg Royal vagyok.

De nem, igazából nem vagyok az. Eszembe juttatta az odalent bámuló pasas. Steve O'Halloran. A mégsem halott apám.

Elöntenek az érzelmek. Mindjárt összeesem és hisztériás rohamot kapok. Szörnyen érzem magam, amiért csak úgy otthagytam. Még csak be sem mutatkoztam neki, mielőtt sarkon fordulva felrohantam. Persze Callum Royal is ugyanígy tett. Annyira gyötri az aggodalom Reed miatt, hogy csak odavetette: „Steve, most nem tudok ezzel foglalkozni. Várj meg itt!” A büntudatom ellenére a tudatom alsó fiókjába suvasztom Steve-et, és jól bezárom. Most nem gondolkodhatok rajta. Reedre kell összpontosítanom.

A szobámba érve nem vesztegetem az időt: előhúszom a hátizsákomat az óriási ágy alól. Mindig olyan helyen tartom, ahol könnyen hozzáférek. A cipzárt kihúzva megkönnyebbülten felsóhajtok a bőrpénztárca láttán, amiben a Callumtól kapott havi kifizetéseimet gyűjtöm.

Amikor először ideköltöztem, Callum megígérte, hogy havonta ad nekem tízezer dollárt, ha nem próbálok meg elszökni. Akármennyire is utáltam a Royal-villát még az elején, nem kellett sok idő hozzá, hogy megszeressem. Mára már el sem tudnám képzelni, hogy máshol lakjak. Akkor is maradnék, ha nem lenne az „ösztöndíj”. De mivel annyi éven át éltem pénz

nélkül – meg az általában véve gyanakvó természetem miatt –, sohasem mondtam Callumnak, hogy álljon le a fizetéssel.

Most végtelenül hálás vagyok ezért a díjazásért. Elég pénz lapul a táskámban ahhoz, hogy hónapokig megéljek belőle, sőt valószínűleg még tovább is.

A táskát a vállamra kapva gyorsan Reed szobája felé veszem az irányt. Easton pont ekkor lép ki a folyosóra. Sötét haja százfelé áll, de most már legalább van rajta nadrág.

– Mi a fasz van? – követeli tőlem a választ a bátyja szobája felé menet.

Kivágom Reed gardróbjának ajtaját. Eszeveszetten keresek valamit a tágas térben a pillantásommal. Hátul, egy alsó polcon találom meg.

– Ella?

Nem válaszolok Eastonnak, aki a homlokát ráncolva nézi, ahogy kiráncigálok egy tengerészkék bőrröndöt a krémszínű szőnyegre.

– Ella! A fene egye meg, mondanál végre valamit?

A homlokráncolás után elkerekedik a szeme, és leesik az álla, amikor nekiállok holmikat dobálni a bőrröndbe. Pár pólót, Reed kedvenc zöld kapucnis pulcsiját, farmernadrágokat, néhány atlétát is... Mire lehet még szüksége? Ööö... bokszeralsók, zoknik, egy öv...

– Miért pakolod össze Reed ruháit?

Easton tulajdonképpen már kiabál velem, éles hangjával kizökkentve a pánikból.

A viseltes szürke póló kiesik a kezemből, hogy a szőnyegre hulljon. Felgyorsul a szívverésem, ahogy megint tudatosul bennem a helyzet súlyossága.

– Reedet letartóztatták Brooke meggyilkolásáért – bököm ki. – Apátok bent van vele a rendőrségen.

– Mi a franc?! – kiált fel. – Akkor jöttek a zsaruk, amikor vacsorázni voltunk?

– Nem, hanem miután visszaértünk Washingtonból.

Reeden kívül mindenki eljött a ma esti washingtoni vacsorára. Royalék így nyomják. Annyira tele vannak lóvéval, hogy Callumnak több magángép áll a rendelkezésére. Bizonyára segít a dologban, hogy egy olyan vállalatnak a tulajdonosa, amelyik repülőgépeket tervez, de attól még ez nevetségesen valószínűtlen. A tény, hogy ma este elrepültünk Észak-Karolinából Washingtonba – egy vacsora kedvéért – örülten burzsuj. Reed itthon maradt, mert fáj az oldala.

Múltkor megszárták este a rakparton, és azt mondta, hogy túl kába a fájdalomcsillapítóktól a kiruccanáshoz.

De ahhoz nem volt túl kába, hogy elmenjen meglátogatni Brooke-ot...

Istenem! Mégis mit művelt ma este?

– Kábé tíz perce történt – teszem hozzá erőtlenül. – Nem hallottad, hogy apád kiabál a nyomozóval?

– Baromira nem hallottam semmit. Én... Ööö... Lényegében ledöntöttem majdnem négy deci vodkát ma este Wade-nél – vallja be Easton, és szégyenkezés árnyéka vetül a kék szemére. – Rögön bekómáltam, ahogy hazaértem.

Még csak ahhoz sincs erőm, hogy kioktassam a piálás miatt. Eastonnak komoly függőségi problémái vannak, de Reed *gyilkossági* problémái jelen pillanatban ezerszer fontosabbak.

Ökölbe szorul a kezem. Ha Reed itt lenne, behúznék neki egyet. Azért, mert hazudott nekem. És azért is, mert képes volt elvitetni magát a rendőrökkel.

Végül Easton töri meg a döbbent csendet.

– Szerinted ő csinálta?

– Nem – válaszolom. De hiába magabiztos a hangom, mégis megráz a dolog.

A vacsoráról hazaérve láttam, hogy Reed oldalán kilazultak az öltések, és véres volt a hasa. Ezeket a kínos részleteket viszont megtartom magamnak Easton előtt. Bízom benne, de szinte sohasem józan. Reed védelme az első és legfontosabb a számomra, Eastonnak pedig ki tudja, mi csúszik ki a száján, amikor részeg vagy be van szívva.

Nagyot nyelve megint erre a feladatra koncentrálok: hogy megvédjem Reedet. Gyorsan bedobok még egypár ruhadarabot a bőröndbe, majd behúzom a cipzárt.

- Nem mondtad el, hogy miért pakolsz - szólal meg idegesen Easton.

- Arra az esetre, ha menekülnünk kell.

- Nekünk?

- Nekem és Reednek - ugrok talpra, hogy odarohanjak Reed komódjához, és megtámadjam a zoknis fiókot. - Csak fel akarok készülni mindenre, érted?

Ez az egy dolog, amiben profi vagyok: a menekülésre való felkészülés. Nem tudom, sor kerül-e majd rá. Talán Reed és Callum majd besétál az ajtón, hogy bejelentsék: „Minden megoldva, ejtették a vádakat!” Talán megtagadják Reedtől az óvadékot, a váltságdíjat, vagy hogy a fenébe hívják azt, és egyáltalán nem is jön haza.

De ha az említettek egyike sem történik meg, készen akarok állni arra, hogy eltűnjünk a városból egy szempillantás alatt. A hátizsákomban mindig ott lapul minden, amire szükségem van, de Reed nem olyan előrelátó, mint én. Ő inkább amolyan hirtelen típus. Nem mindig gondolkodik, mielőtt cselekszik...

Mielőtt gyilkol?

Félreteszem a szörnyű gondolatot. Nem! Reed nem követhette el azt, amivel vádolják.

- Ti meg mit kiabáltok? - kérdezi egy álmos hang Reed szobájának ajtajában. - Még a folyosó végén is hallani.

A tizenhat éves Royal ikrek lépnek be. Mindketten egy-egy takarót kötöttek a derekukra. Ebben a családban senki sincs tisztában a pizsama fogalmával?

- Reed kinyírta Brooke-ot - közli Easton a testvéreivel.

- Easton! - háborodom fel.

- Mi van? Nem nekem kell elmondanom a tesóimnak, hogy a bátyánkat épp most tartóztatták le gyilkosságért?

Sawyer és Sebastian egyszerre szisszen fel.

- Ez most komoly? - követeli Sawyer a választ.

- Az előbb vitték el a zsaruk - suttogom.

Easton mintha éremlyegne egy kicsit.

- És csak mondom, hogy nem csinálták volna ezt, ha nem lenne valami bizonyítékuk ellene - folytatja. - Lehet, hogy köze van a...

Erre rajzol egy kört a hasa elé.

Az ikrek döbbsenten pislognak.

- Mihez? A gyerekekhez? - kérdezi Seb. - Mit érdekelné Reedet Brooke bűdös kölyke?

Francba! Elfelejtettem, hogy az ikrek nincsenek képsben. Tudják, hogy Brooke gyereket várt, mert mindannyian jelen voltunk a borzalmas bejelentésnél, de gőzük sincs Brooke másik állításáról.

- Brooke megfenyegette Reedet, hogy azt mondja, hogy ő a gyerek apja - vallom be.

Két egyforma kék szempár kerekedik el.

- Nem ő volt - teszem hozzá határozottan. - Csak párszor feküdt le vele, és annak is már több mint fél éve. Még nem volt annyira előrehaladott a terhesség.

- Mindegy - von vállat Seb. - Szóval azt mondd, hogy Reed felkoppintotta apa gyerekmenyasszonyát, aztán meg kinyírta, mert nem akarta, hogy egy mini-Reed itt szaladgáljon?

- Nem tőle volt! - ordítom.

- Akkor tényleg apától? - érdeklődik lassan Sawyer.

- Nem hiszem - felelem habozva.

- Mert...

Jaj! Annyi titok lappang ebben a házban, hogy megtöltené a fél óceánt. De elegendem van már abból, hogy bármelyiket is őrizgessem. Az egyikünknek sem tesz jót.

- Elköttette magát - fejezem be.

- Ezt apa mondta neked? - néz rám Seb résnyire szűkült szemmel.

Bólintok.

- Azt mondta, hogy utánatok csináltatta meg, mert az anyukátok szeretett volna még gyereket, de valamilyen betegség miatt nem lehetett.

Az ikrek megint egymásra néznek, hogy szavak nélkül kommunikáljanak.

- Anya mindig is akart egy lányt - dörzsöli meg Easton az állát. - Sokat beszélt róla. Szerinte egy lány megpuhított volna minket. De én nem hinném, hogy a lányoktól bármilyen értelemben puha lennék - rándul meg a szája széle.

Összeszorul a torkom a dühtől. Hát persze, Easton megint valami szexszel kapcsolatos dologra céloz. Mint mindig.

Sawyer a szája elé kapja a kezét, hogy elfojtsa a röhögést, míg Seb leplezetlenül vigyorog.

- Akkor tegyük fel, hogy Reed és apa mindketten igazat mondanak. De akkor ki az apuci?

- Lehet, hogy nincs is gyerek? - veti fel Easton.

- Muszáj lennie - tiltakozom. Reed és Callum egy pillanatra sem kételkedett Brooke terhességében, szóval biztos igaz is volt.

- Nem feltétlenül - köti Easton az ebet a karóhoz. - Akár kamuzhatott is. Talán azt tervezte, hogy eljátssza a vetélést, miután apa feleségül veszi.

- Ez beteg, de lehetséges - bólint Seb, akinek szemlátomást tetszik az ötlet.

- Miért nem gondolod, hogy Reed ölte meg? - kérdezi tőlem Easton kíváncsi kék szemekkel.

- Miért gondolod, hogy képes volt rá? - vágok vissza.

Easton vállat vonva az ikrekre néz helyettem.

- Ha a csaj megfenyegette a családukat, akkor talán képes volt. Lehet, hogy vitába keveredtek, és baleset volt. Sokféle magyarázat lehet.

Félő, hogy visszajön a gyomromból az, ami már így is kitöréssel fenyeget. A kép, amit Easton lazán felvázol... lehetséges. Reednek felszakadt a sebe. Vértolt volt rajta. Mi van, ha...

- Nem - préselem ki magamból. - Nem ő volt. És nem akarom, hogy ez egyáltalán szóba kerüljön közöttünk. Ártatlan és kész.

- Akkor miért készülsz arra, hogy megpattanj a városból?

Easton halk kérdése körüllegi a szobát. Nyelek egyet, hogy elfojtsam a tehetetlen nyögésemet, és két kézzel megdörzsölöm a szememet. Igaza van. A lelkem mélyén már eldöntöttem, hogy Reed akár bűnös is lehet. Nem ezért áll a bőröndje a hátizsákkal együtt indulásra készen?

Még hosszabbra nyúlik a csend, amíg lépések összetéveszthetetlen zaját nem halljuk valahonnan letről. Mivel Royaléknál nincs bentlakó személyzet, a fiúk rögtön megfeszülnek a földszinti mocorgástól.

- Ez a bejárat ajtó volt? - kérdezi Seb.

- Visszajöttek? - tudakolja Sawyer.

- Nem - harapok rá az ajkamra. - Nem a bejárat ajtó volt. Hanem...

Megint összeszorul a torkom. Istenem! Megfeledkeztem Steve-ről. Hogy feledkezhettem meg róla, a fenébe is?

- Hanem mi? - faggat Easton.

- Steve - vallom be.

Erre mindannyian rám merednek.

- Steve odalent van. Pont akkor bukkant fel a ház előtt, amikor Reedet elvitték.

- Steve... - visszhangozza Easton kissé kábán. - Steve bácsi?

- Az a Steve bácsi, aki *meghalt*? - krákolja Sebastian.

- Nem halt meg - szorítom össze a fogamat. - Viszont úgy néz ki, mint Tom Hanks a *Számkivetettben*. Csak a röplabda nélkül.

- Bakker!

Amikor Easton elindul az ajtó felé, a csuklóját megragadva próbálom visszahúzni. Nem vagyok hozzá elég erős, da-megtorpan az érintéstől.

- Nem akarsz lemenni, hogy beszélj vele? - fürkészi egy pillanatig oldalra biccentett fejjel az arcomat. - Ella, ő az *apukád*!

- Nem - tér vissza a pánik érzése teljes erővel. - Ő csak egy pasas, aki felkoppintotta az anyámat. Most nem tudok vele foglalkozni. Én... - nyelek egyet megint. - Én nem hinném, hogy tisztában van vele, hogy a lánya vagyok.

- Nem mondtad neki? - kiált fel Sawyer.

Lassan megrázom a fejemet.

- Valamilyikőtök le tudna menni, hogy... Nem tudom... Hogy bekísérje az egyik vendégszobába vagy ilyesmi?

- Majd én - válaszolja rögtön Seb.

- Veled megyek - vágja rá az ikertestvére. - Ezt látnom kell.

Ahogy eliszkolnak az ajtó felé, gyorsan utánuk szólok.

- Srácok! Rólam ne mondjatok semmit. Még nem állok rá készen, de komolyan. Várjuk meg vele, amíg Callum hazaér.

Az ikrek erre megint olyan pillantást váltanak, amivel letudnak egy egész beszélgetést.

- Oké - feleli Seb, és már itt sincsenek. Loholnak lefelé a lépcsőn, hogy üdvözljék a mégsem-halott bácsikájukat.

Easton közelebb lép hozzám. Előbb a gardrób melletti bőröndön állapodik meg a tekintete, aztán a szemembe néz. Egy szempillantás alatt elkapja a kezemet, és összekulcsolja az ujjainkat.

- Nem menekülsz el, húgi. Tudnod kell, hogy ez hülye ötlet.

- Én menekülő vagyok, East - bámulom az összekulcsolt kezünket.

- Nem. Te harcos vagy.

- Másokért tudok harcolni. Például anyukámért, Reedért vagy érted, de... Egy konfliktus árnyékában nem vagyok jó - harapok rá még jobban az ajkamra. - Mit keres itt Steve? Elvileg meghalt. És hogy tartóztathatták le Reedet? - remeg vadul a hangom. - Mi van, ha tényleg börtönbe kerül emiatt?

- Nem fog - szorítja meg a kezemet Easton. - Reed vissza fog jönni, Ella. Apa majd mindent elrendez.

- Mi van, ha nem sikerül neki?

- Sikerülni fog.

De mi van, ha mégsem?

3. FEJEZET

ELLA

EGY ÁLMATLAN ÉJSZAKA UTÁN az előkertre néző pihenőszobában találok magam. Van itt egy kárpitozott pad a ház homlokzatát adó hatalmas felületű ablakok alatt. Lehuppanok rá, és az ablakpárkány fölött a kör alakú kocsifeljáróra szegezem a tekintetemet. A telefon az ölemben, de egész éjszaka és reggel meg se rezzen. Sehol egy hívás, sehol egy üzenet. Semmi.

A fantáziám álmokfutásba kezdett, és mindenféle jeleneteket gyárt. Hogy egy cellában van. Hogy egy kihallgatószobában van. Megbilincselik a kezét és a lábát. Megveri egy rendőr, amiért nem válaszol a kérdéseire. Vajon a tárgyalásig börtönben kell maradnia? Nem tudom, hogy működik ez az egész letartóztatásos, vádemeléses, tárgyalásos történet.

Csak azt tudom, hogy minél tovább van távol Reed és Callum, annál rosszabb a kedvem.

– Jó reggelt!

Kis híján leesem a padról az ismeretlen férfihangtól. Egy pillanatig azt hiszem, hogy valaki betört a házba, vagy talán a nyomozók jöttek vissza egy házkutatásra. De az ajtó felé nézve Steve O'Hallorant pillantom meg.

Leborotválta a szakállát, és pantallót húzott galléros inggel. Így már kevésbé tűnik hajléktalannak, és jobban hasonlít az apukákra az Astor gimi környékén – annál a magániskolánál, ahová Reed-del járunk.

– Ella, ugye? – kérdezi félénk mosollyal.

Gyorsan bólintok, és a telefonomat kijelzővel lefelé fordítva visszafordulok az ablakhoz. Nem tudom, hogyan viselkedjek a közelében.

Tegnap este a szobámban bujkáltam, amíg Easton és az ikrek gondoskodtak Steve-ről. Nem tudom, milyen mesét adtak neki elő rólam, de nyilvánvaló, hogy nem emlékszik rám, és a levélre sem, amit azelőtt kapott anyától, hogy elindult arra a sárkányrepülő s kiruccanásra, ahol elvileg meghalt.

Easton lefekvés előtt beugrott hozzám, hogy elmondja: Steve a zöld vendégszobában van. Azt se tudtam, hogy van itt zöld vendégszoba, azt meg pláne nem, hogy hol.

Bénító szorongás ösztönöz arra, hogy elmeneküljek és elbújjak. Már így is bujkálok. De az apám megtalált, és sokkal félelmetesebb szembenézni vele, mint száz zűrös csajjal a suliban.

– Nos, Ella... Kissé össze vagyok zavarodva.

Megijedtem, milyen közletről hallom. A vállam fölött megint hátranézek. Csak kétlépésnyire áll tőlem.

Belemélyeszttem a sarkamat a kárpitba, és ráveszem magamat, hogy ne moccanjak. Ő is csak egy ember. Két kézzel, két lábbal. Csak egy ember, aki levelet kapott egy haldokló nőtől a rég eltűnt lányáról, és ő ahelyett, hogy megkereste volna a nőt és a gyereket, elment szórakozni. Hát ilyen ember.

– Hallottad, amit mondtam?

Most még tanácstalanabb a hangja. Mintha nem tudná, hogy direkt nézem-e levegőnek, vagy csak nagyothallok.

Vetek egy kétségbeesett pillantást az ajtóra. Hol van Easton? És Reed miért nincs még itthon? Mi van, ha sohasem jön haza?

– Hallottam – motyogom végül, miközben összeszorul a torkom a félelemtől.

Steve még közelebb jön. Érzem a tusfürdőnek, samponnak vagy akárminek az illatát, amit ma reggel használt.

– Nem tudom, mire számítottam, amikor tegnap este kiszálltam abból a taxiból, de... Oltári biztos, hogy nem erre – vált keserűre a hangja. – Abból, amit East elmondott, jól értem, hogy letartóztatták Reedet?

Megint bólintásra rándul a nyakam. És valamiért zavar, hogy Eastnek hívja Eastont. Rosszul hangzik ez a becézés egy idegen szájából.

Ő nem idegen! Azóta ismeri a fiúkat, hogy megszülettek.

Nyelek egyet. Hát igen, ismeri őket. Ha Royaléknál bárki is idegen, akkor az én vagyok, nem pedig Steve O'Halloran. Mintha Callum egyszer mesélte volna, hogy ő az összes fiú keresztapja.

– De senkinek se jutott eszébe elmagyarázni nekem, hogy *te* ki vagy. Tudom, hogy egy ideig távol voltam, de a Royal-ház már évek óta agglegénylakás.

Hideg borzongás fut végig a gerincemen. Nem. Istenem, nem! Nem tudok most erről beszélni. Steve világoskék szeme viszont az arcomat fürkészi. Válaszra vár, én pedig tudom, hogy mondanom kell neki *valamit*.

– Callum nevelt lánya vagyok.

– Callum nevelt lánya – ismétli hitetlenkedve.

– Igen.

– Kik a szüleid? Callum barátai? Ismerem őket? – kérdezi félig saját magától.

Belém nyilall a pánik, de nincs időm felelni, mert egyszer csak megpillantom a család fekete autóját a kocsifeljárón.

Visszajöttek!

A padról felpattanva mindössze két másodperc alatt leérek a nappaliba. A kimerült Callum és az éppolyan fáradt Reed becammog, de mindketten megtorpannak, amikor meglátnak.

Reed felém fordul. Világító kék szemével lassan belenéz az enyémbe. A szívem kihagy egy ütemet, aztán zakatolni kezd. Szó nélkül rávetem magam.

Elkap. Egyik erős kezével beletúr a hajamba, a másikat pedig a derekam köré fonja. Úgy kapaszkodom belé, hogy összepréselődik a mellkasunk, mintha ezzel az egyszerű öleléssel biztonságban tudnám tartani.

- Jól vagy? - suttogom bele a mellizmába balról.

- Jól - válaszolja mély, rekedt hangon.

- Megijedtem - szöknek könnyek a szemembe.

- Tudom - leheli a fülembe. - Minden rendben lesz, megígérem. Menjünk fel, és elmagyarázok mindent.

- Nem, nem magyarázol - szólal meg Callum szigorúan, mert meghallotta. - Senkinek se mondatsz semmit, hacsak nem akarsz tanút csinálni Ellából.

Tanút? Jaj, istenem! A rendőrség tanúkat hallgat meg, Reed pedig azt próbálja beadni nekem, hogy minden rendben?

Még egy ember léptei hallatszanak a hátunk mögött. Reed elenged, majd elkerekedett szemmel néz a megjelenő magas, szőke férfira.

- Steve bácsi? - bukik ki belőle.

- Szia, Reed - biccent neki Steve.

- Jesszusom, Steve! - pördül meg Callum. - Megfeledkeztem arról, hogy előkerültél. Azt hittem, hogy csak álmodtam az egész baromságot. Ti ketten már találkoztatok? - néz egyikünkéről a másikra.

Vadul bólogatva próbálom átadni az üzenetet, hogy nem szeretném, ha ez az egész apa-lánya dolog kiderülne. Callum a homlokát ráncolja, de Steve eltereli a figyelmét, amikor megszólal.

- Pont akkor kezdtünk megismerkedni, amikor megjöttek. És nem, nem álmodtad. Túléltem.

Egy pillanatra végigmérik egymást, aztán mindketten előrelépnek, hogy félúton találkozva férfias ölelést váltsanak, amibe néhány kedves hátbaveregetés is beletartozik.

- A fenébe is, de jó itthon - mondja Steve a régi barátjának.

- Hogyhogy itt vagy? - kérdezi Callum döbbenten. - Hol a francban voltál kilenc hónapig? - érdeklődik félig dühösen, félig lenyűgözve. - Ötmillió dollárt költöttem a keresésedre.

- Hosszú történet - válaszolja Steve. - Leülhetnék valahol, hogy elmeséljem a...

A lépcső felől jövő lábdobogás szakítja félbe. A három fiatalabb Royal fiú bukkan fel az emeleti korlátnál, kék szemük pedig egyenesen Reedre szegeződik.

- Megmondtam nektek, hogy visszajön! - rikkantja Easton, miközben kettesével szedi a fokokat. Nagyon elaludta a haját, és egy szál bokszeralsó van rajta, de ez sem akadályozza meg abban, hogy adjon egy röpke ölelést Reednek. - Jól vagy, tesó?

- Jól - morogja Reed.

Sawyer és Sebastian is csatlakozik hozzánk, és az apjukra néznek.

- Mi történt a kapitányságon? - kezdi Sawyer.

- Most mi lesz? - folytatja Seb.

- Kirángattam az ágyból az egyik barátomat - sóhajt fel Callum. - Egy bírót, akivel jóban vagyok. Ő jött be ma reggel, hogy óvadékot tűzzön ki Reedre. Holnap délelőtt be kell vinnem Reed útlevelét az ügyintézőhöz. Addig is várunk. Steve, neked pedig lehet, hogy itt kell maradnod még egy darabig. A lakásod jelenleg lezárt bűnügyi helyszín.

- Miért? Valaki végre kinyírta az imádott feleségemet? - kérdezi Steve szárazon.

Meglepetten összerezzenek. Dinah egy szörnyen rosszindulatú nő, de nem hiszem el, hogy Steve azzal viccelődik, hogy valaki meggyilkolja.

Callum sem hiszi el, mert élesen válaszol neki.

- Ez aligha vicces, Steve. De nem ő, hanem Brooke halt meg. Reedet pedig alaptalanul vádolják azzal, hogy köze lenne a halálához.

Reed ujjai megfeszülnek, ahogy fogja a kezemet.

- Brooke? - vonja fel a szemöldökét Steve szinte a hajáig. - Mi történt?

- Fejsérülés - válaszolja lazán Reed. - És nem, nem én csináltam.

Callum csúnyán néz a fiára.

- Mi van? - mordul fel Reed. - Ezek tények, és én nem félek a tényektől. Azután mentem oda tegnap este, hogy Brooke felhívott. Ti mind leléptetek, én meg jól voltam, szóval odamentem. Vitatkoztunk. Eljöttem. Amikor eljöttem, nem volt boldog, de élt. Ennyi a történet.

És mi van a sebeddel? - kiabálnék rá legszívesebben. Mi van a vérfolttal, amit a derekadon láttam, amikor hazaértem a vacsoráról?

A torkomra forr a szó, amitől vad köhögésben török ki. Egy másodpercre mindenki rám mered, mielőtt Easton végre megszólal.

- Oké. Ha ennyi a sztori, én veled vagyok.

- Ez nem egy sztori -- sötétül el Reed arca. - Ez az igazság.

- Ahogy mondtam, én tökre veled vagyok, tesó - bólint Easton, és az újonnan érkezőre téved a tekintete. - Amúgy is sokkal kíváncsiabb vagyok Steve bácsi sztorijára. Feltámadtál? Az elég menő!

- Ja, semmit se mondott nekünk tegnap este - zsörtölődik Sebastian az apjára pillantva. - Meg akart várni téged.

- Miért nem megyünk át a konyhába? - sóhajt fel megint Callum. - Rám férne egy kávé. Amit a rendőrségen adtak, attól ég a gyomrom.

Mindannyian követjük a Royal család fejét a hatalmas, modern konyhába, amibe rögtön beleszerettem az ideköltözésemkor. Callum a kávégép felé veszi az irányt, mi pedig az asztalhoz megyünk, úgy ülünk le, mintha csak egy sima vasárnap lenne, nem pedig egy olyan vasárnap, ami előtt Reedet letartóztatták gyilkosságért, és egy halott pasas mászott ki az óceánból az ajtónk elé.

Annyira szürreális az egész, hogy nem fér a fejembe. Egyetlen mozzanata sem.

Reed a mellettem lévő székre ült le, és most a combomra teszi a kezét. Nem tudom, hogy engem vagy saját magát akarja-e ezzel bátorítani. Esetleg mindkettőnket.

Miután Easton helyet foglal, azonnal rátér a lényegre.

- Most akkor végre elmondod, hogy miért nem vagy halott? - kérdezi az apámtól.

- Még mindig nem tudom, hogy örültök-e ennek, vagy inkább elszomorít titeket - feleli az apám halovány mosollyal.

Egyik sem - bukik ki belőlem majdnem. Az utolsó pillanatban sikerül magamban tartanom, pedig ez az igazság. Steve előkerülése leginkább zavarbaejtő. És talán egy kicsit rémisztő is.

- Örülünk - jelentik ki kórusban az ikrek.

- Naná - helyesel Easton.

- Hogyhogy életben vagy? - tudakolja ezúttal Reed. Határozott a hangja, és nyugtatólag simogatja a combomat, mintha tudná, mennyire ki vagyok akadva.

- Nem tudom, mit mondott nektek Dinah a kis kiruccanásunkról, már ha mondott egyáltalán valamit - dől hátra Steve.

- Azt, hogy sárkányrepülőzni mentetek, és mindkét heveder megadta magát - csatlakozik hozzánk Callum az asztalnál, kezében két kávéval. Leteszi Steve elé az egyiket, aztán leülve belekortyol a sajátjába. - Dinah ki tudta nyitni a tartalék ejtőernyőjét, te meg beleestél az óceánba. Négy hétig kerestem a holttestedet.

- És csak ötmilláért - teszi hozzá Steve lusta félmosollyal. - Ilyen sóher vagy velem, öreg?

Callum ezt nem találja szórakoztatónak. Olyan merev az arca, mint egy kőszikla.

- Miért nem jöttél haza rögtön, miután kimentettek? Kilenc hónap telt el, az isten szerelmére!

- Mert csak pár napja mentettek ki - emeli a reszkető kezét az állához Steve.

- Micsoda? - dökken le Callum. - Akkor meg hol a pokolban voltál ennyi hónapig?

- Nem tudom, hogy a betegség vagy az éhezés miatt, de nem emlékszem mindenre. Tavínál mosott partra a víz, ami egy kis sziget Tongától több mint háromszáz kilométerre keletre. Súlyosan ki voltam száradva, és hetekig hol elájultam, hol magamhoz tértem. Az őslakosok gondomat viselték, és hamarabb is visszajöttem volna, de arról a szigetről csak egy halászhajóval lehet eljönni, ami évente kétszer jár, hogy kereskedjen a helyiekkel.

Az apád beszél - súgja az agyam. Az arcát fürkészve keresem, miben hasonlítunk, de a közös szemszínünkön kívül semmi mást nem találok. Azt leszámítva anyukám vonásait örököltem, az ő testalkatát, az ő haját. Maggie Harper fiatalabb és kék szemű kiadása vagyok.

Anya biztos nem gyakorolt valami nagy hatást Steve-re, aki semmi jelét nem mutatja annak, hogy felismerne.

- A szigetlakok egy olyan sirály tojásfajtát gyűjtenek, amit ingyencsökkentésként árulnak Ázsiában. A halászhajó elvitt Tongába, ahonnan el koldultam magamat Sydney-ig - kortyol bele a kávéjába. - Csoda, hogy életben vagyok.

Ez az évszázad legenyhébb megfogalmazása.

- Mikor értél át Sydney-be? - kérdezi Sebastian.

- Nem emlékszem - csücsörít apa eltöprengve. - Talán három napja?

- És nem gondoltál rá, hogy felhívj, és elmondd nekünk, hogy életben vagy? - jegyzi meg csalódottan Callum.

- Volt némi elintéznivalóm - válaszolja tömören Steve. - Tudom, hogy ha felhívtalak volna, akkor felülsz az első gépre, de nem akartam, hogy bármi is elvonja a figyelmemet a válaszok kereséséről.

- Milyen válaszok? - kérdezi Reed a korábbiánál még élesebben.

- Elmentem megkeresni a sárkányrepülő expedíció vezetőjét, hogy előkerítsem a holmijaimat. Ott maradt az útlevelem, a pénztárcám meg a ruháim.

- Megtaláltad a vezetőt? - érdeklődik Easton, akit magával ragadott a történet. Csakúgy, mint mindannyiunkat.

- Nem. Hónapokkal ezelőtt eltűnt. Amint rájöttem, hogy zsákutcába kerültem, elmentem az amerikai nagykövetségre, akik hazajuttattak. A reptérről egyenesen idejöttem.

- Jó, hogy nem mentél haza - teszi hozzá mogorván Callum. - Különben még talán téged is letartóztattak volna.

- Hol van a feleségem? - aggodalmaskodik Steve. - Dinah és Brooke mintha sziámi ikrek lennének.

- Dinah még mindig Párizsban.

- Mit csináltak ott?

- Vásároltak Brooke-kal - mondja Callum, aztán egy kis szünetet tart. - Az esküvőre.

- Miféle pöcsöt sikerült rászednie? - horkan fel Steve.

- Ezt itt - mutat saját magára Callum.

- Viccelsz?

- Terhes volt. Azt hittem, hogy tőlem.

- De hát te el...

Steve gyorsan észbe kapva körbenéz az asztalnál, hogy valaki észrevette-e az elszólását.

- Elköttette magát? - fejezi be helyette Easton.

Callum rám pillant, aztán megint a fiára.

- Te tudsz erről?

- Én mondtam el nekik - szegem fel az államot. - Túl sok hülye titok lappang ebben a házban.

- Egyetértek - helyesel Steve, és felém fordulva rám szegezi azt az ismerősen kék tekintetét. - Callum! - folytatja anélkül, hogy levonná rólam a szemét. - Most, hogy én már válaszoltam az összes kérdésedre, talán te is válaszolhatnál nekem egyre. Ki ez a bájos ifjú hölgy?

Reednek megfeszül a keze a combomon. A gyomromban mintha téglá lenne, úgy összeszorul. De az igazságnak úgyis ki kell derülnie valamikor. Mindegy, kiderülhet akár most is.

- Nem ismersz fel? - kérdezem erőtlenül mosolyogva. - Én vagyok a lányod.

4. FEJEZET

ELLA

NEM HINNÉM, HOGY STEVE O'HALLORAN AZ A FAJTA, aki túl gyakran lepődik meg. De most az egész teste megmerevedik a tömény sokktól, ami kiül az arcára is.

- Az én...? - fül el a hangja, és Callumhoz fordul. Talán segítségért? Támogatásért? Nem tudom.

Ahhoz képest, hogy olyan lazán kérdezte, hogy valaki „kinyírta”-e a feleségét, mintha képtelen lenne kezelni a drámai felfedezést, miszerint egy asztalnál ül a saját gyerekével.

- A lányod - mondja neki lágyan Callum.

Steve szaporán pislog.

- Emlékszel a levélre, amit azelőtt kaptál, hogy elindultatok az útra Dinah-val? - tudakolja Callum.

- Levélre? Kitől? - rázza a fejét lassan Steve.

- Ella édesanyjától.

- Maggie-től - szólalok meg rekedten. Ha anyára gondolok, mindig megfájdul a szívem. - Tizennyolc éve találkoztatok, amikor eltávon voltál. És hát ti ketten... Ööö...

- Összejöttetek. Egymásra cuppantatok. Vízszintesben nyomtátok - segít ki Easton.

- Ella édesanyja teherbe esett - veszi át a szót Callum, mielőtt a fia kimondhatná még azt a száz szalonképtelen szinonimát, amiről mindannyian tudjuk, hogy ott van a nyelve hegyén. - Próbált felkutatni téged a terhessége alatt, de nem járt sikerrel. Amikor kiderült, hogy rákos, küldött egy levelet a régi katonai bázisodra abban a reményben, hogy megtalálják a módját, hogy eljuttassák neked. És megtették. Megkaptad azt a levelet kilenc hónapja, éppen az indulásod előtt.

Steve megint pislog. Néhány másodperc múlva figyelmesen fürkészni kezdi az arcomat. Kíváncsian. Kedvtelve.

Fészkelődni kezdek a széken, mire Reed bátorítólag megsimogatja a combomat. Tudja, hogy nem szeretek a figyelem középpontjában lenni, márpedig a konyhában most mindenki engem néz.

- Te vagy Maggie lánya - állapítja meg Steve csodálkozással kevert érdeklődéssel. - Ő elhunyt?

Bólintok, mert akkora a gombóc a torkomban, hogy beszélni nem tudok.

- Te... az én lányom vagy - ejti ki lassan a száján, mintha ízlelgetné a szavakat.

- Aha - préselem ki magamból.

- Húha! Nos... rendben - tűr bele a hosszú hajába. - Akkor... azt hiszem, van miről beszélgetnünk, mi? - folytatja keserű mosollyal.

Összeszorul a gyomrom a rettegéstől. Még nem állok erre készen. Nem tudom, mit mondjak ennek az embernek, és hogy viselkedjek a jelenlétében. Lehet, hogy Royalék már évek óta ismerik Steve-et, de nekem idegen.

- Azt hiszem - motyogom a kezemet bámulva.

- De az ráér később is - veti fel Callum, mert megszán. - Miután berendezkedtél.

- Jól értem, hogy itt maradhatok, amíg a rendőrség be nem enged a lakásomba? - pillant rá Steve a régi barátjára.

- Hát persze.

Fokozódik a szorongásom. Nem tud elmenni egy szállodába vagy ilyesmi? Igen, a Royal-villa hatalmas, mégis idegesít a gondolat, hogy egy házban lakjak a halottnak hitt apámmal.

De miért? Miért nem ugrok ennek az embernek a nyakába, és köszönöm meg Istennek, hogy életben van? Miért nem úszom örömmámorban attól, hogy megismerhetem őt?

Mert idegen.

Most ennek az egy válasznak látom értelmét. Nem ismerem Steve O'Hallorant, és nem vagyok jó abban, hogy közel engedjek magamhoz másokat. Az egész gyerekkorom úgy telt, hogy egyik helyről a másikra költöztem. Próbáltam nem túl közel kerülni senkihez, mert tudtam, hogy anya úgyis csak összepakolja majd a cuccainkat, és akkor el kell búcsúznom.

Amikor idejöttem Bayview-ba, nem terveztem, hogy igazi kapcsolatokat alakítsak ki. Valahogy aztán mégis lett egy legjobb barátom, egy pasim, lettek imádott mostohatesóim, és egy olyan ember, aki akármilyen elcseszett is, apafigurává vált számomra: ő Callum.

Nem tudom, Steve hogy fér bele a képbe. És még nem állok készen arra, hogy kitaláljam.

- Akkor úgy lesz időnk megismerkedni Ellával, hogy ő hazai terepen van - mondja Steve. Tudatosul bennem, hogy mosolyog rám.

Válaszul én is magamra erőltetek egy mosolyt.

- Oké-zsoké.

Oké-zsoké?

Reed játékosan belecsíp a combomba. Felé fordulva látom, hogy nevetéssel küszködik. Hát ja. Talán nem Steve az egyetlen, aki sokkot kapott.

Szerencsére hamar Callum és Steve cégére, az Atlantic Aviationre terelődik a szó. Feltűnik, hogy Steve-et nem érdeklik az apró részletek - csak egy üzlet, amire homályos kifejezésekkel utalnak ők ketten. Callum egyszer mondta, hogy sokat dolgoznak a kormánynak. Végül elnézést kérve felállnak az

asztaltól, és bemennek Callum dolgozószobájába átnézni a legutóbbi negyedéves beszámolót.

Magunkra maradunk a fiúkkal. Az arcukat fürkészve próbálok rájönni, hogy ők is ugyanannyira ki vannak-e akadva az egész miatt, mint én.

- Ez kemény, mi? - bököm ki, miután senki sem szól semmit.
- Mármint hogy visszajött a halálból.

- Megmondtam neked, hogy Steve bácsi nagy forma - von vállat Easton.

Sawyer elvigyorodik, én pedig aggódva ránézek Reedre.

- Oda kell majd költöznöm hozzá és Dinah-hoz?

Ettől mindenki magához tér a konyhában.

- Semmiképp - vágja rá Reed mély és határozott hangon. - Apa a gyámod.

- De Steve az apám. Ha azt akarja, hogy vele éljek, akkor muszáj lesz mennem.

- Sem-mi-képp.

- Ki van zárva - csatlakozik Easton. Még az ikrek is együttértézőn bólogatnak.

Melegség árad szét a mellkasomban. Néha még mindig nem tudom elhinni, hogy mindegyikükkel utáltuk egymást, amikor először idekerültem. Reed elhatározta, hogy tönkretesz, a testvérei pedig felváltva gúnyolódtak velem, vagy éppen levegőnek néztek. Napi szinten eszembe jutott, hogy elmeneküljek.

Most pedig már el sem tudnám képzelni a Royal fiúk nélkül az életemet.

Megint összeszorul a gyomrom az idegességtől, amikor eszembe jut, hol töltötte Reed az éjszakát. Nagyon is reális esélye van annak, hogy ő *tényleg* nem lesz jelen többé az életemben, ha a rendőrség komolyan azt hiszi, hogy ő ölte meg Brooke-ot.

- Menjünk fel - indítványozom remegő hangon. - Azt akarom, hogy elmesélj nekem mindent, ami a rendőrségen történt.

Reed bólint, és szó nélkül feláll. Amikor viszont Easton is felpattan, felemeli a kezét.

– Neked majd később. Hadd beszéljek előbb Ellával.

Easton biztos látja az arcomra kiült pánikot, mert most először szót fogad.

Miközben felmegyünk a hátsó lépcsőn az emeletre, összekulcsolom az ujjaimat Reedével. Amint kettesben vagyunk a szobámban, nem vesztegeti az időt: rögtön magához ránt.

Pislogni sincs időm, olyan gyorsan tapasztja rá a száját az enyémre. A csókja forró, kétségbeesett és nagyon nyelves. Azt hittem, túlságosan kimerült vagyok ahhoz, hogy bármi más érezek a fáradtságon kívül, de az egész testem sajogva megfeszül, ahogy Reed az önkívület határára sodor az ügyes ajkaival.

Tiltakozva felmordulok, amikor elszakad tőlem.

– Azt hittem, beszélgetni fogunk – kuncog.

– Te csókolnál meg – zsörtölődöm. – Hogy is tudnék a beszélgetésre összpontosítani a nyelveddel a számban?

Lehúz az ágyra, hogy egy másodperccel később már egymással szemben feküdjünk az oldalunkon, összegabalyodott lábakkal.

– Féltél? – suttogom.

– Nem nagyon – lágyul el a gyönyörű arca.

– Letartóztattak gyilkosságért – tiltakozom aggódva. – Én a helyedben félttem volna.

– Nem öltem meg senkit, Ella – simogatja meg ujjbegyeivel az arcomat. – Esküszöm, hogy Brooke életben volt, amikor eljöttem a lakásból.

– Hiszek neked.

És tényleg. Reed nem gyilkos. Vannak hibái – jó sok hibája van –, de soha-soha nem lenne képes kioltani valakinek az életét.

– Miért nem szóltál róla, hogy ártmentél? – kérdezem megbántva. – Mit mondott neked Brooke? És a vér az oldaladon...

– Meghúzódott a varrat. Nem hazudtam. Biztos a hazaúton történt, mert nem vérzett, amíg ott voltam. És azért nem szóltam róla neked, mert bekábultam a fájdalomcsillapítóktól, mire hazaértél, aztán elkezdünk kavarni... – sóhajt fel. – Elterelődött a figyelmem. És hidd el, nem is tűnt fontosnak az egész. Reggel úgymondtam volna valamit.

Semmi más nem sugárzik az arcáról és a hangjából, mint őszinteség. A tenyerébe hajtom a fejemet, mert még mindig az arcomat lógja vele.

– Pénzt akart tőled?

– Aha – feleli kedvtelenül. – Kiakadt, mert apa időpontot kért egy apasági tesztre. Alkut akart kötni velem, hogy ha átíratom rá a befektetési alapomat, akkor eltűnik a pénzzel, és soha többé nem látjuk.

– És te nemet mondtál?

– Naná, hogy nemet mondtam! Egy fillért sem akartam adni annak a nőnek. A DNS-teszt kimutatta volna, hogy a gyerek nem az enyém, és nem is apáé. Szerintem csak pár napot kellett volna várnunk az eredményre... – sötétül el a tekintete. – Kurvára nem hinném, hogy öngyilkos lett.

– Szerinted baleset volt? – kapaszkodom bele a szalmaszádba, de őszintén szólva nem értem, hogy történhetett volna meg ezek bármelyike. Brooke tényleg szörnyű – volt –, de egyikünk sem akarta, hogy meghaljon.

Azt talán igen, hogy eltűnjön. De azt nem, hogy meghaljon.

Legalábbis én nem akartam.

– Gőzöm sincs – válaszolja Reed. – Nem lepődnék meg rajta, ha Brooke-nak lettek volna ellenségei, akikről nem tudunk. Felhúzhatta valakinek az agyát annyira, hogy az illető szétverte a fejét.

Ettől elfintorodom.

– Bocs – motyogja sietve.

– Milyen bizonyítékuk van a zsaruknak? – ülök fel a fáradt szememet dörzsölve.

- Videófelvétel arról, hogy bemegyek az épületbe, aztán kijövök. És még valami.

- Micsoda?

- Nem tudom. Még nem árulják el nekünk. Apa ügyvédje szerint ez normális. Még mindig próbálnak vádat emelni ellenem.

- Nem vádolhatnak meg semmivel - tör rám megint a hányinger, és mintha nem férne elég levegő a tüdőmbe. - Nem tehetik! Nem kerülhetsz börtönbe, Reed.

- Nem fogok.

- Nem tudhatod! - ugrom fel az ágyról. - Inkább menjünk. Most rögtön. Te meg én. Már összepakoltam a cuccodat.

- Ella... - pattan fel Reed döbbenten.

- Komolyan mondom! - vágok közbe. - Megvan a kamu személyim és tízezer dollárom kápéban. Neked is van egy hamis személyid, ugye?

- Ella...

- Új életet kezdhetnénk valahol - folytatom kétségbeesve. - Én majd elmegyek pincérnőnek, te pedig építőmunkásnak.

- És aztán? - kérdezi az érintéséhez hasonlóan gyengéden, miközben magához húz. - Egész hátralévő életünkben bujkálunk? Folyton hátranézünk a vállunk fölött, mert attól félünk, hogy a zsaruk megtalálnak minket és elvisznek?

Ráharapok az ajkamra. Erősen.

- Én Royal vagyok, bébi! Nem menekülök, hanem harcolok - jelenti ki acélos tekintettel. - Nem öltem meg senkit, és nem fogok börtönbe menni egy olyan dolog miatt, amit nem követtem el. Megígérem neked.

Miért érzi mindig mindenki úgy, hogy ígéretet kell nekem tennie? Nem tudják, hogy azokat úgyis folyton megszegik?

- Annyi lesz ezeknek a koholt vádaknak - szorítja meg Reed a vállamat. - Apa ügyvédei nem fogják hagyni, hogy...

Reedet egy magas hangú sikoly szakítja félbe.

Mindketten az ajtó felé fordulunk, de nem az emeleten sikítottak. Hanem odalent.

Reeddel együtt kiviharzunk a szobámból, és Eastonnal egyszerre érünk oda a lépcsőfordulóhoz.

- Mi a fene volt ez? - kérdezi Easton.

A korlát fölött kinézve látom, hogy *ez* Dinah O'Halloran volt. Steve felesége ott áll alattunk a nappali közepén, és falfehér arccal, egyik kezét felemelve mered tátott szájjal a mégsem-halott férjére.

- Mi folyik itt? - kiabálja elszörnyedve. - Te hogy kerülsz ide?

- Neked is szia, Dinah - hallatszik fel az apám lágy hangja. - Nagyon örülök, hogy látlak.

- Te... te... halott vagy! - dadogja a nő. - Meghaltál!

- Sajnálom, hogy csalódást okozok, de nem. Nagyon is életben vagyok.

Visszhangzó léptek után felbukkan Steve mellett Callum.

- Dinah - szólal meg feszülten. - Hívni akartalak.

- Akkor miért nem hívtál? - mordul fel a tizenkét centis cipősarkain inogva. - Nem jutott eszedbe hamarabb felemelni a telefont, hogy tudasd velem, hogy életben van a férjem?

Bármennyire nem kedvelem Dinah-t, kicsit azért sajnálom. Annyira látszik rajta a döbbenet és a zavarodottság az egész miatt! Nem hibáztatom érte. Besétált ide, és meglátott egy szellemet.

- Mit keresel itt? - kérdezi Steve a feleségétől. A durva hangnem valamiért rossz érzést kelt bennem.

Tudom, hogy Dinah egy hisztérika, de nem tudná megölelni vagy valami? Hiszen a felesége!

- Callumhoz jöttem - pislog szüntelenül Dinah, mintha nem bírná eldönteni, hogy Steve tényleg itt van-e, vagy csak hallucinál. - A rendőrök... hagytak nekem egy hangpostaüzenetet. Azt mondták, hogy a lakásom... A lakásunk - helyesbít gyorsan - bűnügyi helyszín.

Bárcsak látnám Steve arcát! De háttal áll a lépcsőnek. Csak Dinah képe árulkodik róla, hogy milyen lehet az övé. Akármit is lát Steve-en, nagyon kellemetlenül érzi magát tőle.

- Nekem azt mondták, hogy Brooke meghalt.

- Úgy tűnik, hogy valóban ez a helyzet - erősíti meg Callum.

- Hogyhogy? - jajveszékel Dinah remegő hangon. - Mi történt vele?

- Még nem tudjuk...

- Ez csak duma! A nyomozó azt mondta, hogy bent tartanak egy gyanúsítottat kihallgatásra.

Reed és én lassan hátrálni kezdünk a lépcsőkorrálattól, de már túl késő. Dinah kiszúrt minket. Zöld tekintete mintha lézersugárként fúródna belénk.

- Ő volt az, mi? - kiált lel dühösen. - Reed csinálta ezt vele!

Callum előrelép, így belekerül a látószögembe. Olyan merev a válla, mint a kőszikla.

- Reednek ehhez semmi köze.

- Az ő gyerekét várta! Nagyon is sok köze van hozzá!

Ettől megvonaglok.

- Gyere! - motyogja Reed a kezemért nyúlva. - Nem kell ezt végighallgatnunk.

De igen. Csak *ezt* fogjuk hallgatni, amint híre megy Brooke halálának. Nemsokára mindenki tudni fog Reed és Brooke kalandjáról. Mindenki tudni fogja, hogy a csaj terhes volt, és Reed átment hozzá aznap este - ezért kihallgatták, és megvádolták azzal, hogy ő ölte meg.

Amint napvilágra kerül a sztori, keselyűk fognak körözni a fejünk fölött. Megnyílik majd a pokol kapuja, és Dinah O'Halloran éppen bedugja a kulcsot a zárba.

Veszek egy mély lélegzetet, hátha lenyugszom tőle. Hiába. Reszket a kezem. Túl gyorsan ver a szívem. Minden egyes dobbanást olyan félelem kísér, ami a csontjaimig hasít.

- Nem veszíthetlek el - suttogom.

- Nem fogsz.

Reed elhúz a lépcsőkorrálattól, hogy a karjaiba vonjon. Easton eltűnik a szobájában, én pedig nekinyomom az arcomat Reed izmos mellkasának.

- Minden rendben lesz - biztat rekedten, miközben a hajamat simogatja.

Az arcomon érzem a szívverését. Kiegyensúlyozottabb, mint az enyém. Erős és ritmikus. Ő nem fél.

És ha Reed -- akit nemrég tartóztattak le -- nem fél, akkor nekem is követnem kell a példáját. Magamba kell szívnom az erejét és a meggyőződését. Meg kell engednem magamnak, hogy elhiggyem: most az egyszer tényleg rendben lesz minden az elcseszett életemben.

5. FEJEZET

REED

– ASSZEM, MÁR HÍRE MENT, TESÓ... – motyogja az orra alatt Easton.

Betuszkolom a cuccaimat a szekrénybe, mielőtt körülnézek. Az öltözőben általában megy a csevegés, és röpködnek a poénok a kora reggeli edzésnél, de ma mindenki csendben van. Pár tekintet elsiklik fölöttem, mert nem akarnak a szemembe nézni. Végül Wade-re pillantok, aki kacsintva feltartja a hüvelykujját. Nem tudom, mit jelent ez, de örülök a támogatásának. Kurta biccentéssel viszonzom a gesztust.

Mellette Liam Hunter, a balszélsőnk rám mered. Neki is biccentek egyet, csak hogy felhúzzam vele. Talán nekem jön majd, és levezethetjük egy kicsit a feszültséget a padló kövén. Felemelem a kezemet, hogy hívogató mozdulatot tegyek, de aztán az ügyvéd szavai csengnek a fülemben.

– Nincs verekedés, nincs büntetés, nincs helytelen viselkedés.

Apa ott állt Grier mellett a kapitányság előtt, és haragosan nézett, miközben az ügyvéd kiosztotta nekem az utasításokat.

– Elég egy rossz lépés, és az ügyész máris ráveti magát. Van egy testi sértéses vád ellened, amiért elnászpágoltad annak a srácnak a valagát tavaly.

Lyukat kellett harapnom a nyelvemre, hogy ne szóljak vissza, és ne akarjam megvédeni magamat. Grier tudja, miért vertem péppé annak a gyereknek a fejét, de egy nőt sohasem bántanék. Bár ha valaha is létezett olyan nő, akire ráfért volna a bántás, az Brooke Davidson. Nem öltem meg, de marhára tuti, hogy nem sajnálom a halálát.

- Nem kéne itt lenned - szólal meg mögöttem egy mély, dühös hang.

Előveszem a táskámból a pólyatekercset, mielőtt Ronald Richmond felé fordulok.

- Valóban? - kérdezek vissza könnyedén, és leülök a párnázott fémpadra a szekrényem előtt.

- Edző bá kirúgta Brian Mausst, mert véletlenül megütötte a barátnőjét.

- Mármint amikor a csaj véletlenül nekiesett Brian öklének úgy, hogy három hétig monoklival pompázott, és retusálni kellett az összes szalagavatós képét? - forgatom a szemem. - Arra a véletlenre gondolsz?

Easton felhorkan mellettem. Befejezem a kezem betekerését, és odadobom neki a pólyát.

- Kábé annyira volt véletlen, mint hogy te kinyírtad az apád ribanc barátnőjét - feleli mogorván Ronnie.

- Na, hát akkor akár hagyhatjuk is Briant, a nőverőt, mert én nem öltem meg senkit - közlöm vele a lehető legbarátságosabb mosollyal.

- Delacorte nem ezt mondja - szegi fel a tompa állát.

- Daniel nincs is itt, hogy szarságokat beszéljen.

Apám elintézte, hogy az az erőszakoló seggfej elmenjen a fiataikorúak hadi börtönébe.

- Nem Danielről beszélek - jelenti ki gúnyosan a csapattársam. - Delacorte bíró jött át tegnap iszogatni apával, és azt mondta, hogy sima ügy a vád ellened. Videófelvétel van róla, hogy bemész a lakásba. Videófelvétel van róla, hogy kijössz. Remélem, szeretsz lehajolni a szappanért, Reed.

Easton majdnem felpattan. Megragadom a csuklóját, hogy visszahúzzam. A többiek feszengnek körülöttünk, néhányan suttognak valamit egymás közt.

- Delacorte bíró olyan mocskos, mint az állat - válaszolom hidegen. Próbálta megvesztegetni apát, hogy Daniel megússza a büntetést. Nem sikerült neki, szóval most biztos rám vadászik, hogy megmutassa apámnak.

- Lehet, hogy nem vagy közénk való - hatol át Liam Hunter halk hangja az öltöző csendjén.

Mindannyian meglepetten felé kapjuk a fejünket. Hunter nem egy szószátyár típus, inkább a pályán szokott cselekedni. Nem szokott együtt lógni a csapatunkkal, pedig tudom, mennyi meghívást kap. Magának való fajta. Egyedül Wade-del láttam, de hát vele mindenki kijön.

Felvont szemöldökkel rápillantok az említett barátomra, aki enyhe vállrándítással válaszol. Pont annyira nem tudja hová tenni Hunter gondolatait, mint én.

- Bajod van velem, Hunter? Mondd ki!

Easton megint felpattan, és ezúttal nem állítom meg. A magam részéről viszont ülve maradok. Akármennyire is szeretem ökölrel elrendezni a vitákat, az ügyvéd intelme ólomsúlyként nehezedik a vállamra.

- Meg akarjuk nyerni az állami bajnokságot - magyarázza Hunter. - Ami azt jelenti, hogy semmi sem zökkenthet ki bennünket. Te kizökkentő tényező vagy. Még akkor is negatív figyelmet fogunk kapni miattad, ha nem te csináltad.

Még akkor is, ha nem én csináltam? Elég nagy ugrás vezetne egy anyámat szidó gyerek képének beverésétől odáig, hogy tényleg embert öljek - de ma mintha mindenki megugrotta volna ezt a távot az öltözőben.

- Köszí a támogatást - jegyzi meg Easton epésen.

- Reed forrófejű - lép közbe Wade. - Nem sértésnek szánom, haver - fordul felém.

- Nem is vettem annak.

Semmi értelme úgy tennem, mintha nem lelkesednék egy kis verekedésért. De csak azért, mert szeretném beverni pár embernek a képét, még nem vagyok gyilkos.

- De mivel nem én csináltam, el fog felejtődni ez az egész - teszem hozzá.

- Addig is kész cirkusz lesz itt - folytatja ostoba módon Ronnie a gondolatmenetet, amit Hunter elkezdett. - Folyton kérdegetni fognak minket erről, miközben a focira kéne figyelniük. A kezdőcsapat felének ez az utolsó szezonja. Így akarunk kimenni a pályára?

Jó néhány csapattársam egyetértően bólogat. Sok srácnak csak a státusz számít, és ha egy focikupával a zsebükben végezhetnének, akkor igencsak lenne okuk a dicsekvésre.

De soha nem hittem volna, hogy képesek lesznek a golyóimnál fogva fellógatni, hogy megnyerjenek egy átkozott meccset.

Lassan kiengedem az öklömet. *Nincs* verekedés! - emlékeztetem magamat. *Egyáltalán nincs.*

Wade feláll, mert érzi, hogy fogytán a türelmem.

- Ronnie, vagy egy tucatnyi újságíró ír a meccseinkről, és a legtöbbszörnek olyan mélyen bent van a nyelve a seggünkben, hogy a lefújások után jó darabig nem is kell végépapírt használnom. Amúgy meg Reed az egyik legjobb védőnk. Nélküle öt vagy hat touchdownt kéne megoldanom, és nem akarok olyan keményen melózni. Értem, amit mondasz, de Reed nem fogja elterelni a figyelmünket - közli Hunterrel. - Ugye, haver?

- Nem - rázom meg a fejemet. - Focizni jöttem, semmi másért.

- Remélem is.

Ekkor esik le, hogy igazából mitől tart Hunter. Ő ösztöndíjas itt az Astorban, és az egyetemre is csak potyázva tud bekerülni. Aggódik, hogy a drámám elijeszti az egyetemeket.

- Az egyetemi csapatok felderítői ugyanúgy ki fognak jönni a meccsekre, hogy lássanak téged, Hunter - bátorítom.

Kétkedő arcot vág, de Wade a segítségemre siet.

- Az fix. Mind rád csorgatják a nyálukat. Ráadásul minél több nyert meccsünk van, annál jobb színben tűnsz fel, nem?

Hunter ezzel mintha megelégedne, mert nem ad hangot további tiltakozásnak.

- Látjátok? - kérdezi derűsen Wade. - Minden zsír. Úgyhogy menjünk, eddük szét az agyunkat, és dumáljuk meg, ki kivel megy a téli bálra a suliban.

- Ez most komoly, Carlisle? - vihog az egyik elkapónk. - Mik vagyunk mi, csajok?

Erre máris oldódik az öltözőben a hangulat.

- Baromság! - csattan fel Ronnie. - Neki marhára nem kéne itt lennie.

Mégsem oldódik.

Elfojtok egy sóhajtást.

Ronny elégedetlen pillantásának keresztüzében East rácsap a mellére.

- Gyere, Richmond! Csináljunk egypár Oklahoma drillt. Talán ha egyszer seggre tudsz ültetni, már nem fogsz annyira aggódni a sajtóvisszhang miatt.

Ronnie elvörösödik. Az Oklahoma drill azt jelenti, hogy az egyik játékos szereli a másikat, miközben a többiek körülállják őket. East szinte sohasem veszít, Ronnie ellen meg aztán végképp nem.

- Baszd meg, Easton! Ez a baj veletek, Royalokkal. Azt hiszitek, hogy az erőszak mindent megold.

- Ez amerikai foci - lép előre az öcsém. - Ehhez hozzátartozik az erőszak.

- Hoppá! Akkor nektek tök természetes kinyírni egy nőt, akit nem bírtok, mi? - húzódik undok vigyorra a szája. - Anyátok biztos ezért lett öngyilkos. Megunta, hogy pszichopatákkal kell foglalkoznia.

Erre elpattan az önuralmam vékony húrja, és vörös köd ereszkedik le a szemem elé. Ez a kis szarcsimbók azt mond rólam, amit akar, de hogy még az anyámat is belerángatja...?

Ó, a francba! Azt már nem.

Egy szempillantás alatt rávetem magamat. Egyik öklöm nekicsapódik az állának, miközben mindketten a padlón kötünk ki. Többen is kiabálni kezdenek körülöttünk. Kezek nyúlnak utánam, hogy elől-hátul megragadják a pólóm nyakát, de senki sem bír leráncigálni róla.

Émelyítő reccsenést hallok. Állatias ösztöntől hajtott elégedettség uralkodik el rajtam, amikor vér spriccel ki Ronnie orrlükain. Betörtem az orrát, de leszarom. Beviszek még egy ütést az állára, mielőtt hirtelen lerántanak róla.

- Royal! Hová lett a kibaszott józan eszed?

A zsigereimben forrongó dühnek hirtelen annyi, és szorongás veszi át a helyét. Az edzőnk az, aki talpra állított, most pedig itt van előttem vörös fejjel és őrzöngő tekintettel.

- Gyere utánam! - mordul rám, és megmarkolja az edzőmezem alját.

Síri csend uralkodik az öltözőben. Ronnie talpra evickélve megtörli a véres orrát. A többiek aggodalmas tekintettel bámulnak rám. Mielőtt edző bá kiráncigál az ajtón, megpillantom East feszült arckifejezését, Wade tehetetlenségét, és Hunter lemondó képét.

Összeszorul a gyomrom a szégyentől. A fenébe! Próbálom itt bizonygatni ezeknek a srácoknak, hogy Royalék nem ökölrel oldanak meg minden piszlicsáre dolgot, erre mit csinállok? Az öklömet használom.

Bassza meg!

6. FEJEZET

ELLA

REED LETARTÓZTATÁSÁNAK HÍRE FUTÓTŰZKÉNT TERJED. Ahogy a pénztárgépnél dolgozom a pékségben, hallom a hirtelen elnémuló suttogásokat, és érzem a lopott tekintetek súlyát magamon. Gyakran emlegetik a Royal nevet. Egy divatosan öltözött idős hölgy, aki minden hétfőn bejön egy áfonyás fánkért és egy csésze Earl Grey teaért, kerek perec nekem szegezi a kérdést:

- Te vagy az a nevelt gyerek Royaléknál?

- Igen - húzom le a platina bankkártyáját, aztán visszaadom neki.

- Nem tűnik megfelelő környezetnek egy fiatal hölgy számára - csücsörít a rózsaszínre rúszozott ajkával.

- Még sohasem volt ennyire jó otthonom - válaszolom elvörösödve, részben a szégyentől, részben pedig a dühtől.

Royalék minden hibája ellenére - amiből sok van nekik - teljesen őszintén mondtam ezt. Még sohasem volt jobb helyem. Életem első tizenhét évét a zűrös anyám mellett éltem le, fél lábbal a híd alatt, fél kézzel meg az ég felé nyúlva. Sosem

lehettem biztos abban, hogy telik-e aznap ennivalóra, és lesz-e fedél a fejünk felett éjszaka.

- Kedves lánynak tűnsz - szipog egyet az idős nő. Sugárzik róla az ítékezés.

Tudom, mit gondol: talán rendes lány vagyok, de azokkal a megátalkodott Royalékkal élek, akik közül az egyik a helyi újság címlapján virít, mint a Brooke Davidson-gyilkosság egyik potenciális gyanúsítottja. Nem sokan tudják, ki az a Brooke - leszámítva, hogy néha Callum Royal kísérője volt. Royalékat viszont mindenki ismeri. Nekik dolgozik a legtöbb ember Bayview-ban, vagy talán az egész államban.

- Köszönöm. Majd kihozom a rendelését, amint elkészült - bocsátom el a nőt egy udvarias mosollyal, és a következő vásárlóhoz fordulok. Egy elegáns fiatal nő az, akin látszik a tépelődés, mert egyszerre akarja hallani a pletykát, ugyanakkor szeretne időben odaérni arra a kora reggeli megbeszélésre, aminek a kedvéért felöltözött.

Ahogy a kártyájáért nyúlok, gyorsan megszületik benne a döntés, hogy nem késhet el. Nagyon helyes!

Továbbhalad a sor, és vele együtt a megjegyzések is. Van, amelyik halk, a többi viszont szándékosan jól hallatszik a kis pékségben. Egyikkel sem foglalkozom. Lucy, a főnököm sem, bár az ő hozzáállása inkább az elfoglaltságának tudható be, mintsem direkt elhatározásnak.

- Különös ez a ma reggel, ugye? - szólal meg könyékgig lisztesen Lucy, amint felakasztom a kötényemet hátul.

- Miért? - játszom a közömbösét.

A rácsokon hűlő sütemények közül elveszek Reednek egy muffint és egy fánkot. Én egy falatot se bírnék enni a helyében, de neki vasból van a gyomra. Úgy tűnik, egy kicsit sem aggasztja, hogy gyilkossággal vádolják.

- Olyan fura a hangulat - von vállat Lucy. - Ma reggel mindenki olyan csendes.

- Hétfő van - felelem, és ő be is éri ennyivel.

Miután elcsomagoltam magamnak a finomságokat, a vállamra kapom a hátizsákomat, és megteszem a kis sétát az Astor gimnáziumig. Alig hiszem el, hogy még csak néhány hónapja kezdtem el itt tanulni. Csak úgy repül az idő, amikor az ember zaklatókkal küzd és szerelembe esik.

A pékségből megérkezve csak Easton vár a bejárat előtti lépcsőn. Összeráncolom a homlokomat, mert általában Reed is vele van – de a pasim most sehol.

Az Easton körüli kilométeres sugarú üres kör láttán megállapítom, hogy a többiek is követik a friss híreket. Máskor körülzsongják a lányok ezt a helyes srácot.

– Mit hoztál nekem, húgi? – kocog oda hozzám Easton, hogy kitépje a kezemből a dobozt.

– Fánkot és muffint – nézek körül megint. – Hol van Reed?

Easton olyan bőszen vizsgálja a doboz tartalmát, hogy fel se pillant, így nem látom az arcát. Azt viszont kiszűrom, hogy megfeszül egy kicsit a válla.

– Az edzőnkkal beszél – válaszolja tömören.

– Ja, jó. Mármint ez ilyen megbeszélés, vagy hasonló?

– Hasonló.

– Miért nem mondod el? – hunyorgok rá.

Mielőtt felelhetne, Val sétál oda hozzánk.

– Szia, csajsz! – karolja át a vállamat. Vagy nem olvasta a mai újságot, vagy nem érdekli. Remélem, hogy az utóbbi.

– Szia, Val – üdvözlöm, de közben nem mulasztom el az Easton arcára kiülő megkönnyebbülést. Biztos, hogy titkol előlem valamit.

– Mondd, hogy hoztál nekem valamit! – pillantja meg a dobozt Easton kezében.

– Muffint csokidarabokkal – mondom neki keserű mosollyal, miközben felkapja a muffint és hatalmasat harap belé. – Pocsék a reggeled?

– Gőzöd sincs, mennyire! Jordannek ötkor megszólalt az ébresztője, és átaludta, hogy Katy Perrytől a *Rise* ötször

végigment. Most már hivatalosan is utálok Katy Perryt és Jordant.

- Emiatt utálod Jordant?

A bajos csajok enciklopédiájában Jordan lehetne az iskolapélda. Annyi minden másért lehet őt utálni a zenei ízlésén kívül!

- Többek között - nevet Val. - Amúgy meg istennő vagy. És hős katona is, mert a te reggeled tuti, hogy ezerszer rosszabb az enyémnél.

- Mire gondolsz? - ráncolom a homlokomat.

Val felvonja a szemöldökét, amitől a tündéres arca még inkább koboldszerű.

- Hát Reed megverte Ronald Richmondot az edzésen. Mindenki erről beszél, pedig még csak egy órája történt.

Leesik az állam. Aztán a tengelyem körül megpördülve rámeredek Eastonra.

- Reed megvert valakit? Miért nem mondtad?

Easton teli szájjal elmosolyodik, így muszáj megvárnom, hogy lenyelje, mielőtt választ kapnék.

- Mert nem nagy cucc, oké? Richmond jártatta a száját, Reed meg befogta neki. Még csak igazgatóit sem kapott vagy ilyesmi. Csak edző bá figyelmeztette, hogy...

Máris a bejárati ajtó felé masírozok. Nem hiszem el, hogy Reed verekezésbe keveredett, Easton pedig nem mondta el nekem!

- Várj meg! - kiált fel Val.

Megállok, hogy utolérjem, aztán megint sietve folytatom az utamat. Talán el tudom csípni Reedet, mielőtt bemegy az első órájára. Tudom, hogy képes megvédeni magát egy verekezésnél, de a saját szememmel kell látnom, hogy jól van.

- Láttam reggel a mai újságot - mondja halkan Val, miközben lépést tart a gyilkos tempómmal. - A nagynéném és a nagybátyám arról beszéltek. Gáz a helyzet a Royal-palotában, mi?

- A gáznál is gázabb - ismerem be.

Félúton járunk a végzős szárny felé, amikor megszólal a figyelmeztető csengő. Affene! Gyorsan lefékezve mérlegelek, hogy rohanjak-e megkeresni Reedet, vagy pedig érjek oda időben az órára. Val megoldja a dilemmát azzal, hogy megérinti a karomat.

- Ha már órán ül, akkor a tanár nem fogja engedni, hogy bemenj és beszélj vele.

Igaza van.

Csalódottan elindulok az ellenkező irányba. Val így is tartja velem a lépést.

- Ella!

Továbbmegyek.

- Ella! Ne már, várj! - kapja el megint a karomat, és aggodalmasan fürkészni kezdi az arcomat. - Nem ölt meg senkit.

Meg se próbálom szavakba önteni, mekkora megkönnyebbülés nekem ezt hallani. Azóta mardos a kétség Reed ártatlanságával kapcsolatban, amióta letartóztatták. Utálom magamat, amiért egyáltalán eszembe jut ilyesmi, de valahányszor behunyom a szememet, beugrik a meghúzódtott varrata. A vér. Meg a tény, hogy felment abba a lakásba aznap este, és nem szólt róla.

- Persze hogy nem - veszem rá magamat a válaszra.

- Akkor miért aggódsz ennyire? - kérdezi szúrós pillantással.

- Nem aggódom - felelem. Remélem, meggyőző a határozottságom. Szerintem igen, mert Valnak kisimul az arca. - Csak... Most akkora a felfordulás körülöttem! Reedet letartóztatták, felbukkant Steve...

- Micsoda? - kiált fel.

Beletelik egy másodpercbe, mire rájövök: még nem is meséltem neki az apámról. Nem akartam SMS-ben közölni, tegnap pedig egyáltalán nem volt alkalmam felhívni Valt, mert akkora káosz uralkodott a házban.

- Aha. Steve előkerült. Az a meglepi, hogy végül is nem halt meg.

- Te most viccelsz, ugye? - kérdezi egy kicsit kábán Val.

– Nem.

Mielőtt belemehetnék a részletekbe, megszólal a második csengő, amelyik arra figyelmeztet minket, hogy egy percünk van odaérni az órára.

– Ebédnél mindent elmesélek, oké?

Val lassan bólint, miközben végig döbrent arcot vág. A következő folyosón elválnak útjaink, és az első órák színhelye felé veszem az irányt.

Miután leülök a padba, három másodpercen belül világossá válik, hogy nem csak Val olvasta a ma reggeli újságot. Amikor a tanár hátat fordít egy pillanatra, egy tahó jó hangosan odasuttogja nekem kétpadnyi távolságból:

– Átköltözhetsz hozzánk, Ella! Ha attól félnél, hogy megölnek álmodban...

Rá se hederíték.

– Vagy a te fajtádat talán pont ez indítja be.

Amikor megérkeztem az Astor gimibe, elég gyorsan megtanultam, hogy a legtöbben nem érnek annyit, hogy időt vagy energiát pazaroljak rájuk. A hely viszont gyönyörű a dús zöld gyepel meg a téglafalú épületekkel. Tökéletesen fest, de tele van a legboldogtalanabb és legönbizalomhiányosabb tinikkel, akikkel valaha is volt szerencsétlenségem találkozni.

A székemen megfordulva áthajolok Bitsy Hamilton padján, és egyenesen belenézek a tahó faközöld szemébe.

– Mi a neved?

– Tessék? – pislog.

– Mi a neved? Hogy hívnak? – ismétlem türelmetlenül.

Bitsy felemeli a kezét, hogy eltakarjon vele egy gúnyos félmosolyt.

– Aspen – húzódik felháborodott grimaszra a tahó arca.

– Aspen? Most komolyan?

Milyen hülye név!

Bitsy ezen a ponton már alig bírja visszatartani a röhögést.

– Tényleg Aspennek hívják – böki ki.

- Jesszusom! Oké. Mondom, mi a helyzet, Aspen. Én több mindenben keresztülmentem már az eddigi rövid életem során, mint amennyin te valaha is keresztül fogsz, úgyhogy az összes idióta sértegetésed csak szánalmas színben fog feltűntetni téged. Magasról teszek rá, mit gondolsz rólam. Sőt, ha nem veszel vissza, és nem fontolod meg, hogy felém se nézz, akkor a félév hátralévő részében az lesz az egyetlen célom, hogy szó szerint megőrjítslek. Egyhetes tengeri herkentyűs kajamaradékot teszek majd a szekrényedbe. Széttépem a házadat. Minden egyes lánynak azt mondom majd, hogy gonorrhéa van. Olyan hatalmas képeket fogok osztogatni rólad a suliban, amiken női bugyiban vagy - sorolom hűvös mosollyal. - Ezt akard?

Aspen arca pont olyan fehérre vált, mint amilyen a havas város, amelyikről a nevét kapta.

- Csak vicceltem - motyogja.

- Szarok a vicceid. Remélem, apukád már intézett neked valahol egy állást, mert el se tudom képzelni, hogy a kis agyad túlélje az egyetemet.

Azzal gyorsan megint előrefordulok.

...

Ebédszünetben nem maradunk kettesben az asztalnál Vallal. Elmesélem neki Steve hirtelen visszatérését, de nincs lehetőségem hozzátenni, hogy mennyire megráz a dolog, mert Reed, Easton és Wade hozzánk csatlakozik ahelyett, hogy a focistákhoz ülnének.

Ez az első jele annak, hogy valami nem stimmel. Mármint általában véve sem stimmel az élet mostanság, miután Reedet gyilkossággal vádolják - de abból, hogy nem a csapattársaihoz ül oda, látom: rosszabb a helyzet, mint gondoltam.

- Ugye nem kerültél bajba amiatt, hogy verekedtél a suliban? - motyogom oda neki, amikor leül mellém.

- Csak kaptam egy figyelmeztetést - rázza a fejét. - De tudod, hogy el fog jutni az infó apához meg az ügyvédemhez. Nem fog nekik tetszeni.

Nekem sem tetszik, mégis magamra erőltetek egy bátorító mosolyt, mert már így is elég nagy nyomás nehezedik rá. Csak...

Szeretem Reedet. Komolyan. De a legnagyobb ellensége a saját vérmérséklete. Ha nem képes megfékezni magát, akkor ezerszer rosszabbul is járhat.

Val velem szemben a salátájában turkál. Folyton Wade-re téved a pillantása, aztán megint a tányérjára. Wade ugyanezt csinálja: lopva rátekint Valra, hogy utána a hamburgerét fixírozza.

Látszik rajtuk, hogy nehezükre esik nem egymást nézni, és ez engem valamiért jobb kedvre derít. Jó tudni, hogy nem én vagyok az egyetlen, aki éppen tökre szenved.

Rögtön úrrá lesz rajtam a büntudat, mert ha Val következetesen kerüli Wade pillantását, aki viszont túlságosan zavarban van ahhoz, hogy a barátnőm szemébe nézzen, akkor valami rossz dolognak kellett történnie. Majd rákérdezek Valnál, amikor kettesben maradunk.

- Na... - töri meg Wade a kibírhatatlanul hosszúra nyúlt csendet. - Ki várja már a téli bált?

Senki sem felel.

- Tényleg senki? - vet sokatmondó pillantást Valra. - És te, Carrington? Van már kísérőd?

- Én nem megyek - jelenti ki Val lesújtó tekintettel.

Megint csend telepszik az asztalunkra. Val ugyanolyan kedvetlenül turkál a salátájában, mint ahogy én csinálom a csirkével.

- Nem vagy éhes? - kérdezi Reed rekedten.

- Nincs túl sok étvágyam - ismerem be.

- Aggódsz? - mormolja.

- Kicsit.

Vagyis inkább nagyon, de az őszinteségemet félretéve megint magamra erőltetek egy mosolyt.

Reed biztos átlát rajtam, mert odahajol, hogy megcsókoljon. Hagyom, hogy elterelje a figyelmemet a szájával, mert jó érzés. A lelkem mélyén viszont tudom, hogy csak átmeneti megoldást nyújtanak a csókjai.

- Nem smárolhatod ki belőlem az aggodalmat - húzódom hátra.

Erre felkúszik a keze az oldalamon, és a mellem alatt állapodik meg. Hüvelykujjával megsimogatja az alsó ívét, amibe beleborzongok. Ahogy belebámulok a buja ígérettel teli kék szemébe, rájövök, hogy oké, talán mégis ki tudja belőlem smárolni az aggodalmat.

Félresímítok az arcából néhány selymes hajtincset. Bárcsak egyedül lennénk, hogy valóra válthassa a kimondatlan ígéretét! Magához húz, hogy megint megcsókolhasson. Ezúttal kinyitom a számat, és hagyom becsúszni a nyelvét.

- Ne akkor, amikor kajálok! - mordul fel Easton. - Elmegy tőletek az étvágyam.

- Messze nem hiszem, hogy ez lehetséges.

Belemosolygok Reed szájába, aztán hátradőlök a széken.

- Hát én meg kezdek beindulni. Valaki kijön velem egy körre a mosdóba? - kérdezi derűsen Wade.

Valnak konokul csukva marad a szája.

- Minden rendben lesz - biztat Reed. - Talán Easton gyomrát kivéve. Lehet, hogy orvosi segítségre fog szorulni, miután bevágja azt a sok szénhidrátot - mutat az öccse tányérján heverő tésztahalomra.

- Ha ideges vagyok, akkor eszem - válaszolja az érintett.

Reed példáját követve megpróbálom oldani a hangulatot.

- És mi a mentséged arra, hogy múlt héten megettél egy egész tepszi frissen sütött kekszet?

- Akkor csak éhes voltam. Amúgy is kekszről beszélünk. Kinek kell mentség a kekszezésre?

- A kekszezésre? Húha, ez súlyosan szexuális tartalmú kérdés... - vág közbe Wade. - És az rá a helyes válasz, hogy nem, senkinek sem kell mentség a kekszezésre.

- Engedély viszont kell - jelenti ki szigorúan Val. Most először szegezi rá a tekintetét, amióta Wade leült. - És ha éppen tele van a szád valakinek a kekszével, akkor a másik cukrász már nem fogja törni magát, hogy kínálgasson az ő kekszével.

Azzal Val felpattan az asztaltól és elviharzik.

- Hé! - kiabál utána Wade. - Csak egyszer ettem abból a másik kekszből! És csak azért, mert akitől eredetileg vásárolni szerettem volna, zárva volt! - ugrik fel, hogy Val után siessen. Eastonnal és Reeddel értetlenül bámulunk utánuk.

- Van egy olyan érzésem, hogy nem a kekszről beszélnek - állapítja meg Easton.

Nem viccel. És akármennyire utálok, hogy Valt kiborulva látom, nem tehetek róla: irigylem őt a problémái miatt.

Sokkal könnyebb megoldani a párkapcsolati problémákat, amikor az ember lányának nem kell amiatt aggódnia, hogy börtönbe kerülhet a pasija.

7. FEJEZET

REED

AMINT BELÉPEK AZ AJTÓN, apa kidugja a fejét a nappaliba, és felém bök az ujjával.

– Gyere be a dolgozószobámba! Most azonnal.

Gondterhelt pillantást váltunk Ellával. Nem kell agysebésznek lenni ahhoz, hogy kitaláljuk: eljutott apához a verekedésem híre Richmonddal. Francba! Reméltem, hogy én mondhatom el neki.

– Veled menjek? – kérdezi Ella elfintorodva.

– Á... – rázom a fejemet némi habozás után. – Menj fel leckét írni vagy ilyesmi. Ez nem lesz egyszerű menet. Menj! – bököm meg gyengéden, mert nem moccan. – Mindjárt én is fent leszek.

Megvárom a nappaliban, hogy eltűnjön az emeleten, aztán kiengedem a boldogtalan sóhajt, ami egész nap feszített belülről. Rohadt szar volt ma a suliban – és nem azért, mert betörtem az egyik csapattársam orrát. Hanem azért, mert betalált nálam az a sok sutyorgás meg bámulás. Általában tojok rá, hogy mit gondolnak rólam az osztályban, de ma szinte fojtogató volt a feszültség.

Mindenki kíváncsi, hogy én öltem-e meg Brooke-ot. A legtöbben elhiszik, hogy igen. Néhányan még a csapattársaim

közül is. Bakker, néha úgy tűnik nekem, mintha talán Ella is elhinné. Nem mondta, de rajtakaptam, ahogy bámult, amikor azt hitte, hogy nem látom. Olyan fura arcot vágott, hogy meg sem tudom fogalmazni, milyen volt. Nem egészen kételkedés látszott rajta, de talán aggodalom igen. És egy árnyalatnyi szomorúság is.

Eddig azt mondtam magamnak, hogy csak kiakasztották őt a történetek, de a lelkem mélyén felmerül bennem a kérdés, hogy benne felmerül-e. Hogy vajon azért néz-e így rám folyton, mert próbál rájönni, hogy egy gyilkossal jár-e, vagy valami más szarságon töri a lejét.

– Reed!

Apa éles hangjától ösztönösen megmoccanok. Végigmasírozok a folyosón a dolgozószobája felé. Még rosszabb lesz a kedvem, amikor meglátom Griert a tekintélyt parancsoló íróasztal mögött. Apa a közeli karosszékekben ül.

– Mi a baj? – kérdezem rögtön.

– Tényleg meg kell kérdezned? – szól vissza apa sötét és baljós hangon. – Nemrég hívott az iskolaigazgató. Elmesélte a kis hisztidet az öltözőben.

– Nem hiszti volt! – tiltakozom. – Richmond csúnyát mondott anyára.

Apát most először nem hatja meg anya szóba kerülése.

– Engem az se érdekel, ha magát Jézus Krisztust szidta. Reed, nem verekedhetsz az iskolában! Többé már nem. Főleg úgy, hogy gyilkossággal vádolnak!

Egyszerre szorul össze a gyomrom a szégyenkezéstől és a dühtől. Apának vörös az arca, a keze pedig ökölbe szorul maga mellett, de a düh fátyla mögött valami még rosszabbat pillantok meg a szemében: csalódottságot.

Nem is tudom, mikor érdekelt utoljára, hogy csalódást okozok-e az apámnak. De most mintha érdekelné.

– Ül le, Reed – kéri Grier, és jó öreg aranytollát az írótübjére szegezi. – Meg kell beszélnünk néhány dolgot.

Vonakodva odamegyek az egyik párnázott székhez, hogy leüljek. Apa mereven helyet foglal egy másikban.

- Először is tekintsük át a dulakodást – kezdi Grier. – Mondd el nekem, mit keresett Brooke körme alatt a DNS-ed!

- Tessék? – döbbenek le.

- Beszéltem ma a kerületi ügyészséggel és a nyomozókkal is. A DNS-vizsgálatra vártak, mielőtt bármilyen információt kiadtak volna nekünk. De már megvannak az eredmények, és hidd el: alig várták, hogy megoszthassák őket – komorodik el az ügyvéd arca. – A Brooke-tól vett körömminták alatt hámsejteket találtak, amiknek a DNS-e megegyezik a tiédde.

- Honnan van meg nekik a DNS-em? Nem adtam nekik mintát.

- A legutóbbi letartóztatásodkor vették tőled.

Megborzongok. A legutóbbi letartóztatásom... Ez rosszul hangzik.

- Ezt megtehetik?

- Ha egyszer bekerültél a rendszerbe, örökre benne maradsz – matat a papírok között Grier, miközben apa mogorván néz előre.

- Lépésről lépésre végig fogjuk venni az estédet. Másodpercről másodpercre. Ne hagyj ki semmit! Arról is tudni akarok, ha szellentettél. Mit csináltál, miután meglátogattad Brooke-ot?

- Hazajöttem.

- Rögtön utána?

- Igen.

- Biztos vagy benne? keményednek meg Grier vonásai.

- Azt hiszem... – ráncolom a homlokomat.

- Rossz válasz. A biztonsági kamera felvétele alapján egy órával később érkeztél.

- Hová?

- Ide – vágja rá bosszúsan az ügyvéd. – Az otthonod biztonsági megfigyelés alatt áll, Reed. Megfeledeztél róla?

- Megnéztük a felvételeket, amíg iskolában voltál – bólint sötéten apa, amikor rápillantok. – A kamerák rögzítették, hogy este tízkor jöttél haza.

- Egy egész órával azután, hogy elhagytad az O'Halloran-rezidenciát – hangsúlyozza Grier.

Megint kutakodni kezdek az agyamban, hogy mi történt aznap este.

- Kocsikáztam egy kicsit a városban - mondom lassan. - Még mindig dühös voltam a beszélgetésünk miatt Brooke-kal. Le akartam nyugodni, mielőtt...

- Nem! - szakít félbe apa.

- Mit nem? - kérdezem rohadtul értetlenkedve.

- Ne mondj ilyeneket, hallod? Még köztünk szólva sem célozhatsz arra, hogy olyan állapotban voltál aznap este, ami „lenyugvást” igényelt. Összekaptál Brooke-kal, de nem volt nagy dolog - jelenti ki apa határozottan. - Higgadtan érkezted, és úgy is jöttél el onnan.

- Mit számít, hogy egy órát kocsikáztam, hármat vagy tízet? - kapom fel a vizet. - Az ő kamerájukon látszik, hogy húsz percig voltam ott. Szóval mi van, ha csak egy óra múlva értem haza?

- Be fogják kérni az itteni biztonsági felvételt is - közli Grier apámmal, mintha meg se szólaltam volna. - Csak idő kérdése.

- De hát mit számít? - erősködöm.

- Azért számít, mert hazudtál - mutat rám a tollával az ügyvéd. - Ha a bíróság előtt is hazudsz, helyben keresztre feszítenek érte.

- A bíróság előtt? Miért, vallomást kell tennem?

Összeszorul a gyomrom a túlradó érzésektől. Egész végig azzal győzködtem magam, hogy a rendőrség meg fogja találni az igazi gyilkost a nyomozás alatt. De úgy tűnik, hogy szerintük én vagyok az igazi gyilkos.

- A nyomozók észrevették, hogy a kihallgatás közben párszor hozzáértél az oldaladhoz, és vérfoltok jelentek meg a pólódon.

- Bakker - motyogom. Mintha szorulna a hurok.

- Ez hogy lehet? - faggat Grier.

- Nem tudom. Talán vezetés közben húzódt meg. Vagy amikor valamiért nyújtózkodtam.

- És hogyan tettél szert erre a sérülésre?

Nem kell ügyvédnek lennem ahhoz, hogy tudjam: rosszul fog hangzani a válaszom.

- Megszúrtak a rakparton.
- Mit kerestél ott?
- Verekedtem – mormolom az orrom alatt.
- Tessék?
- Verekedtem. Verekedni mentem.
- Verekedni?
- Nem tiltja törvény a sportszerű verekedést.

Az egyik srácnak, akivel a rakparton bunyózni szoktam, ügyész az apja. Szerinte ha mindannyian önként beleegyezőnk a részvételbe, akkor nem csinálunk semmi rosszat. Nem számít bűncselekménynek, ha valaki azt akarja, hogy megüssék.

Arra viszont talán bizonyíték lehet, hogy valaki agresszív, és esetleg gyilkos hajlamú is.

- És pénzbeli tét nincs? Tudok egy bizonyos Franklin Deutmeyerről, más néven Dagadt Deuce-ról, aki azt állítja, hogy Easton Royal fogadást szokott vele kötni futballmérkőzésekre. Azt mondd, hogy akkor nincs fogadás, amikor verekszel? – kérdezi Grier, de nem várja meg, hogy hazudjak neki. – Elbeszélgettünk Justin Markowitzcal, aki úgy emlékszik, hogy akkor is sok pénz szokott gazdát cserélni.

Nem úgy tűnik, mintha szüksége lenne a válaszomra. Igazam is van, mert úgy csörtet előre, mintha készen állna, hogy kimondja fölöttem a végső ítéletet.

- Pénzért verekszel. Azért verekszel, mert attól jól érzed magad. Ok nélkül kórházba juttattál egy srácot...

- Az anyámat sértegette! – szakítom félbe.

- Mint az a Richmond gyerek, akinek ma betörted az orrát? Ő is az édesanyádat sértegette?

- Igen – felelem összeszoruló torokkal.

- És mi van Brooke-kal? Ő is?

- Mit akarsz ezzel mondani? – mordul fel az apám.

- Azt mondom, hogy forrófejű a fiad – csattan fel Grier. – Elég ráfújni a halott anyjának a sírjára, és máris eldobja az agyát.

Az ügyvéd ledobja a tollát az íróasztalra, és lesújtó pillantást vet rám. Apa pedig összerezzen anya sírjának az említésétől.

- Az ügyészség tényleg rá van kattánva erre az ügyre. Nem tudom, miért. Tele vannak megoldatlan bűnügyekkel, drogügyletek miatt elkövetett gyilkosságokkal, gyerekeket lehúzó Dagadt Deuce-féle csalókkal, mégis ez az ügy tetszik nekik. És az is tetszik nekik, hogy te legyél a tettes. A nyomozóink utánajártak egy kicsit a dolognak, és az a szóbeszéd járja, hogy Dinah O'Hallorannak viszonya lehetett Pat Marolt kerületi ügyésszel.

- Rohadt életbe! - káromkodja el magát apa.

Még jobban szorul a hurok a nyakam körül.

- Mindegyik osztálytársadat ki fogják hallgatni. Ha bármelyikükkel is gondod van, jobb, ha most elmondod nekem.

- Elvileg te vagy a legjobb ügyvéd ebben az államban - morgolódik apa.

- Azt várod el tőlem, hogy csodát tegyek - vág vissza Grier.

- Nem - szólok közbe. - Azt várjuk magától, hogy kiderítse az igazságot. Mert engem nem zavar, ha behúznak nekem egyet, az viszont már zavar, ha börtönbe zárnának valami miatt, amit el se követtem. Seggfej vagyok, az egyszer biztos. De nem ütök meg egy nőt, az meg aztán baromira fix, hogy sohasem ölnék meg senkit.

- Megnyered ezt az ügyet, Grier - lép közelebb apa, hogy a vállamra tegye a kezét. - Nem érdekel, mi várakozik az íróasztalodon. Semmi más nem számít, amíg Reed ki nem szabadul ebből a helyzetből.

Sejteni lehet a szavaiból, hogy „különben...”

Grier összeszorítja a száját, de nem tiltakozik. Csak feláll, és elpakolja az összes papírját.

- Munkához látok.

- Mit tegyünk, amíg a nyomozás folyik? - kíséri apa az ajtóhoz.

Addig a székhez ragadva töprengek, hogy a fenébe fajulhatott idáig az életem. Lepillantok a kezemre. Vajon én öltem meg? Álmodtam, hogy eljöttem a lakásból? Valami furcsa emlékezetkiesésem van?

- Mosolyogj, viselkedj rendesen, és tegyél úgy, mintha nem lennél bűnös - címzi nekem a tanácsot Grier.

- Nem is vagyok bűnös! - mordulok fel.

- Az ügyészség a szándékot, az indítékot és a lehetőséget vizsgálja egy bűncselekmény bizonyításakor. Brooke akkora erővel ütötte be a fejét a kandallóba, hogy a gerincvelejéig szétnyílt a koponyája. Te elég nagy és erős vagy ahhoz, hogy kiüss valakit. Van rólad egy videófelvétel a kérdéses időszakban. Indítékról is tudnak. Ja, és Ella Harper...

- Mi van vele? - feszülök meg.

- Tartsd magad távol tőle - jelenti ki tömören Grier. - Ő a leggyengébb pontod.

8. FEJEZET

ELLA

REED A BEJÁRAT ELŐTTI LÉPCSŐN VÁR, amikor odaérek a suliba. Ezúttal Easton hiányzik, de tulajdonképpen örülök, hogy kettesben lehetek Reeddel, pláne a tegnap este óta. A Callummal és Grierrel való találkozástól mogorva és szótlan lett, ráadásul hosszú idő óta most először nem aludt a szobámban. Nem könyörögtem neki, hogy maradjon, arra viszont rá akartam venni, hogy beszéljen.

Abból a kevésből, amit elmondott, felteszem, hogy az ügyvédet aggasztja Reed verekedős múltja, és az is, hogy nem tud elszámolni az O'Halloran-lakás elhagyása és a hazaérkezés közötti egy órával.

Az utóbbi részt nem igazán értem. Nem jött haza rögtön, és akkor mi van? Ez még nem jelenti azt, hogy bármi gyanúsat csinált volna. Pláne, hogy a zsaruk tudják: húsz percet töltött abban a lakásban.

De ha ennyire böki a csőrét Griernek és Callumnak, akkor biztos fontos lehet. Úgyhogy ez az első dolog, amit az üdvözlő csók után felhozok Reednek.

- Még mindig nem értem, miért jelentene bármit is, hogy kocsikáztál egy órát.

Erre elsötétül a tekintete, ami a nadrágon kívül lógó inggel és a begombolatlan kék zakóval együtt rosszfiús hatást kölcsönöz neki. Mielőtt megismertem őt, sohasem vonzottak a rosszfiúk. Nála viszont ezt ellenállhatatlannak tartom.

- Nem jelent semmit - motyogja.

- Akkor az ügyvéd miért aggódik miatta annyira?

- Nem tudom - von vállat Reed. - De nem akarom, hogy te is aggódj miatta, oké?

- Nem tudok nem aggódni - válaszolom habozva. Nem akarok megint előállni ugyanazzal a témával, mert tudom, hogy dühös szokott lenni miatta. Mégis képtelen vagyok visszafogni magam. - Még mindig van időnk megszökni - folytatom esdekelve. Körülnézek, hogy nem ólálkodik-e valaki a közelben, és suttogóra fogom a hangomat. - Nem akarom itt ülve kivárni, amíg lecsuknak téged.

- Bébi, ez nem fog bekövetkezni! - lágyul el a tekintete.

- Honnan tudod? - uralkodik el rajtam a tehetetlenség. - Már elvesztettem azt a másik embert, aki fontos volt nekem. Nem akarlak téged is elveszíteni.

Reed mélyet sóhajtva magához húz, és megcsókolja a homlokomat.

- Engem nem fogsz elveszíteni.

A szája lejjebb vándorolva megtalálja az enyémét, nyelve pedig az ajkaim közé csúszik. Eláll tőle a lélegzetem, és megremeg egy kicsit a térdem. Megmarkolom a bicepszét, hogy ne essek el.

- Te vagy a legerősebb ember, akit ismerek - suttogja bele a számba. - Szóval maradj erős a kedvemért, oké? Nem menekülünk el. Itt maradunk és harcolunk.

Mielőtt válaszolhatnék, egy kocsi zajára leszek figyelmes. Megfordulva pont látom, hogy egy rendőrautó kanyarodik rá a főépület előtti kocsifeljáróra.

Mindketten megdermedünk Reeddel.

- Miattad jöttetek? - kérdezem szorongva.

- Nem tudom - feleli megint elsötétült arccal, szemét a kocsin tartva. Még komorabbá válik a tekintete, amikor megpillant egy kopasz, széles vállú férfit a volán mögül kiszállni. - Francba!

- Ismered? - szisszenek fel.

- Cousins nyomozó - bólint Reed. - Ő az egyik zsaru, aki kihallgatott.

Jaj, istenem!

Ez nem jelenthet jót.

Valóban. Cousins nyomozó odamasírozik hozzánk, amint meglát bennünket a lépcsőn.

- Jó reggelt, Mr. Royal... - szólal meg hűvösen.

- Jó reggelt, nyomozó - válaszolja Reed pont ugyanúgy.

Egy pillanatra feszült csend támad, mielőtt a nyomozó rám szegezné a szúrós pillantását.

- Ella O'Halloran, jól gondolom?

- Harper - helyesbíték gyorsan.

- Nos, Miss Harper... - forgatja a szemét szó szerint, amit kissé udvariatlannak érzek. - Maga az első a mai listámon.

- Milyen listán? - ráncolom a homlokomat.

- A tanúk listáján - jelenti ki, és mintha büszkén vigyorogna hozzá. - Az igazgató úr megengedte, hogy ma reggel kihallgatásokat tartsak az irodájában. Ha lenne szíves követni...

Nem moccanok. Callum már figyelmeztetett, hogy ilyesmi megtörténhet, így fel vagyok rá készülve.

- Elnézést, de ez nem fog megtörténni. A gyámomnak jelen kell lennie minden egyes alkalommal - vágok vissza szintén büszke vigyorral. - Mint ahogy az ügyvédeknek is.

- Értem - hunyorog rám a nyomozó. - Így is játszhatjuk - biccent egyet kurtán. - Akkor felveszem a kapcsolatot a gyámjával.

Azzal elmegy mellettünk, és eltűnik a bejárati ajtó mögött.

A magabiztos arckifejezésemnek rögtön annyira.

- Azért jött, hogy kihallgasson embereket? *Kiket?*

- Nem tudom - válaszolja morcosan Reed.

- Jaj, istenem! Ez baj. Nagyon nagy baj.

- Minden rendben lesz - mondja, de hiányzik a szokásos magabiztosság a hangjából. - Gyere, mennünk kell órára. Írj, ha bármi gondod lenne ma, oké?

- Miért lenne gondom?

- Az őslakosok nyugtalanok - feleli rejtélyesen.

Az egész beszélgetésünk - Cousins nyomozó hirtelen felbukkanásával együtt - nem sokat tett az aggodalmam csillapításáért. Szerintem Reed tudja ezt, mégis olyan mosollyal kíséri el a teremhez, mintha minden szuper-oké lenne. Egy gyors csók után elindul az ellenkező irányba, én pedig képtelen vagyok kivenni a fejemből az aggodást. Átláthatatlan ködként telepszik rám, így mire elfoglalom a szokásos helyemet Easton mellett kémian, minden porcikámból árad a kétségbeesés.

- Mi a baj? - kérdezi rögtön Easton.

- Itt vannak a zsaruk, hogy kihallgassák az embereket Reedről - hajolok oda a füléhez.

- Errefelé nem is tudnak róla meg Brooke-ról - suttogja vissza rezzenéstelen arccal. - Semmi sem fog kiderülni a kihallgatásokból.

Körülnézek, hogy biztosan nem hall-e minket senki.

- De mindenki tud a suliban a verekedéseiről. És Savannah tud a Dinah-témáról - jut eszembe.

- Annak semmi köze sincs Brooke-hoz - ráncolja a homlokát Easton.

- Tényleg nincs, de elferdíthetik - tördelem a kezemet. Minden eddiginél nagyobb erővel tör rám a szorongás. - Ha megtudják, hogy Dinah megsarolta Reed bátyját, előállhatnak valami eszement elmélettel, miszerint Reed Dinah-t kereste a lakásban, és helyette Brooke-ot ölte meg.

Nevetséges a gondolat, mégis elég valószínű ahhoz, hogy Eastont tényleg aggassza.

- Francba!

- Ha kihallgatják Savannah-t, szerinted mondani fog erről bármit?

- Szerintem nem nagyon - rázza a fejét.

Ez a válasz nem elég nekem. Messze nem.

- A következő órán vele leszünk irodalmon. Majd én beszélek vele.

- És mit fogsz mondani? Befenyíted, hogy eltöröd a lábát, ha köp? - kérdezi Easton halovány és erőltetett mosollyal.

- Nem. Csak tudatom vele, mennyire fontos, hogy ne hozza fel a Gideon - Dinah-témát.

- Savannah utálja a Royalokat - magyarázza fáradt hangon. - Nem hinném, hogy bármi olyat tudsz mondani neki, ami meggyőzheti, hogy tartsa a száját.

- Lehet, de attól még meg fogom próbálni.

• • •

Kémia után felrohanok az emeletre, hogy megpróbáljam elkapni Savannah Montgomeryt, mielőtt odaérne az irodalomteremhez.

Gideon exbarátnője a legellentmondásosabb személyiség, akivel valaha találkoztam. Ő vezetett körbe az Astor gimiben, amikor idekerültem. Bár egy kicsit aljas módon viselkedett velem, mégis adott egy csomó kéretlen tanácsot a suliban való túléléshez. Igaz, hogy megtartotta tőlem a távolságot, és nem sokat beszéltünk a közös órákon, mégis vette a fáradságot, hogy figyelmeztessen Daniel Delacorte-tal kapcsolatban, és segített nekünk Vallal, hogy bosszút álljunk azon a perverzen.

Talán vehetem a szövetségesemnek?

Őszintén szólva, nem tudom.

Alapjáraton se nagyon lehet tudni, hogy mit gondol, néha meg egyenesen kifürkészhetetlen. Ma éppen a kifürkészhetetlen kategóriába esik. Ráncolja a homlokát, amikor meglát engem az ajtóban ténferegni, de anélkül mond egy szíát, hogy ellenségeskedés csendülne a hangjában.

- Beszélhetnénk egy percet? - kérdezem halkán, mire gyanakvás villan a szemében.

- Miért?

- Mert beszélünk kell - erőltetek magamra némi türelmet.

- Kezdődik az óra.

- Mr. Winston mindennap késik tíz percet, te is tudod. Van időnk - nézek rá könyörgő tekintettel. - Kérlek...

- Jó - bólint. - De siess!

Csendben elmegyünk a folyosó félreeső részére, ahol a szekrények egy kis beugróban sorakoznak a falon. Miután kettesben vagyunk, nem vesztegetem tovább az időt.

- Itt vannak a rendőrök, hogy kihallgassák Reed néhány barátját és osztálytársát.

Savannah egyáltalán nem lepődik meg ezen.

- Aha, tudom. Már engem is behívtak Beringer irodájába. Ebédszünetben fogok beszélni velük - forgatja a szemét. - Ki akartak rángatni óráról, de úgy voltam vele, hogy csesszék meg. Nem fogok lemaradni csak azért, mert egy Royal kinyírta az apukája barátnőjét.

Úgy megvonaglik az arcom, mintha megpofozott volna.

- Reed nem ölt meg senkit - préselem ki az összeszorított fogaim között.

- Engem nem zavar, ha igen - von vállat Savannah. - Sohasem bírtam Brooke-ot.

A homlokomat ráncolva elgondolkodom. Savannah ismerte egyáltalán Brooke-ot? Pillanatnyi értetlenség után rájövök, hogy tényleg ismerte. Úgy hivatkozott rá, mint valami tartozékra, amikor körbevezetett a suliban. Egy évig járt Gideonnal, szóval biztos egy csomószor belebotlott Brooke-ba a házban.

- Az a csaj egy ribanc volt - teszi hozzá. - P, mint pénzéhes.

- Akárhogy is, nem Reed ölte meg.

- Azt akarod, hogy ezt mondjam a zsaruknak? - vonja fel az egyik tökéletesen formázott szemöldökét.

- Azt mondasz nekik, amit szeretnél, mert nem ő tette - nyelek egyet idegességemben. - A másik dolog miatt akartam beszélni veled.

- Milyen másik dolog miatt?

Kipillantok a folyosóra. Üres.

- A Gideon és Dinah dolog miatt.

Reed elmondta, hogy Dinah feltörte Gid telefonját, és ellopta a meztelen képeket, amiket Savannah-val küldözgettek egymásnak. Ennek a birtokában aztán belengette a nemi erőszak vádját a srác előtt, aki hiába töltötte már be a tizennyolcat, Savannah még csak tizenöt volt.

Gideon nevének hallatán Savannah aggodalmas arckifejezése szintisza utálatra vált.

- Arra az esetre gondolsz, amikor a pasim megdugott egy fiatal fiúkra vadászó olcsó vén lotyót? - csattan fel.

- Igen. Arra, amikor az az olcsó vén lotyó megszarolta őt a képekkel, amiket te küldtél - vágok vissza.

Ezúttal Savannah rezzen össze.

- Azt mondd, hogy az *én* hibám, hogy Gideon belekerült ebbe a slamasztikába? Mert nem! Ő csalt meg. Ő jött össze azzal a szörnyű nőszeméllyel, és az ő hibája, hogy az a megszállottja lett, és ellopta a telefonját! Én csak annyit csináltam, hogy képeket küldtem a barátomnak, Ella!

Észreveszem, hogy kezdem elveszíteni az irányítást ebben a beszélgetésben, úgyhogy gyorsan nyugodt és fenyegetőzéstől mentes hangnemre váltok.

- Csak azt mondom, hogy te is érintett vagy. Akár tetszik, akár nem. Gideon nagy bajba kerülhet, ha a zsaruk tudomást szereznek Dinah-ról meg a képekről.

Savannah nem felel.

- Tudom, hogy utálod Gidet. De azt is tudom, hogy nem akarod, hogy börtönbe kerüljön. Ha beszélsz erről a zsaruknak, akkor valahogy megpróbálják majd felhasználni ezt az infót Reed ellen. - Vetek rá egy szűrős pillantást. - Reed pedig ártatlan.

Legalábbis azt hiszem.

Savannah sokáig hallgat. Olyan sokáig, hogy talán célba sem ért az üzenetem. De aztán egy mély sóhaj kíséretében bólint.

– Jó. Befogom a számat.

Szétárad bennem a megkönnyebbülés, de Savannah esélyt sem ad rá, hogy megköszönjem neki, csak szó nélkül elsétál.

9. FEJEZET

ELLA

A NAP HÁTRALÉVŐ RÉSZÉBEN már nem találkozom Savannah-val. Egyébként nem agyalnék ezen, hiszen nincs közös óránk délután, de kezdek paranoiás lenni. Elvileg ebédszünetben beszélt a nyomozóval. Abban reménykedtem, hogy utána megkeres, és mesél nekem a kihallgatásról. De nem tette, sőt még csak a folyosón sem láttam őt a nap második felében.

Ebédnél viszont Val bevallotta, hogy a nyomozók ma reggel a szüleit keresték, mert engedélyt akartak kérni a kihallgatásához. Biztos olyan a nagynénje és a nagybátyja, mint Callum, mert ragaszkodtak hozzá, hogy jelen legyenek Val és Jordan tanúvallomásánál.

Igen, Jordanról van szó. Úgy tűnik, ő is szerepel Cousins listáján. Ami nagyon-nagyon kellemetlen, mert tudom, hogy Jordan csak szörnyű dolgokat mondhat Reedről.

Azt se tudom, kivel beszéltek ma a zsaruk Savannah-n kívül. A saját kihallgatásomtól rettegek, de remélem, hogy Callum annyira elodázza, amennyire csak lehet. Talán addig, amíg ezek a hülye nyomozók elvégzik a munkájukat, és megtalálják az igazi gyilkost.

Már ha nem találták meg...

A torkomra forr egy néma sikoly, amitől megtorpanok a parkoló közepén. Utálom, hogy folyton beugrik ez a gondolat. Utálom, hogy még mindig kétségeim vannak Reed felől. Állítja, hogy nem ölte meg Brooke-ot. Esküszik rá, hogy nem ő volt.

Akkor miért nem tudok száz százalékgig hinni neki?

- A parkoló kocsiknak van, húgi. Nem pedig azért, hogy emberek álljanak benne.

Megpördülve látom, hogy Easton rám mered.

- Szegény Lauren kábé két perce próbál kiállni - bök meg gyengéden, hogy induljak tovább.

A piros BMW-re téved a tekintetem. Jár a motorja. Lauren Donovan tényleg bocsánatkérő arccal integet nekem, mintha ő okozna kellemetlenséget nekem, nem pedig fordítva. Elnézést kérve intek az ikrek barátnőjének, és gyorsan félreállok az útból.

- Elbambultam - mondom Eastonnak.

- Még mindig a kihallgatások miatt aggódsz?

- Aha. De sikerült beszélnem Savannah-val, és megígérte, hogy nem szól semmit a Gideon dologról.

- Ez legalább jó hír - bólint Easton.

- Ja.

- Ella - hallatszik Reed hangja a hátunk mögül. - Hazavigyelek?

Megfordulva látom, hogy átvág a parkolón, az oldalán Sebastiannal. Megint eluralkodik rajtam a paranoia.

- Mi történt? Nem mész edzésre?

- East megy, de én felmentést kapok - rázza a fejét. - Apa most írt, és rám parancsolt, hogy rögtön menjek haza.

- Miért? - nyilall belém a félelem. - Mi van?

- Nem tudom - feleli tehetetlenül Reed. - Csak annyit mondott, hogy fontos. És hogy már elrendezte edző bával.

Faarcot vág, ami azt jelenti, hogy aggódik. Kezdem megtanulni, hogy Reed gonoszul viselkedik, ha sarokba szorítják. Az a sarok pedig, ahol hemzsegnek a rendőrök, a

nyomozók, és börtön fenyegeti, a világ legkisebb, legmagányosabb sarkának tűnik.

- Azt akarja, hogy én is ott legyek? - kérdezem tépelődve.

- Nem, de én azt akarom. Seb! - pillant az öccsére. - Neked oké, ha hazahozod Ella kocsiját?

- Simán - bólint.

Odaadom Sebastiannak a slusszkulcsot, és végignézem, ahogy a kabrió felé veszi az irányt, miközben Easton elköcög fociedzésre. Reeddel együtt beszállunk a Range Roverébe, de fogalmam sincs, miért kért meg rá, hogy jöjjenek vele, mert az út első öt percében egyetlen szót sem szól.

Az ablakon kifelé bámulva rágom a hüvelykujjam körmét. Nehezen bírom, amikor Reed csendes. Az az időszak jut róla eszembe, amikor Royalékhoz költöztem. Reedtől csak lesújtó pillantásokat és csípős megjegyzéseket kaptam, ami éles kontrasztban állt azzal, amihez hozzá voltam szokva. Anya kissé - na jó, *nagyon* - felelőtlen volt, de mindig derűsen viselkedett, és sohasem uralkodott az érzésein. Kettőnk közül én voltam az, aki igen.

- Mondd ki! - vakkantja hirtelen Reed.

- Mit? - kérdezem ijedten.

- Azt, amin kattogsz. Hallom, hogy járnak a fogaskerekek az agyadban, és mindjárt leharapod az ujjadat.

Bosszúsan lenézek a hüvelykujjam oldalán éktelenkedő fognyomokra.

- Nem gondoltam, hogy észreveszed - dörzsölöm meg a kivörösödött részt.

- Én mindent észreveszek rajtad, bébi - válaszolja rekedten.

- Aggódok. Folyton azt mondod, hogy ne csináljam, de csak egyre rosszabb - ismerem be. - A suliban könnyű kiszúrni az ellenséget. Besorolni az embereket, hogy segítenek-e vagy sem, hogy melletted vannak-e vagy ellened. Ez viszont sokkal nagyobb horderejű dolog.

És olyan ijesztő is, de ezt megtartom magamnak. Reednek nem hiányzik hallani a félelmeimet. Magára venné, és együtt cipelné a vállára nehezedő többi teherrel.

- Minden el lesz rendezve - jelenti ki, miközben gyakorlott mozdulattal végigkormányozza az autót a Royal-ház hosszú kocsifelhajtóján. - Mert nem én tettem.

- Akkor ki volt?

- Talán a gyerek apja? Brooke talán annyi fazont megzsarolt akkor este, ahányat csak tudott. Nem én voltam az egyetlen marha, aki...

Hirtelen elhallgat.

Örülök neki, mert nem szeretek arra gondolni, hogy Reed bárki mással szexelt, még ha előttem is történt. Istenem, milyen jó lenne, ha szűz lenne!

- Neked szűznek kéne lenned - jelentem ki.

- Ezen vagy ennyire kiakadva? - nevet fel meglepetten.

- Nem, de gondold bele, hogy az mennyi bajt megoldana. Nem lett volna köztetek az a dolog Brooke-kal. Nem csorgatnák rád a nyálukat a lányok a suliban.

- Ha szűz lennék, akkor azok a lányok a suliban azért próbálnának beférközni a gatyámba, hogy elmondhassák magukról, hogy ők mászták meg először a Reed-hegyet - vigyorog rám, miközben leparkol a ház oldalánál.

A Royal-házhoz komplett parkoló tartozik az udvaron: a különleges térkő burkolat spirál alakban vezet a garázshoz, ahol az összes autót tárolják. Csakhogy a garázst senki sem szereti használni. Így a parkoló szokott tele lenni fekete Roverekkel és Easton cseresznyepiros pick-upjával.

- A lányok nem olyanok - szállok ki a terepjáróból, és a hátizsákomért nyúlok. - Nem versenyeznének a liliomtiprásodért.

Reed önelégült félmosollyal veszi ki a kezemből a hátizságot.

- A lányok pont olyanok. Szerinted Jordan miért van ennyire rád kattánva? Vetélytárs vagy neki, bébi. Az emberek többsége marhára verseng. Akár állva pisil, akár ülve. Az Astor gimibe

járók pedig a legrosszabb fajtából valók. Ha szűz lennék, akkor az plusz egy trófeát jelentene, amit valaki elnyerhet.

- Ha te mondd...

Reed a terepjárót megkerülve átkarolja a vállamat, és közel hajol a fülemhez.

- Majd eljátszhatjuk, hogy én szűz vagyok, te pedig a tapasztalt elöljáró, miután szűztelenítettelek.

Rácsapok, mert megérdemli, de ettől csak még jobban nevet. És hiába rajtam röhög, örülök, mert jobban szeretem a boldog Reedet a dühösnél.

Ám nem tart sokáig a jókedve. Callum szigorú arccal vár minket az ajtóban.

- Jó látni, hogy remekül érzitek magatokat - jelenti ki bosszúsan, amikor belépünk a konyhába.

Meglepetten összerezzenek, amikor a pultnál észreveszem Steve-et. Tudom, hogy örület, de folyton megfedkezem róla. Mintha az agyam egyszerre csak egy vészhelyzetet tudna feldolgozni, így csak arra lenne képes koncentrálni, hogy Reed börtönbe kerülhet. Valahányszor meglátom Steve-et, mintha mindig újra és újra a nyakamba szakadna a hír, hogy életben van.

Nem kerüli el a figyelmemet, hogy résnyire szűkül a kék szeme, amikor megpillantja Reed karját a vállamon. Halványan hasonlít az arckifejezése az apai nemtetszésre, amiben még soha nem volt részem. Anya annyira laza volt, amennyire csak lehetett.

Kibújok Reed karja alól azzal az ürüggyel, mintha ki akarnék venni valamit a hűtőből.

- Kértek valamit?

- Persze, mi van? - vigyorog rám Reed.

Tahó! Pontosan tudja, miért hagytam ott a konyhaajtóban, és most kigúnyol miatt.

Ellenállok a kísértésnek, hogy beintsek neki, aztán kiveszek egy joghurtot.

Callum összecsapja a tenyerét, hogy rá figyeljünk.

- Fogj egy kanalat, és gyertek a dolgozószobámba! Beszélnem kell veletek.

- *Beszélnünk* – helyesbít Steve.

Callum legyintve elsétál.

- Hagyd abba a célozgatást! – sziszegem oda Reednek, miközben felkapok egy kanalat a fiókból.

- Miért? Apa tud rólunk.

- De Steve nem. Ez olyan izé, tudod? Inkább tegyünk úgy, mintha csak...

Reed erre felvonja a szemöldökét.

- ...barátok lennénk – fejezem be, mert az összes többi opció még izébb.

- Tegyünk úgy? Azt hittem, hogy barátok vagyunk. Megbántottál – kap színpadiasan a szívéhez.

- Még nem bántottalak, de ezen tudok változtatni – intek felé fenyegetően a kanallal. – Nem félek rád támadni, haver!

- Alig várom – kapja el a csípőmet, hogy közelebb húzzon. – Miért nem támadsz rám most rögtön?

Megnyalom az ajkamat, mire a tekintete rászegeződik a számra.

- Reed! Ella! – kiabál Callum. – A dolgozószobámba, most rögtön!

- Menjünk – húzódok el hirtelen.

Esküszöm, mintha Reed a „szűzkurva” szót motyogná az orra alatt.

Callum dolgozószobájába érve Steve-et az íróasztalnak dőlve találjuk, míg maga Callum fel-alá járkál. A jókedv utolsó cseppje is elpárolog, amikor megpillantom Halston Griert az asztal előtti bőrfotelek egyikében.

- Jó napot, Mr. Grier – köszönti Reed feszülten.

- Szervusz, Reed – áll fel az ügyvéd. – Hogy vagy, fiam?

Reed előttem átnyúlva kezét fog vele.

- Menjek el? – kérdezem esetlenül.

- Nem. Ez téged is érint, Ella – válaszolja Callum.

Reed rögtön mellém húzódik, és védelmezően a hátamra teszi a kezét. Most tűnik csak fel, hogy Callumnak csálé a nyakkendője, és szétáll a haja, mintha százszor beletúrt volna. Ezután Steve-re téved a tekintetem, akin farmer van bő fehér inggel. Ő mintha nem aggódna.

Nem tudom, melyiküknek higgyek. A megviselt Callum és a nyugodt Steve között járatom a tekintetemet. Ennek most hozzám van köze, és nem a gyilkossági ügyhöz?

- Le kellene ülnöd - szólal meg Grier.

- Nem, inkább állok - rázom a fejemet.

Leülni veszélyesnek tűnik. Úgy tovább tart elmenekülni, mint ha már eleve állnék.

- Apa? - sürgeti Reed.

Callum felsóhajt, és ezúttal a tenyere alsó részével dörzsöli meg az arcát.

- Delacorte bíró egy érdekes ajánlattal keresett meg - kezdi, majd egy pillanatra elhallgat. - A DNS-ről van szó, amit Brooke körme alatt találtak.

- Mi van vele? - ráncolja a homlokát Reed.

- Delacorte hajlandó figyelmen kívül hagyni ezt a bizonyítékot.

Leesik az állam. Daniel apja bíró. És hajlandó „figyelmen kívül hagyni” egy bizonyítékot? Ez a legkorruptabb dolog, amit életemben hallottam.

- Mi az ára? - követelem a választ.

Callum felém fordul.

- Az, hogy Daniel visszatérhessen az Astorba, te pedig visszavond az összes vádat, és bevalld, hogy önként vetted be a drogokat.

Mielőtt folytatná, Reedre emeli a tekintetét.

- Amikor rátaláltál a testvéreiddel Ellára, csak kitalált egy történetet, hogy ne utáld őt még jobban. Ez az ára.

Minden porcikám lázad a kép ellen, amit Callum felvázolt.

- Kurva anyját! - tör ki Reed úgy, mint egy vulkán. - Soha!

- Ha megteszem - sóhajtok fel -, akkor ejteni fogják a vádakat Reed ellen? Vége lesz ennek az ügynek? - kérdezem az ügyvédtől.

- Nem teszed meg! - szorítja meg a karomat Reed.

A szorításából kibújva elindulok az ügyvéd felé.

- Ha megteszem, akkor Reed megmenekül? - ismétlem összeszorított fogakkal.

A hátam mögött Reed kiabálni kezd az apjával, amiért egyáltalán fontolóra vette ezt az egészet. Callum próbálja megnyugtatni, és kifejti: ő sem javasolja, hogy ezt az utat válasszam.

De nyilván mégis ezt akarja tőlem, különben meg sem említette volna. Kicsit fáj, de megértem. Callum a fiát próbálja megmenteni a börtöntől.

Steve közben nem szól semmit. Csak emésztí az egészet. Engem viszont semelyik másik férfi nem érdekel ebben a szobában. Kizárólag az ügyvéd válaszára van szükségem.

Grier összekulcsolja a tökéletesen manikűrözött kezét az ölében. Tiszta a tekintete. Úgy tűnik, szeme se rebben a kitört káosztól. Nem tudom, mit lát pontosan, amikor rám néz. Egy törékeny lányt? Egy komplett hülyét? Egy lököttet? Vagy egy olyat, aki hajlandó lenne tűzbe menni a barátjáért?

Ez... igazán semmiség. Daniel Delacorte még néhány hónapig jelen lenne az életemben, még egypár szörnyű astoros gyerek sutyorogna a hátam mögött, és drogfüggőként híresülnék el - Reed szabadságáért cserébe.

Megéri.

- Nem árthat - ismeri be végül Grier.

Erre Reed megint elveszti a fejét.

10. FEJEZET

REED

- SOHA!

Az ügyvéd szavainak hallatán rögtön otthagynom apát, és Ella mellé csörtetek, hogy közé meg a közé a vérszívó közé álljak, mielőtt még nagyobb bajt csinálhatna.

- Ez teljesen ki van zárva. Totálisan!

- És mi van a videófelvételes bizonyítékkal? - kérdezi velem mit sem törődve Ella.

- Nyomtalanul el tud tűnni - feleli Grier. - Úgy tűnik, hogy Delacorte-nak akad némi tapasztalata a bizonyítékok eltüntetésében.

- Nem hiszem el, hogy bármelyikőtöknek is eszébe jut egyáltalán, hogy ez jó ötlet. Daniel nem jöhet Ella kétszáz kilométeres közelébe - vetem oda dühösen. - Milyen egy elbaszott dolog ez?!

- Vigyázz a szádra - korhol apa, mintha valaha is érdekelte volna, hogy mikor mondom ki a „b” betűs szót.

- Tényleg? És az mennyire lenne az, ha huszonöt évre lecsuknának? - vág vissza Ella. - Ha félreteszem a

büszkeségemet, hogy szabad maradj, nekem kevésbé tűnik elbaszottnak.

Ellát bezzeg senki sem szidja le a szóhasználatá miatt, amitől csak még jobban eldurran az agyam.

Apa felé fordulok, mert őt kell meggyőzni. Ella nem mehet bele egyedül ebbe az alkuba. Kell hozzá apa, meg ez a szemétláda ügyvéd is.

- Ez a legalávalóbb dolog, amit valaha hallottam. Az a seggfej egy pszichopata, te pedig visszahoznád? És ami még rosszabb: egész életeden át tartó zaklatásnak tennéd ki Ellát?

- Próbállak távol tartani a börtöntől - néz rám csúnyán az apám. - Nem egy nagyszerű ötlet, de mindketten megérdemeltétek, hogy halljátok. Azt akarjátok, hogy felnőttként kezeljelek titeket? Akkor rajta, hozzatok felnőtt döntéseket! - csattan fel.

- Majd én kezdem. Daniel ott marad, ahol van, mi pedig igazságosan megnyerjük ezt az ügyet, mert KUR-VÁ-RA NEM ÉN ŐL-TEM MEG! - hangsúlyozok külön minden egyes szótagot, hogy biztosan egyértelmű legyen.

- Reed, kérlek... - ragadja meg Ella a csuklómat.

- Mit kérsz? Tudod, milyen lenne a suliban, ha azt mondanád, hogy hazudtál Danielről? Nem járhatnál egyedül a folyosón. Egyikünknek mindig melletted kéne lennie. Jordan darabokra szedne.

- Szerinted ez engem érdekel? Már csak néhány hónap van hátra.

- És jövőre? Akkor már nem leszek itt, hogy megvédjelek - juttatom eszébe.

- Nagyra becsülöm a szentimentalizmusodat, Reed. De Ella nem szorul rá a védelmedre - szűkül résnyire Steve szeme az íróasztalnál, és összeszorítja a száját. - Van neki apja, hogy megvédje. Sőt, úgy gondolom, hogy ideje hazavinni a lányomat.

Erre meghűl a vér az ereimben.

Ella még jobban szorítja a kezemet.

- Callum - húzza ki magát Steve az asztalnál. - Hálás vagyok azért, hogy gondoskodtál Elláról a távollétemben, de én vagyok az apja. Neked most van elég bajod a saját gyerekeiddel. Ránk itt Ellával nincs szükség.

Jaj, basszus! Ne! Nem hagyhat itt ebben a házban.

- Apa... - szólalok meg vészjósló hangon.

- Steve, a te lakásod továbbra is rendőrségi foglалás alatt áll - emlékezteti apám Steve-et. - És nem úgy tűnik, mintha ez rövid időn belül változna - néz az ügyvédre megerősítést várva.

- A seriff hivatala szerint még legalább két hétig tart a bizonyítékok gyűjtése - bólint Grier.

- Nem gond. Dinah-val sikerült szert tennünk a Hallow Oaks-i tetőtéri lakosztályra - nyúl a zsebébe Steve egy kulcskártyáért. - Hozzáadtam a nevedet a foglалáshoz, Ella. Ezzel tudsz bemenni.

Ella viszont egy lépést sem tesz felé.

- Nem. Nem alszom egy lakásban Dinah-val. Ne vedd sértésnek - teszi hozzá gyorsan.

- Ella egy Royal - jelentem ki hűvösen.

Steve tekintete megakad az összekulcsolt kezeinken, ahol Ella bűtykei már elfehéredtek.

- Reméljük, hogy nem - motyogja úgy, mint aki szórakozik a helyzeten.

- Gondolkodj észszerűen, Steve! - szól rá apa. - Előbb a te dolgaidat rendezzük el. Van egy rakás jogi gond, amit meg kell oldanunk. Ez a szituáció mindenkinek új.

- Ella tizenhét éves, ami azt jelenti, hogy szülői felügyelet alatt áll. Igaz, Halston?

- Így van - biccent az ügyvéd, majd feláll, és megigazítja a nadrágszárát. - Úgy tűnik, mindnyájatoknak van magánjellegű megoldanivalója. Én most félreállok az útból.

Azzal elindul, de félúton az ajtó felé visszafordul.

- Felteszem, nem kell kérnem, hogy maradj távol a szombati temetéstől - néz rám a homlokát ráncolva.

- Milyen temetéstől? - vonom össze a szemöldökömet.

- Brooke temetéséről - válaszolja elfúló hangon apa, mielőtt Grierre pillant. - És nem, Reed nem teszi tiszteletét.

- Helyes.

Kénytelen vagyok megereszteni egy kis iróniát.

- Mi lett azzal a tippjével, hogy „mutakozzunk egy családként”? - kérdezem.

- Bárhol mutatkozhattok együtt, csak annál a ravatalnál nem - feleli az ügyvéd, pont ugyanannyira epésen. - És az isten szerelmére, Reed, tartsd magad tisztán! Nincs több verekedés az iskolában. Nincs kamuzás. Rendben?

Figyelmeztetés gyanánt Ellára téved a tekintete.

Hogy ő lenne a leggyengébb pontom? Dehogy! Ella az acél, ami egyben tartja a gerincemet, de Grier csak az indítékot látja benne. Közelebb lépek hozzá.

Az ügyvéd a fejét rázva apához fordul.

- Tudasd velem, ha újabb találkozót szeretnél Delacorte-tal.

- Nincs találkozó! - rivallok rájuk.

- Majd hívlak - veregeti hátba Griert apa.

Fojtogatni kezd a tehetetlen düh.

Úgy csinálnak, mintha itt se lennék. És ha senki se hallgat rám, akkor nincs is értelme itt lennem.

- Menjünk - mondom Ellának.

Ki is vonszoló az irodából, mielőtt tiltakozhatna. Vagy bárki más tiltakozhatna.

Egy perc múlva már fent vagyunk az emeleten, ahol kivágom a szobája ajtaját, és betessékelem.

- Ez hülyeség! - bukik ki belőle. - Nem fogok elköltözni valami szállodába Steve-hez meg a szörnyű nőjéhez!

- Naná, hogy nem - helyeselek, amíg ő lehuppan az ágyra. Felcsúszik az iskolai egyenszoknyája, így szépen rálátok a fenekére, mielőtt ülve felhúzza a térdét az állához.

- És te is hülye vagy - morgolódik. - Szerintem el kéne fogadnunk Delacorte ajánlatát.

- Naná, hogy nem - ismételem.

- Reed!

- Ella.

- Megmenekülnél vele a börtöntől!

- Nem. Annak a gazembernek az adósa lennék egész hátralévő életemben. Szó se lehet róla, bébi. Komolyan mondom, úgyhogy verd ki a fejedből az ötletet.

- Jó. Akkor tegyük fel, hogy nem fogadod el az ajánlatot...

- Nem fogom.

- Akkor most mit csináljunk?

Leveszem a fehér ingemet, és lerúgom a cipőmet. Nadrágban és atlétában csatlakozom Ellához az ágyban, hogy átöleljem. Hozzám bújik, de csak egy pillanatra. Aztán megint felül, és morcosan néz.

- Kérdeztem tőled valamit - zsörtölődik.

- Nekünk semmi dolgunk nincs, Ella - fújok egyet tehetetlenül. - Grier feladata, hogy intézzен mindent.

- Hát nem végzi túl jól a munkáját, ha azt javasolja, hogy korrupt bírókkal alkudozz! - jelenti ki a dühtől elvörösödve. - Írjunk egy listát.

- Milyen listát? - kérdezem értetlenül.

- Azokról az emberekről, akik megölhették Brooke-ot - ugrik fel az ágyról, és az íróasztalához sietve felkapja a laptopot. - Dinah-n kívül ki állt még közel hozzá?

- Amennyire tudom, senki.

- Ez nem elfogadható válasz - ül le Ella az ágy szélére a laptoppal.

- Hát pedig csak ezt tudom mondani - nyilall belém a düh. - Brooke-nak nem voltak barátai.

- De voltak ellenségei. Te mondtad, ugye? - nyitja meg a keresőt, hogy bepötyögje Brooke nevét. Kábé egymillió találat bukkan elő egymillió különböző Brooke Davidsonról. - Szóval csak meg kell tudnunk, kik azok az ellenségek.

- Mi van, átmentél Lois Lane-be? - könyökölök fel. - Egyedül akarod felgöngyöltíteni az ügyet?

- Van jobb ötleted?

- Apának vannak nyomozói - sóhajtok fel. - Ők találtak meg téged, emlékszel?

Ellának megáll a keze az egér fölött, de csak egy pillanatig habozik, mielőtt rákattint arra, ami Brooke Facebook-profiljának tűnik. Amíg az oldal töltődik, elgondolkodva rám pillant.

- A temetés - szólal meg.

- Mi van vele? - érdeklődöm óvatosan. Nem tetszik az irányvonal.

- Szerintem el kéne mennem.

- Soha! - ülök fel gyorsan. - Grier megmondta, Hogy nem mehetünk.

- Nem. Azt mondta, hogy te nem mehetsz - fordul Ella ismét a monitor felé. - Hé, tudtad, hogy Brooke szerzett egy diplomát az Észak-karolinai Állami Egyetemen?

Nem foglalkozom ilyen haszontalan apróságokkal.

- Nem mész el arra a temetésre, Ella! - jelentem ki morogva.

- Miért nem? Ez a legjobb módja annak, hogy megtudjuk, ki állt közel Brooke-hoz. Megnézhetem, hogy kik mennek el, és... Mi van, ha a gyilkos is ott lesz? - akad el a lélegzete.

Behunyta szemmel igyekszem magamra erőltetni egy kis türelmet, mert nagy szükségem lenne rá.

- Bébi... - nyitom ki a szememet. - Tényleg azt hiszed, hogy akárki is ölte meg Brooke-ot, csak úgy oda fog szambáznai, és közli, hogy „hahó, skacok, én vagyok a gyilkos”?

Ellának megvillan a kék szeme a felháborodástól.

- Nyilván nem. De soha nem láttál olyan valós történeteken alapuló krimisorozatot a tévében? Az FBI-os szakértők mindig elmondják benne, hogy a gyilkos vissza szokott térni a tetthelyre, vagy elmegy az áldozat temetésére, hogy cukkolja vele a rendőröket.

Hitetlenkedve nézek rá, ő viszont megint a laptopot bámulja.

- Nem akarom, hogy elmenj a temetésre - préselem ki magamból.

Ella rám se nézve válaszol.

- Az rohadtul a te bajod.

11. FEJEZET

ELLA

– KINYÍRTÁL EGY APÁCÁT EZÉRT A CUCCÉRT? – kérdezi Easton, amikor szombaton kora reggel beszálok a kocsijába.

– Pofa be, és indulj! – csapok rá a műszerfalra.

Engedelmesen megfogja a sebváltót, és elindul a súlyos fémkapuig, ami elválasztja a birtokot az úttól.

– Miért? Ki van a nyomunkban? Steve?

Bár Steve most már egy szállodai lakosztályban él Dinah-val, továbbra is folyton itt lóg a villában. Callumot jókedvre deríti, én viszont furán érzem magam a jelenlétében, így próbálok minél kevesebb időt tölteni vele. Ez biztos nem kerülte el mindenkinek a figyelmét.

– Reed – felelem. – Nem akarta, hogy jöjjek.

– Ja. Annak sem örült, hogy én jövök.

Kinézek a hátsó ablakon, hogy Reed biztos nem rohan-e a furgon után vagy ilyesmi. Nem volt boldog, amikor eljöttem, de mint ahogy múltkor is mondtam, ez az ő baja. Úgy tervezem, hogy ma mindenkit alaposan szemügyre veszek, aki eljön Brooke temetésére.

Valakinek egyébként is ott kell lennie Callum mellett, amikor eltemetik a menyasszonyát. Nem hagyhatom, hogy egyedül csinálja végig. Miután Reedről szó sem lehet, az ikrek pedig nem voltak rá hajlandóak, ketten maradtunk Eastonnal. Callum előttünk indult el a sofőrjével, Duranddal, mert a szertartás után dolga lesz a városban.

- Szóval mit csináltál vele? Szexszel megadásra késztetted? Elájult az orgazmustól? - ékelődik Easton.

- Fogd már be!

Azzal előkeresem a csajos zenés lejátszási listát a telefonomon, és felveszem a fülhallgatót.

De ez sem hallgattatja el Eastont.

- Még mindig nem adod be a derekadat? - harsogja túl a dalszöveget. - Szegény srácnak már tutira belilultak a golyói.

- Nem vitatom meg veled a szexuális életemet - közlöm vele, majd még hangosabbra veszem a zenét.

Easton végigröhögi a következő nyolc kilométert.

Az a szomorú igazság, hogy Reed a kízó kettőnk közül. Az elmúlt három éjszaka megint az ágyamban aludt, és egy csomót kavartunk. Engedi, hogy akárhol megérintsem. Imádja, amikor a számmal kényeztetem, amit ugyanolyan lelkesen viszonz. De a végcél? Az nincs napirenden, amíg az ő szavaival élve „ez a Brook dolog” a fejünk fölött lebeg.

A megelégedettség és a várakozás furcsa elegyét érzem. Reed majdnem mindent megad nekem, mégsem elég. Viszont tudom, hogy fordított helyzetben maradéktalanul tiszteletben tartaná a kívánságomat. Úgyhogy nekem is tiszteletben kell tartanom az övét. Ami szar ügy.

Callum a temető bejáratánál vár minket. Fekete öltönye valószínűleg többre került, mint a kocsim, a haját pedig hátranyalta, amitől még fiatalabbnak tűnik.

- Nem kellett volna megvárnod minket - mondom, amikor odaérünk hozzá.

- Hallottad Halstont - rázza a fejét. - Családi összetartást kell mutatnunk. Szóval, ha együtt jelenünk meg itt, mindenki abban a hitben megy majd haza, hogy boldogok vagyunk és ártatlanok.

Nem mondom ki hangosan, de biztosra veszem, hogy itt senkit sem fog lenyűgözni az „Erős Royalék” műsor, mivel mindannyian a gyilkosság gyanúsítottjának családjához tartozunk.

Mindhárman bemegyünk a komor kinézetű épületbe, Callum pedig balra egy boltíves ajtóhoz vezet minket. Odabent egy kis kápolnát találunk csiszolt fapadokkal, egy emelvényt szószékkel, és...

Egy koporsót.

Felgyorsul a szívverésem a látványtól. Jaj, istenem! Nem hiszem el, hogy tényleg Brooke van benne.

Ahogy eszembe jut egy morbid gondolat, lábujjhegyre állok, hogy Callum fülébe suttoznak.

- Volt boncolás?

Erre kurtán bólint.

- Még nincsenek meg a leletek - teszi hozzá. - Biztos végeznek egy DNS-tesztet a... ööö... magzattal is.

Hányingerem támad, mert amióta ez az egész elkezdődött, most először jut eszembe, hogy két ember halt meg abban a lakásban. Brooke és egy ártatlan kisbaba.

Az epét visszanyelve nagy nehezen leveszem a tekintetemet az áramvonalas fekete dobozról. Helyette inkább a hatalmas bekeretezett fényképre meredek, ami egy állványon díszleg mellette.

Lehet, hogy Brooke szörnyű nő volt, de még én sem cáfolhatom meg, hogy gyönyörű.

Olyan képet választottak róla, amin egy csinos, mintás nyári ruhában mosolyog. Leomló szőke hajjal és csillogó kék szemmel ragyog bele a kamerába. Fantasztikusan néz ki.

- Francba, ez tök lehangoló! - motyogja Easton.

Abszolút.

Én annyira szegény voltam annak idején, hogy nem tudtam kifizetni anyának egy rendes temetést. A szertartás kétszer annyiba került volna, mint a hamvasztás, ezért úgy döntöttem, hogy akkor az előbbi ne is legyen. Amúgy sem jött volna el senki. Anyának viszont tetszett volna.

– Jössz? – biccent Easton előre.

A tekintetét követve megint megpillantom a koporsót. Nyitott, de nem vagyok hajlandó felmenni hozzá az emelvényre. Úgyhogy megrázom a fejemet, és keresek magamnak egy helyet középen, miközben Easton zsebre dugott kézzel végigballag a sorok között. Megfeszül a széles vállán a zakó, ahogy előrehajol. Kíváncsi vagyok, mit láthat.

A teremben körülnézve kissé meglepődöm a fejleményeken. Vagyis inkább a fejlemények hiányán. Tízen sem jöttek el. Brooke-nak tehát tényleg nem voltak barátai.

– Kifelé!

Összerándulok Dinah magas sikolyától. Na, Brooke-nak legalább mégis volt egy barátja.

Beletelik egy másodpercbe, mire felfogom, hogy Dinah *hozzánk* szólt. Úgy néz rám és a koporsótól éppen visszatérő Eastonra, mint a véres rongyra.

– Ez szégyenletes! – ordítja. Szerintem még sohasem láttam ennyire kiakadva. Az egész feje egy merő vörös folt, zöld szeme pedig eszeveszetten villog a haragtól. – Nektek, Royaloknak semmi keresnivalótok itt! Te meg... Te nem is tartozol a családhoz! – címzi nekem. – Kifelé! Mindannyian!

Nem tudom, hogy fest, aki ártatlan, de Dinah most az élre kerül nálam a gyanúsítottak listáján. Egy olyan nőtől, aki képes volt zsarolással az ágyába csalni egy szerencsétlen férfit, más szörnyűség is kitelik.

Callum egyszerűen továbbsétál, kőkemény pillantással a szemében és a hasonló fekete öltönyös Steve-vel a nyomában. Steve-nek megakad a szeme a zsákszerű fekete ruhámon, amit az első akciós állványon találtam a plázában. Két számmal nagyobb a kelleténél, de csak egyetlen másik fekete ruhám van: egy

testhezálló, még anyától. Az pedig tök ízléstelen – és túl szexi – lenne egy temetésre.

– Nem megyünk sehová – jelenti ki határozottan Callum. – Sőt, nekünk több jogunk van itt lenni, mint neked, Dinah. A menyasszonyom volt. Feleségül akartam venni, az isten szerelmére!

– Még csak nem is szeretted őt! – morogja Dinah. Olyan vadul reszket, hogy mozog tőle az egész teste. – Csak egy guminó volt neked, semmi több!

Gyorsan körülnézek a teremben, hogy mások is hallották-e.

Mindenki hallotta. Az összes szempár a veszekedőkre szegeződik, még a lelkészé is. A szószéknél állva ráncolja ránk a homlokát, és nem én vagyok az egyetlen, akinek ez feltűnik.

– Dinah – szólal meg Steve mélyebb és tekintélyt parancsolóbb hangon, mint valaha. Általában barátságos a stílusa, de most nem az. – Ne rendezz jelenetet!

– Nem érdekel! – csattan fel Dinah. – Semmi keresnivalójuk itt! Brooke az *én* barátnőm volt! Mintha a húgom lett volna!

– Callum menyasszonya volt – vág vissza Steve. – Akárhogy is érzett vagy nem érzett iránta, mindannyian tudjuk, hogy Brooke hogy érzett Callum iránt. Ő is azt akarná, hogy itt legyen.

Dinah erre befogja. Nagyjából egy másodpercig. Akkor aztán rám emeli a dühös tekintetét.

– Hát akkor *neki* nincs keresnivalója itt!

Steve-nek vészjóslóan résnyire szűkül a szeme.

– A francokat nincs! Ella a lányom.

– Összesen öt perce a lányod! Én viszont az istenverte feleséged vagyok!

A lelkész megköszörüli a torkát. Hangosan. Bizonyára nem örül neki, hogy hiába hangzik el Isten neve egy kápolna kellős közepén.

– Úgy viselkedsz, mint egy gyerek – veti oda durván Steve. – És lejáratod magadat. Azt javaslom, ülj le, mielőtt még téged dobnának ki innen.

Ettől Dinah végleg elkussol. Még egy gyilkos pillantást mér ránk, aztán a terem elülső részébe csörtetve levágja magát az egyik padra.

- Bocsánatot kérek miatta... - szabadkozik Steve, de közben csak rám néz. - Ő egy kicsit... érzelmes típus.

Easton halkan felhorkant, mintha azt kérdezné vele: „kicsit?”

Callum pedig csak bólint.

- Üljünk le végre - javasolja. - Mindjárt kezdődik a szertartás.

Megkönnyebbülök, amikor Steve elmegy, hogy csatlakozzon a borzalmas feleségéhez. Örülök, hogy nem velünk ül. Valahányszor valaki emlékeztet rá, hogy a lánya vagyok, az egekbe szökik a szorongásom.

Meglepetésemre Callum is otthagy minket, hogy az első sorban foglaljon helyet, de O'Halloranékhoz képest az ellenkező oldalon.

- Beszédet fog mondani - tájékoztat Easton.

- Komolyan? - vonom fel a szemöldökömet.

- A menyasszonya volt - von vállat.

Oké. Folyton elfelejtem, hogy nem köztudott: Callum a destruktív kapcsolatuk végére megutálta Brooke-ot.

- Gyanúsnaak tűnne, ha... Ó, bakker! - hallgat el hirtelen Easton, mikor jobbra néz.

Összeszorul a torkom, amikor meglátom, miért káromkodott. Az a rendőrségi nyomozó lépett be a kápolnába, aki a héten eljött az Astorba. Talán Cousins a neve? Az oldalán egy alacsony, barna hajú nő. Mindkettőjük övén arany színű jelvények csillognak.

Akármennyire is feszengek a jelenlétükben, hirtelen úgy érzem, hogy győztem.

Bár csak itt lenne Reed, hogy azt mondhassam neki: „Látod, eljöttek a zsaruk is, mert ők is úgy gondolják, hogy felbukkanhat a gyilkos!”

- Jobban teszik, ha nem próbálnak meg kihallgatni minket - motyogom Eastonnak a vendégeket szemlélve.

Lehet, hogy köztük van a gyilkos. Callum tarkóján állapodik meg a tekintetem. Neki volt indítéka, de semmiképp se hagyná, hogy a fia vigye el a balhét egy általa elkövetett bűncselekmény miatt. Ráadásul Callum velünk jött Washingtonba.

Utána Steve-re pillantok. Neki mi lett volna az indítéka? Ha Dinah feküdne a koporsóban, ő lenne az első számú gyanúsítottam.

De kilenc hónapra eltűnt, tehát semmiképp se lehet Brooke gyerekének az apja. Őt is elvetem.

A többi néhány jelenlévőt pedig nem ismerem. Biztos az egyikük volt.

De melyik?

– Apa ügyvédei még mindig igyekeznek elodázni a dolgot – motyogja vissza Easton. – De ha meglesz, akkor a jövő héten. Wade-del már beszéltek.

– Tényleg? – áll el a lélegeztem. Val miért nem mondott semmit? Aztán eszembe jut, hogy persze mikor is lett volna rá lehetősége?

Alig töltök időt a legjobb barátnőmmel, amióta ez az egész katyvasz elkezdődött. Tudom, hogy hiányzom neki, és ő is hiányzik nekem. De nehéz lenne együtt lógni, pletykálni és jól érezni magunkat, amikor annyira el van cseszve az élet, mint most.

– Reed verekedéséről kérdezősködtek nála – vallja be Easton. – Meg az összes csajról, akikkel Reed együtt volt.

– Mi a fene? Miért fontos ez?

Furcsa módon neheztelek miatta. Nem tetszik, hogy ezek a zsaruk szétszedik Reed előző kapcsolatait. Vagy a velem folytatott jelenlegit.

– Nem tudom. Én csak azt mondom neked, amit Wade-től hallottam. Lényegében ennyi volt. Még csak fel sem hozták neki Brooke-ot, vagy... Oké, ez most komoly? – zökken ki ismét. – Ez már durva.

Ismét megfordulok, és ezúttal Gideon tart felénk.

– Mit keres itt Gid? – mormolja nekem Easton a szája sarkából.

- Ki képes három órát vezetni, hogy eljöjjön egy ribancnak a temetésére, akit ki nem állhatott?

- Én kértem meg, hogy jöjjön el – ismerem be.

- Miért? – tátja el a száját Easton.

- Mert beszélnem kell vele.

Nem szolgállok további részletekkel, Eastonnak pedig nincs ideje kivallatni, mert Gideon odaér hozzánk.

- Szia – szólal meg halkán a legidősebb Royal fiú. De nem ránk néz, hanem Brooke koporsóját bámulja.

Vajon Dinah-t képzeled oda?

Nem lepne meg. Steve felesége már fél éve zsarolja őt, vagy talán régebben.

Arrébb csúszom, hogy helyet csináljak Gideonnak, aki leül Easton mellé. Gideon a kakukktójs Royaléknál. Kicsit vékonyabb, mint a testvérei, a haja pedig nem annyira sötét. A szeme viszont pont olyan kék.

- Hogy megy a sulis? – kérdezem bambán.

- Jól.

Egyáltalán nem szoktunk sok időt együtt tölteni Gideonnal, mert ő többórányi távolságra jár egyetemre. Csak egy pár dolgot tudok róla: úszik, járt Savannah Montgomeryvel, és szexel vagy szexelt Dinah-val, és malac képeket küldözget a barátnőjének.

Ha Gideon bárkit is megölné, az Dinah lenne.

De... Dinah hasonlít Brooke-ra. Mindkettőjüknek olyan magazinosan beszárított szőke haja van. Mindketten olyan soványak, mintha ropik lennének nagy dudákkal. Hátról könnyen össze lehetett téveszteni őket.

- Kösz, hogy eljöttél – mondom Gideonnak. Merev és feszült az arca, ahogy fürkészem. Így néz ki, aki bűnös?

- Még mindig nem tudom, miért hívtál ide – válaszolja tömören.

- Tudnál maradni a szertartás után? – folytatom habozva. – Fura érzés lenne úgy beszélgetni, hogy... – biccentek Brooke gigantikus fotója felé.

- Aha – bólint. – Utána beszélhetünk.

- Utálom a temetéseket - sóhajt fel Easton, szintén a képre meredve.

- Én még nem is voltam temetésen - ismerem be.

- És az anyukád? - ráncolja a homlokát.

- Nem volt rá pénzem. A hamvasztást ki tudtam fizetni, aztán fogtam a hamvait, és beleszórtam az óceánba.

Gideon meglepetten felém fordul, Easton pedig csak ennyit mond:

- Viccelsz.

- Nem viccelek.

Fogalmam sincs, miért bámulnak mindketten.

- Mi az Atlanti-óceánba szórtuk anya hamvait - szólal meg halkan Gideon.

- Apa el akarta temetni, de az ikrek kiakadtak rajta, hogy a kukacok beennék magukat a koporsójába. Láttak erről valami szart a tévében a Discovery-n. Szóval apa belement a hamvasztásba - idézi fel Easton őszinte mosollyal. Nem a szokásos művigyor terül szét az arcán, mint mindig, hanem igazi, lágy mosoly. - Elhoztuk az urnát, aztán megvártuk a napfelkeltét, mert a reggel volt a kedvence. Eleinte nem fújt a szél, a víz meg olyan üvegesnek tűnt.

- De amint a hamvak leértek a vízbe, hirtelen jött a semmiből egy nagy fuvallat - veszi át a szót Gideon. - És úgy visszahúzódtak a hullámok, hogy esküszöm, másfél kilométert is sétálhattam volna anélkül, hogy a térdemig ért volna a víz.

- Olyan volt, mintha az óceán várná őt - bólint Easton.

Egy percig csendben ültünk a saját gyászunkon merengve. Anya elvesztése ma valahogy nem fáj annyira így, hogy két széles vállú Royal testvér közé vagyok szorulva.

- Nagyon szép emlék - suttogom. Elhalványul a gyanúm, hogy Gideon lehetett a gyilkos. Anyyra szerette az anyukáját! Képes lett volna megölni egy nőt?

- Tetszik az ötlet, hogy a két anyukánk az Államok két partjáról vigyáz ránk - vigyorodik el huncutul Easton.

Nem tudom megállni, hogy ne mosolyogjak vissza.

– Nekem is tetszik.

Az első sorra téved a tekintetem, ahol Steve és Dinah ül. Leolvad a mosoly az arcomról, amikor észreveszem, hogy Steve Dinah székének a támláján pihenteti a karját. A nő kissé rázkódó vállakkal hozzábújik. Gyásza emlékeztet rá, hogy miért vagyunk itt. Ez nem egy laza összejevetel.

Ez egy olyan nőnek a temetése, aki csak tíz évvel volt nálam idősebb. Brooke fiatal volt, és a hibái ellenére nem érdemelte meg a halált. Pláne nem erőszakosat.

Talán mégsem Dinah a gyilkos. Ő itt az egyetlen, akin akár csak egy fikarcnyi valódi gyász is látszik.

A lelkész a pódiumhoz lépve mindenkit megkér, hogy foglaljon helyet.

– Kedves rokonok és barátok! Azért gyűltünk ma itt össze, hogy meggyászoljuk az eltávozott Brooke Anna Davidson. Álljunk fel, fogjuk meg egymás kezét, és imádkozzunk közösen! – kezdi a szertartást az ősz hajú férfi.

Megszólal a zene, mi pedig mindannyian felállunk. A fiúk megigazítják a nyakkendőjüket. Én is végigsimítok a ruhámon, mielőtt megfogom a kezüket. Bárcsak itt lenne Reed! Egy pillanatnyi csend után a lelkész mély hangon idéz a Bibliából egy szövegrészt, miszerint mindennek megvan a maga ideje. Brooke halálának nyilván most jött el az ideje, huszonhét éves korában. Brooke meg nem született gyermekéről egyáltalán nem is tesz említést, amitől eszembe jut, hogy a rendőrség talán titkolni akarja ezt a részletet a nyilvánosság előtt.

Az ima végén megint utasítást kapunk, hogy üljünk le, majd Callum lép oda a pódiumhoz.

– Ez kínos – motyogja Easton az orra alatt.

Callumon nem látszik, hogy így gondolná. Higgadtan beszél Brooke játékonysági munkájáról, a barátok iránti odaadásáról és az óceánimádatáról. Végül azzal fejezi be, hogy mindenkinek hiányozni fog.

Rövid, de meglepően szívből jövő a beszéde. Miután befejezi, udvariasan biccent egyet Dinah felé, és visszaül a helyére. Dinah-

ban van annyi becsület, hogy ne akadjon ki rá megint: egyszerűen csak viszonzza a biccentést.

A pódiumra visszatérő lelkész megkérdezi, van-e még valakinek olyan emléke, amit meg szeretne osztani. Mintha mindenki Dinah felé pislogna, aki válasz helyett hangosan felzokog.

A lelkész újabb imával zár, aztán mindenkit felszólít, hogy maradjon egy kis frissítőre a szomszéd helyiségben. Az egész szertartás tíz percre sem tart. A gyorsaságtól és az egybegyűlteket csekély számától összeszorul a torkom.

- Te sírsz? - kérdezi Easton némileg aggódva.

- Ez olyan szörnyű!

- Mi? Maga a temetés, vagy hogy apa kiment beszédet mondani?

- A temetés. Alig jöttek el.

- Hát nem volt valami kedves teremtes - néz körbe a teremben Easton.

Volt egyáltalán Brooke-nak családja? Próbálok visszaemlékezni, hogy beszélt-e nekem valaha róluk. Szerintem soha nem kérdeztem. Annyit tudok, hogy az anyukája meghalt, amikor még kicsi volt.

- Lehet, de szerintem az enyémre se jönnének el többen - ismerem be. - Alig ismerek valakit.

- A, az állam összes seggnyalója ott lenne, hogy részvétet nyilvánítson Callumnak. Nagy buli lenne. Nem akkora, mint az enyém, de jókora.

- Semmi sem lehet akkora, mint a tiéd. Ugye, East? - jegyzi meg Gid szárazon.

Elkerekedik a szemem a meglepetéstől. Szerintem még sohasem hallottam viccelődni.

- Te már csak tudod, bratyó - kacag fel Easton.

Callum túl hangosnak találja a nevetését, mert lesújtó pillantással fordul hátra.

Easton rögtön befogja, és némi szégyenkezés látszik rajta. Gideon viszont egyenesen farkasszemet néz Callummal. Még

kihívóan karba is fonja a kezét, mintha azt üzenné vele az apjának, hogy jöjjön oda kiabálni velünk. Callum lemondó sóhajjal fordul vissza Steve felé.

– Most már tudunk beszélni? – kérdezi Gideon.

Bólintva követem a fiúkat a padsorok közül kifelé. Mi hárman kimegyünk a folyosóra, és ott is maradunk, miközben a többiek mind a szomszéd szoba felé veszik az irányt, hogy éljenek a lelkes frissítőkre vonatkozó ajánlatával.

– Reeddel beszélgettünk valamelyik este – kezdek bele, habár igazából én beszéltem, Reed pedig válaszul közölte, hogy dilinyós vagyok. – Arra gondoltunk, hogy szét kellene néznünk Brooke múltjában, hogy van-e valaki, akinek érdekében állhatott, hogy... Hogy meghaljon – fejezem be halkabban a mondatot. – Abban reménykedem, hogy tudsz segíteni.

– Mégis hogy segíthetnék? – néz rám döbbenten Gid. – Alig ismertem Brooke-ot.

Eastonnak viszont rögtön leesik, miért Gideonhoz fordultam ezzel.

– Ja, de dugsz Dinah-val, és ő mindenkinél jobban ismerte Brooke-ot.

– Ez most komoly? – feszül meg Gideon állkapcsa. – Arra céloztok, hogy megint bújjak ágyba azzal a... azzal a... szipirtyóval? Csak azért, hogy megpróbáljak kiszedni belőle valamit? – sziszegi.

A dühtől vöröslő arca miatt szelíden hátrálok egy lépést. Most először látok ilyet, hogy Gideon elveszíti a fejét. Mindig is ő volt a leghiggadtabb a Royal fiúk közül.

– Nem arra kérlek, hogy feküdj le vele – tiltakozom. – Csak arra, hogy kifaggasd egy kicsit.

– Te tényleg ennyire naiv vagy, Ella? – hitetlenkedik. – Szerinted akár csak egy percet is eltölthetek azzal a nővel anélkül, hogy megpróbálna rám mászni?

Beleborzongok a gondolatba.

– Úgyhogy ezt felejtsd el! – csattan fel. – Amióta Brooke meghalt, Dinah annyira ki van borulva, hogy még csak telefonon

sem keresett. Amíg elfelejti, hogy létezem, anélkül élhetem a kibaszott életemet, hogy foglalkoznom kellene vele. Így, hogy Steve visszajött, remélhetőleg még arról is megfeledkezik majd, hogy valaha is léteztem.

- Sajnálom - suttogom. - Hülye ötlet volt.

- Húha, Gid... - rázza a fejét Easton mellettem. - Ez durva. Nem akarsz segíteni Reednek?

- Nem hiszem el... Hogy mondhatsz ilyet? - esik le Gideon álla. - Persze hogy segíteni akarok Reednek!

- Tényleg? Hát mindketten tudjuk, hogy ő a város összes vén lotyóját megdugná, ha a te fejed forogna kockán. Reed bármit megtenne, hogy megmentsen téged.

Ezt nem tudom cáfolni. Reed minden porcikájában hűség. Az életét adná a családjáért.

Basszus, még az is lehet, hogy ölt a családjáért!

Ne már!

A szörnyű gondolatot félretéve Gideonra nézek.

- Figyelj! Nem kell megtenned, ha kellemetlennek érzed. Mindössze csak annyit kérek, hogy ha bármi miatt Dinah közelébe kerülsz, akkor megkérdeznéd tőle, hogy van-e valaki, aki esetleg utálhatta Brooke-ot? Például a jelenlévők között valaki?

- Rendben - válaszolja némi habozás után. - Meglátom, mit tehetek.

- Kö...

- De csak akkor, ha megteszel nekem valamit - szakít félbe.

- Mit? - ráncolom a homlokomat.

- Mikor költözől oda Steve-hez?

- Tessék? - döbbenek le még jobban.

- Mikor költözől oda Steve-hez? - ismétli Gideon.

- Miért költözne oda Steve-hez? - kéri számon a testvérétől Easton.

- Mert ő az apja - válaszolja neki türelmetlenül Gid, mielőtt megint rám néz. - Dinah biztos otthon tartja a szarságokat, amikkel zsarol. Meg kell találnod azokat, hogy visszaadd nekem.

- Még ha oda is költöznék Steve-hez, ami nyilván eszem ágában sincs, fogalmam se lenne, hol kezdjem a keresést.

- Biztos van egy széf vagy valami hasonló.

- Oké. És ha megtalálom ezt az állítólagos széfet, akkor nyissam ki a pusztá akaraterőmmel, vagy mi?

- Engem az se zavar, ha falat bontasz miatta - von vállat Gid.

- Majd megmondjuk Steve-nek, hogy összevesztetek Reeddel.

- Ez borzalmas ötlet! - nézek rá elképedve. - Nem fogom megcsinálni.

- Nem én vagyok az egyetlen, akit megmenthetnél vele - ragadja meg a karomat. Mély és vészjósló a hangja. - Savannah nyakig benne van ebben. Dinah zsebre vágta az ügyészt. Eljött hozzám az egyetemre, és megmutatta a két feljelentést. Az egyiket ellenem, a másikat pedig Savannah ellen. Olyan dolgokkal vádolnának meg minket, amikről nem is tudtam, hogy törvénytelenek.

A sápadt arcát elnézve felébred bennem az együttérzés. A homlokán egy izzadságcsepp gyöngyözik.

- Nem tudom... - felelem lassan.

- Legalább gondolkodj rajta! - könyörög, miközben kétségbeesetten szorítja a karomat.

- Megteszem, amit tudok - mondom neki végül. Lehet, hogy nem vagyok közeli viszonyban Gideonnal és Savannah-val, de amit Dinah művel velük, az cseppet sem oké.

- Köszönöm.

- De csak ha viszonzod a szívességet - vonom fel a szemöldökömet.

- Megteszem, amit tudok - visszhangozza az ígéretemet.

- Szóval Savannah tényleg bajba kerülhet amiatt, hogy elküldte neked azokat a pucér képeket? - kérdezi Easton a bátyjától, miközben a kijárat felé tartunk.

- Dinah és az ügyész azt állítja, hogy igen, de nem tudom - vallja be Gideon. - Nem akartam vállalni a kockázatot, ezért szakítottam Savannah-val. Azt hittem, hogy akkor kikerül a képből, de...

Erre halkan elkáromkodja magát, mielőtt folytatja.

- Dinah sohasem engedi, hogy elfelejtsem, hogy Savannah is benne van ebben az egészben. Ezzel szokott fenyegetőzni, amikor éppen nem vagyok együttműködő kedvemben.

Húha! Valahányszor úgy érzem, Dinah O'Halloran már nem süllyedhet mélyebbre, kiderül, hogy tévedek.

Gideon zsebre vágott kézzel elindul a parkoló felé, de a kocsijához érve megáll, és az ajtót fogva hátranéz ránk.

- Akarjátok tudni, kik vannak itt? - biccent a bejárat felé. - Akkor nézzétek meg a vendégkönyvet!

Tágra nyílt szemekkel összenézünk Eastonnal. Hogy ez eddig nem jutott eszünkbe!

- Na, mennem kell - motyogja Gideon. - Hosszú az út vissza a suliba.

- Viszlát, tesó - kiált oda neki Easton.

Gideon egy kurta integetéssel beszáll és elhajt.

- Annyira sajnálom a srácot - vallom be Eastonnak.

- Aha, én is - csillan fájdalom a kék szemében.

- Menjünk, nézzük meg azt a vendégkönyvet.

Megfordulok, hogy elinduljak visszafelé, de belebotlok Callumba.

- Indultok haza? - kérdezi. Ott van mögötte Steve. Dinah pedig biztos odabent, ahol a vendégkönyv is.

- Mindjárt - lengeti meg Easton a slusszkulcsát. - El kell mennem a klotyóra.

- Jó. És örülnék neki, ha ma este otthon maradnál - néz Callum figyelmeztetőleg a fiára. - Semmi vad bulizás és bunyó a rakparton. Komolyan beszélek.

- Majd rendelünk kaját, és lazulunk a medence partján - engedelmeskedik meglepően könnyen Easton. - Mindjárt jövök - int nekem a telefonjával, hogy jelezze: lefotózza a vendégkönyvet, amíg én feltartom az apákat.

Amint Easton hallótávolságon kívül ér, Steve megszólal.

- Én igazából azt szeretném, hogy Ella velem jöjjön haza.

Rögtön fürkészni kezdem Callum tekintetét. Biztos látja rajtam, hogy pánikba estem, mert gyorsan háritja Steve kérését.

- Ez nem jó ötlet. Szerintem Ellának ma este nem kéne Dinah közelében lennie.

Némán köszönetet mondok Callumnak, de Steve láthatóan nem örül.

- A legnagyobb tisztelettel mondom, Callum, hogy Ella az én lányom, nem pedig a tiéd. Több mint elfogadó voltam abban a tekintetben, hogy hagytam nálad maradni... egy darabig. De részemről őszintén szólva már nincs rendben, hogy továbbra is a te házában lakjon.

- És miért? - ráncolja a homlokát Callum.

- Hányszor kell még ezt átrágnunk? - türelmetlenkedik Steve.

- Nem ideális számára a környezet így, hogy Reed életfogytiglani börtönbüntetésre számíthat. Így, hogy zsaruk szaglászhatnak körülöttetek, és mindenkivel beszélnek az iskolában. Így, hogy...

- A feleséged szóbeli támadást intézett Ella ellen a szertartás előtt - szakítja félbe dühösen Callum. - Tényleg azt hiszed, hogy ahol te laksz, és ahol Dinah lakik, jobb környezetet jelent most Ella számára? Csak mert örült vagy, ha így gondolsz.

- Lehet, hogy Dinah érzelmileg nem stabil - sötétedik kobaltnékre Steve szeme. - De őt nem vádolják gyilkossággal. Igaz, Callum? És Ella az *én* lányom...

- Ez nem rólad szól, Steve - morogja Callum. - Nem körülöttesz forog a világ, hiába hiszed azt. Hónapok óta én vagyok Ella gyámja. Én öltöztetem, én etetem, és én látom el mindennel, amire szüksége van. Jelen pillanatban *én* állok a legközelebb az apaszerephez ennek a lánynak az életében.

Igaza van. Valamiért egy kicsit összeszorul a torkom Callum szenvedélyes megnyilvánulásától. Anyukámon kívül valójában még soha nem harcolt értem senki. Senki sem foglalkozott velem, hogy „ellásson mindennel, amire szükségem van”.

- Eastonnal akarok hazamenni - szólalok meg vékony hangon, miután nyelek egyet.

Steve résnyire szűkült szemmel néz rám, mintha elárulva érezné magát. De nem ébreszt bennem egy fikarcnyi bűntudatot sem.

- Kérlek... - nézek bele Steve szemébe. - Te magad mondtad, hogy Dinah most hiperérzékeny. Mindkettőnknek jobb, ha nem leszek a közelében, legalábbis egy kis ideig még nem. Amúgy meg a Royal-villa nagyon közel van a pékséghez.

- A pékséghez? - értetlenkedik.

- Ott dolgozik - válaszolja mogorván Callum.

- Minden reggel a sulis melletti pékségben dolgozom - magyarázom. - Ha nálad laknék a városban, akkor fél órával többet kéne autóznom, pedig már így is hajnalban kelek. Szóval igen. Így jobb nekem.

Lélegzet-visszafojtva várok Steve válaszára.

- Jó - bólint kurtán. - Visszamegy Callumhoz. De nem végleg, Ella. Azt akarom, hogy ezt tartsd észben! - teszi hozzá figyelmeztetőleg.

12. FEJEZET

ELLA

– VAN VALAMI, AMIT SZERETNÉL MA REGGEL A PÉKSÉGBŐL? –
kérdzem Reedet, amikor megáll a French Twist előtti
parkolóban a kocsijával.

– Kajával próbálsz megvesztegetni? – vet rám lesújtó pillantást
a volán mögül.

– Nem – forgatom a szememet. – Csak próbálok kedves
barátnő lenni. Abbahagynád végre a duzzogást? Már két nap
eltelt a temetés óta. Nem lehetsz rám még mindig mérges.

– Nem mérges vagyok, hanem csalódott – jelenti ki komolyan.

– Jaj, istenem! – esik le az állam. – Ne merészed előadni
nekem a „nem mérges vagyok, hanem csalódott” dumát! Értem,
hogy nem akartad, hogy elmenjek. De elmentem, és már
megtörtént, úgyhogy tovább kell lépned. Ráadásul megszereztük
azt a listát.

Bár a vendégkönyv végül haszontalannak bizonyult, mert
Callum elárulta, hogy a magánnyomozói már utánanézték annak
a hat embernek, akit nem ismertem a temetésen. Mindegyiknek
volt alibije Brooke halálának estéjére. *-

Enyhe kifejezés, hogy ezen kibuktunk Eastonnal.

- Ami totál zsákutca volt - tūr bele Reed a sötét hajába. - Nem tetszik nekem, hogy felbukkantak ott a nyomozók - motyogja. - Ez azt jelenti, hogy mindegyikünket figyelik.

A feszült arckifejezését látva összeszorul a szívem.

- Tudtuk, hogy figyelni fognak - húzódok hozzá közelebb, hogy a vállára tehessem az államot. - Az ügyvéded szólt nekünk róla.

- Tudom. De ez még nem jelenti azt, hogy örülnöm kell neki - magyarázza mély és elgyötört hangon. - Őszintén szólva ez olyan...

- Milyen? - sürgetem, mert félbehagyta.

- Egyre nehezebb meggyőzni magamat arról, hogy vége lesz ennek az egész felfordulásnak - vált át szintiszta gyötrődésbe a feszültség az arcán. - Először jött a DNS-minta, utána Delacorte bíró sötét ajánlata, aztán a zsaruk kihallgattak mindenkit, akit ismerek. Ez az egész kezd túl... Túl valóságos lenni.

- Mert az is - harapok rá erősen az ajkamra. - Ezt próbálom megértetni veled a letartóztatásod óta.

- Tudom. Csak reménykedtem, hogy...

Ezúttal nem kell befejeznie a mondatot, mert pontosan tudom, miben reménykedett. Abban, hogy varázsütésre ejteni fogják a vádakát. Abban, hogy besétál a rendőrségre vallomást tenni az, aki megölte Brooke-ot. De egyik sem történt meg, úgyhogy talán ideje Reednek teljesen felfogni, mekkora bajban van.

Lehet, hogy *börtönbe* kerül.

Mégsem bírom rávenni magamat, hogy még nagyobb dózisban szembesítsem a valósággal, ezért inkább csak az állánál fogva magam felé fordítom a fejét. Összeér az ajkunk egy puha és ráérős csók erejéig, aztán összeérintjük a homlokunkat.

Most nem erőltet magára mosolyt, hogy próbáljon meggyőzni róla, hogy minden rendben lesz, így megteszem helyette.

- Túl leszünk rajta - jelentem ki tettetett magabiztossággal.

Erre csak bólint, aztán a pékség kirakata felé int.

- Menned kéne. El fogsz késni a munkából.

- Ne vidd túlzásba a súlyozást ma reggel, oké?

Reed orvosa már engedélyezte az edzést a héten, de bizonyos kikötésekkel. Szépen gyógyul a szúrt seb, de a doki figyelmeztette, hogy ne erőltesse meg magát.

- Nem fogom - ígéri.

Adok neki még egy gyors csókot, majd kipattanok a kocsiból, és elindulok a French Twist felé.

A főnököm éppen tésztát gyúr, amikor belépek a konyhába. A lisztréteg alatt alig látszik a pult szürke rozsdamentes acélborítása. Mögötte egy halom mosatlan edény sorakozik.

Felakasztom a dzsekimet, és felgyűröm a felsőm ujját, amikor hirtelen észrevesz.

- Ella, hát itt vagy - fúj félre egy hajtincset a homlokából. A göndör fürt rögtön visszaugrik, így kénytelen amögül rám nézni.

- Itt vagyok - mondom derűsen, pedig a hangsúlyából ítélve nem üdvözölni akart a szófordulattal, hanem inkább figyelmeztetni. - Nekilátok a mosogatásnak, aztán mondd, mit csináljak utána.

Odasietek a mosogatóhoz, mintha a vizes kezem megakadályozná abban, hogy közölje velem a rossz hírt.

- Szerintem jobb, ha beszélünk - egyenesedik fel, és beletörli a kezét a kötényébe.

- Reedről? - feszül meg a vállam, és félelem cseng a hangomban. - Nem ő tette, Lucy. Esküszöm!

Lucy sóhajtva megdörzsöli az állát a kézfejevel. Az arca körül kunkorodó tincsek miatt úgy néz ki, mint egy aggódó angyal.

- Nem Reedről, szívem. Bár nem mondanám, hogy örülök annak a helyzetnek. Miért nem hozol egy csésze kávé meg egy péksüteményt, hogy leüljünk?

- Nem, köszi, így is jó.

Minek halogatni az elkerülhetetlent? A koffein nem tenné kevésbé szerencsétlenné ezt a beszélgetést.

Lucy kissé összeszorítja a száját tehetetlenségében, de nincs kedvem megkönnyíteni neki a helyzetet. Igen, tökre benne hagytam őt a szószban, amikor néhány hete eltűntem, de visszajöttem, és azóta egyetlen napot sem hagytam ki. Sohasem

késtem, pedig a reggel ötös kezdés miatt a madarakkal kell kelnem.

Karba font kézzel, fenekemmel a pultnak támaszkodva várok.

Lucy a kávéfőzőhöz menet motyog valamit az orra alatt arról, hogy legalább három csésze kell neki, hogy embernek érezze magát. Aztán visszafordul hozzám.

- Nem tudtam, hogy élve előkerült az édesapád. Biztos nagyon ledöbbsentél.

- Várj, most Steve-ről lesz szó? - kérdezem meglepetten.

Bólintva belekortyol a kávéjába, hogy bátorságot merítsen belőle, mielőtt válaszol.

- Tegnap este bejött hozzám zárás előtt beszélgetni - bólint Lucy.

- Tényleg? - rándul görcsbe a gyomrom az idegességtől. Mi a fenéért jött el Steve a pékségbe?

- Azt mondta, hogy nem akarja, hogy dolgozz - folytatja Lucy. - Úgy érzi, hogy kimaradsz bizonyos tevékenységekből és a közösségi életből azzal, hogy reggel ilyen korán idejössz.

Micsoda?

- Ez nem akadályozhat meg téged abban, hogy alkalmazz engem - tiltakozom.

Ez több mint nevetséges! Mit érdekli Steve-et, hogy dolgozom-e? Alig egy hete jött vissza, és azt hiszi, hogy beleszólhat, mit csinállok? Be-néz-te!

Lucy csettint egyet a nyelvével.

- Nem tudom, hogy van-e hozzá joga, de nem igazán vagyok abban a helyzetben, hogy harcoljak vele. Az ügyvédek drágák...

- fúl el a hangja, szemével pedig megértésért könyörög.

- Megfenyegetett, hogy beperel? - szörnyülködöm.

- Ezt így nem mondta.

- Mit mondott pontosan? - erőltetem tovább a témát, mert nem hagyhatom. Tényleg nem értem, miért tiltakozna Steve az ellen, hogy dolgozzak. Amikor megemlítettem neki Brooke temetése után, egy szót se szólt arról, hogy részéről ne lenne oké.

- Egyszerűen csak azt mondta, hogy szerintem nem helyénvaló ennyit dolgoznod, és elvenned a pénzt valaki olyantól, akinek tényleg szüksége lenne rá. Azt akarja, hogy a tanulmányaidra összpontosíts. Nagyon kedves volt - issza ki a kávéját Lucy, aztán leteszi a csészét. - Bárcsak megtarthatnálak, Ella! De nem tehetem.

- De hát senkitől nem veszem el a munkát! Te magad mondtad, hogy senki sincs, aki vállalná a reggeli műszakot.

- Sajnálom, drágám - szabadkozik úgy, mintha ez lenne a végszó.

Mindegy, mit mondok: Lucy már meghozta a döntést. Már azelőtt meghozta, hogy egyáltalán ideértem.

A konyhában sürgölődve felkap egy fehér elviteles dobozt.

- Miért nem viszel néhány dolgot az osztálytársaidnak? A... testvéreid az ekler fánkot szeretik, ugye?

Kis híján nemet mondok, mert dühös vagyok, de aztán rájövök, hogy akár el is fogadhatok tőle mindent, amit adni akar, ha már az állásomat elveszi.

Beszuszakolok egy tucat péksüteményt a dobozba, aztán veszem a kabátomat. Már az ajtónál járok, amikor Lucy utánam szól.

- Szépen dolgozol, Ella. Értesíts, ha változnak a dolgok!

Durcásan bólintok. Túlságosan felment az agyvizem ahhoz, hogy többet motyogjak egy köszönömnél és egy szíánál. A sulig nem kell sokat sétálnom. Odaérve látom, hogy az Astor gimi területe nagyjából üres, de a parkoló érdekes módon tele.

Túl korán van ahhoz, hogy a diákok többsége itt legyen. Csak a focisták járnak ennyire hamar.

Valóban: a főépület bejáratához közeledve már hallok is néhány kiáltást meg sípszót a pálya felől. Odamehetnék megnézni Reed és Easton edzését, de az nagyjából annyira ígérkezik izgalmasnak, mint azt figyelni, ahogy a fű nő.

Helyette inkább beosonok az iskolába, bedobom a péksüteményeket a szekrényembe, és írok egy üzenetet Callumnak.

Miért szól bele Steve, hogy hol dolgozom?

Nem kapok választ rögtön. Eszembe jut, hogy Callum sem rajongott azért, hogy a pékségben dolgozom. Reed is dühös lett, amikor meghallotta: azt mondta, hogy a munkámból mindenki arra a következtetésre fog jutni, hogy Royalék rosszul bánnak a magukhoz vett lánnyal. Mindkettejüknek elmagyaráztam, hogy azért vállaltam munkát, mert hozzá vagyok szokva, és saját pénzt szeretnék keresni. Nem tudom, megértették-e, de végül elfogadták.

Talán Steve is észbe fog kapni? Valamiért ebben nem reménykedem annyira.

Jobb ötlet híján végigsétálok a folyosón, hogy utánanézzek, kié az a sok koci odakint. Az egyik számítógépes teremben diákok gyűltek egy monitor köré. A folyosó vége felé hallok egy fémes csörrenést. Az ablakon belesve látom, hogy két diák kardozik egymással: előrelépnek, meghátrálnak, próbálják eltalálni egymást. Egy darabig nézem a vívást, mielőtt továbbmegyek. A szemközti oldalon egy csomóan másfajta, néma harcot vívnak – sakktáblákkal és figurákkal. Szinte az összes folyosón kívül van a téli iskolai bál plakátja, meg a feliratkozási lapok vagy ezerféle klubba és szakkörre.

Mindezt látva rájövök, hogy nem sokat tudok az Astorról. Úgy gondoltam, hogy olyan, mint az összes többi iskola az őszi fociszezonnal meg a tavaszi baseball-lal, csak tehetősebb diákokkal. Nem sok figyelmet fordítottam a tanórán kívüli lehetőségekre, rendezvényekre és csoportokra, mert nem volt rá időm.

Most úgy tűnik, hogy másom sincs, csak időm.

Pittyen a telefonom, és felvillan a kijelzőn Callum válasza.

Ő az apád. Sajnálom, Ella.

Tényleg? Callum két napja még nagy beszédet mondott arról, hogy ő érzi magát az apámnak. Erre most meghátrál? Mi változott azóta?

És milyen joga csinálja ezt Steve? A szülők tényleg megakadályozhatják, hogy a gyerekük dolgozzon? Anyát nem érdekelte, mit csinálok, ha meggyőztem róla, hogy biztonságban vagyok.

Dühösen pötyögöm be a válaszomat.

Nincs hozzá joga!

Azért harcolj, ami fontos – feleli Callum.

Azt hiszem, hogy ez egy jó tanács, de megfájdul tőle a szívem. Ha anya élne, nem kéne egyedül szembenéznem Steve-vel. De ha ő élne, akkor vajon megismertem volna egyáltalán Reedet? És Eastont meg az ikreket?

Nem, valószínűleg nem. Néha olyan igazságtalan az élet!

Odamegyek a legnagyobb tornateremhez. Nyitva a kétszárnyú ajtó, odabent pedig bömböl a hiphop.

Kiszúrom Jordant, aki forrónadrágot és sportmelltartót visel. Nekem háttal állva elegánsan behajlítja a karját a feje fölé, aztán egy lábon állva megpördül, miután a másikkal elrúgja magát a földtől.

Hozzádörzsölöm az egyik lábfejemet a másikhoz. Anyával régen sokat táncoltunk otthon. Azt mondta, hogy szeretett volna profi táncos lenni. Bizonyos tekintetben az is volt. Mozgatta a testét, és pénzt kapott érte – akár egy táncos. Csak annyi volt a különbség, hogy a közönség soraiból senki sem akart piruettet látni, és senki sem tartotta nagyra a kecses mozdulatokat.

Ráadásul neki le kellett vennie az összes ruháját hozzá.

Én nem részesültem semmiféle hagyományos oktatásban. Olyanban legalábbis nem, amilyenben Jordan szerintem igen. Anya csak néhány sztepptánc- és jazzbalettórát tudott nekem kifizetni. A sima balett túl drága volt, mert speciális cipő és

dressz kellett volna hozzá. Amikor észrevettem anya elkeseredett arckifejezését az árcédulák láttán, azt mondtam neki, hogy a balett hülyeség, pedig szörnyen vágytam kipróbálni.

A többi táncórán zokniban vagy mezítláb kellett megjelennem. Örültem neki, de... Nem tagadom, hogy néha megálltam a balett-terem ajtajában, hogy a pasztell dresszes és balerinacipős lányokat figyeljem.

Nem tehetek róla, de ez a kép elevenedik fel bennem, amíg Jordan meg nem áll, hogy úgy nézzen rám, mint a véres rongyra. Kár, hogy nem foghatom rá a gyilkosságot Jordanre.

- Mi a francot akarsz? - csattan fel csípőre tett kézzel, mintha oda akarna jönni hozzám, hogy megtépjen. Szerencsére már tudom, hogy harcképes vagyok ellene. Szó szerint egymásnak mentünk néhány héttel a tanév kezdete után.

- Csak azon tűnődtem, kit faltál fel reggelire - válaszolom negédesen.

- Természetesen elsősöket - mondja gúnyos mosollyal. - Nem tudtad? Szeretem a fiatal, hamvas és gyenge húsukat.

- Hogyne szeretnéd. Aki erős, attól már összefosnád magad.

Jordan pont ezért nem kedvel engem.

- Tudod, mitől fosnám össze magam? Ha ágyba kéne bújnom egy gyilkossal - dobja hátra a haját, miközben odamegy a sporttáskájához, hogy elővegyen belőle egy vizespalackot. - Vagy már annyira lenullázott a sok srác, akivel lefeküdtél, hogy a normálisak nem is indítanak be?

- Régen te is akartad őt - emlékeztetem.

- Gazdag, szexi és állítólag jó a farka. Miért ne akartam volna? - von vállat Jordan. - De veled ellentétben nálam tényleg van mérce. És Royallékkal ellentétben az én családom tényleg köztisztelőben áll. Apám díjakat nyert a humanitárius dolgai miatt. Anyám meg fél tucat jótékonyági szervezet elnöke.

- Mi köze ennek ahhoz, hogy neked is bejön Reed? - forgatom a szememet.

- Most mondtam, hogy már nem jön be - hunyorog rám. - Ártana az imidzsemnek.

Kibukik belőlem a nevetés.

- Úgy mondod ezt, mintha tényleg lenne rá esély, hogy összejöjjetek, pedig hát nincs. Őt nem érdekled, Jordan. Soha nem érdekelted, és nem is fogod. Bocs, ha ezzel kipukkasztom a rögeszmelufidat.

- Te vagy a rögeszmés - vörösödik el az arca. - Te dugsz egy gyilkossal, szivi. Talán óvatosnak kéne lenned. Ha feldühíted, akkor lehet, hogy te is koporsóban végzed.

- Van valami gond? - bukkan fel a semmiből Mr. Beringer, az Astor gimi igazgatója. Bár zsebre van téve a fazon - többször is láttam, hogy Callum pénzt ad neki -, nem akarok semmiféle balhét.

- Egyáltalán nincs - kamuzom. - Csak Jordan alakját csodálom.

Beringer gyanakodva méreget. Amikor legutóbb együtt látott minket, akkor éppen beragasztottam Jordan száját, és a véres orrával meg mindennel együtt kiállítottam az egész iskola elé.

- Értem. Nos, ezt esetleg máskor kéne megtenned - feleli kimerően. - Itt van az apád. A mai napra elengedlek.

- Micsoda? - bukik ki belőlem. - De hát óráim vannak!

- Az apád? - visszhangozza Jordan hitetlenkedve. - Ő elvileg meghalt, nem?

Affene!

Elfelejtettem, hogy itt van ez a csaj.

- Semmi közöd hozzá - mondom neki.

Jordan rámered Beringerre, majd rám, végül a tornaterem padlójára rogyva úgy elkezdi röhögni, hogy már a hasát fogja.

- Jaj, istenem! Ez óriási! - préseli ki magából vihogva. - Alig várom a következő részt, amikor terhes leszel, de nem fogjuk tudni, hogy Reedtől vagy Eastontól.

- Amikor már kezdem azt hinni, hogy emberi lény vagy, mindig elrontod azzal, hogy kinyitod a szádat - vetek rá lesújtó pillantást.

Az igazgató is csúnyán néz az ellenségemre.

- Ms. Carrington, ez a viselkedés abszolút indokolatlan.

Jordant viszont erre csak még hevesebben rázza a röhögés.

Beringer karon fogva az ajtó felé navigál engem.

– Jöjjön, Ms. Royal.

Nem javítom ki a vezetéknevemet, de kirántom a markából a könyökömet.

– Komolyan mondtam, hogy óráim vannak.

Erre olyan negédes mosolyt villant rám, mint amelyet biztos azokra az öregasszonyokra szokott, akiktől adományt remél az iskolának. Azt sejteti vele, hogy szívességet tesz nekem.

– Az már el van intézve. Tájékoztattam a tanáraidat, hogy elengedtelek. És még csak pótolnod sem kell majd a lemaradásodat.

Aha, hát ez tényleg azt hiszi, hogy szívességet tesz nekem.

– Mégis, milyen hülye iskolát vezet maga, ha csak úgy elenged egy diákot az órákról, és még csak be sem pótoltatja vele az anyagot?

– Ms. Royal! – szorítja össze az amúgy is vékony ajkát. – Csak azért, mert az édesapja feltámadt, még nem beszélhet így velem.

– Akkor szabjon ki rám egy rakás büntetőmunkát! – élcelődöm vele. Vagy inkább könyörgök neki. – Majd ma megcsinálom az egészet.

– Nem hinném, hogy megteszem – feleli félmosollyal. – Úgy érzem, hogy már egyébként is a büntetését tölti.

Komolyan mondom, hogy mindenkit rühellek ebben a suliban. Borzalmas! Vajon mit csinálna velem Beringer, ha egyszerűen nem lennék hajlandó kimenni az ajtón? Megjelenne a rendőrség, hogy kivonszolja?

Az igazgató megáll az irodája előtt, és a kis előtér felé biccent a fejével.

– Az édesapja már várja. Nem értem, miért nem örül, amiért vele töltheti az időt – rázza meg kissé a fejét Beringer. – Különös lány maga, Ms. Royal.

Azzal eltűnik az irodájában, mintha egy másodperccel sem akarna többet együtt lenni egy olyan fura tinivel, aki nem akar találkozni az apjával.

Az egyik öltözőszekrénynek dőlve ráveszem magamat, hogy szembenézzek az igazsággal, amit Steve előkerülése óta halogattam.

Azért nem akarok időt tölteni vele, mert félek.

Mi van, ha nem tetszik neki, aki vagyok? Hiszen az anyukámat elhagyta! Maggie Harper egy földre szállt angyal volt: gyönyörű, kedves és jóságos. És ez mégsem volt elég ahhoz, hogy megtartsa.

Én pedig itt vagyok a tüskés modorommal. Nehéz velem kijönni. Arról nem is beszélve, hogy mocskos a szám, és a zsenge tizenhét éves korom ellenére határozottan viselkedem. Kitelik tőlem, hogy olyasmit mondjak, amivel szégyent hozok magamra, Steve-et pedig megsértem.

De nem számít, hogy mennyire el akarok rejtőzni ezen a borzalmas folyosón. Steve rám vár, nekem pedig két választásom van: maradok és találkozom vele, vagy elmenekülök és elveszítem Reedet.

És ha csak ezek a lehetőségeim, akkor igazából nincs is mit eldönteni.

Elindulok az iroda felé.

13. FEJEZET

ELLA

STEVE ZSEBRE DUGOTT KÉZZEL VÁR, és a faliújságot olvassa, amikor belépek.

- Nem sokat változott ez a hely – jelenti ki, ahogy közeledem.
- Ide jártál? – ráncolom a homlokomat értetlenül.
- Nem tudtad?
- Nem. Nem tudtam, hogy az Astor ilyen régi.
- Ezzel azt akarod mondani, hogy öreg vagyok? – kérdezi a szája szegletében bujkáló keserű mosollyal.

- Nem – pirulok el. – Csak azt akartam mondani, hogy...

- Csak viccelek. Szerintem a harmincas években ballagott az első végzős évfolyam. Szóval igen, régi a hely. Készen állsz, indulhatunk? – húzza ki a kezét a zsebéből felém fordulva.

- Miért? – feszülök meg.

- Mit miért? – néz rám tanácstalanul Steve.

- Miért kértél ki az óráimról?

- Mert Beringer háta mögé nem bújhatsz el úgy, ahogy Callum és a fiai mögé szoktál.

Képtelen vagyok leplezni az arcomra kiülő döbbenetet. Steve pedig elég figyelmes ahhoz, hogy észrevegye.

- Azt hitted, nem vettem észre, hogy kerülsz engem? - mosolyog.

- Nem ismerlek.

És félek is. Túl sok minden került ki az irányításom alól. Ahhoz vagyok hozzászokva, hogy én tartom kézben a dolgokat. Amióta az eszemet tudom, anya rám bízta a számlák befizetését, a bevásárlást és a suliba járást.

- Ezért kérted ki a mai napra. Gyere, menjünk - mondja, ezúttal inkább epés mosollyal.

Ebben rá ütöttem - ismerem fel hirtelen. Anyukám lágy volt. Apa viszont? Hát nem annyira.

Követem kifelé, mert rájövök, hogy innen nincs menekvés. A suli előtt egy lapos, áramvonalas sportkocsi parkol. Még sohasem láttam hasonlót. A színét leszámítva. Pont az az árnyalat, mint a sajátom: Royal-kék, ami védjegytalonom alatt áll Callum szerint.

Biztos kiült az arcomra a csodálat, mert Steve megszólal:

- Bugatti Chiron.

- Fogalmam sincs, miről beszélsz - jegyzem meg tárgyilagosan. - Úgy hangzik, mint egy spagettimárka.

- Ez egy német autó - nyitja ki nekem kuncogva az ajtót. - A legjobb a világon - húzza végig a kezét a tetején.

Akár kitaláció is lehet az egész, úgyse jönnek rá. Nem vagyok egy kocsirajongó, csak szeretem a függetlenséget, amit egy verda ad. De még én is látom, hogy van valami különleges ebben az autóban. A bőrborítása puhább a babapopsinál, a mutatók pedig csillogó krómból készültek a műszerfalon.

- Ez most egy úrhajó vagy egy kocsi? - kérdezem Steve-től, amikor belül a volán mögé.

- Talán mindkettő. Két és fél másodperc alatt gyorsul százra, a végsebessége pedig négyszázhusz kilométer per óra - néz rám kisfiús mosollyal. - Azon kevés hölgyek egyike vagy, akik rajonganak az autókért?

- Ezt sértésnek veszem a hölgyek nevében. Fogadni mernék, hogy rengeteg autórajongó nő létezik - csatolom be a biztonsági

övet, és vonakodva viszonzom a vigyort. – Én viszont nem tartozom közéjük.

– Kár. Hagytalak volna vezetni.

– Nem, köszi. Igazából annyira nem szeretek vezetni.

– Biztos, hogy az én lányom vagy? – érdeklődik Steve, tettetett lesújtó pillantással.

Nem igazán.

– A DNS-teszt azt mondta – felelem ehelyett hangosan.

– Azt bizony – mormolja Steve.

Kínos csend telepszik ránk. Utálom. Legszívesebben visszamennék, beülnék az óráimra, ebédszünetben pedig smárolnék Reed-del. Basszus, még Jordannel is szívesebben cserélgetnék sértéseket, mint hogy most itt üljek Steve-vel.

Az apámmal.

– Na, mit csináljunk ma? – kérdezi végül.

– Nincs valami terved? – piszkálom a biztonsági övem. Rá akarok kiabálni, hogy akkor meg miért ráncigált ki a suliból?

– Arra gondoltam, hogy rád bízom a döntést. Hölgyválasz.

A hölgy azt válaszolja, hogy vissza akar menni az iskolába.

De muszáj emlékeztetni magamat arra, hogy ha továbbra is elkerülöm Steve-et, attól nem lesz kevésbé szerencsétlen a helyzet. Úgyhogy akár szembe is nézhetek vele.

– Mit szólnál a mólóhoz? – állok elő az első javaslattal, ami eszembe jut. Így novemberben túl hideg van ahhoz, hogy kiüljünk, de tehetünk egy gyors sétát vagy ilyesmi. Szerintem hoztam kesztyűt.

– Ez nagyon jó ötlet – indítja be a motort, aminek az erejétől megremeg az egész autó.

Ahogy Steve kihajt az iskola hatalmas vaskapuján, jobbra téved a tekintetem, a French Twist felé. Erre megint megfeszül a testem, mert teljes erővel felelevenedik bennem a dühítő emlék, hogy mit tett.

– Miért rúgattál ki a munkahelyemről? – bukik ki belőlem.

– Haragszol miatta? – pillant rám meglepetten.

– Igen, haragszom – fonom karba a kezemet. – Szerettem azt a munkát.

Steve pislog néhányat, mintha nem értené, amit mondok. Már azon tűnődöm, hogy talán más nyelven kéne előadnom, amikor végre magához tér a kábulatból.

– A pi... Mármint a francba! Azt hittem, Callum erőszakkal vett rá, hogy dolgozz – rázza a fejét döbbenet. – Néha fura dolgokat csinál, hogy felelősségtudatot ébresszen a gyerekeiben.

– Én ennek nem láttam semmi jelét – válaszolom határozottan. Különös módon úgy érzem, meg kell őt védenem.

– Ja, hát régen folyton katonai iskolával fenyegette a fiúkat.

– Egy pékségben dolgozni egyáltalán nem olyan, mint a katonai iskola – bosszankodom megint.

– Hajnali ötkor kezdődik a műszakod, Ella! Hány éves is vagy, tizenhat? Biztos, hogy szívesebben aludnál.

– Tizenhét vagyok, és hozzászoktam a munkához – vágok vissza, aztán kényszerítem magam, hogy finomítsak a kemény dumán. Anyukám mindig azt mondta, hogy több méhet lehet fogni mézzel, mint ecettel. – De te ezt nem tudtad, szóval érzem, miért bocsátkoztál feltételezésekbe – váltok még kedvesebb hangnemre. – De most, hogy már tudod, hogy szeretem a munkámat, visszamész elmondani Lucynek, hogy dolgozhatok?

– Nem hiszem – legyint határozottan. – Az én lányomnak nem kell dolgoznia. Majd én gondoskodom rólad.

Steve rátapos a gázra, amitől a kocsi meglódul. Ellenállok a kísértésnek, hogy a műszerfalba kapaszkodjak az életemért. A félelem felülemelkedik a dühön, amit a beszólása miatt érzek.

– Most pedig mesélj magadról – kéri, miközben úgy hajt, mint egy őrült.

Bosszúsán ráharapok az ajkamra. Nem tetszik, ahogy lezárta a pékséges beszélgetést. „Nem dolgozol. Pont.” A szülői képességei fejlesztésre szorulnak. Még Callum is hajlandó volt belemenni egy hosszas diskurzusba arról, hogy dolgozzak – pedig az apai teljesítményéért ő sem kapna semmiféle díjat.

– Harmadikos vagy, ugye? Mit csináltál, mielőtt idejöttél?

Steve mit sem sejt róla, hogy engem nem tesz boldoggá a helyzet. Tekintetét az útra szegezi, és szakavatott mozdulatokkal vált sebességet, ahogy a forgalomban szalalomozik.

Szokatlan módon eluralkodik rajtam a kicsinyesség, és epésen felelek neki.

- Callum nem mesélte? Sztriptíz táncosnő voltam.

Erre kis híján letérünk az útról.

Francba! Lehet, hogy be kellett volna fognom a számat. Az életemért kapaszkodom, amíg visszakormányozza a kocsit a megfelelő sávba.

- Nem - sziszegi Steve. - Ezt elfelejtette említeni.

- Hát, pedig azt csináltam - nézek rá kihívóan, és várom, hogy kioktasson.

Nem teszi.

- Nem mondanám, hogy örömmel hallom, de az embernek néha mindent meg kell tennie a túlélésért - állapítja meg, aztán egy pillanatra elhallgat. - Egyedül voltál, mielőtt Callum rád talált?

Bólintok.

- Most pedig a Maria-szentélyben laksz. Meglep, hogy Brooke nem szedette le azt a portrét a falról.

A kandalló fölött egy hatalmas festmény díszileg Mariáról. Amikor Callum és Brooke bejelentette az eljegyzést, Brooke önelégült mosollyal ült le alá. A fiúk nagyon haragudtak az eljegyzés miatt, a bejelentés módja miatt, és Brooke jegygyűrűje miatt is - ami pont úgy nézett ki, mint Mariáé a portrén. Az egész jelenet egy hús-vér feltartott középső ujj volt.

- Nem volt rá ideje - motyogom.

- Gondolom. El tudom képzelni, hogy első dolga lett volna padlótól plafonig átalakítani az egész házat. Mindent, ami Maria keze nyomát viseli odabent - rázza a fejét Steve. - Azok a fiúk mind bálványként imádták. Callum is, de élő ember nem lehet szent - pillant rám oldalra biccentett fejjel. - Nem helyes piederstálra emelni egy nőt. Ne vedd sértésnek, kicsim.

Csak nem neheztelés cseng Steve hangjában? Igazából nem tudom.

- Nem veszem - mormolom.

Ha Steve még szerencsétlenebbé szeretne volna tenni ezt a beszélgetést, akkor tökéletes témát választott hozzá.

- Tényleg gyors ez a kocsis - próbálom kétségbeesetten elterelni a témát Mariáról.

- Veszem az adást - nyugtazza a szája szegletében bujkáló mosollyal. - Nincs több kérdés Mariáról. Mi a helyzet az anyukáddal? Milyen volt?

- Kedves és szeretetteli.

Legszívesebben megkérdezném Steve-től, hogy mire emlékszik belőle, de mielőtt megtehetném, már tovább is megy.

- Hogy tetszik az iskola? Jók a jegyeid?

Ennek a pasasnak súlyos figyelemhiányos hiperaktivitás-zavara van. Alig bír ki két másodpercet egy témával.

- A sulis oké, azt hiszem. A jegyeim jók.

- Helyes. Örömmel hallom. És együtt jársz Reeddel? - vág hozzám egy újabb kérdést.

Döbbsen eltátom a számat.

- Hát... ööö... aha - vallom be végül.

- Jól bánt veled?

- Igen.

- Szereted a tengeri herkentyűket?

Ellenállok a kísértésnek, hogy megdörzsöljem a szememet. Nem értem ezt az embert. Csak azt tudom, hogy túl gyorsan vezet, és annyira cikázó beszélgetőpartner, hogy megfájdul tőle a fejem.

Képtelen vagyok kifürkészni. Egyáltalán nem megy.

...

– Ez... Ez bor-zal-mas volt – csörtetek be órák múlva Reed szobájába, és levettem magam az ágyra.

Reed felülve nekidől a támlának.

– Jaj, ne már! Nem lehetett olyan rossz.

– Nem hallod? Bor-zal-mas volt – zsörtölődöm.

– Mi volt borzalmas? – kérdezi Easton az ajtóban, aztán beront a szobába.

– Tanulj meg kopogni, öreg! – fakad ki Reed az öccsére. – Mi lett volna, ha meztelenek vagyunk?

– A meztelenség arra engedne következtetni, hogy szexeltek. És mindannyian tudjuk, hogy nem szexeltek.

Elfojtok egy sóhajt. Már hozzá kellett volna szoknom, hogy Easton milyen nyíltan beszél a szexuális életünkről Reeddel, de még nem sikerült.

– Nem voltál kémián – tájékoztat Easton, mintha magamtól nem tudnék a hiányzásomról. – Ellógtátok Vallal?

– Nem – szorítom össze a fogamat. – Steve kirángatott a suliból egy ilyen apa-lánya programra.

– Na, hoppá! – huppan le mellém az ágyra Easton. – Nem sikerült jól, mi?

– Nem – válaszolom komoran. – Nem értem őt.

– Mit kell rajta érteni? – von vállat Easton.

– Őt magát! – túrok bele idegesen a hajamba. – Olyan, mint egy nagyra nőtt gyerek. A mólón reggeliztünk, aztán végigautóztunk a parton, és egy étteremben ebédeltünk valami szikla tetején. Esküszöm, végig csak a kocsikról beszélt, meg arról, hogy mennyire imád repülőgépet vezetni. Aztán elmesélte, hányszor halt meg majdnem az örült kalandtúráin, és hogy mennyire szeretne még mindig SEAL-kommandós lenni, mert odavolt a robbantgatásért.

Reed és Easton gúnyosan vigyorog. Marha gyorsan abbahagynák, ha hallanák a megjegyzéseket, amiket Steve Mariára tett, de nem akarok abba a levesbe is beleköpni, úgyhogy inkább a többi furcsaságra összpontosítok.

Volt belőlük egy csomó.

- Olyan gyorsan váltogat a témák között, hogy lehetetlen lépést tartani vele - folytatom tehetetlenül. - És sohasem látom rajta, hogy mi jár a fejében. Tudja, hogy együtt vagyunk - harapok rá az arcom belső oldalára Reedre pillantva.

- Ja, sejtettem - bólint a pasim. - Nem igazán próbáltuk meg eltitkolni.

- Tudom, de... - nyelek egyet. - Van egy olyan érzésem, hogy nem tetszik neki. És még csak nem is ez az egészben a legrosszabb.

- Csak szerintem hangzik oltári menőnek ez a nap? - szólal meg Easton. - Én is sziklán akarok enni!

- Azt akarja, hogy költözzek oda hozzá és Dinah-hoz.

Easton erre befogja. Reeddel együtt jobban lemerevednek, mint az ágytámla.

- Szó se lehet róla - jelenti ki Easton.

- Steve szerint mégis - bújok oda Reed ölébe egy szomorú nyögéssel. Erős karjával rögtön körülfogja a derekam, amivel biztos támaszt ad. - Nem erőltette, hogy ott legyek velük a szállodában, de azt mondta, hogy abban a pillanatban, amikor a lakás felszabadul a rendőrségi lefoglalás alól, elvárja tőlem, hogy odaköltözzek. Megkérdezte, hogy van-e valami ötletem a lakberendezőjének. Felvesz valakit, hogy berendezze a szobámat!

- Apa nem fogja hagyni, bébi - simít Reed egy hajtincset a fülem mögé.

- Apukádnak nincs beleszólása ebbe - szorul össze a torkom annyira, hogy már fáj. - Steve az egyetlen, aki dönthet, és ő azt akarja, hogy nála lakjak.

- Nem számít, mit akar Steve - morogja Easton. - Te hozzánk tartozol.

Igaza van. Tényleg ide tartozom. Sajnos Steve ezzel nem ért egyet. Ebédnél még arra is megkért, hogy hivatalosan változtassam meg a vezetéknevemet Harperről O'Halloranra. Ha bármire is megváltoztatnám, akkor az a Royal lenne, de ezt nem közöltem vele. Egyszerűen csak bólogattam, mosolyogtam, és

hagytam, hogy órákig hablatyoljon. Tényleg azt hiszem, hogy szereti hallani a saját hangját.

- Ne stresszelj - javasolja Reed, miközben megsimogatja a derekamat.

- Nem tudok nem stresszelni. Nem akarok vele meg azzal a ribanccal élni. Nem is fogok!

- Nem is fog rá sor kerülni - ígéri. - Steve-vel az a helyzet, hogy csak a szája jár, de nem cselekszik.

- Így van - bólogat vadul Easton. - Tökre eltaláltad, amikor azt mondtad rá, hogy egy nagyra nőtt gyerek. Steve bácsi tényleg az.

- Eastonnak igaza van. Steve-nek folyton nagy ötletei vannak, de soha nem tesz semmit a megvalósításukért - ismeri el Reed. - Valami mindig eltereli a figyelmét.

- Igen, a farka - jegyzi meg Easton, mire összerezzenek. - Ha egy vezetőségi ülés közben eléraksz egy szexi csajt, akkor már ott sincs.

Hurrá, milyen fantasztikus embernek hangzik az apám!

- Légyszi, ne beszéljetelek előttem az apám péniszéről. Ez undorító!

- Csak elragadtatta magát ettől az egész „apa vagyok” dologtól - von vállat megint Easton. - Ha ez elmúlik, valószínűleg még a létezéséről is megfeledkezik.

Tudom, hogy bátorítani próbál, de ettől csak még jobban kiakadok. Minden újabb dologtól, amit Steve-ről megtudok, még jobban összeszorul a gyomrom.

És megint félek, ám ezúttal nem attól, hogy Steve esetleg nem fog kedvelni engem.

Attól tartok, hogy *én* nem fogom kedvelni *őt*.

14. FEJEZET

ELLA

MIVEL VALNAK NINCS KOCSIJA, nekem pedig már nincs állásom, semmi sem gátolja, hogy pénteken hazavigyem őt iskola után. Abban reménykedtem, hogy az úton megbeszélhetjük egymás életének a fejleményeit, de Val meglepően csendes, így egy piros lámpánál rápillantva kerek perec rákérdezek az okára.

– Mérges vagy rám, ugye?

– Tessék? – néz rám hirtelen. – Nem, dehogyis!

– Tényleg nem? – érdeklődöm szorongva. – Mert ezen a héten szörnyű barát voltam. Tudom, hogy így van.

– Nem, csak elfoglalt voltál – mosolyodik el keserűen. – Tökre megértem, Ella. Nekem is máshol járna az eszem, ha gyilkossággal vádolnák a pasimat.

– Komolyan sajnálom, hogy nem futottunk össze. Az élet olyan... szar.

– Nekem mondd?

Váltunk egy félmosolyt.

– Mi van veled és Wade-del? – kérdezem, miközben áthajtok a kereszteződésen.

– Semmi – feleli homályosan.

– Semmi? Tényleg?

Mindketten totál ingerlékenyek voltak egész héten, alig néztek egymásra az ebédlőben. Ez nem lehet „semmi”.

Val utcájába fordulva lelassítok a Carrington-villa előtt. Mielőtt megszökhetne, lenyomom a központi zárat, hogy ne nyithassa ki az ajtót.

– Ugye tudod, hogy ez egy kabrió? – kérdezi epésen. – Simán kimászhatok.

– Hát nem fogsz – nézek rá szigorúan. – Addig nem, amíg el nem mondd nekem, hogy mi van.

– Nincs semmi – válaszolja tehetetlen dühvel. – Wade... az Wade. Nem vagyunk együtt.

– De te akarod, hogy együtt legyetek?

– Nem, nem akarom – jelenti ki egy hatalmas sóhaj kíséretében.

– Tényleg nem?

– Tényleg nem. Vagyis, de. Lehet. Nem tudom, oké?

Erre én is felsóhajtok.

– Azért haragszol rá, mert összejött valaki mással?

– Igen! – tör ki belőle. – Ami annyira hülyeség tőlem! Kezdjük ott, hogy nem is jártunk, meg semmi ilyesmi. Csak párszor kavartunk a mosdóban. De... Megint olyan jól éreztem magamat, tudod? Már nem Tam miatt kattogtam.

Eluralkodik rajtam az együttérzés. Val elég keményen élte meg a szakítását az exbarátjával, Tammal. Már örültem, hogy végre azt látom, hogy túlvan rajta.

– Aztán Wade felvetette, hogy lógjunk együtt valamelyik hétvégén – folytatja Val. – De nem értem rá, ő meg azt mondta, hogy oké, majd legközelebb. Erre hétfőn megtudtam a suliban, hogy Samantha Kenttel smárolt vasárnap a golfklubban! Ez *annyira* gáz! – sötétül el az arca. – Eszembe jutott, hogy Tam is félredugott, és...

Valnak elfúl a hangja, én pedig gyengéden megszorítom a karját.

- Megértelek. Egyszer már megégetted magad, és nem akarsz újra. Túl jó voltál Tamnak. És túl jó vagy Wade-nek is. De ami azt illeti... - teszem hozzá habozva - Wade-et mintha tényleg nagyon bántaná, ami történt.

- Nem érdekel. Mielőtt összejöttünk, megmondtam neki, hogy monogámiát akarok. Ha velem van, még ha alkalmanként is, akkor *csak* velem legyen! - szegi fel az állát makacsul Val. - Megszegte a szabályt.

- Akkor jól sejtem, hogy nem jössz a ma esti meccsre?

- Dehogyan megyek. Itthon maradok, és legyantom a lábamat. Felkacagok.

- Átjössz? - kérdezi. - Csinálhatnánk egy wellness estét.

- Nem tudok - válaszolom komoran. - Veled ellentétben nekem nincs választásom, hogy elmenjek-e a meccsre. Callum tegnap este megmondta, hogy az egész család megy. Nincs kivétel. Ez ilyen erőfitogtatás.

- Nem tudtam, hogy háborúban vagyunk - húzza el a száját Val.

- Akár abban is lehetnénk - húzok félre egy hajtincset a szememből. - Hallottad azt a sok sutyorgást a suliban. A többiek borzasztó dolgokat mondanak Reedről, és úgy tűnik, hogy az Atlantic Aviation vezetőségének néhány tagja is odapörköl miatta Callumnak.

- Újságírók is táboroznak a házatok előtt?

- Döbbenetes, de nem. Callum biztos bevetette a kapcsolatait, különben a nyakunkba szakadt volna az egész média - dőlök hátra az ülésen. - Reed ügyvédje azt akarja, hogy úgy viselkedjünk, mintha Reed nem csinált volna semmi rosszat. Összetartó családot kell alakítanunk meg minden.

Csakhogy nekem nem kéne túl közel állnom hozzájuk. Reed ezt nem mondta, de Callum valamelyik nap félrehívott, hogy jegeljünk mindenféle nyilvános tapit.

- És ha elmentek egy focimeccsre, azzal meggyőzitek az embereket Reed ártatlanságáról? - forgatja a szemét Val.

- Ki tudja? - vonok vállat. - Callum szerint ráadásul ez jó alkalom rá, hogy Steve „coming outoljon” a többi család előtt. Abban reménykedik, hogy lesz belőle akkora felfordulás, hogy elvonja a figyelmet Reedről.

- Amúgy hogy áll az a dolog? - fürkészi Val sötét szemével az arcomat. - Veled meg Steve-vel.

- Nem túl jól - mordulok fel. - Folyton közös időtöltést akar velem.

- Hogy merészeli?! - áll el Val lélegzete színpadiasan.

- Oké... tudom, hogy ez hülyén hangzik - bukik ki belőlem a vihogás. - De furá a szitu, jó? Tök idegen.

- Ja, és az is fog maradni, ha továbbra is kerülöd - fintorodik el Val. - Nem akarod megismerni? Hiszen ő az apukád!

- Tudom - harapok rá az ajkamra. - Próbáltam nyitottan hozzáállni, amikor hétfőn megjelent a suliban, és ragaszkodott hozzá, hogy együtt töltsük a napot, de végig csak saját magáról beszélt. Órákig. Olyan volt, mintha észre se venné, hogy ott vagyok.

- Biztos zavarban volt - állapítja meg Val. - Fogadni mernék, hogy neki is nehéz. Feltámad, aztán megtudja, hogy van egy gyereke... Ez mindenkinek gondot okozna.

- Biztos - nyitom ki a központi zárat a kocsiban. - Mindegy. Most már távozhat, kisasszony. Nekem haza kell mennem, hogy elkészüljek a meccsre - mondom neki fáradtan.

- Vigyázz, csajszi! - jegyzi meg gúnyosan Val. - Annyira ragados a lelkesedésed, hogy a végén még cigánykerekezni fogok tőle az ajtóig.

Azzal kipattan mellőlem, és az ablakkeretet megkocogtatva rám vigyorog.

- Sok szerencsét estére!

- Köszí.

Van egy olyan érzésem, hogy szükségem lesz rá.

Rengeteg üres hely van körülöttünk. *Rengeteg.*

Egész héten hallottam, hogy a többiek Reedről sutyorognak a suliban, de nem hittem volna, hogy ez a sutyorgás Callumra is kiterjedhet. Callum Royal mindig is sérthetetlennek tűnt a számomra: magabiztos embernek, aki mindig ura a helyzetnek, nagyvállalatot vezet, és akinek mindenki nyalizik. Amikor legutóbb eljött egy meccsre, jó sok nyalizás volt. Öt másodpercenként megállította valamelyik szülő, hogy csevegjen vele valamiről.

Ma este viszont levegőnek nézik Callumot. Mindannyiunkat: engem, Steve-et és az ikreket is. Közvetlenül a hazai csapat kispadja mögött ülünk a lelátón, és mindenki lopott pillantásokat vet felénk. Érzem a szúrósan vádló tekintetüket a tarkómon.

De akármilyen kellemetlen ez a számomra, Reednek ezerszer rosszabb. Ő nem játszhat most, mert még mindig bent vannak a varratok az oldalában a Daniel Delacorte által megrendelt késszúrástól. Még egy hétig pihennie kell, de attól még elvárják tőle, hogy ott legyen a pálya szélén.

Bárcsak idefent ülhetne velünk a lelátón! Utálom, hogy mennyire magányosnak látszik most. És azt is utálom, hogy az emberek folyamatosan susmognak és mutogatnak rá.

– Ott a Royal fiú – sziszegi egy nő, elég hangosan ahhoz, hogy mindannyian meghalljuk. – Nem hiszem el, hogy ideengedték!

– Szégyen – helyesel egy másik szülő. – Nem akarom, hogy az én Bradley-m közelében legyen!

– Valakinek beszélnie kell erről Beringerrel – veti fel egy baljós férfihang.

Összerezzenek. Callum arcán is árnyék suhan át. Steve-et viszont mintha egyáltalán nem zavarná mellettem a negatív figyelem. Szokás szerint lyukat beszél a hasamba, most éppen valami európai körútról, amit nekünk tervez. Nem tudom, hogy a „nekünk” vajon azt jelenti-e, hogy neki és nekem, vagy pedig Dinah is beletartozik. Akárhogy is, engem nem érdekel egy közös utazás vele – még akkor sem, ha ő az apám. Még mindig szörnyen zavarban vagyok a társaságában.

Az a poén, hogy abszolút megértem, miért vonzódott hozzá az anyukám. Egy hete került elő, és már jobb bőrben van: már nem sovány az arca, a ruhái pedig kezdenek passzolni az izmos, szálkás termetére. Steve O'Halioran tűrhetően néz ki – mármint apuka létére –, és még mindig kisiúsan csillog a kék szeme. Anya mindig is bírta a játékos típust, Steve pedig totál beleillik a képbe.

De így, hogy a lánya vagyok, nem pedig egy nő, aki érdeklődik iránta, inkább bosszantónak tartom ezt a kisiús színjátékot. Felnőtt ember. Akkor miért nem viselkedik úgy?

– Te duzzogsz – motyogja a fülembe Sawyer.

A gondolataimból kizökkenve a fiatalabb Royal fiú felé fordulok.

– Nem is – kamuzom a válla fölött elnézve. – Hol van Lauren?

Lauren elvileg Sawyer barátnője, szóval el szokta kísérni őt az ilyenfajta eseményekre.

– Szobafogságban – sóhajtja.

– Jaj, miért?

– Rajtakapták, ahogy elszökik, hogy találkozzon velem és...

Elhallgat, amikor észreveszi, hogy Steve hallgatózik.

– Velem – fejezi be. – Csak velem.

Elfojtok egy vigyort. Egyáltalán nem értem Lauren Donovan, de elég merésznék tartom, amiért ennyire nyíltan jár két fiúval. Én egygel is alig bírok.

Apropó, az az egy: Reed a pálya szélén nyomorúságosan fest. A touchdownzónára tapad a tekintete. Vagy a végzónára? Nem jut eszembe, minek hívják. Mindegy, hányszor próbálja nekem elmagyarázni Eastonnal, hogy megy ez a játék, még mindig nem szeretem a focit, és nem is érdekel.

Látom Reeden, hogy kiborítja, hogy nem lehet ott a pályán a csapattársaival. A védelem már felsorakozott. Ezt csak onnan tudom, hogy az egyik kék-arany mez hátán az áll odalent, hogy „ROYAL”. Eastonnak egy ellenféllel szemben állva mozog a szája a védőmaszk alatt. Biztos valami frappáns beszólás miatt.

Aha, tényleg amiatt. Amint elkezdődik a meccs, a másik csapat játékosai úgy veti rá magát Eastonra, mintha ki akarná nyírni. East viszont veszélyesen nyomja: elslisszol az ellenfél mellett, aki így térdre esik, két másik astoros pedig szereli a Marin gimnázium háttérját, mielőtt az dobhatna.

- Ez sack volt - magyarázza nekem segítőkészen Sebastian, a testvérén áthajolva.

- Nem érdekel.

- Nem rajongsz a fociért, jól sejtem? - kuncog a másik oldalamon Steve.

- Nem.

- Dolgozunk rajta - szól közbe a sor végéről Callum. - De eddig sikertelenül.

- Semmi baj, Ella - mondja Steve. - Az O'Halloran család amúgy is inkább a kosárlabdát szereti.

Ettől hirtelen megint megfeszülök. Miért mond folyton ilyeneket? Én nem vagyok O'Halloran! És jobban utálok a kosárlabdát, mint a focit.

Mosolyt erőltetek magamra, mielőtt megszólalok.

- Harperék pedig sportellenesek, ami minden sportra vonatkozik.

- Hát nem tudom... - húzódik apró, gúnyos mosolyra Steve szája. - Ha jól emlékszem, anyukád nagyon... sportos volt.

Gyorsan becsukom a számat. Ez valami gusztustalan célzás volt? Nem tudom, de szerintem igen, és nagyon nem tetszik. Nem szabad így beszélnie az anyukámról! Még csak nem is ismerte. Mármint a hálószobán kívül nem.

A pályán felsorakoznak az Astor támadói. Wade a háttérünk, aki éppen érthetetlen szavakat kiabál a csapattársainak. Mintha hirtelen azt ordítaná, hogy „TENYÉSZCSŐDÖR!”

- Azt mondta, hogy „tenyészcsődör”? - bököm oldalba Sawyer.

- Aha - vigyorodik el Sawyer. - Peyton Manningnek omahája van, Wade-nek meg tenyészcsődöre.

Fogalmam sincs, mit hadovál össze. Nem tudom, mije van Peyton Manningnek, és nem is veszem a fáradságot, hogy megkérdezzem.

Inkább nézem, ahogy Wade tökéletes spirál alakban dobja el a labdát a meccs elején. Egy másik astoros srác kapja el szakavatott mozdulattal, miközben végigrohan az oldalvonal mentén.

Rezeg a táskámban a telefon. Amikor előveszem, látom, hogy SMS jött Valtól.

Pff! Meg kéne tiltani neki, hogy ilyen jól játsszon.

Rögtön felkapom a fejemet, hogy körülnézzek a tömegben, de sehol sem látom a legjobb barátnőmet.

Hol vagy?

A kakasülőn. Nincs otthon kaja, úgyhogy idejöttem hotdogért.

Erre felhorkantok. Az ikrek rám pillantanak, de csak legyintek a kíváncsi tekintetükre.

Olyan átlátszó vagy! Wade miatt jöttél.

NEM! Éhes voltam.

Wade-re.

Utállak.

Valld be, hogy tetszik neked!

Soha.

Oké. Akkor legalább gyere ide, és ülj át hozzánk! Hiányzik a pofád.

Hangos üdvívalgás tör ki a lelátón. Lenézve éppen látom a lényegét: egy újabb tökéletes dobást Wade-től. Nem lep meg, hogy Val rögtön visszaír.

Á, hazamegyek. Hülye ötlet volt idejönni ma este.

Eluralkodik rajtam az együttérzés. Szegény Val! Tudom, hogy ez a Wade dolog úgy indult neki, mint egy visszazökkenés, vagy talán egy kellemes időtöltés, mielőtt megint készen állt volna egy komoly kapcsolatra – de biztos vagyok benne, hogy tényleg elkezdett érezni a srác iránt valamit. És szerintem ő is bejön Wade-nek. Csak mindketten túl makacsak ahhoz, hogy beismerjék.

Mint te és Reed? – szólal meg egy undok kis hang a fejemben.

Jó, oké. Ugyanílyenek voltunk Reeddel az elején. Nagyon taplón viselkedett velem, én pedig hetekig küzdöttem az érzéseim ellen. De most már együtt vagyunk, és szuper. Azt akarom, hogy Val is megtapasztalja ezt a szuperséget.

– Kivel SMS-ezel?

Ösztönösen eltakarom a kijelzőt a kezemmel, amikor észreveszem, hogy Steve a telefonomat lesi. Mi a fenéért próbál beleolvasni az üzeneteimbe?

– Az egyik barátnőmmel – felelem tömören.

Erre résnyire szűkült tekintettel rámered a hazai csapat kispadjára, mintha arra számítana, hogy Reed is a mobilján pötyög. De Reed keze a térdén pihen, miközben elmélyülten nézi a meccset.

Nem tetszik Steve gyanakvó tekintete. Már úgyis tudja, hogy együtt vagyunk Reeddel. És még ha nem is lelkesedik érte, abszolút nincs joga beleszólni, kivel járok.

– Miért nem teszed el a telefonodat? – kérdezi némileg epés hangon. – Családi programon vagy. Akárkivel is beszélgetsz, várhat.

Visszarakom a telefont a táskámba. Nem azért, mert Steve rám parancsolt, hanem azért, mert máskülönben talán belevágnám az

arcába. Callumot sohasem zavarta, ha focimeccs közben SMS-eztem. Sőt, ő inkább örült neki, hogy vannak barátaim.

Steve helyeslően bólint mellettem, aztán megint a játékra figyel.

Én is próbálok úgy tenni, de megint tökre felforrt az agyvizem. Jó lenne, ha találkozna a tekintetünk Reeddel, és eltátoghatnám neki, hogy mennyire utálom Steve-et, de tudom, hogy Reed csak azt mondaná, hogy ne foglalkozzak vele, mert Steve végül úgyis „megunja” ezt az apaság dolgot.

Viszont kezdem azt hinni, hogy ez sosem fog bekövetkezni.

15. FEJEZET

REED

A MECCS UTÁN APA ÉS STEVE RAGASZKODIK HOZZÁ, hogy elmenjünk vacsorázni valami francia helyre a belvárosban. Nem akarok menni, de nem nagyon van választásom. Apa azt akarja, hogy nyilvánosan mutatkozzunk. Azt mondja, hogy nem bujkálhatunk, és úgy kell viselkednünk, mintha minden rendben lenne.

De *semmi* sincs rendben. Az a sok bámuló ember a mai meccsen... Bakker, még mindig bizsereg a hátam meg a fülem attól a sok megvető tekintettől, meg az engem pellengérre állító gonosz sutyorgástól.

A vacsoránál síri csendben ülve azt kívánom, hogy bárcsak inkább otthon lennék – lehetőleg úgy, hogy Ella száján van a szám, a kezem pedig mindenhol a testén.

Mellettem East úgy tömi a fejét, mintha hetek óta nem evett volna, de szerintem kijár neki a zabálás. Az Astor péppé verte ma este a Marint. Négy touchdownos előnnyel zártuk a negyedik negyed, ami után mindenki jó hangulatban volt.

Kivéve engem. És talán Wade-et, aki most először, amióta ismerem, nem jelentette be, hogy cumiztatással meg utána jó sok

szexszel fogja megünnepelni a győzelmet. Rosszkedvűen bújt ki a mezéből, aztán kicsörtetett az öltözőből. Mintha azt mondta volna, hogy hazamegy, ami megint csak nem vall rá.

A másik oldalamon Ella szintén faarccal ül. Steve biztos mondott neki valami olyat a meccs alatt, amivel kiakasztotta, de nem kérdezek rá addig, amíg nem maradunk kettesben. Steve valami fura hatalmi játszmat űz, amióta visszajött a halálból. Folyton arról beszél, hogy most már van egy lánya, ezért jó példával kell elöl járnia. Apa persze mindig egyetértően bólint, amikor Steve ilyen marhaságokat beszél. Callum Royal szemében Steve O'Halloran semmi rosszat nem követhet el. Ez így van, amióta az eszemet tudom.

Vacsora után hazaérve apa és Steve bevonul a dolgozószobába, ahol biztos sorozatban isszák majd a viszkít, és a kommandós időkön fognak nosztalgizálni. East a játékszobában tűnik el az ikrekkel, így Ellával magunkra maradunk.

Végre!

- Felmegyünk? - mordulok fel. Tudom, hogy nem kerüli el a figyelmét az éhes villanás a szememben.

Fos volt ma este a kispadon dekkolni. Azt hagyjuk, hogy a lelátón mindenki rólam beszélt, és valami seggfej a „gyilkos” szót motyogta bele a tenyerébe, amikor elhaladt mellettem. Százszor rosszabb, hogy nem játszhattam. Úgy éreztem magam, mint egy haszontalan zsák krumpli - arról nem is beszélve, hogy nem kicsit voltam féltékeny, amiért végig kellett néznem, ahogy a barátaim elverik az ellenfelet.

Az összes agresszió, amit nem élhettem ki ma este, kezd felszínre törni bennem. Szerencsére úgy tűnik, hogy Ella nem bánja. Rám villantja azt a gyönyörű mosolyát, és a lépcső felé húz.

Szó szerint felrohanunk a szobájába. Kulcsra zárom az ajtót, aztán ölbe kapom, hogy az ágyhoz masírozzak vele. Boldogan felsikkant, amikor ledobom az ágyra.

- Ruhák! - vetem oda az ajkamat megnyalva.

- Mi van velük? - piszkálja ártatlanul a bő zöld pulcsijának alját.

- Le velük!

Megint elmosolyodik. Esküszöm, hogy repes tőle a szívem. Nem hiszem, hogy túléltem volna ezt a hetet, ha Ella nincs mellettem. A sutyorgás a suliban, a telefonhívások az ügyvédeimtől, a még mindig javában folyó rendőrségi nyomozás... Akármennyire is rühelltem Brooke-ot, nem ugrálok örömben, amiért meghalt. Nem fog hiányozni, az biztos, de ilyen halált senki sem érdemel.

- Reed? - olvad le Ella arcáról a mosoly. - Mi a baj?

- Semmi - nyelek egyet. - Csak elgondolkodtam valamin, amin nem kéne.

- Min?

- Semmin.

Azzal kibújok a hosszú ujjú pólómból, hátha azzal elterelem Ella figyelmét.

Működik. Amint meglátja a pucér mellkasomat, olyan kis torokhangot hallat, amit egyenesen a farkammal hallok. Odavagyok azért, hogy mennyire megőrül a testemért. Nem érdekel, ha ettől beképzelt és felszínes tahónak tűnök. Az, ahogy Ella tekintete elsötétül a vágytól, és megnyalja az alsó ajkát, a legnagyobb egósimogatás, amit egy pasi átélhet.

- A varratod - szólal meg. Akárcsak egész héten, amikor éppen kavartunk.

- Szépen gyógyul - válaszolom, akárcsak egész héten, amikor éppen kavartunk. - Most pedig vedd le a ruhádat, mielőtt én veszem le rólad.

Úgy fest, mint aki fontolgatja, hogy keresse-e magát, csak hogy beváltsam a fenyegetésemet. De biztos annyira ki van éhezve, mint én, mert a következő pillanatban már vetkőzik is.

Totál kiszárad a szám, amikor előkerül a rózsaszín melltartója meg a hozzáillő bugyija. Ellának fogalma sincs, milyen gyönyörű. Az Astor gimi összes lánya az életét adná érte, hogy

ilyen idomai legyenek, ilyen aranyhaja és ilyen makulátlan arca. Színtiszta és abszolút tökély. És kurvára az enyém.

A nadrágomat magamon tartva bemászom mellé az ágyba, szorosan hozzábújok, és megint betapasztom a száját a számmal. Egy örökkévalóságig smárolunk. Addig csókoljuk és fogdossuk egymást az ágyon fetrengve, hogy már nem bírom tovább. Elláról lekerül a fehérnemű. Nekem nyitva a sliccem. Rajtam van a keze, az én kezem pedig a lába között, és az egész túl jó ahhoz, hogy józanul tudjak gondolkodni.

- Dőlj hátra – motyogja.

Te jó ég! Fölém hajol, és olyan dolgokat csinál a szájával, hogy teljesen megkattanok.

A combomra omlik a haja. Beletúrok a kezemmel a selymes tincsekbe, hogy irányt mutassak neki.

- Gyorsabban! – suttogom.

- Így?

- Aha, így.

Az ajkával és a nyelvével eljuttat oda, ahonnan már nincs visszaút. Tudom, hogy ez a világ legnagyobb közhelye, de amint lenyugszik a testem, magamhoz húzom, és megmondom neki, hogy szeretem.

- Mennyire? – kérdezi incselkedő mosollyal.

- Nagyon – válaszolom rekedten. – Eszeveszettül.

- Helyes – nyom egy csókot a számra. – Én is eszeveszettül szeretlek.

A hasamat simogatva lefekszik mellém, és deréktól lefelé lassan hozzám préselődik. Megenné a fene, ha ettől nem indulnék megint be. Lehet, hogy én már eléleztem, de ő még nem. Imádom eljuttatni őt a csúcsra. Nagyon szexi hangokat hallat, amikor robban.

- Most én jövök – jelentem ki reszelős hangon, és már kalandozom is lefelé a testén.

Annyira készen áll, hogy az már nem is poén. Megint feszül a nadrágom a pusztá gondolattól, hogy majd én lehetek az első, aki

birtokba veszi őt. Olyan forráság önt el, hogy még az Antarktisz is megolvadna tőle.

De nem tehetem meg. Ma este nem. Addig nem, amíg nem tudom biztosra, hogy nem fognak lecsukni egy büntény miatt, amit nem követtem el.

De *ezt* megtehetem helyette: kínozhatom a számmal és a kezemmel, hogy nyögjön és könnyörogjön nekem...

- Ella! - harsan egy éles hang az ajtó túloldalán. - Nyisd ki!

Erre eltolja a fejemet, és úgy pattan fel, mintha lángolna az ágy.

- Jaj, istenem! Ez Steve - sziszegi.

Felülve aggódalmas pillantást vetek a zárt ajtóra. Kulcsra zártam, ugye? Kibaszottul remélem, hogy igen...

Megmozdul a kilincs, de az ajtó nem moccan. Megkönnyebbülten felsóhajtok.

- Ella! - vakkantja megint Steve. - Nyisd ki az ajtót! Most rögtön.

- Pillanat - vágja rá gyorsan, ijedt tekintettel.

Sietve felkapjuk a ruhánkat, de szerintem nem végezhattünk túl jó munkát saját magunk rendbe szedésével, mert Steve-nek villámokat szór a szeme, miután Ella beengedi.

- Mi a fenét műveltek idebent ti ketten?

Felvonom a szemöldökömet a kipirult arcától és a dühös hangjától. Vágom, hogy ő Ella apja, de hát nem pornófilmet forgattunk idebent vagy ilyesmi. Csak elvöltünk.

- Hát... tévét néztünk - motyogja Ella.

Steve-vel mindketten a kikapcsolt tévé felé fordulunk a szoba túlsó végében. Steve-nek ökölbe szorul a keze, mielőtt visszafordul Ellához.

- Kulcsra volt zárva az ajtód - morogja.

- Tizenhét éves vagyok - feleli Ella feszülten. - Nem lehet semmi magánéletem?

- Ennyi nem - rázza a fejét Steve. - Callumnak elment az esze?

- Miért nem kérdezed meg tőle te magad? - hallatszik az apám epés hangja.

Steve gyorsan az ajtó felé fordul, ahol ott áll az apám karba font kézzel.

- Mi folyik itt? - érdeklődik apa higgadtan.

- A fiad pont most taperolta össze a lányomat! - csattan fel Steve.

Igazából nem taperoltam, hanem nyaltam, de inkább csöndben maradok. Steve halántékán már így is szét akar robbanni egy ér. Semmi értelme sürgetni a folyamatot.

- Ez számomra elfogadhatatlan - folytatja jéghideg hangon. - Nem érdekel, miféle szülői szerepet szándékozol eljátszani. A fiaid annyit kefélhetnek, amennyit csak akarnak, de a lányom nem Reed egyik szexjátéka!

Hirtelen felegyenesedve megfeszül a vállam. Ki a fene ez, hogy ilyen mondjon?

- Ella a barátnőm - magyarázom hűvösen. - Nem egy szexjáték.

- Akkor részedről tökéletesen rendben van, hogy így kihasználod őt? - bök az összegyűrt ágynemű felé. És te?! - fordul jéghideg tekintettel apa felé. - Miféle apa enged ekkora szabadságot két tinédzsernek? A következő az lesz, hogy azt mondd: egy szobában alszanak!

Senkinek a figyelmét nem kerüli el Ella büntudatos arckifejezése. Amikor Steve meglátja, még jobban elvörösödik a feje.

Vesz egy mély lélegzetet, lassan kiengedi az öklét, aztán megszólal.

- Pakold össze a holmidat, Ella!

- Tessék? - kérdezi Ella.

- Semmiképp - teszem hozzá én.

- Steve, erre semmi szükség - tódítja apa.

Ella apja csak a legutolsóra reagál.

- Ami azt illeti, szerintem nagyon is szükség van rá. Ella az én lányom. Nem akarom, hogy ilyen környezetben éljen.

- Azt állítod, hogy az otthonom nem megfelelő környezet egy gyereknek? - kérdezi apa élesen. - Öt fiút neveltem fel, és mindannyian rendben vannak.

- Rendben vannak? - röhög fel horkantva Steve. - Az egyik fiadat gyilkossággal vádolják, Callum! Ne haragudj, hogy tőlem kell megtudnod, de Reed nem jó gyerek.

- Francokat nem vagyok az! - pipulok be.

- Rossz hatással van Ellára - folytatja Steve, mintha meg se szólaltam volna. - És a többiek is mind. Pakolj össze! - néz megint Ellára. - Komolyan beszélek.

- Nem - szegi fel az állát Ella.

- Pont most rendezkedett be itt - próbálja apa megint lenyugtatni Steve-et. - Ne szakítsd ki őt arról a helyről, amit az otthonának érez.

- Az ő otthona ott van, ahol az enyém - vág vissza Steve. - Nem te vagy az apja, hanem én. És nem akarom, hogy a lányom a fiaddal kamatyoljon. Leszarom, ha ez régimódi gondolkodásnak vagy túlzásnak tűnik, vagy mindegy is, hogy a francba akarjátok hívni. Velem jön. Harcolni akartok velem emiatt? Rendben. Akkor találkozunk a bíróságon. De most nem tudtok megakadályozni benne, hogy elvigyem innen.

Ella pánikba esve néz hirtelen apára, akinek a tekintete viszont mindent elárul: alulmaradt. Ezután Ella könnyörögve fordul Steve felé:

- Itt akarok maradni.

Az apját viszont nem hatja meg az esdeklés.

- Ne haragudj, de ez nem opció. Szóval megismétlem: pakold össze a holmidat.

Ella nem moccan, úgyhogy Steve összekulcsolja a kezét, mintha egy fókát akarna mutatóványra tanítani.

- Most azonnal - teszi hozzá.

Ellának ökölbe szorul a keze. Várja, hogy az én apám közbelépjen. De amikor az csendben marad, Ella dühösen kicsörtet.

Már majdnem utánaeredek, amikor Steve megállít.

- Reed, egy percre, légy szíves! - szólít meg szigorúan.

Ez nem kérés, hanem parancs.

A felnőttek váltanak egy pillantást. Apának megfeszül az arca, majd kihátrál a szobából, hogy kettesben hagyjon Steve-vel.

- Mi az? - kérdezem keserűen. - Megint azzal jössz, hogy milyen rossz hatással vagyok rá?

Az ágyhoz sétálva rámered a gyűrött ágyneműre, mielőtt rám néz. Leküzdöm a késztetést, hogy fészkelődjek. Amit Ellával csináltunk itt, abból semmi sem volt helytelen.

- Én is voltam annyi idős, mint te.

- Ühüm.

Affene! Sejttem, hová akar kilyukadni ezzel.

- Tudom, hogy bántam a lányokkal, és így visszatekintve bánom is egy kicsit - húzza végig a kezét az ágykereten. - Ellának igaza van, nem nagyon voltam jelen az életében. De most már itt vagyok. Zűrös gyerekkora volt, és az ilyen lányok gyakran rossz helyen keresik a figyelmet.

- És én is egy ilyen rossz hely vagyok? - vágom zsebre a kezemet a komódnak dőlve. Vicces, hogy a legnormálisabb és egyben a legszarabb körülmények között felnőtt lánynak, akit ismerek, itt van a sohasem létezett apja, és kioktat, hogy hogyan bánok a lányával. Abbyvel kábé kilenc hónapig jártam, de az ő apja végig csak az Astor focicsapatáról beszélgetett velem.

- Reed... - folytatja Steve lágyabb hangon. - Úgy szeretlek, mint a saját fiamat, de be kell látnod, hogy most nehéz helyzetben vagy. Ella nyilván nagyon kötődik ehhez a családhoz, de remélem, hogy nem fogod kihasználni a magányosságát.

- Semmilyen tekintetben nem használom ki Ellát, uram - váltok stílust.

- De lefekszel vele - vádol Steve.

Ha arra számított, hogy zavarba jövök vagy elszégyellem magam, akkor totál félreismert. Az, hogy szeretem Ellát, az egyik legjobb dolog eddigi rövid életem során.

- Boldoggá teszem őt - felelem tömören. Nem áll szándékomban a szexuális életünkről beszélni. Ella el akarna sülyyedni.

Steve összeszorítja a száját. Nem tetszik neki a válaszem.

- Te olyan srác vagy, akinek fontosak a testi dolgok, Reed. Szeretsz verekedni, mert élvezed, ahogy belecsapsz az öklöddel a másik testébe. Élvized, amikor az erőd összecsap valaki másnak az erejével. Ebből ítélve biztos nem bírod ki, hogy ne kavarj összevissza a lányokkal. Nem ítélek el miatta, mert én is ugyanilyen vagyok, a fenébe! Nem nagyon hiszek a hűségben. Ha egy lány hajlandó, ki vagyok én, hogy nemet mondjak neki, igaz? - vigyorog rám, mintha meghívót küldene, hogy csatlakozzak a szennyes életviteléhez.

- Én rengetegszer mondok nemet.

- Rendben - horkant fel Steve hitetlenkedve. - Akkor ezt hagyjuk. Ami viszont Ellát illeti, ha tényleg szereted, akkor nem akarod két másodpercenként letépni a ruháját. Látom, hogy nézel rá, fiam: merő kéjvággyal. Sőt! - lép oda hozzám, aztán a vállamra nehezül a keze. - Ez nem baj. Nem várom el tőled, hogy megváltozz. Én csak azt mondom, hogy Ella nem az a lány, akivel keféltethetsz. Bánj vele úgy, ahogy azt akarod, hogy a húgoddal bánjanak.

- Ő nem a húgom - bököm ki. - És igenis tisztelettel bánok vele.

- Egy gyilkosság vádja lebeg a fejed fölött. Lehet, hogy nagyon hosszú időre börtönbe kerülsz. Hogy fogja bírni Ella, ha bent leszel? Azt várod tőle, hogy várjon rád?

- Nem én csináltam - préselem ki az összeszorított fogaim között.

Steve nem válaszol.

Ez az ember, aki azóta az életem része, amióta az eszemet tudom, azt hiszi, hogy képes lennék megölni valakit?

- Tényleg azt hiszed, hogy én voltam? - fürkészem az arcát keserűen.

Egy másodpercnyi szünet után megszorítja a vállamat. Jó erősen.

– Nem. Persze hogy nem. De Ellát tartom szem előtt. Próbálom őt az első helyre tenni. Őszintén: te elmondhatod magadról, hogy ugyanígy vagy vele? – néz rám azzal a vibráló kék szemével, ami pont olyan, mint Elláé.

16. FEJEZET

ELLA

– TUDOD, AZÉRT NINCS TIZENHARMADIK EMELET, mert titokban sokan babonásak. Az a szóbeszéd járja, hogy Hallow Oaks egy régi szövetségi temetőre épült. Lehet, hogy szellemek laknak itt.

Te is csak egy halott szelleme vagy – gondolom keserűen.

Steve meglengeti a kulcskártyát egy érzékelő előtt, aztán megnyomja a „P” gombot, ami a legfelső emeletre vezet. Úgy vigyorog, mintha nem az előbb rángatott volna el az otthonomból ebbe a hülye szállodába.

– Tehát nem fogsz szóba állni velem? – kérdezi.

Egyenesen előremeredek. Nem csacsogok ezzel a fazonnal. Azt hiszi, hogy tizenhét év után beszambázhat az életembe, hogy parancsolgasson? *Üdv a szülők klubjában, Steve! Rögös út vár rád.*

– Ella, nem gondolhatod komolyan, hogy hagytalak volna Royaléknál lakni, a barátoddal a szomszéd szobában!

Lehet, hogy gyerekes, de továbbra is levegőnek nézem Steve-et. Ha kinyitnám a számat, amúgy is valami rossz jönne ki rajta. Például az, hogy „hol a fenében voltál, amikor rákban haldoklott az anyukám? Ja, éppen sárkányrepülőztél a gonosz feleségeddel”.

Felsőhajt, és csendben érünk fel a tetőtérbe. A liftajtó egy széles folyosóra nyílik. Steve végigvezet rajta, maga után húzva a bőröndömet. Végül rányomja a kártyát az ajtóra a folyosó végén.

Odabent egy nappali, egy étkező meg egy lépcső fogad. Elég időt töltöttem már lepukkant, olcsó hotelszobákban, és még sohasem láttam olyat, hogy a lépcső *bent* lett volna. Igyekszem nem eltátani a számat, de nehéz.

Steve felemel egy bőrborítású irományt az asztalról.

– Nézz bele, mielőtt megmutatom neked a szobádat. Felhozza a szobapincér a rendelésünket, amíg berendezkedsz.

– Még csak egy órája ettünk – emlékeztetem hitetlenkedve.

– Megint éhes vagyok – von vállat. – Dinah, rendeljek neked egy salátát? – kiáltja.

– Az jó lenne – jelenik meg Dinah a lépcső tetején.

– Elintéznéd a rendelést telefonon, amíg körbevezetem Ellát? – lóbálja meg az étlapot, aztán visszarakja az asztalra. Meg se várja a választ: ráteszi a kezét a hátamra, és előretol. – Én borda steaket kérek. Nyersen.

Az étkező után újabb ajtó vár. Steve kinyitja, és int, hogy menjek be.

– Ez a te szobád. Van egy külső ajtaja, ami a folyosóra vezet. Szükséged lesz a kulcskártyára ahhoz, hogy fel tudj jönni erre az emeletre – emel fel egy műanyag kártyát, amit vonakodva zsebre vágok. – Napi takarítás van és nonstop szobaszerviz. Nyugodtan rendelj bármit, amit szeretnél. Telik rá – kacsint. Engem viszont túlságosan lefoglal, hogy körülnézzek, ezért nem válaszolok. – Akarod, hogy idehívjak valakit, aki kipakol helyetted? – folytatja. – Dinah segíthet, ha szeretnéd.

Dinah valószínűleg előbb inna meg egy liter hypót, mintsem hogy segítsen nekem.

Nagy nehezen kinyögök egy „köszönöm, nem”-et, amitől Steve megint szélesen elmosolyodik. Nyilván azt gondolja, hogy jól összeszokunk egymással.

Eszembe jut, hogy vajon rávehetem-e a portást, hogy csináljon Reednek egy új kártyát. Külső ajtó? Talán mégsem fogom utálni az ittlétet.

- Na jó. Ha bármire szükséged van, sikíts. Tudom, szűkösen vagyunk itt, de csak két hétig – paskolja meg kifelé menet a bőröndöm tetejét.

Szűkösen? Tény, hogy kisebb a szobám, mint Royaléknál, de így is nagyobb, mint bármelyik, ami azelőtt jutott. És határozottan nagyobb bármelyik hotelszobánál, ahol valaha laktam. Nem is tudtam, hogy léteznek egyáltalán ilyen hatalmas hotelszobák.

A bőröndömmel mit sem törődve levetem magamat az ágyra, és írok egy üzenetet Reednek.

Van külső ajtóm.

Máris úton vagyok – ír vissza rögtön.

Bárcsak...

Indulhatok.

Steve kiakadna.

Nemtom, mi ütött belé. Több csaja volt, mint egy rocksztárnak.

Szép gondolat. Lécci, állj le azzal, hogy ledisznál az apámat. Kajakra kiráz tőle a hideg.

Oké, szűzike. Amúgy mi a helyzet?

Azért vagyok szűz, mert úgy tartasz.

Nem foglak, bébi. Tudod, hogy belepusztulok. Várjuk meg, amíg ez az egész letisztul.

Amúgy nem megyek be hozzád a börtönbe.

Nem megyek börtönbe.

Jó. Mit csinálsz?

Válaszként kapok egy képet, amin a tesóival együtt a szobámban ül.

Miért?

Mit miért? Miért vagyunk a szobádban? Megy a meccs.

Van tévészobátok.

Szeretünk itt lenni.

Amúgy E. szerint a szobád szerencsét hoz.

Felmordulok. Eastonnak gondjai vannak a szerencsejátékkal. Egyszer ránk támadt egy szórakozóhely előtt egy bukméker, és nekem kellett kifizetnem.

E. fogadott valamire?

Ha igen, akkor nyeresben van, mert nem fossa össze magát az állástól. Vigyázok a kicsi Eastedre, ne aggódj.

Haha. Kösz. Hiányzik mindenki.

Ekkor kopognak az ajtómon.

– Igen?

Nem örülök, hogy megzavarnak. Nem veszem a fáradságot, hogy elrejtsem a hangomból a bosszúságomat.

– Dinah vagyok – hallatszik a nem kevésbé ingerült válasz. – Ehetünk.

– Én nem eszem.

– Jobb is – kacag fel kegyetlenül. – Rád fér, hogy leadj egypár kilót. De az apád óhajtja a jelenlétedet, hercegnő!

– Jó – szorítom össze a fogamat. – Mindjárt megyek.

Mennem kell. Kaja Dinah-val és Steve-vel... :)

Félrehúszom a bőröndöt az útból, és kísétálok a nappaliba. Egy egyenruhás pasas éppen betol egy zsúrkocsit. Miközben óvatosan letesz mindent a hatalmas étkezőasztalra, Steve helyet foglal az asztalfőn.

– Ülj csak le – int, az ezüst fedőket felemelő kedves hapsival mit sem törődve. – Neked egy burgert rendeltem, Ella.

Nem válaszolok, úgyhogy felsóhajt.

– Jó, akkor ne edd meg. Csak azért rendeltem, hogy hátha meggondolod magad.

A pincér az én tányéromról is leveszi a fedőt, és egy óriási burger tárul elem salátaágyon.

– Köszí – mosolygok rá esetlenül, mert ő nem érdemli meg, hogy durva legyek vele. Bár hiába, mert egy pillantást se vet rám.

Én is sóhajtva leülök. Dinah az asztal túloldalán foglal helyet.

– Ez szép – állapítja meg Steve. Fog egy szalvétát, és az ölébe teríti. – Jaj, a francba! Ottfelejtettem a dohányzóasztalon az italomat. Idehoznád nekem, Dinah?

Rögtön felpattan, megfogja a poharat, és odaviszi Steve-nek.

– Köszönöm, drágám – nyom egy puszit az arcára Steve.

– Szívesen – ül vissza Dinah.

Rámeredek a tányéromra, hogy senki se lássa a döbbenetemet. Ez egy teljesen másik Dinah, mint akivel eddig találkoztam. Basszus, még ahhoz képest is másik, aki az előbb kihívott vacsorázni!

Eddig még csak kétszer találkoztam vele, és egyik sem volt kellemes. Először a végrendelet felolvasásakor ellenségeskedett. Aztán Callumék házában rajtakaptam, ahogy a fürdőszobában szexel Gideonnal.

Dinah ma este csendes, szinte félénk. Olyan, mint egy banánlevél alatt összetekeredve bujkáló kígyó.

Steve gyanútlanul belekortyol az italába.

- Ez meleg.

Beáll a csönd, és kínosan hosszúra nyúlik. Amikor nagy nehezen felnézek a tányérból, látom, hogy Steve szúrós pillantással fürkészi Dinah-t.

- Hadd hozzak neked egy kis jeget - szólal meg Dinah pengevékony mosollyal.

- Köszí, drágám. Te kérsz egy kis vizet? - fordul felém.

Olyan furcsa ez a színjáték kettejük között, hogy megfedkezem a levegőnek nézési szándékomról.

- Aha.

Ahelyett, hogy Steve töltene nekem, kiszól a konyhába.

- Dinah, hozz Ellának egy pohár vizet.

Aztán belevág a steakbe.

- Ma délelőtt beszéltem az ügyességgel. Nemsokára újra birtokba vehetjük a lakást. Mindannyiunknak jó lesz.

Biztosra veszem, hogy egyikünknek sem lesz jó.

Dinah két pohárral tér vissza: az egyik jéggel van tele, a másik pedig vízzel. Akkora erővel csapja le elém a poharat, hogy kilöttyen és eláztatja a felsőm ujját.

- Jaj, ne haragudj, hercegnő! - szabadkozik negédesen.

Steve a homlokát ráncolja.

- Nem gáz - motyogom.

Steve beledob néhány jégkockát az italába, körbelöttyköli, majd belekortyol. Dinah éppen felemeli a villáját, amikor Steve elfintorodik.

- Túl vizes - jelenti ki.

Dinah habozik, az ujjai pedig elfehérednek a villa körül. Eszembe jut, hogy talán leszúrja vele Steve-et, de helyette lassú és megfontolt mozdulattal leteszi. Mosolyt ölt az arcára, harmadszorra is feláll az asztaltól, végül odamegy a bárszekrényhez, ahol kiskatonák módjára nagy üvegek sorakoznak.

Ha ez így megy tovább, elkezdek inni belőlük.

- Ella, ma beszéltem az iskolád igazgatójával - mondja nekem Steve.

- Miért beszéltél vele? - veszem le a szememet Dinah merev hátáról.

- Csak tudni akartam, hogy haladsz az Astorban. Beringer tájékoztattott róla, hogy nincsenek tanórán kívüli tevékenységeid

- biccenti oldalra a fejét. - Említetted, hogy szeretsz táncolni. Miért nem vagy benne az iskolai tánccsapatban?

- Mert... Ööö... Akkor dolgoztam.

Nincs kedvem belemenni a Jordan-viszályba. Hülyeségnek hangzik ahhoz, hogy hangosan kimondjam.

- Akkor talán az iskolaújságnál valami?

Megpróbálok nem fintorogni. A cikkírás fájdalmasabbnak hangzik, mint itt ülni a vacsoraasztalnál. Bár ezt inkább visszaszívom. Ez a vacsora annyira kellemetlen, hogy inkább csörtéznék Jordan Carringtonnal. Ehhez képest az iskolaújság áldásos figyelemelterelés lenne.

- Te miket választottál? - lendülök ellentámadásba. Talán ha beismertetem vele, hogy lógós volt gimisként, egy kicsit lazábbra fog váltani.

- Én amerikai fociztam, kosaraztam és baseballoztam.

Nagyszerű. Szóval *az* a fajta volt...

De Callum nem arra célzott, hogy Steve-et nem érdekelte az üzletvezetés, és inkább csak szórakozni akart? Akkor miért nem hagyja, hogy jól érezzem magamat?

- Lehet, hogy elmegyek válogatóra a... ööö... focicsapathoz - mondok gyorsan valami lányos sportot. Itt az európai foci annak számít.

- Az jó lesz - mosolyog bátorítólag Steve. - Beszélhetünk róla Beringerrel.

Pff! Arra gondoltam, hogy elmegyek a válogatóra, és amikor látják, milyen borzalmas vagyok, akkor elzavarnak majd a pályáról, és megkérnek rá, hogy soha többé ne térjek vissza. Ez a terv igazából nem is rossz.

Megfogom a hamburgeremet, és eszem belőle egy falatot, pedig egyáltalán nem vagyok éhes. De így legalább lefoglalom a kezemet meg a számát, hogy ne kelljen tovább beszélgetnem.

Rágás közben azon agyalok, mi lenne a legjobb stratégia Steve kijátszására. Úgy kell tennem, mintha eleget tennék a követeléseinek, miközben igazából marhára azt csinállok, amit akarok: Vallal lógok, Reeddel kavarok, és elvagyok Easttel meg az ikrekkel. Ezen kívül nonstop szemmel tartom Reedet és Eastont. A maradék időben pedig gyanúsítottakra vadászom.

Lehet, hogy én vagyok az egyetlen, aki meg akarja találni az igazi gyilkost.

Mire tökéletesen összeáll a kép a fejemben, Dinah éppen visszatér Steve legújabb italával.

- Te gimis korodban mivel töltötted a szabadidődet? - kérdezem tőle merő udvariasságból.

- Két helyen is dolgoztam, hogy támogassam a családomat - feleli mosolyogva. - De egyikén se kellett levennem a ruhámat.

Erre félrenyelem a vizet.

Steve megint a homlokát ráncolja.

- Tudtad, hogy Ella sztriptíztáncosnő volt, amikor Callum rátalált? - fordul Dinah a férjéhez negédes hangon. - Milyen sajnálatra méltó!

- Emlékeim szerint neked sem okozott problémát soha, hogy nyilvánosan vetközz - válaszolja Steve kajánul. - És még csak fizetnie sem kellett érte senkinek.

Dinah erre befogja.

Megcsörren a vezetékes telefon. Steve nem foglalkozik vele, úgyhogy addig csörög, amíg Dinah fel nem áll felvenni. Steve végig követi a pillantásával kifelé a nappaliba a feleségét, és amikor az hátat fordít, rám néz.

- Szerinted gonosz vagyok vele, ugye? - motyogja.

Ha már választanom kell, hogy hazudjak-e, vagy megtudjam, mi a fene folyik itt, inkább az igazságra voksolok.

- Aha, kicsit.

- Hát azért ne sajnáld annyira - von vállat. - Szerintem szándékosan babrált a felszerelésemmel, hogy megpróbáljon megölni.

Eltátom a számat. Szótlanul nézem, ahogy belevág a steakbe, és eszik egy hatalmas falatot belőle.

Miután lenyeli, a száját megtörölve folytatja.

- Nem tudom bebizonyítani így, hogy az oktató nincs meg, de őt legalább gyötörhetem. Ne aggódj, Ella! Te biztonságban vagy. Én vagyok az, akit ki nem állhat.

Tévedés. Még mindig emlékszem a fenyegetésekre, amiket a fejemhez vágott, amikor megtudta, hogy én vagyok Steve vagyonának örököse. Amúgy meg láttam egy műsort a kígyókról a Discoveryn: akkor a legveszélyesebb, ha fenyegetve érzi magát. De kétlem, hogy Steve hallgatna az intelmeimre. Úgyis azt csinál, amit akar.

Dinah viszont most az élre tört nálam a gyanúsítottak listáján. Talán jó ötlet volt hozzájuk költözni. Nemcsak Gideon cuccát találhatom meg, hanem akár még bizonyítékot is arra, hogy Dinah ölte meg Brooke-ot.

Egyszer csak kijózanodom. Ha a rendőrök - és pláne Callum magánnyomozói - nem találtak semmit, akkor én hogy találhatnék?

Csüggedten turkálom a salátát a tányéromon.

- Szerintem nem kéne húzgálnod az oroszlán bajszát. Miért nem válsz el tőle és lépsz tovább?

- Mert Dinah-nak mindig van a tarsolyában valamilyen terv, és tudni akarom, mi az. Amúgy sincs bizonyítékom - fogja meg a kezemet Steve. - Talán örültség a részemről, hogy idehoztalak ebbe a felfordulásba, de a lányom vagy, és egy napot sem akarok többé kihagyni az életemből. Már így is túl sokról maradtam le. Tudom, hogy nem tetszenek neked a döntéseim. Lehet, hogy az összes rossz, a fenébe is. Mentségemre szóljon, hogy még sohasem volt lányom. Adsz nekem legalább egy esélyt?

Felsóhajtok. Erre elég nehéz továbbra is játszani a flegmát.

- Megpróbálok - mondom neki.

- Köszönöm. Ez minden, amit kérek - szorítja meg a kezemet, aztán elengedi, és folytatja az evést. Egy pillanat múlva Dinah is megint csatlakozik.

- A bútorboltból hívtak. A rendőrség nem engedi, hogy kiszállítsák az új ágyat, amit rendeltél - jelenti vörös fejfel Dinah, mintha valamitől fuldokolna.

- Dinah arra használta a jelenlegi ágyunkat, hogy a férjén kívül valaki mással dugjon, ezért cserélem le - hajol oda hozzám gyilkos mosollyal Steve.

Húha.

Hát ez... *húha!*

- Akkor intézd el, hogy tárolják valahol az épületben, amíg be nem költözünk.

Ezután az egész vacsora erőltetett és szerencsétlen jelenetté válik. Dinah elmegy, hogy Steve utasítása szerint cselekedjen, majd amikor visszatér, a férje szégyentelenül parancsolgat neki. Dinah minden egyes parancsnak engedelmeskedik, de azért néha sikerül neki bedobni egy-egy epés megjegyzést. És valahányszor Steve elfordul, Dinah gonosz vigyort villant rám, ami nagyon is egybevág az elméletemmel, miszerint kígyókban ne bízson az ember.

- Gond, ha megyek? - kérdezem, amint Steve az utolsó falatot is bekapta. Nem bírom sokáig ezt a helyzetet, így fél óra után rám fér a szünet. - Leckét kell írnom.

- Hogyne, menj.

Ahogy elsétálok a széke mellett, megragadja a csuklómat, és odahúzza, hogy nyomjon egy puszit az arcomra.

- Ma este tényleg úgy érzem, hogy egy család vagyunk. Te nem?

Hát, ööö... Nem.

De nem tudom beazonosítani, mi zajlik bennem. Furcsa érzés, hogy az apukám arcon puszil. Minden tekintetben idegen a számomra, ettől pedig durván bekapcsol a menekülési ösztönöm.

A szobámba érve kísértést jelent a drága bőrborítású bőröndöm látványa. Foghatnám és leléphetnék vele. Itt hagyhatnám ezt a fura családot, és nem kéne szembenéznem az érzelmekkel, amiket Steve vált ki belőlem.

De inkább besuvasztom a bőröndöt a szekrénybe, előveszem a leckémet, és megpróbálok koncentrálni. Hallom, hogy odakint be-és kikapcsol a tévé, aztán csörög a telefon. Más életjelek is vannak, de nem megyek ki ebből a szobából.

Végül kilenc körül elkiáltom magam, hogy lefekszem. Steve jó éjszakát kíván. Dinah nem.

Miután fogat mosok, és belebújok Reed egyik régi pólójába, bebújok az ágyba, és felhívom őt.

- Szia, mi a helyzet odaát? - veszi fel a második csörgés után.

- Bizarr a szitu.

- Hogyhogy?

- Steve szörnyen bánik Dinah-val. Azt mondta, hogy szerinte babrálhatott a felszerelésével, és úgy akarja megbosszulni, hogy pokollá teszi az életét. Jól csinálja.

Reed felhorkant. Semmi együttérzés nincs benne Dinah felé.

- Ella, az a nő egy igazi Provokatív, Ingerlékeny Csicska Aljanép.

- Fúj, ne használd ezt a szót!

- Nem használtam. Négyet mondtam helyette. Az a te dolgod, hogy összeraktad a kezdőbetűket.

- Olyan izé volt a vacsi! Rosszabb, mint amikor Brooke bejelentette, hogy terhes.

- Hű, annyira? - fütyönt Reed. - Akarod, hogy átmenjek? Azt mondtad, hogy van külön szobád.

- Van, de jobb, ha nem. Steve olyan, hogy nem tudok kiigazodni rajta. Félek, hogy mit csinálna, ha elkapna itt téged ma este.

- Rendben. De csak egy szavadba kerül, és ott leszek.

- Szerinted Dinah a tettes? - bújok be még jobban a takaró alá.

- Szívesen ráfognám, de apa magánnyomozói szerint éppen a gépen volt Párizsból hazafelé, amikor Brooke meghalt.

- Affene...

Akkor van alibije.

- És ha felbérelt valakit? Mint ahogy Daniel is felbérelt valakit, hogy megszúrjon téged.

- Tudom... - sóhajt Reed egy mélyet. - De három helyen van biztonsági kamera az épületben. Az előcsarnokban meg a liftben lévőek csak engem mutatnak.

- És a többi?

- A lépcsőházi kamerákon semmi. Ezen kívül már csak a személyzeti liftekben vannak felszerelve. A költöztetők meg a futárok is azokat használják. Aznap éjjel ki voltak kapcsolva karbantartás miatt, úgyhogy ott nincs semmi.

- Szóval valaki felmehetett a személyzeti lifttel - gyorsul fel a szívverésem.

- Aha. De a DNS-minták mind rám utalnak - válaszolja Reed tehetetlenül. - Ráadásul Dinah és Brooke barátnők voltak, mi lehetett volna az indíték? Brooke-nak nehéz gyerekkora volt, tinikorukban barátkoztak össze Dinah-val. Együtt beférkőztek a gazdag férfiak körébe, mert azt remélték, hogy leakaszthatnak maguknak egyet-egyét. Dinah pár éve szerencsével járt Steve-vel, Brooke pedig apára vetett szemet, aki viszont nem volt hajlandó gyűrűt húzni az ujjára.

- Gondolod, hogy az apád... - kezdek bele vonakodva. Callum is felbérelhetett valakit.

- Nem - vágja rá élesen Reed. - Az én családomból senki se nyírta ki. Beszélhetnénk valami másról? Hol vagy?

Nem akarok másról beszélni, mégis megadom magam, mert ma estére már elég a konfliktusokból. Ha ez így megy tovább, sohasem fogok tudni elaludni.

- A szobámban. És te?

- Én a tiédben - vesz egy mély lélegzetet. - Érzem az illatodat. A pólóm van rajtad?

- Aha.

- És még?

- Nem fogok telefonszexelni veled az igazi szex előtt - válaszolom epésen.

- Jaj, szegény Ella! Gondoskodom róla, hogy hétfőn majd jól érezd magadat a suliban.

Bizseregni kezdek a mély hangon előadott ígéretétől, de a hétfői naptól még nem kevesebb mint negyvennyolc óra választ el, így ennek a beszélgetésnek semmi értelme.

Témát váltok a meccsre, aztán még sokáig csevegünk semmiről és mindenről egyszerre. Már attól is jobban érzem magamat, hogy pusztán hallom a hangját.

- Jó éjszakát, Reed!

- Jó éjt, bébi. Ne feledd a hétfőt! - kuncog, mielőtt leteszi.

Káromkodva ledobom a telefont az éjjeliszekrényre, és lekapcsolni készülök a villanyt, amikor minden előzmény nélkül kivágódik az ajtó.

- Mi a franc?! - ülök fel Dinah-ra meredve, aki úgy sétál be, mintha övé lenne a hely. - Kulcsra zártam!

- Ezzel a kicsikével minden ajtót ki lehet nyitni ebben a lakosztályban - lenget meg egy kulcskártyát a levegőben.

Jaj, istenem! Tényleg? Észrevettem a kártyaolvasót a kilincs alatt, de azt hittem, hogy csak az én kártyám nyitja.

- Ezt az ajtót ne nyisd ki többet! - mondom neki hűvösen. - Ha azt akarom, hogy begyere, akkor majd behívlak.

Ami sohasem fog megtörténi, mert soha nem fogom akarni, hogy bejöjjön. Soha!

A reakciómmal mit sem törődve hátradobja a hosszú szőke haját a válla fölé.

- Tisztázzunk valamit, drágaság! Mindegy, hogy egy szállodában vagyunk-e, vagy a lakásban, mert így is, úgy is az én otthonom. Te vendég vagy itt, semmi több.

- Nem Steve otthona? - vonom fel a szemöldökömet.

- A felesége vagyok - hunyorog rám Dinah. - Ami az övé, az az enyém is.

- És ő az apám. Aki egyébként rám hagyott mindent a halála után. Nem pedig rád - mosolygok rá negédesen. - Nem emlékszel?

Megvillan a zöld szeme, mire megbánom, hogy incselkedtem vele. Én figyelmeztettem Steve-et, hogy ne húzgálja az oroszlan bajszát, erre most ugyanazt csinálom.

Úgy látszik, apámra ütöttem.

- Hát már nem halott, igaz? - húzza gúnyos vigyorra a száját Dinah. - Szóval gondolom, hogy így megint annyi jut neked, mint amennyihez hozzá vagy szokva: semmi.

Elsápadok, mert igaza van. Nem igazán foglalkoztam azzal a sok pénzzel, amit Steve rám hagyott a végrendeletében. De így, hogy annak annyi, tényleg nincs semmim. Vagyis nem, ez így nem igaz. Van tízezer dollárom, amit Callumtól kaptam, amikor a szökésem után visszajöttem Bayview-ba.

Megjegyzem magamnak, hogy rejtsem el azt a pénzt az első adandó alkalommal.

- Neked sincs semmid - mutatok rá. - Itt Steve dönt mindenben, és nem úgy tűnt a vacsoránál, mintha annyira jóban lenne veled. Mit csináltál, amivel ennyire felhúztad az agyát? - kérdezem tőle, és úgy teszek, mintha elgondolkodnék. - Tudom! Talán te ölted meg Brooke-ot.

Erre eltátja a száját a felháborodástól.

- Vigyázz a szádra, kislány!

- Mi az? A tyúkszemedre léptem? - kérdezem résnyire szűkült szemekkel. - Rátapintottam az igazságra?

- Az igazat akarod? Brooke a legjobb barátnőm volt. Ez az igazság. Előbb ölnélek meg téged, mint őt. Amúgy megtanultam, hogy a baleset nem a legjobb módja annak, hogy az ember megszabaduljon valakitől - teszi hozzá gonosz vigyorral. - Van fegyverem, és nem félek használni.

- Te most bevallottad, hogy megpróbáltad megölni Steve-et?

Te jó ég! Hol egy hangfelvevő, amikor ennyire kéne?

Dinah felszegi az állát, mintha büszke lenne magára a tetteiért.

- Vigyázz magadra, hercegnő! Nagy híve vagyok annak az elvnek, hogy a gyerek inkább maradjon csendben. Amíg nem állsz az utamba, én se fogok a tiédbe.

Nem hiszek neki. Egy pillanatig sem. Most, hogy az ő felségterületén lakom, komolyan szét fogja élvezkedni magát azon, hogy kínózzon.

És mi volt ez a fenyegetés a fegyverrel? A jó életbe!

- Vigyázz - ismételi Dinah, azzal kiszambázik a szobámból, és becsukja maga mögött az ajtót.

Ágyban maradok. Nincs értelme felkelni és kulcsra zárni azt az ajtót, ha úgyis tudom, hogy bármilyen kártyával ki lehet nyitni.

Mély lélegzetet véve lekapcsolom a villanyt, és behunyam a szememet. A fegyvert rántó Dinah képe jelenik meg előttem. Meg az, hogy Reed rács mögött van.

Nem jön álom a szememre.

• • •

Ne akadj ki S. miatt. Nem éri meg. Majd észbe kap.

Ezt az SMS-t kapom Reedtől, mielőtt hétfő reggel elmegy edzésre. Lényegében ugyanezt mondogatta nekem egész hétvégén.

Szörnyen hosszú, idegesítő és végeláthatatlan hétvége volt.

Észbe kap... Francokat!

Steve már kirúgatott a munkahelyemről, és eldöntötte, hogy el kell mennem válogatóra az iskola egyik sportcsapatához. Az ember azt hinné, hogy ennyi elég neki. De nem, nem elég.

Tegnap este tájékoztatott róla, hogy takarodót fog bevezetni. Minden este haza kell érnem tízre, és be kell kapcsolnom a telefonomon a helymeghatározást, hogy nyomon tudjon követni. Elhatároztam, hogy a jövőben itthon fogom hagyni a telefonomat. Semmiképpen sem könnyítem meg neki, hogy megtaláljon.

A baj csak az, hogy pénteken lesz a Riders első meccse. Az orvos jóváhagyta, hogy játsszon, én pedig nagyon ott akarok lenni, mert már elegendem van Reed vonakodásából. Minden egyes nap, amit a Brooke-gyilkosság első számú gyanúsítottjaként kell eltöltenie, aláássa a biztonságérzetemet. Ha elvileg normálisan

kell viselkednünk, és elvileg úgy kell tennünk, mintha minden rendben lenne az életünkben, akkor a közöttünk lévő távolságnak nem is szabadna léteznie.

Itt az ideje, hogy szexeljünk. Nem érdekel, ha piszkos játék kell a részemről ahhoz, hogy megtörténjen. Úgyhogy el fogom csábítani. Az idegenben játszott meccs tökéletes alkalom erre, és van ott félóránnyira egy vidámpark, amiről egy csomóan beszélnek, hogy el akarnak menni. Az a terv – vagy az *volt* –, hogy ez lesz az alibi az ottalvásra.

Csakhogy most Steve hülye takarodója miatt nem tudom, hogy fogom tető alá hozni. Val remélhetőleg segít nekem ma kitalálni. De így vagy úgy, ott leszek azon a meccsen.

Befejezem a fésülködést, betűröm a blúzomat a szoknyámba, aztán fogom a hátizsákomat.

Steve a kanapén hever a nappaliban, és az újságot lapozgatja. Szokott egyáltalán dolgozni valamikor?

Dinah az étkezőasztalnál ülve narancslevet kortyol egy kehelyből. De az is lehet, hogy mimózakoktélt iszik, mert az emberek szerintem nem szoktak ilyen puccos pohárba narancslevet tölteni.

A kehely széle fölött rám pillantva gúnyos vigyorra húzódik a lefelé biggyesztett ajka.

– Kicsit rövid az a szoknya ahhoz, hogy iskolába menj benne, nem gondolod?

Zizeg az újság, ahogy Steve leereszti. Homlokráncolva szemügyre veszi az egyenruhám.

Végignézek a fehér blúzomon, az elöl nyitott kék blézeremen meg a ronda rakott szoknyámon.

– Ez az egyenruhám.

– Nem tudtam, hogy az Astor gimnázium igazgatója arra bátorítja a lány diákokat, hogy úgy öltözzenek, mint egy kurva – pillant a férjére Dinah.

Leesik az állam.

Először is: a szoknyám egészen a *térdemig* ér. Másodszor pedig: hogy lehet ilyet mondani?

Steve továbbra is a szoknyámat méregeti. Aztán lecsapja maga mellé az újságot, és jelentősegteljesen rám néz.

- Menj vissza a szobádba átöltözni!

- Ez az egyenruhám - nézek vele farkasszemet. - Ha nem tetszik, beszélj meg Beringerrel.

- Hordhatsz nadrágot is - mutat rá a lábamra. - Biztos vagyok benne, hogy manapság már az is egy lehetőség az iskolai egyenruhák terén.

Ez egy idióta beszélgetés, úgyhogy elindulok az ajtó felé.

- Nincs nadrágom.

Amúgy igazából van. De az a hatalmas terepszínű izé szörnyen ocsmány, hiába van háromezer dollár az árcédulájára írva. Szó se lehet róla, hogy felvegyem.

- Persze hogy van nadrágja - nevet fel kedélyesen Dinah. - De mindannyian tudjuk, miért nem inkább arra szavaz. Szoknyában könnyebb hozzáférni.

- Igaza van - mondja nekem Steve megint a homlokát ráncolva. - Sok kellemes percet eltöltöttem szoknyás lányokkal annak idején. Könnyűvérűek voltak. Te is az akarsz lenni? „Könnyűvérű Ella”?

Dinah vihog.

A hátzszakom vállpántját megmarkolva lenyomom a kilincset. Ha lenne pisztolyom, talán lelőném vele Dinah-t.

- Megyek suliba - közlöm mereven. - Már egy egész napról lemaradtam, hogy körbekocsikázhass vele Bayview-t. Nem fogok elkésni azért, mert problémád van az iskolai egyenruhámmal.

Steve hozzám csörtetve rátenyerel az ajtóra.

- Én segíteni próbálok neked, Ella. Kihasznlják azokat a lányokat, akik kiteszik, amijük van. Nem akarom, hogy te is úgy járj.

Egy durva mozdulattal kinyitom az ajtót.

- Azok a lányok, akik kiteszik, amijük van, szexelni akarnak. Nincs abban semmi erkölcstelen, ciki vagy deviáns. Ha úgy döntök, hogy szexelni akarok, akkor az lesz. Ez az én testem.

- Addig nem, amíg az én házámban laksz! - mennydörgi Steve a folyosón utánam rohanva. Dinah röhögése egészen a liftig kíséri minket.

- Akkor elköltözöm - csapok rá a hívógombra.

- Én pedig visszahurcoltatlak. Ezt akarod?

Csak hallgatok, mire Steve tehetetlenül felsóhajt. Lágyabb hangon folytatja.

- Nem akarok rossz arc lenni, Ella. De a lányom vagy! Milyen apa lennék, ha csak úgy hagynám, hogy lefeküdj a barátoddal?

- A barátom a te legjobb barátod fia - emlékeztetem. Közben próbálok arra összpontosítani, hogy minél hamarabb jöjjön a lift, de mintha kínzó lassúsággal tenné meg a negyvennégy emeletnyi utat.

- Tudom. Szerinted miért aggódom annyira, hogy vele jársz? Callum srácai el vannak vadulva. Ők már *tapasztaltak*. Nem ilyet akarok neked.

- Egy kicsit álszent vagy, nemde?

- Igen! - emeli az égnek a kezét. - Nem tagadom. Végképp nem szeretném, hogy olyan fiúval jársz, amilyen én voltam gimisként. Nem tiszteltem a lányokat. Csak be akartam férközni a szoknyájuk alá vagy a bugyijukba - vet szúrós pillantást a csípőmre.

- Reed nem olyan.

- Kicsim... - néz rám szánakozva. - Én is azt mondtam az összes lánynak, akivel le akartam feküdni, hogy különleges és ő az egyetlen. Minden ilyen dumát bevettem. Bármit hajlandó voltam elsütni, hogy igent mondjanak nekem.

Szóra nyitom a számat, hogy tiltakozzak, de Steve folytatja.

- És mielőtt még azt mondanád, hogy Reed más, hadd emeljem ki, hogy egy tizennyolc éves fiúról van szó, akit pár hónapja ismersz. Vajon ki látja jobban?

- Ő nem olyan - győzködöm Steve-et. - Ő az, aki várat engem, nem pedig fordítva.

Steve hirtelen felkacag.

- A fenébe is! - rázza a fejét. - Meg kell hagyni, ennek a srácnak vannak olyan trükkjei, amik nekem eszembe se jutottak.

Értetlenül pislogok.

- Úgy tesz, mintha húzódozna, és rávesz téged, hogy te tedd meg az összes lépést... Biztos odavan a helyzetért! - gondolkodik el Steve, aztán magához tér. - Nem, Ella! Ebben muszáj rám hallgatnod. Reed annyi strigulát húzott már, hogy tele lehet vele a fala. Biztos vannak más helyes fiúk is az Astorban, akikkel járhatsz. Miért nem keresel egy olyat? Utána visszatérhetünk erre a témára.

Képtelen vagyok leplezni a csodálkozásomat.

- Nálam ez nem így megy! Nem cserélgetem így az embereket. Reed nem egy eldobható dolog az életemben.

Gondolatban hozzáteszem, hogy „nem vagyok olyan, mint te!”

- Majd meglátjuk, meddig tart a lelkesedése, ha elérhetetlen leszel a számára. Ne legyél könnyű préda, Ella! Az nem vonzó.

Ha olyan gyerekes lennék, mint amilyennek Steve akar gondolni, akkor visszaordítanék neki valami sértést. Szinte perzseli a nyelvem hegyét, hogy hozzávágjam: ne a saját szánalmas mércéjével mérjen engem. De nem jutnék sehová azzal, hogy konfliktusba keveredek Steve-vel. Szerencsére megérkezik végre az a kurva lift.

- Iskolába kell mennem - tájékoztatom a fürkébe lépve.

- Három negyvenig tartanak az óráid. Négyre legyél itthon.

Becsukódik a liftajtó.

Három perc múlva lüktető halántékkal rohanok a parkolóházba. A makacs fájdalom nem enyhül, amíg odaérek az Astorba.

Milyen vicces, hogy az a hely, amit régen utáltam, most a menedékem!

17. FEJEZET

REED

ÉLETEM LEGROSSZABB HÉTVÉGÉJÉN VAGYOK TÚL. Nem kamuzok.

Az egész szombatot Halston Grierrel töltöttem, hogy átnézzük az ügyemet. Az ügyvédem tartja magát ahhoz, hogy a DNS-minta – vagyis az én DNS-em Brooke körme alatt – a legszivatósabb bizonyíték a zsaruk kezében. Belátta, hogy a magyarázatom, miszerint Brooke dühből karmolt meg, valószínűleg nem fogja megingatni az esküdteket, ha az ügy bíróság elé kerül. Pláne a biztonsági kamera felvételeivel együtt.

Még csak nem is emlékszem rá, hogy Brooke megkarmolt volna. Annyi rémlik az estéből, hogy pénzt követelt tőlem, kinevettem, és be akart húzni nekem egyet, de nem talált el. Elveszítette az egyensúlyát. Elkaptam és eltoltam magamtól. Biztos akkor karcolhatott meg a körmével.

És ennyi volt az egész szarság. Nem nyírtam ki azt a nőt. Attól még, hogy a körme nem sértette fel a bőrömet, igenis megkarmolhatott.

Felajánlottam, hogy alávetem magam egy hazugságvizsgálatnak, de Grier szerint akkor sem nyújtható be bizonyítékként a poligráfos teszt eredménye a bíróságnak, ha

csillagos ötössel átmegyek rajta. Ha pedig megbukom, a rendőrség megtalálhatja a módját, hogy kiszivárogtassa az eredményeket a sajtónak, és akkor engem keresztre feszítenének.

Vasárnap otthon fetrengtem Ellát hiányolva. És nem azért, mert annyira gerincre akarom vágni, mint ahogy azt Steve gondolja. A társasága hiányzott, a nevetése és a frappáns beszélései. Steve egész hétvégére lefoglalta őt, így csak SMS-ezni és telefonálni tudtunk párszor. Utálok, hogy Ella már nem lakik velünk. Ő ide tartozik. Ezzel még apa is egyetért, de amikor forszíroztam, hogy beszéljen róla Steve-vel, csak vállat vont, és azt mondta:

– Ő az apja, Reed. Nézzük meg, hogy alakul.

Mire beköszöntött a hétfő, már kivoltam a várakozástól. Bár már szabad edzenem, edző bá még csak ütközés nélküli gyakorlást enged, és azt mondja, nincs rá garancia, hogy pénteken kiállhatok a pályára. Még mindig haragszik rám a múlt heti verekedésem miatt Ronnie-val.

Apropó, Ronnie: az a seggfej néha odajön a kispadhoz, hogy zaklasson. Legyilkosoz az orra alatt, hogy edző bá ne hallja.

Leszarom, mit gondol rólam. Csak a családom véleménye számít és Elláé, közülük pedig senki sem tart gyilkosnak.

– Rossz irányba mész – vigyorg rám Easton menet közben az udvaron, miután végeztünk az edzéssel. – Nem bioszod lesz?

De, de nem oda megyek. Ella most írt, hogy találkozunk a szekrényénél. Az pedig a harmadévesek épületszárnyában van, a végzősökéhez képest az ellenkező irányban.

– Dolgom van – felelem tömören, mire az öcsém huncutul fellejratja a szemöldökét.

– Vágom. Mondd meg a húginak, hogy üdvözlöm.

A bejáratnál elválnak útjaink. Easton elhúz az első órájára, én pedig végigmasírozok a folyosón a harmadévesek szekrényeire. Néhány lány rám mosolyog, de ugyanannyian ráncolják a homlokukat. Ahogy haladok, sutyorgás csiklandozza a hátamat. A „rendőrség” és „az apja barátnője” kifejezéseket hallom ki belőle.

Mások talán szégyenkezve elpirulnának vagy megfutamodnának a helyemben, de engem ezek a kölykök nem érdekelnek. Egyenes gerinccel és felszegett állal megyek el mellettük.

Ellának ragyogni kezd az egész arca, amikor meglát engem. A nyakamba veti magát, én pedig könnyedén elkapom, és belefúrom az arcomat a nyakába, hogy magamba szívjam az édes illatát.

- Szia.

- Szia - mosolyog. - Hiányoztál.

- Te is nekem - nyögök fel. - Fogalmad sincs, mennyire.

- Még mindig ki vagy akadva az ügyvédes tali miatt? - kérdezi együttérzően.

- Kicsit. De most nem akarok arról beszélni. Inkább *ezt* akarom csinálni.

Megcsókolom, mire a létező legszexibb hangot hallatja az ajkamon. Valami nyöszörgésféle örömteli nyögéssel keverve. Kap egy kicsit a nyelvemből, csak hogy megint előcsaljam belőle a hangot. Sikerül, amitől megfeszülök.

- Khm - szakít minket félbe egy éles torokköszörülés.

Megfordulva udvariasan biccentek a mögöttünk álló tanárnak.

- Jó reggelt, Ms. Wallace!

- Jó reggelt kívánok, Mr. Royal! - szorítja össze pengevékonyra a száját. - Önnek is, Ms. Harper. Szerintem ideje, hogy elinduljanak órára.

- Máris - bólintok, és megfogom Ella kezét. - Éppen odakísérem Ellát.

Gyorsan elmegyünk Ellával a szekrényektől, de nem órára kísérem, ahogy ígértem. Helyette balra fordulok a folyosó végén. Miután kiérünk Ms. Wallace látószögéből, behúzom Ellát az első üres tanterembe, amit találok. Egy harmadéves énekterem, ahol a súlyos arany függöny miatt teljesen sötét van.

- Mit csinálunk? - sziszegi Ella, de nevet közben.

- Befejezzük, amit az előbb elkezdtünk - válaszolom, és már is megfogom a karcsú csípőjét. - Egy csók nem volt elég.

Ezzel a lánnyal semmiből sem elég egy. Nem tudom, hogy éltem valaha is nélküle. Mármint jártam másokkal, és néhányukkal le is feküdtem. De mindig is rohadt válogatós voltam. Igazából senki sem keltette fel az érdeklődésemet egy-két hétnél hosszabb időre. Néha még egy napnál vagy óránál tovább sem.

Nem úgy, mint Ella. Ő abban a pillanatban belopta magát a szívembe, amikor először találkoztam vele, és azóta sem eresztett el: benne van a húsomban és a véremben.

Megint összeér az ajkunk. Ez a csók forróbb, mint amilyen az előző volt. A számban a nyelve, a fenekén a kezem, és amikor riszálva hozzápréseli magát az ágyékomhoz, minden másról megfeledkezem.

- Gyere - vonzoló a tanári asztalhoz.

Felpattan rá, én pedig rögtön elhelyezkedem a combjai között. A derekam köré fonja őket, így ringatózunk együtt. Állati forró a helyzet. Még durvább attól, hogy a suliban vagyunk, és hallom a közeledő és távolodó léptekeket az ajtón túlról.

- Nem kéne itt ezt csinálnunk - szólal meg levegő után kapkodva.

- Tényleg nem, de mondd, hogy hagyjam abba. Na?

Nem fogok szexelni vele, de képtelen vagyok levenni róla a kezemet, és tudom, mivel szerezhetek neki örömet. Abszolút magam elé helyezem őt - és nem úgy, ahogy az apja gondolja. Steve amúgy elmehet a búsba.

Ella megint kacag.

Benyúlok a szoknyája alá, és rákacsintok.

- Imádom a könnyű hozzáférhetőséget.

Erre döbbenetén kacarászni kezd.

- Mi az? - ráncolom a homlokomat.

- Ne foglalkozz vele - mondja széles vigyorral, aztán felsikkant a gyönyörtől, ahogy megtalálom az ujjaimmal.

Ahelyett, hogy ellökne, odanyomja magát a mohó kezemnek. Az ő keze is ugyanolyan mohó, éppen kigombolja vele az ingemet.

- Hozzád kell érnem - motyogja.

Nem tiltakozom. Ahogy a mellkasomra teszi a kis meleg tenyerét, jóleső forróság árad szét a gerincem mentén. Még sohasem kavartunk a suliban, de Steve kurvára megnehezíti, hogy máshol találkozzunk. Azóta, hogy elvitte Ellát a házból, nem is engedi, hogy átmenjek hozzá a szállodába.

Egyre sikamlósabban és vadabbul csókolózunk. Belemártom az egyik ujjamat, és belenyögök a szájába. Azt akarom, hogy elélvezzen tanítás előtt, mert akkor egész nap rám fog gondolni. Lehet, hogy ebédszünetben megismételem, és odaviszem a mosdóba, amit Wade csak Türelmetlenségi Zónának hív, és...

Kivágódik az ajtó, és hirtelen fény árasztja el a termet.

Szétrebbenünk Ellával, de nem elég gyorsan. A küszöbön álló magas, ősz hajú énektanár megpillantja, ahogy kirántom a kezemet Ella szoknyája alól. Látja a félig nyitott ingemet és a duzzadt ajkunkat is.

Rosszállóan sóhajt egyet, aztán felcsattan.

- Szedjék össze magukat! Mennek Beringerhez!

Fenébe!

...

Az igazgató felhívja a szüleinket. Magamban bosszankodom, amíg apa és Steve a Beringer irodája előtti váróban beszélgetnek.

Ne már!

Mióta hívhatja Beringer a nagyágyú ősöket, csak mert smárol a suliban két gyerek? Minden második percben megesik az ilyen. Wade szexelni szokott itt, a rohadt életbe!

De nem telik bele sok idő, mire megértem a helyzetet. Mert Steve első dolga, miután beviharzik és kezét ráz Beringerrel, hogy megszólal:

- Köszönöm, hogy értesített. Tartottam tőle, hogy valami ilyesmi fog történni.

Ella céklavörös arccal ül mellettem. Nyilván zavarban van, de közben lánghat a tekintete. A dühtől. Velem együtt ő is tudja, hogy Steve a felelős ezért az egészért. Biztos szölt a tantestületnek, hogy tartsák rajtunk a szemüket.

- Állj fel! - mondja Steve Ellának. - Hazajössz velem.

- Nem! - tör ki Ellából a tiltakozás. - Nem vihetsz el megint a suliból. Nem fogok több óráról hiányozni, Steve.

- Eddig nem okozott neked gondot a hiányzás - feleli jeges hangon az apja. - Francois szerint tíz perc késésben voltál az első órádról.

Ella erre elhallgat.

Apja is szokatlanul csendes. Kifürkészhetetlen arccal néz engem. Nem úgy fest, mintha bosszús vagy csalódott lenni. Egyáltalán nem tudom megfajteni.

- Ez a fajta viselkedés elfogadhatatlan - dühöng Steve. - Ez a hely tanulásra való.

- Igen, arra - helyesel hűvösen Beringer. - És biztosíthatom róla, Mr. O'Halloran, hogy nem fogjuk eltérni az ilyesfajta kihágásokat.

- Tényleg? - esik le az állam. - De az oké volt, hogy Jordan Carrington szigetelőszalaggal odaragasztott egy elsőst a főbejárathoz?

- Reed - szól rám az apám.

- Mi az? - fordulok felé. - Tudod, hogy igazam van. Jordan baromira rátámadt egy másik diákra, ő meg... - mutatok udvariatlanul az igazgatóra - ...tökre hagyta neki, hogy megússza. Minket azon kaptak Ellával, hogy smárolunk, mint két normális tini, és...

- Normális tini? - visszhangozza durva röhögéssel Steve. - Neked kihallgatásod lesz a héten, Reed! Gyilkosság miatt fognak ellened vádat emelni.

Belém nyilall a tehetetlenség érzése. Jesszusom! Nincs szükségem emlékeztetőre. Teljes mértékben tisztában vagyok vele, hogy jelenleg mennyire elcseszett az életem.

Aztán felfogom, amit hallottam.

- Miféle kihallgatás? - kérdezem apát.

- Majd megbeszéljük, ha hazaértél az iskolából - feszül meg az arca.

- Hazafelé is megbeszélhetik, mert két napra felfüggesztem Reedet - szól közbe Beringer.

- Mi a fasz? - kiáltok fel.

- Vigyázz a szádra! - csattan fel az igazgató, hirtelen tegezésre váltva. - És jól hallottad: felfüggesztelek két napra. Ella pedig maradhat az iskolában, ha ez elfogadható az ön számára - folytatja Steve-re pillantva.

Steve egy hosszúra nyúlt és feszült pillanat múlva bólint.

- Elfogadható. Ha a fiú nincs itt, részemről rendben van, ha marad.

Steve úgy ejti ki a *fiú* szót, mintha ebolás lennék vagy valami. Nem értem. Tényleg nem. Korábban sohasem volt köztünk semmi probléma Steve-vel. Nem voltunk közeli viszonyban, de nem is volt köztünk ellentét. Most pedig olyan ellenséges a hangulat, hogy alig bírok levegőt venni.

- Akkor ezt megbeszéltük - kerüli meg az asztalát Beringer. - Mr. Royal, Reedet az ön felügyelete alá bocsátom. Ella visszamehet órára.

Ella habozik, de amikor Steve lesújtó pillantást vet rá, gyorsan elindul az ajtó felé. De mielőtt kimenne, a világ legnyomorúságosabb és legdühösebb arckifejezésével néz rám. Tuti, hogy én is hasonló fejet vágok.

Miután kiment, Steve hunyorogva felém fordul.

- Tartsd távol magad a lányomtól, Reed.

- Ő a barátnőm - préselem ki az összeszorított fogaim közt.

- Már nem. Megkértelek rá, hogy tiszteld őt. Azt hittem, hogy úgy is teszel, ezért nyitott voltam rá, hogy együtt jársz vele. A ma reggel történtek után viszont már nem egyezem bele. Callum, a gyerekeink ezennel szakítottak - közli az apámmal. - Ha meglátom vagy meghallom, hogy megint együtt vannak, akkor szót kell váltanunk egymással.

Azzal Steve kimasírozik az irodából, és bevágja maga mögött az ajtót.

18. FEJEZET

ELLA

EZ MÁR A MÁSODIK NAP, HOGY DÜHÖSEN MEGYEK ISKOLÁBA. Tegnap Steve és Dinah belém kötött a szoknyám miatt. Ma pedig Reed nem jöhet, mert az apáskodás Steve agyára ment. Az egyetlen előnye annak, hogy Steve-re haragszom, hogy már nincs energiám Dinah miatt aggódni.

Nem hiszem el, hogy megparancsolta Beringernek, hogy az összes tanár kukkoljon minket. Ez annyira nem oké! Még mindig emiatt bosszankodom, amikor befordulok a parkolóba. Szerencsére a főépület előtt meglátom Valt, aki eltereli a figyelmet a haragomról.

– Hé, szexi lány! – kiáltok ki az ablakon.

Felém fordul a sötét bubifrizurájával, és már éppen emelné a középső ujját, amikor felismer. Odakocog hozzám.

– Szia! Már aggódtam érted. Megvolt a végtelen hegyi beszéd, amikor hazaértél tegnap a suliból?

Beálllok egy üres helyre, aztán leállítom a motort.

– Fogalmad sincs, mennyire.

Val már tud a tegnapi baromságról, mert ebédszünetben végig amiatt picsogtam, és azzal folytattam, hogy jó tíz percig

zúgolódtam és nyöszörögtem, amiért nem mehetek el az idegenben játszott meccsre, hogy elcsábítsam Reedet. És nem történhet meg életem első szexelése!

- Mi történt? - kérdezi Val, miközben fogom a hátizsákomat, és kipattanok a volán mögül.

- Volt egy csomó vitatkozás, kiabálás meg repkedő sértés. Azzal végződött, hogy Steve szerint nem szabad ennyire könnyűvérűnek lennem, mert a srácok amúgy sem tartják vonzónak.

- Hű, ez durva - fintorodik el Val.

- Ez kezd annyira gáz lenni, hogy komolyan gondolkodom rajta, hogy több időt töltsék a suliban.

- Annyira gáz nem lehet! - állapítja meg Val, mert tudja, mennyire irtózom attól, hogy bármihez is csatlakozzak itt az Astorban. - Csak azért tűnik gáznak, mert nem vagy hozzászokva egy olyan szülőhöz, aki szabályokat állít fel meg ilyenek. Abból, amit elmeséltél, úgy tűnik, hogy nálatok az anyukád volt a gyerek, Callum pedig hagyja, hogy a fiai azt csináljanak, amit akarnak, amíg nem keverednek túl nagy bajba.

- Szóval te azt mondod, hogy Steve-nek normális a viselkedése?

- Nem annyira nem normális - von vállat Val. - Szerintem anyukád és Callum engedékenyebb, mint amilyenek az átlagos szülők szoktak lenni.

- Nálatok házibulik vannak. És nincs takarodó.

- Hát pedig van - nevet Val. - Mindig haza kell érnem tízre, ha másnap sulis, hétvégén pedig éjfélre, hacsak nem szólok Mark bácsinak vagy Kathy néninek előre. És nem engednék meg, hogy nálam töltsék az éjszakát egy fiú. Tammal könnyű volt kavarni, mert vele egy házban laktunk.

Tam Carringtonék házzvezetőjének a fia.

- Szerintem a legtöbb szülő nem engedi meg, hogy a lányánál ott aludjon egy fiú - folytatja Val. - Mit gondolsz, Wade miért szexel annyit a suliban? Elég szigorú otthon az anyukája -

veregeti meg a vállamat. – Lehet, hogy Steve túlzásba esett, de ez csak azt jelenti, hogy fontos vagy neki. Ne szívd mellre!

Vajon igaza van? Nekem tényleg nincs szinte semmi tapasztalatom normális szülőkkel, de itt van Valerie, akinek felteszem, hogy van, és ő azt mondja, hogy Steve reakciója... Hát, átlagos. Lehet, hogy túlreagálom?

Talán. De ettől még nem tudom elképzelni, hogy valaha is békében legyek ezekkel a szabályokkal meg szarságokkal.

– Még ha ez normális, akkor sem akarok így élni – ismerem be az épületbe lépve.

– Vészeld át – javasolja Val. – Mindkettőtöknek új ez a helyzet. Te gyerek vagy, Steve pedig próbál felnőtt lenni. Persze hogy ebből van köztetek összetűzés. De biztos, hogy ki fogtok találni valamit.

– Nem vagyok gyerek. Tizenhét múltam.

– Háhh, ebben tévedsz. Anyukám mindig mondja, hogy nem számít, mennyi idős vagyok, mindig a kislánya leszek. A szülőknél ez így működik – böki meg a vállával a vállamat. – Őszintén szólva, szerintem tök király, hogy Steve feltámadt. Többé már nem vagy egyedül.

Az az igazság, hogy Steve előtt sem éreztem magamat magányosnak. És pont ez az, ami nem stimmel nekem. Nem tölt be olyan helyet az életemben, ami korábban üres lett volna. Royalék már ott voltak, Steve pedig másokat akar kiszorítani, hogy helyet csináljon magának.

Val biztos látja a kétkedést az arcomon.

– Ne zakatoljon ezen az agyad. Elé kéne állnod egy alkuval.

– Mire célzol?

– Miért nem akarja, hogy Reeddel lógj?

– Azt mondja, hogy Reed szoknyapecér.

Val hátrahajtott fejfel felnéz az égre, mintha türelemért imádkozna.

– Steve tökre apukaként viselkedik, édesem!

Megint szükségét érzem, hogy Reed védelmére keljek. Olyan, mintha mindig őt védeném.

- Lehet, hogy Reed régen tényleg szoknyapecér volt, de velem nem viselkedik úgy. Nem olyan, mint Easton. Nem fekszik le fűvel-fával. Válogatós.

Val válaszra nyitja a száját, de mielőtt megszólalhatna, már csengetnek is.

- Szavad ne feledd! Találkozunk ebédszünetben a déli szárnyban lévő mosdónál? Folytathatnánk a beszélgetést.

- A déli szárnyban lévő mosdóban?

Fogalmam sincs, miről beszél.

- Abban, amelyik a fiúk öltözője mellett van. Wade mindig ott intézi a dolgait.

Azzal el is tűnik, én pedig csodálkozom, hogy vajon én vagyok-e kettőnk közül az irracionális.

...

Miután megszólal az ebédszünetet jelző csengő, megállok a szekrényemnél, hogy betuszkoljam a könyveimet, aztán elindulok a déli szárny mosdója felé. Nagyjából tíz percbe telik, mire megtalálom, mert röhejesen nagy ez az iskola.

Az ajtón belépve megtorpanok, amikor az egész helyiség elé tárul. Kábé hat lány van odabent. Val éppen rúzsozza magát a legtávolabbi mosdónál, úgyhogy gyorsan odamegyek hozzá.

- Miért olyan nagy itt a tömeg? - sziszegem, az orrom alatt. - Azt hittem, Wade itt szokott szexelni.

- A fiúvécében szokott - cuppant egyet Val a cseresznyepiros ajkával. - Ez a lányvécé.

- Oké.

Pff! Valamiért azt hittem, négyszemközti susmusra számíthatok.

- A tánccsapatnak plusz próbái vannak az idegenben játszott meccsen való fellépésre. A Gibson gimi a legnagyobb ellenfelük az országos versenyben - magyarázza Val, és bedobja a rúzst a

táskájába. – Amúgy gondolkodtam, és arra jutottam, hogy Callumhoz kell fordulnod. Intézd el, hogy Callum beszéljen a nevedben.

– Az szerintem nem változtatna semmin. Callum már megmondta Steve-nek, hogy a Royal-házban kéne laknom. Steve erre úgy nézett rá, mint a véres rongyra, és a hajamnál fogva elrángatott.

– A hajadnál fogva? – húzza el a száját Val.

– Jó, nem pont a hajamnál fogva, de olyan érzés volt.

– Vicceltem. Bírom, hogy ennyire fel tudod húzni magad a Reed-témán. Néha olyan jónak tűntök együtt, hogy az már zavarba ejtő – állapítja meg Val, aztán egy pillanatra elhallgat. – Mi Steve gyenge pontja?

– Hogy érted ezt? – nézek rá a tükörben.

– Én, ha akarok valamit a nagynéném-től, szereti látni, hogy áldozatot hozok érte. Mondjuk például, hogy el akarok menni egy koncertre. Akkor azt mondom neki, hogy még keményebben tanulok, és plusz házimunkát is vállalok, hogy alapvetően lássa, milyen kicseszettül jó kislány vagyok. Csak *ezután* kérem tőle a koncertjegyet.

– Tudja, hogy manipulálod? – kérdezem.

– Persze. Ez a mi játékunk. Így láthatja, hogy felelősségteljes vagyok, amitől elolvad, és megkapom az áldozatomért a jutalmat.

– Az én apukám azt szereti, ha írok neki egy esszét, amiben kifejtem az érveket, ha akarok valamit – szól közbe egy lány mellettem.

Lesújtó pillantást vetek rá a tükörből, de a szeme se rebben. Vagy talán nem is látja a pillantásomat, mert éppen arra koncentrál, hogy szempillaspirált kenjen magára.

– Az én anyukámnak pedig tíz másik anyukától kell hallania, hogy rendben van a dolog, mielőtt igent mond – jelzi egy másik lány az ajtónál.

Bosszankodva nézek Valra, hogy ezek miért ütik bele az orrukat a dolgomba. De ő csak huncutul csillogó szemmel mosolyog.

- Mit akarsz elérni? - kérdezi a lány az ajtónál. Szerintem Hailey-nek hívják.

- Reedet akarja, nem? - vigyorog mellettem a szőke.

Az első reakcióm az, hogy nagyon kellemetlenül érzem magamat. Nem szeretem idegenekkel megvitatni a magánjellegű dolgaimat. Ez a két lány viszont olyan... barátságosnak tűnik.

Úgyhogy felsóhajtva nekidőlök a mosdónak.

- El akarok menni a hétvégi meccsre, de... Az apám nem hagyja.

Nehéz kimondani az „apám” szót, de csak kibököm.

- Túlfélt? - érdeklődik a szőke.

- Biztos be akarja pótolni az elmulasztott időt - veti fel Hailey.

- Ja, tényleg! - kiált fel a szőke. - A te apukád Steve O'Halloran. Elfelejtettem a nagy feltámadását.

Val kuncog ezen.

- Hát akkor tuti, hogy az elmulasztott időt akarja bepótolni - erősíti meg a szőke.

- Látod? - bök oldalba Val. - Ez tök normális.

- Abszolút - helyesel Hailey. - Az én apukám kiakadt, amikor talált egy óvszert a kocsimban. Anya pedig másnap elvitt orvoshoz, és felíratta nekem a fogamzásgátlót. Azt mondta, hogy dugjam el az ilyen szarokat, és legközelebb legyek óvatosabb.

- De hát a te testedről van szó - hangsúlyozom.

- Az apukád kábé ötvenéves korodig irányítani akarja majd az életedet - húzódik hozzám közelebb. - A legidősebb nővérem huszonhat éves, jogi diplomája van, de amikor hazajött karácsonyra a barátjával, a szüleim az alagsorban voltak csak hajlandóak elszállásolni a srácot. Az apák szörnyűek, ha szóba kerül a szex.

- Ellának nincs anyukája, akihez ilyenkor segítségért szaladhatna - emlékeztet a szőke mindenkit.

Megint feszengek. Olyan durva, hogy a suliban mindenki tud a dolgaimról!

- Katie Pruett az apjával él, nem? - dörzsölgeti az állát elgondolkodva Hailey.

- De igen - válaszolja egy göndör barna lány a negyedik vécéfülke ajtajának támaszkodva. - És nagyon is szexel Colin Trenthorn-nal. Másodéves kora óta csinálják.

- Az apukája tudja?

- Szerintem úgy tesz, mintha nem tudná, de Katie fogamzástáglót szed, szóval biztos van róla sejtése.

- Nálunk anya azt mondta apának, hogy a tabletta a ciklusom miatt van - osztja meg Hailey. - Biztos Katie is ezt az alibit hozta fel.

- Nekem nem kell alibi, hogy fogamzástáglót szedjek - közlöm velük. - Már tizenöt éves korom óta szedem.

Azért, mert tényleg borzalmas görcseim voltak. Nem pedig azért, mert az anyukám aggódott volna a terhesség téma miatt.

- Nekem ahhoz kell alibi, hogy hétvégén elutazhassak.

- Mondd azt, hogy az egyik barátnődnél alszol.

- És bujkáljon a kocsiban addig, ameddig a meccs tart? Ez nem fog működni - jegyzi meg türelmetlenül Val. - Royalékat mindenki ismeri, és valaki tutira megemlíti majd, hogy látta a meccsen Ellát.

Együttérző sutyorgás fut végig a lány vécén.

- Arról nem is beszélve, hogy Callum biztosan ott lesz, és valószínűleg elárul Steve-nek - juttatom eszükbe. Nem tudom, hirtelenjében miért lett oké a számomra, hogy ezek a lányok mind tanácsot adjanak nekem, mégis ez van. Valahogy olyan furcsán kellemes érzés.

Mielőtt bárki is előállhatna egy működőképes javaslattal, megszólal a csengő. Mindenki felkapja a fejét, és nagy nyüzsgés támad, ahogy a lányok egymást lökdösve igyekeznek felfrissíteni a sminkjüket, majd összepakolni a cuccaikat.

- Majd kitalálunk valamit - mondja kifelé menet Hailey. Kábé hat lány távozik utána, és mindannyian integetnek nekem búcsúzóul.

- Hát ez... - fül el a hangom, miközben értetlenkedve nézek Valra.

- Jó volt? Hasznos? Szórakoztató? - vigyorg. - Nem mindenki borzalmas itt. És így már tudod, hogy Steve viselkedése tök normális. Csak ki kell találnod, hogyan puhítsd meg.

Csak bólintani tudok, mert kissé kába vagyok. Úgy tűnik, hogy Steve *tényleg* normális.

- Én azt szoktam mondani a szüleimnek, amit hallani akarnak, aztán csinálom a dolgomat - szól közbe hűvösen egy ismerős hang.

Megfordulva látom, ahogy Jordan éppen kilép az egyik vécéfülkéből.

- A szennyvízcsatornából másztál elő, vagy végig itt voltál? - kérdezem tőle.

- Végig hallgatóztam - feleli vidáman. - Szóval szexelgetni szeretnél Reed Royallal, hmm?

Nem válaszolok neki rögtön.

Ez a lány utál engem, amióta betettem a lábamat az Astor sekélyes területére. Amikor muszáj volt részt, vennem a tánccsapat válogatóján, hagyott nekem az öltözőben egy sztriptíztáncosnői ruhát. Biztos azt akarta, hogy szégyelljem magam, amikor kijövök. Ehelyett viszont felkaptam a cuccot, kimasíroztam az öltözőből, és jól pofán vágtam őt.

- Esetleg - válaszolom végül.

- Szóval a segítségemre van szükséged - tolja félre Valt az útból, és odateszi az automata szappanadagoló alá a kezét.

- Nem. Én *Valhoz* fordultam segítségért.

Jordan tisztára suvickolja a kezét, lerázza róla a vizet, aztán fog egy papírtörülőt a mosdó melletti kosárból.

- Hát Val itt van, mint ahogy hat lány is itt volt a csapatomból, de nem sikerült megoldást találnotok - összegzi nagyképűen. - Miközben én tudom a tökéleteset.

Kétlem, de a magabiztos hangja miatt mégis úgy maradok, mintha a padlóhoz lenne ragasztva a lábam.

- Miért akarsz te nekem segíteni? - fürkészem résnyire szűkült szemmel, de képtelen vagyok bármit is leolvasni az arcáról. Basszus, milyen jól menne neki a póker!

- Mert akkor az adósom leszel - dobja ki a papírtörlőt a kukába.

Az adósa? Ez nyomorultul hangzik. De mi van, ha tényleg tud megoldást a problémámra?

- Mit kérnél érte cserébe? - kérdezem gyanakodva.

- Később majd egy szívességet - vesz elő egy kis üvegcsét a táskájából, hogy szájfényt paskoljon belőle a tökéletes ajkára.

Figyelem őt, és várom a döfést.

- Milyen szívességet?

- Még nem tudom. Attól függ, mire lesz majd szükségem tőled.

- Mondd előbb a megoldásodat.

Arra számítok, hogy nemet mond, de meglep.

- Oké - rakja el a szájfényt. - Jó táncos vagy. Layla Hansell kifecskéztette a bokáját, miközben trambulinozott a kishúgával. Beugorhatsz Layla helyére a csapatba.

- Bakker! - bukik ki Valból.

Bakker bizony! Ez *tényleg* tökéletes megoldás. Steve azt akarja, hogy tanórán kívüli dolgokat csináljak. A tánc az egyetlen, ami megy nekem, és valamennyire még érdekel is. A tánccsapat oda fog utazni az idegenben játszott meccsre, ami azt jelenti, hogy ott lehetek a pályán, és beadhatom Steve-nek, hogy az iskolatársaimmal fogok lógni.

Ördögien tökéletes terv.

- A mai nap végéig tudasd velem a válaszodat - vigyorog Jordan. - Jó, ha megírod Valnak SMS-ben. Most pedig sziasztok.

Azzal kivonul a mosdóból, a sötét haja pedig zászlóként lobog utána.

- Még jobban utálom - mondom Valnak.

- Nem hibáztatlak érte - karolja át a barátnőm a vállamat. -
De a fenébe is, milyen jó alibi ez!

- A legjobb - helyeselek egykedvűen. - A lehető legjobb.

19. FEJEZET

ELLA

- MIT KERESSEL ITT? - kiáltok fel, amikor tanítás után meglátom Reedet a kocsimnak dőlve. - Fel vagy függesztve!

- Vége a tanításnak - forgatja a szemét. - Mit tudnának csinálni velem? Megint felfüggeszteni, amiért a parkolóban állok?

Ebben van valami.

Odamegyek hozzá, hogy átöleljem, mire ő olyan hosszan megcsókol cserébe, hogy levegőért kapkodok. Amikor elenged, bárgyú vigyor van az arcomon.

- Boldognak tűnsz - méreget gyanakodva. - Mi nem stimmel?

- Nem szabad örülnöm? - tör ki belőlem a nevetés.

- Dehogynem, persze - villantja rám a vigyorát. - Csak amikor legutóbb beszéltünk, akkor még azzal fenyegetőztél, hogy szétvered Steve pofáját a hülye szabályai miatt.

- Szerintem megtaláltam a módját, hogy megkerüljem azokat a szabályokat.

- Tényleg? Hogyan?

- Azt elég, ha én tudom, de kitalálhatod - felelem titokzatosan, mert azt akarom, hogy minden elrendeződjön, mire

megosztom vele a hírt. Nem vagyok száz százalékgig biztos benne, hogy Steve beveszi a dolgot, és nem akarok hiú reményt kelteni Reedben arra az esetre, ha kudarcot vallanék. – Vallal egy titkos projekten dolgozunk.

– Miféle projekten?

– Most mondtam, hogy titkos.

– Aggódnom kéne? – könyököl Reed a kocsim tetejére.

Végighúzom a kezemet a mellkasán és a hasán, hogy az övénel álljak meg. Valahogy sikerül pont olyan szexinek tűnnie fekete terepnadrágban és kék pulcsiban, mintha félmeztelen lenne.

– Mindig van miért aggódni – húzom meg az övét flörtölve. Belefáradtam már, hogy folyton feszült, ijedt és boldogtalan vagyok. Élvezni akarom Reedet, és a vele töltött összes percet. A világ többi része csessze meg.

Hagyja, hogy a teste teljesen hozzásimuljon az enyémhez, így mindketten nekipréselődünk a kocsi oldalának. Végighúzza a kezét az oldalamon, hogy a fenekem felső részén landoljon. Szétrnyílik az ajkam, és egy újabb csókra várok, a lehetetünk összeolvadására, arra a pillanatra, amikor megszűnik körülöttünk az egész világ...

– Nézd már! – szólal meg valaki, aki elmegy mellettünk. – Egy igazi olcsó páros.

– Bajod van velem, Fleming? – kapja fel a fejét Reed. – Gyere, mondd a szemembe!

Látom, hogy egy alacsony, sötét hajú fiú megfeszül, aztán gyorsan elmegy.

– Ja, gondoltam... – motyogja Reed.

– Paraszt – állapítom meg dühösen.

– Ne aggódj emiatt, bébi – fogja meg az államát Reed. – Hadd jártassák a szájukat. Nem árthatnak nekünk.

Gyengéden belém csíp, és rálehel egy csókot az ajkamra. Kísértést érzek, hogy maradjak, de ha megteszem, akkor elkések. Bánatosan eltolom magamtól.

- Vissza kell mennem a szállodába. Ha nem érek oda pontban négykor, lehet, hogy Steve bezár a pincébe.

Reed kuncog ezen.

- Felhívsz este? - kérdezem.

- Naná! - hajol le még egy utolsó csókra. Úgy megmarkolja a fenekemet, hogy tudom: ez egy hosszú és részegítő csók lesz. Jaj, istenem! Ki kell bontakoznom ebből az ölelésből, mielőtt teljesen elolvadok.

- Oké, később majd írok.

Odasétál a parkolóban álló Roveréhez. Megvárom, hogy elhajtson, mielőtt felhívom Valt. Kiállás közben megnyomom a kihangosító gombot.

- Mondd, hogy milyen hátulütője lehet ennek az alkunak! - kezdem rögtön, amint felveszi. - Milyen szívességet kérhet tőlem Jordan? Semmiféle csajt nem akarok felragasztani a sulis falára, amiért szóba állt Jordan barátjával.

- Ebéd óta ezen agyalok - közli Val.

- És?

- És szerintem attól, hogy ő megkér valamire, még nem muszáj megcsinálnod. Egy bármilyen fajta szívességgel jössz neki, nem pedig egy bizonyossal.

- Igazad van - taposok a gázra, pedig utálok gyorsan menni. Vagyis inkább utálok vezetni és kész. De gyorsan hajtani különösen utálok. - Tetszik, ahogy gondolkodsz.

- Tegyük fel, hogy valami olyasmit kér tőled, amit nem szívesen teszel meg. Akkor csak meg kell mondanod neki, hogy találjon ki valami mást.

- Oké. Szóval tartani fogom a szavamat, ha ígéretet teszek neki, de megvétőzhatom, hogy részt veszek a szarságaiban.

- Így van - helyesel Val. - Akkor belemész?

- Azt hiszem, igen.

Jordan ajánlata minden problémámat megoldja. Steve azt akarja, hogy vegyek részt tanórán kívüli foglalkozáson, hogy kevesebb időt akarjak Royalékkal tölteni. Szeretek táncolni. Az egyetlen hátrány, hogy Jordannel kell lennem.

- Ez csak átmeneti, amíg az a másik lány vissza nem jön - magyarázom. Tehát igazából csak beugrós leszek.

- Szeretnéd, hogy megmondjam neki, hogy vállalod? - kérdezi Val.

- Most ott van veled? Pislogj kettőt, ha veszélyben vagy - viccelődöm vele a hotel parkolóházába érve.

- Dehogy - kacag Val. - Edzésen van. Díjazni fogod, hogy Jordan a táncscapat összes edzését a focisták edzéseinek időpontjára tette.

- Még jobb - vigyorodom el magamban. - Oké, mondd meg neki, hogy benne vagyok, későbbi fizetséggel.

- Meglesz - kuncog megint Val. - Átadom az üzenetet, amint hazaér.

• • •

A liftet nem érdekli, hogy ötperces késésben vagyok, mert így is egy örökkévalóságig tart, mire felvisz a negyvenvalahányadik emeletre. De amikor négy óra után tíz perccel belépek az ajtón, Steve nincs is otthon. Csak Dinah.

- Nézzenek csak oda! - néz rám gúnyosan a bőrkanapéről. - Meglepően engedelmes vagy. Mint egy kutya, amelyik odajön, ha hívják, leül, amikor mondják, és a helyén marad, amikor megparancsolják.

Megint magas nyakú poharat tart a kezében. Talán ugyanazt, amelyiket reggel, és egész nap újratölti.

Kísértést érzek rámordulni, hogy keressen magának munkát, de aztán eszembe jut, hogy nemrég vesztette el a legjobb barátnőjét, Steve pedig szörnyen viselkedik vele. Csak hát ugye Steve úgy gondolja, hogy megpróbálta kinyírni, ami nem is olyan légből kapott ötlet, tekintve, hogy mekkora boszorkány.

- Bemegyek a szobámba - motyogom előtte elsétálva. - Leckét kell írnom.

- Az apád hozott neked egy ajándékot, hercegnő - szól utánam olyan gúnyosan, hogy bizsereg tőle a hátam. - Ott van az ágyadon.

A hangsúlyából sejtem, hogy bármit is vett nekem Steve, nem fog tetszeni.

Hát igen. Amikor kiborítom a bevásárlószatyrok tartalmát az ágyra, három pamutnadrággal találom szembe magamat.

Kár, hogy nincs kandalló ebben a hotelszobában.

- Hallom, hogy a hétvégén idegenben játszik az iskolai focicsapat - morogja Dinah az ajtóból.

Felnézve látom, hogy az ajtófélfának dőlve áll. Hosszú lábait bő szabású nadrág rejt, és átlátszó virágmintás felső van rajta. Ez egy kicsit elegáns cucc ahhoz, hogy valaki otthon lebzseljen benne. Eltűnődöm rajta, hogy vajon kit látogathatott meg.

- Honnan tudod? Egy szerencsétlen gimist is zsarolsz?

- Azt hiszed, hogy Gideon ezért van az ágyamban? - kérdezi epésen. - Bájosan naiv vagy, szívem. Hallottál már valaha is olyat, hogy egy Royal olyat csinál, amit nem akar? - húzza végig a kezét az oldalán, hogy megállapodjon a derekánál, kiemelve annak vékonyságát. - Gideon nem tud betelni velem.

Visszatartom az öklendezést.

- Tudom, hogy zsarolod - válaszolom hűvösen.

- Ezt a kifogást használja? - szegi fel a finom metszésű állát Dinah. - Azért fekszik le velem, mert akarja. Mert nem tudja távol tartani magát tőlem.

Pff! Nem hiányzik, hogy még többet halljak erről.

- Akkor miért vagy még mindig Steve felesége? Világos, hogy ti ketten nem szeretitek egymást - gyömöszölöm vissza a nadrágokat a zacskóba, és leteszem a földre.

- Jaj, istenem! Azt hiszed, hogy az emberek azért házasodnak össze? Mert szeretik egymást? - neveti el magát. - Én Steve pénze miatt vagyok itt, és ezt ő is tudja. Ezért bánik velem szarul, de ne aggódj, minden egyes nekem címzett szóért megfizet - mutat az öltözkéire. - Tetszik? Háromezer dollárjába került.

Minden egyes nap, amikor seggfej velem, egy kicsit többet fogok költeni. És miközben vele vagyok, Gideonról fantáziálok.

- Ez nagyon gáz - megyek oda az ajtóhoz, hogy kitessek eljem. Dinah az első számú gyilkosjelöltem. Főleg azért, mert ki nem állhatom őt. Csak az a baj, hogy bizonyítékot is kellene találni ellene. - Most pedig tanulok.

Az arcába vágom az ajtót, aztán előveszek egy papírt, aminek felírom a tetejére, hogy Dinah. Alá pedig azt, hogy *indíték, szándék és lehetőség*.

Egy órán keresztül bámulom a lapot anélkül, hogy rákerülne még egy átkozott betű.

• • •

Még mindig a szobámban bujkálok a Dinah-papírra firkálgatva, miközben az *Orange Is The New Black* megy a laptopomon, amikor Steve kopogtat az ajtómon.

- Rendben vagy? - kérdezi.

- Aha - dugom be a papírt a gép alá, és talpra ugrok.

- Milyen volt a sulis? - dugja be a fejét az ajtón Steve.

- Jó. Milyen volt a meló?

Felkapok egy pulóvert az ablak melletti szék támlájáról, és belebújok. Steve kissé tartózkodva fixírozza a pulcsit. A méretéből sejtheti, hogy nem az enyém, hanem Reedé.

- Jó. A kutató-fejlesztő csapat már közel jár ahhoz, hogy elkészüljön a hiperszonikus áruszállító gép prototípusa.

- Ez veszélyesnek hangzik - vonom fel a szemöldökömet.

- Főleg kutatási céllal készül - von vállat Steve. - És távirányítással fog repülni, pn üzemmódban. Pilóta nélkül - teszi hozzá az értetlen arckifejezésemre látva.

- Mint egy drón?

- Talán, de nem teljesen - ingatja a fejét tűnődve. - A koncepció hasonló, bár a miénk sokkal összetettebb.

Tulajdonképpen fellőjük a pilóta nélküli járművet a légkör felső rétegébe. Messze nem olyan jó móka, mint repülőgépet vezetni, de sajnos a legtöbb vadászgép fejlesztése is a pilóta nélküli irányba megy.

Steve csalódottnak tűnik, amiről eszembe jut, hogy Callum mesélte: Steve jobban szerette kipróbálni a gépeket, mint megtervezni, megépíteni és eladni őket.

- Így biztonságosabbnak tűnik - felelem könnyedén.

- Valószínű - húzódik keserű mosolyra a szája sarka. - Könnyen elunom magamat. Callum kirúgott az értekezletről, mert folyton papírrepülőket hajigáltam a teremben.

Unatkozik, mi? Vajon azért veszi ennyire komolyan ezt az apaság témát? Újdonságot jelent a számára, és igyekszik találni valamit, ami érdekli?

Mintha a lányok is ezt próbálták volna megértetni velem ma. Talán a többi dologban is igazuk van. Csak meg kell tanulnom kezelni Steve-et. Aztán ha tizennyolc leszek, örökre visszakerül hozzám az irányítás.

- Gondolkodtam azon, amit reggel mondtál - jegyzem meg.

- Na! - támaszkodik rá az asztalra. Ujjai hozzáérnek a laptopom széléhez. Látom kikandikálni a Dinah-papír „D” betűjét. Szorongva az asztal felé húzódok.

- Igen. Be fogok lépni a tánccsapatba. Állítólag nagyon jók.

Még csak nem is hazudok. A tornaterem előtti trófeákból ítélve mindig az Astor Park nyerte meg az állami kupát az elmúlt nyolc évben, egy alkalmat kivéve. Kíváncsi vagyok, annak mi lehet a története.

- Remek - húzza ki magát Steve. Látszik az arcán, hogy tetszik neki a dolog. Aztán közelebb lép hozzám, hogy magához ölelje a feszült testemet. - A gimnázium és az egyetem az élményekről szól, és nem akarom, hogy bármiről is lemaradj.

Még egy másodpercig hagyom, hogy öleljen, pedig kellemetlenül érzem magam az ilyesmitől. Az a fajta figyelem, amit eddig a Steve korabeli férfiaktól kaptam, nem volt éppen pozitív.

Hátralépve elindulok a nappaliba, hogy hátrahagyjam a meddő oknyomozói feljegyzéseimet. Felveszem az asztalról a szobapincéres étlapot. Abban a kis időben, amit eddig itt töltöttem, meguntam a szobaszervizt.

- Szerinted mikor mehetünk vissza a lakásba? - kérdezem Steve-től. Ha létezik bármiféle bizonyíték, ami tisztázhatja Reedet, akkor az ott lesz.

- Miért, kalitkában érzed magad? - kérdez vissza a bárpultnál, miközben kever magának egy italt. - Ma beszéltem a nyomozóval. Elvileg hétvégén visszaengednek minket.

Úgy teszek, mintha figyelmesen böngészném az étlapot.

- Hogy megy a nyomozás?

Reed és Callum mindenről szűkszavúan beszél, így epedek a részletekért. Komolyan mondom, csak azt szeretném, hogy valaki közölje velem: a zsaruknak semmi nincs a kezükben, és bármelyik nap ejthetik a vádat.

- Nincs semmi, ami miatt aggódnod kellene.

- Megvannak már a... Izé, boncolási eredmények?

- Még nincsenek - feleli nekem háttal Steve, de nem kell látnom az arcát ahhoz, hogy tudjam: nem érdekli annyira a téma, hogy beszéljen róla. - Mesélj nekem erről a tánccsapatról.

- Hát, kell hozzá egy kis pénz, mert muszáj lesz vennem egy egyenruhát.

A további részletekről igazából fogalmam sincs, úgyhogy jöhet a rögtönzés.

- És utazni is fogunk - teszem hozzá.

- Nem probléma.

- Ez azt jelenti, hogy szállodában fogunk lakni, és csak az edző fog ránk vigyázni - hangsúlyozom.

- Megbízom benned - legyint Steve.

Eljött a tökéletes pillanat, hogy elmondjam neki a többit is. Ha kivárok, megrendülhet a bizalom. Már ha van egyáltalán bizalom, mert Steve akár kamuzhat is. De hát tényleg megszegném a szabályait azzal, amire készülök, tehát jogos lenne, ha nem bízna bennem.

Csak Reedről van szó. Vele akarok lenni. Félek, hogy börtönbe fog kerülni, és muszáj annyi időt vele töltenem, amennyit csak lehet.

Igyekszem kiverni a fejemből ezeket a kétségbeejtő gondolatokat. Mielőtt a lényegre térnék, ragyogó mosolyt erőltetek magamra.

- A pontosság meg minden ilyesmi kedvéért megemlítem, hogy a tánccsapat a focicsapattal együtt szokott utazni.

- Valóban? - áll meg a keze a levegőben az itallal. Úgy érzem magam, mintha átlátna az egész színjátékon.

- Aha. Tudom, hogy emiatt Reed közelében leszek, amit te nem akarsz. De ami azt illeti, ami miatt aggódsz... - folytatom elpirulva, mert amit mondani készülök, végképp nem tartozik egy apára. - Én még nem csináltam semmit. Senkivel.

- Komolyan? - teszi le a poharát Steve.

Bólintok. Közben azt kívánom, hogy bárcsak vége lenne már ennek a beszélgetésnek.

- Lehet, hogy szoknyában járok suliba... - villantok rá száraz mosolyt. - De nem vagyok könnyű préda. Szerintem anya miatt van, hogy semmi kedvem rálépni arra az útra.

- Nos... - kezdi Steve, mintha nem találna szavakat. - Nos... - ismétli, majd elkezd magában kuncogni. - Tényleg idiótán viselkedtem múltkor, ugye? Hagytam, hogy Dinah felhúzza az agyamat a megjegyzéseivel a szoknyádra.

Ráveszem magamat, hogy ne álljak kelleetlenül egyik lábamról a másikra. Még tényleg nem vesztettem el a szüzességemet, de azért már sok mindenben túl vagyok, és nagy terveim vannak a hétvégére.

- Tényleg rosszul ítéletek meg - jelenti ki bánatosan Steve. - Ne haragudj rám ezért. Folyton elcseszek mindent. Olvastam egy könyvet a szülői szerepről, és azt írták benne, hogy többet kellene hallgatnom. Azt fogom csinálni - jelenti ki. Úgy röpöködnék tőle az ígérek, mint a papírrepülők.

- Akkor rendben van, hogy a focicsapattal együtt utazunk? Mármint úgysem fogunk sok időt együtt tölteni a játékosokkal, és külön busszal megyünk.

- Nem találhatok benne kivetnivalót.

Képzeletben belebokszolok a levegőbe. Most kell kimaxolni a helyzetet.

- Amúgy beszéltem pár lánnyal, akik azt mondták, hogy mindenki ott alszik egy szállodában, hogy másnap elmehessünk abba a vidámparkba - mesélem tettett fintorral. - Tök gyerekesnek hangzik, de úgy tűnik, hogy valami csapatépítő dolog lesz belőle. Rávettem Valt, hogy eljöjjön velem.

- A focisták is mennek majd? - szűkül résnyire Steve tekintete.

- Nem, ők mind visszabuszoznak Bayview-ba péntek este.

Kivéve a fél kezdőcsapat, beleérve Reedet és Eastont is. Ezt viszont nem említtem meg. Javarészt igazat mondtam. Ez a lényeg, nem?

- Rendben - bólint Steve. - Részemről oké. Várj! - tartja fel a mutatóujját. - Mindjárt jövök. Hoztam neked pár dolgot.

Rossz előérzetem támad, ahogy Steve felkocog a lépcsőn.

Jaj, istenem! Mit vett nekem már megint? Hallom, ahogy egy fiók nyílik és csukódik, majd egy perc múlva megint felbukkan Steve, egy kis bőrtokkal a kezében.

- Egypár dolog... - kezdi. - Először is Callum azt mondta, hogy még nem csináltatott neked bankkártyát, úgyhogy én elintéztam - nyújt felém egy fekete kártyát.

Tépelődve elfogadom. A kártya fényes és nehéz. Egy pillanatra még izgatott is leszek, amiért megkaptam... amíg meg nem látom rajta az arany betűkkel odavésett nevet.

ELLA O'HALLORAN

Steve látja, hogy ráncolom a homlokomat, de ő csak szélesen elmosolyodik.

- Már gondoskodtam a papírokról, hogy hivatalosan is megváltoztasd a vezetécknevedet. Gondoltam, nem bánod.

Leesik az állam.

Ez most komoly?

Kerek-perec megmondtam neki, hogy meg akarom tartani az anyukám nevét. Én Ella Harper vagyok, nem pedig O'Halloran.

Mielőtt tiltakozhatnék, Steve a lépcső felé fordul.

- Dinah, gyere le! - adja ki a parancsot. - Hoztam neked valamit.

Erre Dinah megjelenik.

- Mi az? - kérdezi egy szúrós pillantással.

- Gyere le! - int neki Steve.

Dinah megint úgy fest, mint egy támadni készülő kígyó, de szemlátomást sikerül leküzdenie a késztetést, mert lejön a lépcsőn, és mereven odasétál Steve-hez, aki neki is átnyújt egy kártyát. Az nem fekete, hanem ezüstszínű.

- Mi ez? - mered rá úgy a nő, mintha felrobbanhatna a kezében, ha megfogja.

Steve elmosolyodik, de gonosz és rideg a vigyora.

- Megnéztem a legutóbbi bankszámla-kivonatodat, és láttam, hogy mértéktelenül sokat költöttél. Úgyhogy letiltattam azokat a kártyákat. Mostantól ezt fogod használni.

- De hát ez egy sima kártya! - villan meg Dinah szeme.

- Igen. Ötezer dollár a limitje. Az bőven elég kell, hogy legyen neked.

Dinah szóra nyitja a száját. Aztán becsukja. Aztán megint kinyitja. Aztán megint becsukja. Ez még így megy egy darabig. Lélegzetviassafojtva fürkészem az arcát. Várom, hogy mikor gurul el a gyógyszere. Ötezer dollár nekem egy vagyonnak tűnik, de tudom, hogy Dinah számára aprópénz. Kizárt, hogy jól fogadja ezt.

Csakhogy... mégis.

- Igazad van. Bőven elégnek tűnik - válaszolja mézesmázos hangon.

De amikor Steve lehajtja a fejét, hogy a bőrtokból elővegyen még valamit, Dinah olyan jeges és gyűlölködő pillantást vet rám,

hogy beleborzongok. Ahogy a kezemben lévő fekete kártyára téved a tekintete, attól tartok, hogy tényleg megüthet.

- Az utolsó bejelentenivalóm mára - ad át nekem Steve egy papírt.

- Mi ez? - pillantok rá a kinyomtatott repülőjegyekre.

- Jegyek Londonba - feleli vidáman. - Odamegyünk az ünnepekre.

- Tényleg? - ráncolom a homlokomat.

- Igen - emeli fel az italát. - A Waldorfban fogunk megszállni, és megnézünk pár kastélyt. Össze kéne írnod, hogy mit szeretnél megnézni.

- Mindannyian megyünk? - kérdezem. Reed egy szót sem szolt arról, hogy ők Londonban karácsonyoznának. Lehet, hogy nem tud róla?

- Nem, csak mi. Ha megrendelitek a vacsorát, én lazacot kérek - biccent az étlapra, amit az asztalon hagytam.

- London annyira szép télen! - jegyzi meg Dinah immár jobb hangulatban. - Azt hiszem, lesz alkalmam használni ezt - lengeti meg az ezüst kártyáját poénkodva.

- Igazából te itthon maradsz - közli vele Steve szinte gúnyos vigyorral. Láthatóan élvezi, hogy kínozhatja. - Csak ketten megyünk Ellával. Egy apa-lánya kiruccanás, ha úgy tetszik.

- És Royalékkal mi van? - ráncolom erősen a homlokomat.

- Mi lenne?

- Ők is jönnek? - adom vissza Steve-nek a jegyeket.

- Fogalmam sincs, hogy ők mit csinálnak az ünnepek idején - dugja vissza a papírt a bőrtokba, és ledobja a tálalóra. - De Reed nem hagyhatja el az országot, tudod? Le kellett adnia az útlevelét az ügyészségnek.

Képtelen vagyok leplezni a kiábrándultságomat. Ez igaz: Reed még a városból sem mehet el.

Nem hiszem el, hogy Steve azt tervezi, hogy elvisz innen az ünnepekre! Lemaradok az első közös karácsonyomról Reeddel? Ez annyira igazságtalan!

- Csak egy hétről van szó - nyúl az állam alá Steve, és felvonja a szemöldökét. - Amúgy is rád fér majd egy kis pihenő, miután látod Reedet azon a sok meccsen, nem? Akár azt is meg tudom oldani, hogy tovább maradjunk...

Világos, hogy mit akar mondani ezzel. Ha nem megyek el vele Londonba, akkor nem utazhatok a táncsapattal. Ez is pont olyan tökéletlen alku, mint amelyet Jordannel kötöttem... De mosolyt erőltetek magamra és bólintok, mert a végén úgyszólván megkapom, amit akarok.

- Nem, egy hét pont jó lesz - jelentem ki megjátszott derűvel. - Izgatott vagyok. Még sohasem jártam külföldön.

- Imádni fogod - jósolja fülig érő szájjal Steve.

Dinah közben úgy néz rám, mint a véres rongyra.

- Drágám, te menj fel, és öltözz át a vacsorához! - adja ki az utasítást Steve a füstölgő feleségének. - Majd rendelek neked egy salátát.

Dinah elviharzik, én pedig telefonon leadom a rendelést, aztán Steve hablatyolását hallgatom, amíg az ételre várunk. Utána elmenekülök a szobámba, és azonnal írok Reednek.

Elengedtek a meccsre! Készülj fel! Hozz egy nagy doboz óvszert, és egyél egypár energiaszeletet! Szükséged lesz rá.

A meccsen?

A meccs bakfitty ahhoz képest, ahogy utána megedzelek.

Azt akarod, hogy folyton álló farokkal mászkáljak addig?

Aha.

Várnunk kéne.

Elegem van a várakozásból. Készülj!

Egy szmájlival nyomatékositok, aztán elrakom a telefont, és
nekilátok a leckeírásnak.

20. FEJEZET

ELLA

JORDANRÓL MEGLEHET AZ EMBERNEK A VÉLEMÉNYE, de tény, hogy komoly a munkamorálja. A hét hátralévő részében napi két táncedzést kell átvészelnem: egyet reggel, és egyet tanítás után. Bár ugyanabban a tornateremben vagyunk, ahol a focisták, még csak arra sincs időm, hogy ránézzek Reedre – nemhogy még beszélgessek vele.

Tovább ront a helyzeten, hogy csak három napom van megtanulni a koreográfiát, amit a lányok már hónapok óta gyakorolnak. Jordan úgy meghajt, hogy alig érzem kezem-lábam, mire esténként hazaérek. Reed cikiz, mert valahányszor beszélünk telefonon, mindig éppen másik testrészemet jegelem. Steve szerint viszont ez nagyszerű. Állandóan hajtogatja, hogy milyen büszke rám, amiért ennyire belevettem magamat ebbe a tanórákon kívüli elfoglaltságba.

Ha tudná az igazi okát, hogy miért dolgozom ennyire keményen, biztos szívrohamot kapna.

Péntek reggel az utolsó hivatalos edzést tartjuk az esti meccs előtt. Az egyik lány – Hailey – utána félrehúz, és azt súgja nekem:

- Te annyira szuperül táncolsz! Remélem, azután is benne maradsz a csapatban, hogy Layla felépül.

Büszkén elpirulok a bóktól, de csak belül. Kívül annyi látszik, hogy lazán vállat vonok.

- Kétlem. Nem hinném, hogy Jordan tovább is el akarna viselni annál, mint ameddig feltétlenül muszáj neki.

- Hát Jordan egy idióta - motyogja Hailey vigyorogva.

Próbálom visszatartani a horkantós nevetést, de így is kibukik belőlem. A hangra felfigyel Rachel Cohen és Shea Montgomery, Savannah nővére.

- Miről sutyorogtok ti ketten? - kérdezi Shea gyanakodva.

- Semmiről - mosolyog Hailey.

Oké, bírom ezt a lányt. Nem egy Val kategória, de jobb fej, mint gondoltam. Mint ahogy javarészt a többi lány is. Az elmúlt három napban megtudtam, hogy Jordan „bajos csajos” főnökösködése igazából csak Seára, Rachelre és Abbyre terjed ki. Utóbbi Reed exbarátnője. Abby szerencsére nincs benne a csapatban, de néha eljön megnézni az edzést, ami szörnyen kínos.

Nem kedvelem Abbyt. Nem csak azért, mert Reed exe. Az a lány olyan nyámnyila! Úgy jár-keel azzal a szomorú őzike szemével meg a suttogó hangjával, mint egy örök áldozat. Néha arra gondolok, hogy az egész csak színjáték, és valahol mélyen olyan karmai vannak, mint Jordannek.

A padlóra terített kék szőnyegek közepén állva Jordan összecsapja a kezét. A nagy csattanás visszhangzik a tornateremben.

- Ötkor indul a busz - jelenti be. - Aki késik, azt itt hagyjuk - vet rám egy szúrós pillantást.

Háhh! Mintha esélyes lenne, hogy elkéssek. A terv szerint már hamarabb itt leszek, nehogy elhúzzon a busz nélkülem. Kicsit aggaszt, hogy nem valódi ez a hirtelen jött kedvesség Jordan részéről, és egyáltalán nem akar tőlem szívességet kérni, csak valami borzalmas megszégyenítést eszelt ki nekem ma estére.

De próbára teszem a szerencsémeket. Amennyire Steve rajtam tartja a szemét, ez az egyetlen esélyem, hogy kettesben legyek Reeddel.

- Később találkozunk - mondja nekem Hailey tíz perc múlva, a lányöltözőből kifelé menet.

Búcsút intek neki, és elindulok a parkolóba. Reed a kocsim mellett vár, oda parkolt le a terepjárójával. Jó lenne, ha még mindig náluk lakták, és együtt mehetnénk haza. Így viszont örülök minden lopott pillanatnak, amit vele tölthetek.

Rögtön magához ölel, amint odaérek.

- Olyan szexi voltál odabent - súgja rekedten a fülembe. - Imádom azt a kis táncos rövidnácit.

- Te is jól néztél ki - fut végig a borzongás a gerincemen.

- Kamuzol. Rám se néztél. Jordan úgy rád volt cuppanva, mint egy őrmester.

- Lélekben figyeltelek - válaszolom komolyan.

Erre elvigyorodik, és lehajol, hogy megcsókoljon.

- Még mindig nem hiszem el, hogy Steve elengedett éjszakára.

- Én sem - vallom be, de hirtelen belém nyilall az aggodalom.

- Mit mondtál Callumnak, hogy hol alszol ma este? Nem sejti, hogy a hotelben leszel, ugye?

- Ha sejti, akkor sem szólt semmit - von vállat Reed. - Azt mondtam neki, hogy Wade-nél szunyálunk Easttel. Hogy nem akarunk részegen hazavezetni, mert védekezés lesz a meccs utáni bulin.

- Tényleg oké neki, hogy iszol? - ráncolom a homlokomat. - Miután előadta azt a beszédet, hogy maradj távol a bajtól?

- Amíg nem verekszem, szerintem nem érdekli, hogy mit csinállok - von vállat megint Reed. - Figyelj, ami pedig a Szex témát illeti...

- Azt mondtad, hogy kivárod, amíg készen állok rá - nézek rá mérgesen. - Hát készen állok. Csak akkor nem szexelünk, ha te nem akarod.

- Tudod, hogy beledöglök, annyira akarom - viszonozza egy tehetetlen pillantással a haragos tekintetemet.

- Remek. Akkor egyetértünk - csókolom meg vidáman lábujjhegyre állva.

Még szorosabban magához ölel, amitől érzem, hogy elillan belőle a feszültség. Ő is benne van. Jaj, hála istennek! Arra számítottam, hogy még veszekedni fog, és megint próbál nagyon erkölcsös lenni.

A tettettett vidámságom valódi örömbé csap át.

- Mennem kell. Steve szeretne egy korai vacsit, mielőtt elindul a busz.

Reed rácsap a fenekemre, amikor a kocsim ajtajához lépek.

- Később találkozunk! - szól utánam.

- Így van - fordulok felé mosolyogva.

• • •

A meccs egy Gibson nevű városban van, kétórányi buszútra Bayview-től. Tényleg reménykedtem benne, hogy kocsival mehetek Val társaságában, de ahogy azt Jordan nem túl kedvesen közölte: „A tánccsapat együtt utazik, kivétel nincs.” Úgyhogy Val viszi oda a kocsimat, én pedig buszra szállok a csapattal.

Bár rettegtem tőle, hogy két órán keresztül össze leszek zárva Jordannel és a komornáival, az út meglepően jól alakul.

- Még mindig nem hiszem el, hogy tényleg sztriptíz táncosnő voltál - szólal meg Hailey az ablak melletti ülésen. Ragaszkodott hozzá, hogy egymás mellett ülünk, én pedig nem nagyon tiltakoztam ellene. - Én el se tudom képzelni, hogy idegenek előtt vetkőzzek. Ahhoz túl félénk vagyok.

- Nem vetkőztem le *teljesen* - forrósodik fel az arcom. - Nem olyan helyen dolgoztam, ahol teljesen meztelenek lettek volna a lányok. Tangában és bimbótapaszban nyomtuk.

- Akkor is! Én zavarban lennék. Poén volt?

Egyáltalán nem...

- Nem volt olyan szörnyű. Jó fizetést kaptam, sok borralalóval.

- Ja! - horkant fel a másik oldalon gúnyosan Jordan. - Tutira veszem, hogy a bugyidba dugott pénzösszeg elérte a... Mennyit is? Kereken a hús dolcsit?

- Hús dollár sok pénz, ha az embernek saját magát kell eltartania - vágok vissza.

- Hát most már legalább benne vagy a tutiban - rebegteti a szempilláit. - Fogadok, hogy Reed akár egy százast is leperkál a szolgálataidért.

Felmutatom neki a középső ujjamat, de nem veszem a fáradságot, hogy visszaszóljak. Nem fogom hagyni, hogy ez a zakkant csaj elrontsa a kedvemet. Végre kikerültem Steve vigyázó tekintete alól, és a barátommal fogom tölteni az éjszakát. Jordan bekaphatja.

- Á, Reed nem fizet neki egy fillért sem - áll mellém egy barna hajú lány. Nem hiszem el! Szerintem Madeline-nek hívják, és most mögöttem ül. - Az a srác rohadtul SZERELMES, méghozzá csupa nagybetűvel! Látnod kéne, hogy bámulja Ellát ebédszünetben.

Megint elpirulok. Azt hittem, hogy csak én vettem észre, hogy *mindig* rám szegeződik Reed átható tekintete.

- Milyen cuki! - jegyzi meg Jordan epésen. - A gyilkos meg a sztriptíz táncos szerelmes egymásba. Tisztára, mint egy brazil szappanopera.

- Reed nem ölt meg senkit - csattan fel egy másik lány pont olyan szárazon, mint Jordan. - Ezt mindannyian tudjuk.

Döbbsen felé kapom a fejemet. Komolyan így gondolja, vagy csak gúnyolódik?

- Aha! - helyesel még valaki. - Valószínűleg tényleg nem.

- De ha mégis - teszi hozzá az első fel-le járó szemöldökkel -, ki a faszt érdekel? A rosszfiúk olyan dögösek!

- A gyilkosok azok gyilkosok - veti oda Jordan, de látom rajta, hogy már nem cseng olyan rosszindulatúan a hangja. Az arckifejezése szinte már töprengő.

Szerencsére véget ér a beszélgetés, mert megérkezünk a célhoz. A buszunk bekanyarodik a Gibson gimi parkolójába, és mindannyian kiszállunk a sporttáskánkkal. Én vagyok az egyetlen, aki egy kis utazótáskát is hozott.

Felsikkantok, amikor észreveszem az ismerős kocsit a parkolóban.

- Megelőztél minket! - visítom Valnak, aki felpattan a motorháztetőről, hogy félúton találkozzunk.

- A kocsid száguldásra termett, bébi - fonja körém a karját. - Nagyon jól éreztem magam, ahogy nyomtam neki az autópályán. Van időd beugrani a szállodába a bemelegítés előtt? Szeretnék adni neked valamit.

- Várj, hadd kérdezzem meg a Sátántól.

Val kuncog, én pedig odamegyek az összegyűlt lányokhoz, és megkocogtatom Jordan vállát. Elvileg Kelly edző felel a csapatért, de elég gyorsan rájöttem, hogy ez csak papíron érvényes. Itt abszolút Jordannél van az irányítás.

- Mi van? - fordul felém bosszúsan.

- Mikor melegítünk be? - kérdezem. - Vallal itt maradunk éjszakára a városban, és le szeretnénk pakolni a cuccainkat a szállodában.

Jordan színpadiasan megnézi az időt a telefonján, aztán mélyet sóhajt.

- Oké. De fél nyolcra gyere vissza. A meccs nyolckor kezdődik.

- Igenis, uram - tisztelgek neki egyet, majd visszarohanok Val-hoz.

Csak három percbe telik, mire odaérünk a gimitől a hotelig. Hatalmas háromszintes épület. A földszinti szobákhoz apró terasz tartozik, a fentiekhez pedig erkély. Tisztának tűnik. Utánanéztünk Vallal a neten, és annak alapján teljesen biztonságos a környék.

Bejelentkezünk a recepción, aztán felmegyünk a lépcsőn a második emeleti szobánkba, ahol letesszük a holmijainkat a bész szőnyegre. A telefonomra pillantva egy SMS fogad Reedtől, hogy

a focicsapat egy órája érkezett, és nemsokára kezdődik a bemelegítés.

- El kellene indulnom vissza - állapítom meg bűnbánóan, miközben Val lehuppan az egyik franciaágyra.

- Még nem. Előbb ki kell bontanod ezt!

Kicipzározza a hátizsákját, és előhúz belőle egy rózsaszín csíkos zacskót, aminek az elején a Victoria's Secret felirat szerepel.

- Mit műveltél? - mordulok fel.

- Amit egy jó szárnysegédnek kell - mondja széles vigyorral. - Gondoskodom róla, hogy a barátnőmet ma este megfektessék.

Rávesz a kíváncsiság, hogy a zacskóért nyúljak. A rózsaszín selyempapírba nyúlva egy melltartó-bugyi szettet találok a méretemben, bár fogalmam sincs, honnan tudja Val a pontos kosárméreteket. A dekoltázst félig takaró elefántcsontszínű melltartónak vékonyak a pántjai, szép csipke díszíti, és alig van benne szivacs. A hozzáillő bugyi csak egy kis elefántcsontszínű csipkedarab, amittől elpirulok.

- Jaj, istenem! Mikor szerezted ezt?

- Ma, sulis után. Megkértem a nagynénémet, hogy tegyen ki a plázánál.

Elsápad az arcom a gondolattól, hogy Mrs. Carrington elkísérte Valt fehérneműt vásárolni a számomra.

- Ne parázz, csak kitett, és továbbment - nyugtat meg gyorsan Val. - Onnan Uberrel mentem haza. Tetszik? - tudakolja sugárzó mosollyal.

- Imádom - vallom be, miközben végighúzom az ujjamat a melltartó csipkéjén. Hirtelen összeszorul a torkom. Még sohasem volt igaz barátom, most pedig úgy tűnik, hogy nyertem a barátságglottón. - Köszönöm.

- Majd később köszönd - vigyorog rám. - Reed el fogja dobni az agyát, ha meglát ebben.

Megint felforrósodik az arcom.

- Amúgy meg várni fogom a részleteket. Ez a legjobb barátnők között alapszabály.

- Gondolkodom rajta - forgatom a szememet, és elrakom a táskámba az arcpiritó holmit. - De tudod, ez kölcsönös. Én is várom a részleteket.

- Miről?

- Rólad és Wade-ről.

- Nincs olyan, hogy én és Wade - olvad le az arcáról a mosoly.

- Tényleg? - vonom fel a szemöldökömet. - Akkor miért vezettél le két órát, hogy lásd focizni őt?

- Nem *miatta* jöttem! - fújtat Val dühösen. - Hanem miattad!

- Ühüm... Úgy, hogy ma este még csak nem is találkozunk, mert Reeddel leszek?

- Valakinek fedeznie kell a valagadat a meccsen - hunyorog Val. - Mi van, ha Jordan bepróbálkozik valamivel?

- Mindketten tudjuk, hogy elbírok Jordannel - rándul meg a szám széle. - Szóval miért nem vallod be? Wade miatt jöttél ide.

- Ez a bajnokság első meccse, ráadásul idegenben - morogja. - Az Astornak minden támogatásra szüksége van.

Erre nevetésben török ki.

- Ó, ennyire áthat az iskola szelleme? Istenem, Val! Szörnyen rosszul hazudsz.

- Tudod, mit? Most éppen nem bírom a képed - int be nekem, de azért röhög közben.

- Semmi baj - felelem negédesen. - Felőlem annyira lájkolhatod Wade-et, amennyire csak akarod. Mert mindketten tudjuk, hogy ez van.

Ezzel kiérdeklem egy párnát az arcomba. Könnyedén elkapom, és visszadobom Valnak.

- Csak szívatlak. Ha tetszik neked Wade, hát oké. Ha nem, az is oké. Én mindenben támogatlak.

- Köszönöm - lágyul el a hangja, és egy kicsit el is fúl.

21. FEJEZET

ELLA

MÉG AKKOR IS VALAMIFÉLE LESBŐL TÁMADÁSRA SZÁMÍTOK, amikor már bemelegíték a lányokkal. Minden egyes nyújtásnál és gyakorlatnál aggodó pillantást vetek Jordanre, de úgy tűnik, hogy ő a saját nyújtására koncentrál. Lehet, hogy minden rendben van? Hiszen egész héten ezekkel a csajokkal gyakoroltam, és semmi jelét nem láttam annak, hogy talán készülnek valamire. Imádkozom, hogy senki se öntsön rám egy vödör disznóvért, amikor éppen egy bukfences manőver közepén tartok.

- Most éppen kábé száz lány bámul téged - súgja nekem Hailey, miközben a kispad felé tartunk folyadékpótlásért.

Homlokráncolva követem a tekintetét. Valóban *sok* női szempár szegeződik rám. Férfi szempárok is, mert forrónadrágban és csak a mellemet takaró felsőben vagyok. A csajok viszont nem úgy méregetnek, hanem talán... irigyen?

Eleinte nem értem a dolgot, de amikor elsétálok néhány mezbe bújt lány előtt az első sorban, hirtelen összeáll a kép.

- Ott a barátnője! - sziszegi az egyik, elég hangosan ahhoz, hogy halljam.

- Annyira csinos! - súgja vissza neki a barátnője, aki inkább őszintének hangzik, mintsem gúnyosnak.

- Több mint mázlista - teszi hozzá az első. - Én az életemet adnám érte, hogy Reed Royallal járjak.

Ez Reed miatt van? Húha! Úgy látszik, hogy igaza volt annak a lánynak a buszon: a rosszfiúk *tényleg* vonzóak. A vendégcsapat kispadjára pillantok, ahol Reed ül Eastonnal, aztán a lelátóra, és kiszúrom, hogy egy csomó csaj vágyakozva néz Reedre.

- Állj le a pasid szemmel kúrásával! - oson mellém Jordan. - Mindjárt kezdünk - motyogja.

- Biztosra veszem, hogy az összes lány ugyanezt csinálja ebben a stadionban - vetek rá egy pillantást. - Biztos mindenki arról szokott fantáziálni, hogy összejöjjön egy gyilkosság gyanúsítottjával.

Az ellenségem nevetve felhorkant, aztán a szája elé kapja a kezét, mintha kapcsolt volna, hogy mit csinált. Én is meglepődöm valamennyire, mert nem vagyok éppen viccelődő baráti viszonyban Jordannel. Sőt, sima baráti viszonyban sem.

A sértésmentes párbeszéd bizonyára kiakasztotta Jordant, mert hirtelen rám mordul:

- Felcsúszott a nadrágod, kilátszik a fél segged. Lennél kedves megigazítani?

Elfojtok egy vigyort, ahogy visszasomfordál, mert mindketten tudjuk, hogy a kétoldali ipari ragasztószalagnak köszönhetően a sortom egy centit se mozdulhatott el. Lehet, hogy rosszul gondoltam az egészet: helyett, hogy sértéseket vágnék Jordan fejéhez és szembeszegülnék vele, talán extra cukinak és barátságosnak kell lennem. Mert attól kattan be.

Megint a lelátó felé fordulok, ezúttal Valt keresve. Amikor megpillantom néhány sorral a vendégcsapat kispadja mögött, boldogan integetek.

- Kéz- és lábtörést! - kiabálja, ahogy visszainteget.

Vigyorogva megyek vissza a csapathoz, és a lábamon hintázva felkészülök fejben a koreográfiára. Szerintem kívülről fújom az

egészet, de remélhetőleg a reflektorfényben sem fogom elfelejteni az összes lépést.

Miután ez az első bajnoki meccs, elképesztően vagány a felvezető show. A dobszólót a pálya két végéből kilövellő tűzcsovák követik, majd jön egy rövid tűzijáték. A Gibson gimi vezérszurkolói olyan táncot mutatnak be, amiben sok a fenékrázás meg a csípőriszálás, úgyhogy a lelátó összes pasija talpra ugorva füttyög és kiabál. Aztán mi jövünk. Beszaladunk a lányokkal a pályára. Miközben elhelyezkedem Hailey mellett, elkapom Reed pillantását.

Feltartja nekem a hüvelykujját, amit fülig érő vigyorral viszonozok.

Felcsendül a zene, és kezdünk.

Az összes lámpalábam elszáll, ahogy a zene beáramlik a zsigereimbe. Simán megy az összes pörgés és forgás. Mindent beleadok a rövid bukfences koreográfiába Hailey oldalán. Buzog bennem az adrenalin, és zakatol a szívem az izgalomtól, a pörgős tánc pedig fülsüketítő üdvrivalgást vált ki a tömegből. Tökéletes összhangban mozog a csapat, és amikor végzünk, állva tapsolnak nekünk.

Most már értem, miért nyerte meg az Astor azt a sok országos bajnokságot. Ezek a lányok *tényleg* tehetségesek. És hiába indult úgy ez az egész, hogy csak itt akartam lenni a mostani meccsen, nem tagadom: igazából büszke vagyok rá, hogy a részese lehetek ennek a műsornak.

Még Jordan is magánkívül van az örömtől. Ragyogó arccal öleli át a csapattársait, és csap bele a tenyerükbe – engem is beleértve. Igen, *tényleg* pacsizik velem, *még* hozzá *szívből*. Az ilyen esetekre mondhatják, hogy befagyott a pokol.

Minden gyilkosságról, ítéletről és börtönről szóló gondolat háttérbe szorult a fejemben. Úgy tűnik, másokat sem érdekel.

Miután lejövünk a pályáról, a bírók beszélgetnek egy kicsit az edzőkkel, jön a pénzfeldobás, és kezdődik a meccs. Először a Riders támadói sorakoznak fel. Követem a tekintetemmel a

pályára kocogó Wade-et. Eleve magas srác, de mezben és sisakkal valamiért még nagyobbnak tűnik.

Az első labdamenetnél Wade passzol egy rövidet a Blackwood feliratú mezben lévő fogadónak. Blackwood elkapja a labdát, viszont jön egy hosszú és unalmas szünet, amikor a bírók próbálják eldönteni, hogy megfelelő volt-e a távolság. Hailey segített elsajátítani a szakkifejezéseket idefelé a buszon, miután rájött, hogy milyen keveset tudok erről a játékról. Egy kis ember odarohan a pályára, hogy lemérje a labda távolságát a vonaltól, aztán két kézzel mutat egy jelet, amit nem értek. Hailey-vel nem vettük át a kézjeleket.

Az Astor-szurkolók örülnek, én pedig csak unatkozom, hogy miért tart ilyen sokáig eldönteni, hogy a fiúknak sikerült-e néhány nyomorult yardot összeszedni. A partvonalat fürkészve kiszúrom Reedet. Legalábbis azt hiszem, hogy ő az. Két játékosnak is ROYAL van a mezére hímezve, és egymás mellett állnak, úgyhogy még az is lehet, hogy Easton fenekét stírolve csorgatom a nyálamat. Aztán elfordítja a fejét, így meglátom profilból. Aha, Reed az.

A fogvédőjét rágja, majd hirtelen felém fordítja a fejét, mintha érezné, hogy nézem. Kiesik a szájából a fogvédő, ahogy rám vigyorog. Ez az a huncut mosoly, amit csak nekem szokott tartogatni.

Még tovább fokozódik az izgalom a stadionban, amikor a Gibson pont a félidő előtt egyenlít. Reed és Easton megtorlás gyanánt szereli a Gibson hátvédjét, amikor az legközelebb a pályára lép, a srác pedig elejti a labdát. Az Astor védői közül valaki felkapja, és touchdownért rohan.

Az Astor drukkerai eldobják az agyukat. A hazai szurkolók pedig olyan hangosan fújolnak, hogy beleremeg a lelátó.

Néhány gibsonos gyerek elkezdi kántálni, hogy „gyilkos, gyilkos”, de a felügyelők gyorsan elhallgattatják őket. A szóbeli támadás mintha csak még jobban feltüzelné az Astor csapatát.

Végül a Riders nyeri a meccset, ami azt jelenti, hogy továbbjutottak a bajnokság következő fordulójába. Vigyorogva

nézem, ahogy Lewis edző a győzelem után rácsap a csapatához tartozók seggére. Olyan átkozottul fura tud lenni a foci.

A két csapat felsorakozik, hogy kezet fogjon egymással. Az ellenfél játékosai közül páran nem ráznak kezet Reeddel. Egy pillanatra eszembe jut, hogy nem lesz-e ebből verekedés, de Reedet mintha nem is érdekelné. Amint végeznek, Easton felém rohan. Felkap a levegőbe, hogy a pálya másik végébe cipelve megpörgessen.

- Láttad azt a szerelést a második félidőben? - kiált fel.

Val felé nyújtom a nyakamat, aki a lépcsőn lefelé sietve hozzánk igyekszik.

- Várjuk meg Valt! - mordulok rá Eastonra, de odacipel a partvonalhoz, és nem enged el, amíg az öltözők felé vezető alagúthoz nem érünk.

Reed ott van a sisakjával a kezében, izzadt homlokára tapadó tincsekkel.

- Tetszett a meccs? - kérdezi, mielőtt lehajol, hogy megcsókoljon.

Val végre kacagva utolér minket, és Eastonnal együtt öklendező hangokat hallat, ahogy folytatjuk a csókolózást Reeddel.

- Hé, skacok! Mi is itt vagyunk - szól ránk Val. - Royal, ne fald már fel a barátnőmet! Sétálnék vele vissza a hotelbe.

- Nem kocsival jöttél? - kérdezem a csókból kibontakozva.

- Tízperces séta volt - rázza a fejét. - Gondoltam, hogy amúgy sem találnék parkolóhelyet ennél közelebb.

- Nem akarom, hogy ti ketten egyedül gyalogoljatok vissza a szállodába - néz rám Reed szigorúan. - Várjatok meg a stadion előtt, és majd viasszasetálunk együtt.

- Igenis, uram - tisztelgek neki.

Megint összetalálkozik a szánk. Ez a csók most valahogy más. Ott rejtőzik benne az ígéret. Amikor Reed felegyenesedik, látom az ismerős csillogást a kék szemében. Távol vagyunk a Royal-villától. Nem áll fenn a veszély, hogy Callum, Steve vagy bárki megzavarna minket. Akármennyire is elhatározta Reed, hogy a

nyomozás lezárta utánra tartogatja magát, ezt is magunk mögött hagytuk Bayview-ban. Csupán egyetlen oka van annak, hogy beléptem Jordan táncsapatába, az pedig nem egy sima összebújás.

Mindketten tudjuk, mi fog történni ma este.

• • •

Reed és én Eastonnal, Valerie-vel... és Wade-del sétálunk vissza a hotelbe. Mondanom sem kell, hogy Val nem örül az utóbbi fejleménynek.

Abban a pillanatban, ahogy a parkolóba érünk, megáll és keresztbe fonja a karját.

- Ő mit keres itt? - néz rám szúrósan, vádló tekintettel. - Azt mondtad, hogy csak Reed és Easton jön.

- Nem tudtam - emelem fel mindkét tenyeremet védekezésésképpen.

Wade mintha megbántódott volna, pedig ez nem vall rá. Mindig is azt hittem, hogy nincs, amitől ennek a srácnak akár csak megrebbenne a szeme. De most, hogy Val nem örül a jelenlétének, szomorú képet vág.

- Ne már, Val! - szólal meg rekedten. - Ne legyél már ilyen!

Val ráharap az ajkára.

- Légyszi... - teszi hozzá Wade. - Elmehetnénk valahová beszélgetni?

- Amúgy is nálunk alszol - jegyzi meg Easton. - Úgyhogy ti ketten akár fegyverszünetet is köthetnétek, mielőtt a pizsiparti elkezdődik.

- Nem velem leszel egy szobában? - fordulok meglepetten Valhoz.

- Nem meséltem? Megállapodtunk Reeddel. Belementem, hogy Eastonnal legyek egy szobában - feleli a borús arcán átsejlő derűvel.

Gyanakodva nézek Reedre és Valra. Ezt meg mikor döntötték el?

- De arról nem volt szó, hogy ő is ott lesz - sötétül el megint a barátnőm arca.

- Val... - kezdi Wade ismét megbántva.

- Wade - utánozza Val.

- Jó, én már unom ezt a szerelmi civódást - sóhajt nagyot Easton. - Benézek a hotel bárjába, amíg ti megoldjátok a szarságaitokat. És ha az a megoldás, hogy kettesben akarjátok tölteni az éjszakát, csak írjatok egy üzit, és kiveszek egy saját szobát - vigyorog rá Valra.

Azzal beballag az épületbe, mi pedig négyen kint maradunk a parkolóban.

- Val? - sürgetem.

Nagyon sokáig habozik, aztán felmordul.

- Oké, legyen. Beszélek vele - morogja végül, inkább nekem, mint Wide-nek, akinek egyébként felderül az egész arca ettől. - De a táskámért még fel kell ugranom.

Felmegyünk a második emeletre, és kinyitom a kártyával az ajtót. Amíg Val kihozza a táskáját, Reeddel és Wade-del az ajtóban várakozom.

- Figyelj oda, hogy a haverom ne legyen sóher az előjátékkal - tart nekem kéretlen tanácsadást Wade. - Ez fontos. Bemelegíti azt a szűzi testedet.

- Megmondtad neki, hogy szűz vagyok? - kapom a fejemet Reed felé.

- Dehogy, Easton mondta - válaszol helyette Wade.

Hülye Easton! Az a srác sohasem bírja befogni a száját.

- És ne akadj ki, ha nem lesz elsőre orgazmusod - folytatja komolyan Wade. - Még tök feszült leszel és ideges. Reed pedig amúgy sem bírja majd húsz másodpercnél tovább...

- Wade! - szól rá tehetetlen dühvel Reed.

- Hagyd őket békén - csattan fel Val, miközben magára kapja a hátizsákját. - Inkább a saját technikád miatt kéne aggódnod.

Amennyire abban a takarítószekrényben láttam a suliban, még sokat kell fejlődnöd.

- Hogy merészeled, Carrington? - kap a szívéhez Wade, mintha Val nyílveszőt lőtt volna belé. - Én egy modern kori Rómeó vagyok!

- Rómeó meghal - replikázik Val.

Bujkáló mosollyal figyelem, ahogy ők ketten eltűnnek a lépcsőnél. Wade-nek keményen meg kell dolgoznia, az biztos. Val szemlátomást nem fogja megkönnyíteni neki a helyzetet.

Reeddel egymásra vigyorgunk, aztán belépünk a hotelszobába, ahol leül az ágyra, és int, hogy csatlakozzak hozzá.

Pillangók röpködnek a gyomromban az izgalomtól.

- Ööö... - nyelek egyet a torkomat megköszörülve. - Kérhetek egy percet?

Berohanok a fürdőszobába, mielőtt válaszolhatna. Amint egyedül maradok, rámeredek a tükörképemre, és feltűnik a mélyvörös pír az arcomon. Hülyén érzem magamat. Hiszen már csináltunk dolgokat Reeddel. Nem kéne feszültnek lennem, mégis az vagyok.

Mély levegőt véve az ajándékcacskóért nyúlok, amit a mosdó alá suvasztottam, és tekintélyes időt szánok a készülődésre. Kisimítom a hajamat. Megigazítom a melltartóm pántját, hogy csálé helyett párhuzamos legyen. Megint a tükörbe pillantva nem tagadhatom le, hogy dögös vagyok.

Ezzel Reed is egyetért, mert amint kilépek a fürdőből, felhorkant.

- Azt a mindenit, bébi!

- Arra gondoltam, hogy átöltözöm valami kevésbé kényelmesbe - közlöm pikírten.

Levegőért kapkodva felnevet. Levette a pólóját, amíg odabent voltam. Most pedig felpattan, félmeztelenül és oltári dögösen.

- Tetszik? - kérdezem félénken.

- Az enyhe kifejezés.

Úgy közelít felém, mint egy kiéhezett állat. Kék szemével addig méregeti a testemet, amíg el nem önt a kínzó forróság.

Még közelebb jön. Sokkal magasabb és nagyobb nálam. Magához húz az erős karjaival, szája pedig a nyakamra téved, hogy ott csókoljon.

- Csak mondom... - mormolja bele a felhevült bőrömbe. - Nem kell kiöltöznöd a kedvemért. Akármilyen is van rajtad, gyönyörű vagy - emeli fel a fejét, hogy rám villantsa a huncut mosolyát. - És még szebb vagy, amikor egyáltalán nincs rajtad semmi.

- Ne rontsd el! - korholom. - Nagyon izgulok. Muszáj, hogy csinosnak érezzem magam.

- Csinos vagy. És semmi okod rá, hogy ideges legyél. Semmi olyat nem kell csinálnunk, amit te nem akarsz.

- Kihátrálsz?

- Soha! - húzza végig az oldalamon a kezét, és a derekamon állapodik meg vele. - Ezen a ponton engem már senki és semmi nem tántoríthat el.

Annyira akarom ezt, hogy alig kapok levegőt. Sohasem gondolkodtam különösebben azon, hogy milyen lesz az első. Sohasem álmodoztam rózsaszirmokról és gyertyákról. Őszintén szólva, még csak azt sem gondoltam, hogy olyannal fog megtörténni, akibe szerelmes vagyok.

- Helyes, mert én már egy perccel sem akarok tovább várni - mondom neki.

- Feküdj le! - terel rekedten az ágy felé.

Szó nélkül hanyatt dőlök, párnákkal a fejem alatt.

Reed az ágy szélén állva kibújik a nadrágjából.

Amikor bemászik mellém, elfelejtem, hogyan kell levegőt venni. Fölém hajol, hogy először gyengéden csókoljon, aztán amikor szétnyílik az ajkam, mohóbbra váltson.

A hatalmas keménysége nekikpréselődik a combomnak. Ettől aztán vadul lüktetni kezd bennem a vágy, ami egész héten lappangott, valahányszor erre az estére gondoltam. Reed végighúzza a nyelvét az ajkamon, majd könnyű csókokat lehel az arcomra. Kezével úgy járja végig a testemet, hogy ugyanakkora figyelemben részesít minden egyes domborulatot és völgyet.

A lelkem mélyéig megborzongok a mellbimbómon kalandozó hüvelykujjától. Az egész testem jólesően reszket a fülem mögé nyomott csóktól.

Mintha órákig smárolnánk, amíg már mindketten levegőért kapkodunk, és fájdalmasan beindultunk.

- Szeretlek - motyogja a csókból hirtelen kibontakozva.

- Én is szeretlek - tapasztom rá megint a számat, és abba is hagyjuk a beszélgetést. Zakatol a szívem. Az övé is. A keze pedig remegve lassan lefelé indul.

Dühít, de nem hagyja, hogy hozzáérjek. Valahányszor oda akarok nyúlni, félretolja a kezemet.

- Ez most csak rólad szól - suttogja a fülembe a harmadik fogási kísérlet után. - Hunyd be a szemedet, és csak élvezd, baszki!

Akkor élvezem, a fenébe is! Imádom minden egyes gyötrellemmel teli pillanatát.

Nem telik bele sok idő, mire a vadonatúj bugyim félredobva végzi. Semmi másra nem tudok koncentrálni, csak a hihetetlenül jó érzésre, amit kivált belőlem. Megérintett már ott, ugyanilyen bensőséges módon, de ma este mégis más. Inkább a kezdete valaminek, mintsem a vége. Minden egyes simogatással, minden egyes csókkal egyre többet ígér. És én már alig várom.

Két kérges ujj vándorol lefelé a hasamon, mire odaér. Belém. Én pedig felnyögök, ahogy szétárad bennem a vakító gyönyör. Minden porcikámat felforgatja. Rátapasztja a száját az enyémre, hogy tompítsa a nyöszörgésemet, és a csúcsra cirógasson. Megemelem a csípőmet, hogy hozzányomjam a kezéhez, ő pedig velem együtt ring, ahogy remegnek az ágyon.

Még csak arra sem hagy időt, hogy magamhoz térjek. Még mindig vadul reszketek, amikor előlről kezdi az egészet. Ezúttal a lábam között elhelyezkedve a szájával visz a szakadék széléig. Addig nyalogat és csókolgat, hogy már nem bírom. Túl sok, túl jó. De nem elég!

- Reed - nyögök fel tehetetlenül, és megragadom a széles vállát, hogy felráncigáljam.

- Készen állsz? - nehezedik rám. - Tényleg készen? - kérdezi rekedten.

Csak bólintok.

Egy pillanatra eltávolodik tőlem, hogy keresgélni kezdjen a farmere zsebében, aztán egy óvszerrel tér vissza.

Megáll a szívem.

- Jól vagy?

Olyan, mintha bátorítólag átölelné a mély hangja.

- Jól vagyok - nyúlok megint érte. - Szeretlek.

- Én is szeretlek - suttogja. Aztán megcsókol, miközben belém hatol.

Mindketten elgyötörten felnyögünk, mert annyira elképesztően feszítő érzés. A nyomástól sajgás támad bennem, valami különös ürességérzet.

- Ella - leheli úgy, mintha neki fájna.

Habozik, ezért körmömet a vállába mélyesztve sürgetem.

- Jól vagyok, minden oké.

- Lehet, hogy egy pillanatra fájni fog.

Azzal előretolja a csípőjét.

Váratlanul ér a fájdalom, pedig számítottam rá. Reed hirtelen megáll, és óvatosan szemügyre vesz. Verejtékcseppek gyöngyöznek a homlokán, és remeg a karja, miközben tartja magát, hogy a testem elfogadja az édes behatolását.

Várunk, amíg csillapodik a fájdalom, megszűnik az üresség, és csak csodálatos kitöltöttség marad helyette. Próbaképpen megemelem a csípőmet, ő pedig felnyög.

- Annyira jó! - bukik ki belőle.

Az. Tényleg az. És amikor elkezd mozogni, még jobb lesz. Csak egy kis fájdalmat érzek, amikor kihúzza, így ösztönösen köré fonom a lábamat. Kórusban nyögünk fel. Még gyorsabban mozog. Megfeszülnek a hátizmai a szorításomban, miközben újra és újra belém nyomul.

Reed elsuttogja, hogy mennyire szeret. Két kézzel szorítom őt, és minden egyes csípőmozdulatánál felnyögök.

Pontosan tudja, mire van szükségem.

Kissé felemelkedve odanyúl a lábam közé, hogy megérintse azt a pontot, amelyik érte sajog. Abban a pillanatban, ahogy megteszi, lángra lobbanok.

Minden megszűnik létezni. Csak Reed van, és az érzés, amit kivált belőlem.

– Istenem, Ella!

A hangja alig hatol át a körülöttem lévő rózsaszín ködön.

Még egy utolsó lökéssel remegni kezd rajtam, rám tapasztja a száját, és összetapadunk.

Egy örökkévalóságig tart, mire megint normális ritmusban ver a szívem. Reed addigra már felkelt, elintézte az óvszert, és éppen visszatér, hogy a mellkasához szorítson. Pont olyan nehezen veszi a levegőt, mint én. Amikor végre elég erőt érzek magamban, hogy felkönyököljek, akkor a leplezetlenül elégedett arcának láttán mosolyogni kezdek.

– Oké volt a dolog? – kérdezem csipkelődve.

– Törölnöd kéne az okét a szótáradból, bébi – horkant fel. – Ez...

– Tökéletes volt – suttogom boldogan.

– Tökéletes – szorít magához még jobban.

– Csinálhatjuk megint? – reménykedem.

– Felébresztettem a szörnyet? – csiklandozza a kuncogása az arcomat.

– Azt hiszem...

Mindketten nevetünk, ahogy megint rám fekszik, hogy megcsókoljon.

De még nem vágunk bele semmibe, legalábbis egyelőre. Csak csókolózunk egy kicsit, aztán összebújunk. A hajammal játszik, én pedig a mellkasát simogatom.

– Fantasztikus voltál – mondja.

– Mármint egy szűzhöz képest?

– Nem – morogja. – Ez több mint fantasztikus volt! Az előbb a tánckoreográfiáról beszéltem. Le sem tudtam venni rólad a szememet.

– Jó móka volt – vallom be. – Jobb, mint hittem.

- Akkor lehet, hogy benne maradsz a csapatban? Ha bírja a gyomrod, hogy Jordan közelében legyél, akkor talán jól tennéd. A pályán annyira boldognak tűntél!

- Az is voltam - harapok rá az ajkamra. - A tánc olyan... izgi. A legkedvesebb dolog nekem az egész világon. Mindig is...

Elhallgatok, mert egy kicsit szégyellem magam a butácska reménykedésem miatt.

- Mindig is *mi*? - kérdez rá Reed.

Kifújom magam.

- Mindig is arról álmodoztam, hogy egyszer majd talán eljárhatok igazi táncórákra. Kaphatok valami profi képzést.

- Vannak művészeti egyetemek. Felvételizned kéne - vágja rá Reed.

- Tényleg úgy gondolod? - könyökölök fel megint.

- Baromira! Oltári tehetséges vagy, Ella. Kaptál egy képességet, amit elvesztegetnél, ha nem kezdenél vele semmit.

Melegség árad szét a mellkasomban. Az anyukámon kívül még soha nem mondta nekem senki, hogy tehetséges vagyok.

- Lehet, hogy felvételizni fogok - mondom, gombóccal a torkomban. - És te? - adok neki egy csókot.

- Mi van velem?

- Neked mi az álmod?

- Most éppen? - ráncolja a homlokát borúsan. - Az az álmom, hogy ne kerüljek börtönbe.

Erre egy pillanat alatt szertefoszlik a könnyed hangulat a hotelszobában, és feszültség veszi át a helyét. Francba! Nem kellett volna megszólalnom. Egy tökéletes pillanat erejéig viszont sikerült teljesen megfélekezni Brooke haláláról, a rendőrségi nyomozásról, meg arról is, hogy Reed egész jövőjéről csak annyit lehet most tudni, hogy bizonytalan.

- Ne haragudj - suttogom. - Az egésztől megfélekeztem.

- Ja, én is - húzza végig a meztelen csípőmön a nagy kezét. - Szerintem, ha nem lebegnének a fejem fölött ezek a vádak, akkor az Atlantic Aviationnek akarnék dolgozni.

- Komolyan? - esik le az állam.

- El ne merd mondani az apámnak! - parancsol rám félénken megcsillanó szemmel. - Biztos világra szóló ünnepséget rendezne.

Ezen vihogok.

- Tudod, semmi baj nincs azzal, ha a kedvére teszel. Ha egyúttal magadnak is, akkor mit számít? - fürkészem az arcát. - De tényleg be akarsz szállni a családi bizniszbe?

- Engem kábé lenyűgöz - bólint Reed. - Nem akarok tervezni semmit, az üzleti részében viszont nagyon király lenne benne lenni. Valószínűleg gazdasági szakra fogok jelentkezni. Csak hát mindez szóba se jöhet, ha... - vág megint fájdalmas képet.

Nem jöhet szóba, ha elítélik Brooke meggyilkolásáért.

Nem jöhet szóba, ha börtönbe kerül.

Ráveszem magamat, hogy ne foglalkozzak ezekkel a gondolatokkal. Most a jó dolgokra akarok koncentrálni. Például arra, hogy milyen boldog vagyok itt Reed mellett fekve, és milyen fantasztikus érzés, amikor bennem van. Úgyhogy rámászva véget vetek a beszélgetésnek azzal, hogy nyomok egy csókot az ajkára.

- Második kör? - mormolja huncutul a számba.

- Jöhet.

Azzal nekilátunk.

22. FEJEZET

REED

- ÚGY LÁTOM, JÓKEDVED VAN - állapítja meg vasárnap reggel Easton.

- Kérsz smoothie-t? - lépek ki hozzá a teraszra, és felé nyújtok egy palackot. Amikor bólint, odadobom. - Nincs okom panaszra.

Próbálom visszatartani a vigyorgást, de nem megy. A tesóm pedig olyan vadul forgatja rám a szemét, mintha leolvasná az elégedettséget az arcomról. De magasról teszek rá, mert a gyilkossági vád meg Steve „Év Apukája”-díjas törekvései feszültté tették a helyzetet Ella és köztem. Ezen a hétvégén viszont helyrerázódtunk. Ma semmi sem ronthatja el a jó hangulatomat.

Ha Steve megkérdezi, állatira tiszteltem a lányát. Háromszor is.

- Jó a pulcsid - közlöm Easttel. - Melyik kukából halásztad ki?

- Ez volt rajtam három éve nyáron, amikor rákot fogtunk - ragadja meg a mellkasán a kopott anyagot.

- Azon a nyaraláson, amikor tökön csípték Gideont?

Azon a nyáron, mielőtt anya meghalt, elment a család Outer Banksbe, és rákot fogtunk a vízben.

- Bakker, azt el is felejtettem! - röhög fel horkantva Easton. - Utána egy hónapig a csomagját markolászva járkált.

- Hogy is volt?

Még mindig fogalmam sincs, hogy ugorhatott ki egy rák a vödörből Gideon ölébe, aki úgy felordított a fájdalomtól, hogy az összes sirályt elriasztotta százméteres körzetben.

- Nem t'om. Lehet, hogy Savannah tud valami boszorkánytrükköt, amivel megszívatta - fogja a hasát Easton, miközben a könnyeit törölgeti a másik kezével.

- Még csak akkor kezdtek el járni.

- De Gid mindig is seggfej volt vele.

- Tény.

Gid és Sav kapcsolatát igazából sohasem lehetett érteni, és látványosan lett neki annyi. Nem hibáztatom a csajt, amiért fúj ránk.

- És Wade megint együtt nyomja Vallal? - kíváncsiskodik Easton.

- Hát te jobban tudod, miután saját szobát kellett kivenned péntek este.

- Szerintem igen.

- Miért, zavar? Te akartál rányomulni Valra?

- Á, én egy másik lányra vettem szemet - rázza a fejét.

- Tényleg? - lepődöm meg, mert Easton sohasem ragadt még le egynél. Olyan, mintha meg akarná kóstolni az összes bukszát az Astorban. - Ki az?

Erre vállat vonva úgy tesz, mintha lefoglalná a smoothie-ja.

- Még csak támpontot se adsz?

- Egyelőre nem tudom, mik a lehetőségeim.

Az öcsém szokatlan zárkózottsága felkelti a figyelmemet.

- Te vagy Easton Royal. Korlátlanok a lehetőségeid.

- Döbbenet, de vannak páran, akik nem osztják ezt a nézetet. Nyilván tévednek, de mit tehet az ember? - vigyorog rám, aztán benyakalja a maradék italát.

- Majd rád küldöm Ellát. Neki nem tudsz ellenállni.

- Te sem - horkantja.

- Ki mondta, hogy akarok?

Akármilyen visszavágást tervezett Easton, kénytelen elhalasztani, mert apa megjelenik az ajtóban.

- Szia, apa - emelem felé az italomat. - Épp reggelizünk... - mondom neki vidáman, de a komoly arcát látva elfúl a hangom.

- Mi van?

- Halston itt van, és találkozni akar veled. Most rögtön.

Francba! Vasárnap reggel?

Rá se nézek Eastre, aki biztos ráncolja a homlokát. Pókerarcot öltve elindulok befelé apa mellett, aki félreáll.

- Miről van szó?

Jobb, ha tudom, mivel állok majd szemben. De apa csak megrázza a fejét.

- Nem tudom. Akármi legyen is, megoldjuk.

Ami azt jelenti, hogy Grier nem mondta el neki. Szuper.

A dolgozószobába érve látom, hogy Grier már ott ül a kanapén. Előtte vaskos papírkupac.

- Szervusz, fiam - szólal meg.

Vasárnap van, de ő nincs templomban. Ez az első figyelmeztető jel. Mifelénk mindenki jár templomba, csak a legrosszabb fajta emberek nem. Amikor anya még élt, óramű pontossággal mentünk. Miután őt eltemettük, apa soha többé nem vitt el minket. Mi értelme lett volna? Isten nem mentette meg az egyetlen értékes Royalt, úgyhogy nekünk, többieknek sincs sok esélyünk a mennyország kapujában.

- Jó reggelt, uram. Nem tudtam, hogy az ügyvédek vasárnap is dolgoznak.

- Tegnap este bementem az irodába, hogy átnézzek pár dolgot, és láttam, hogy jött egy levél az ügyészségről. Egész éjjel azt olvastam, aztán úgy láttam, hogy ide kell jönnöm ma reggel. Jobb, ha helyet foglalasz.

Pengevékony ajkakkal rám mosolyog, és a vele szemközti karosszék felé int. Észreveszem, hogy nem öltöny van rajta, hanem kényelmes nadrág inggel. Ez a második figyelmeztető jel. Mindjárt szar megy a ventilátorba.

Feszülten leülök.

- Ha jól sejtem, nem fogok örülni a mondanivalójának.

- Szerintem sem fogsz, de végighallgatsz minden egyes szót - mutat rá a papíralomra. - Az ügyészség és a bayview-i rendőrség az elmúlt két hétben összegyűjtötte az osztálytársaid, a barátaid, az ismerőseid és az ellenségeid vallomásait.

Bizsereg a kezem, mert legszívesebben fognám azokat a papírokat, és bedobnám őket a kandallóba.

- Ezek magának is megvannak? Ilyet lehet? - nyúlok a kupac felé, mire Grier megrázza a fejét, így inkább megint hátradőlök a széken.

- Igen, alkotmányos jogodban áll hozzáférni minden információhoz, amit összegyűjtenek rólad. Kivéve néhány olyan dokumentumot, amit a bíróság az ügyvédi munkához tartozónak nyilvánít. A tanúvallomások arra szolgálnak, hogy előkészíthessük a védelmet. Az ügyészség végképp nem akarja, hogy érvénytelenné nyilvánítsák a vádat, mert nem adják át nekünk a tárgyalás előtt a megfelelő bizonyítékokat.

- Ez jó, nem? - kérdezem zakatoló szívvel.

Grier úgy folytatja, mintha meg se szólaltam volna.

- Arra is szolgálnak, hogy megmutassák nekünk, erős lábakon áll-e a vád, vagy sem.

- Az arckifejezéséből ítélve az ellenem való vád erős lábakon áll - markolom meg a térdemet.

- Miért nem olvasod el a vallomásokat, hogy aztán te magad válaszolhass erre? Ez például Rodney Harland III-tól származik.

- Fogalmam sincs, ki az - törlöm bele a tenyeremet a melegítőnadrágomba. Árnyalatnyival jobban érzem magam.

- Harvey a beceneve.

- Így sem ugrik be. Lehet, hogy olyanokat kérdeznek ki, akik még csak nem is ismernek engem.

Ez kimondva nevetségesen hangzik.

- Harvey III száznyolcvan centi magas, de szeret azzal dicsekedni, hogy száznyolcvannyolc. És szélesebb, mint amilyen magas - sorolja az ügyvéd a papírról fel sem nézve. - Nagydarab

mivolta miatt pedig senki sem vitatja a nyilván hamis állítását. Törött az orra, és hajlamos selypíteni.

– Várjunk, neki göndör barna haja van?

Emlékszem egy ilyen srácra a rakparti verekedésekről. Nem sokat szállt ringbe, mert a mérete ellenére utálja, ha ütik. Inkább behúzott nyakkal elszalad.

– Akkor hát ismered – pillant fel végre Grier.

– Verekedtem vele párszor a rakparton – bólintok.

Vajon mit mondhatott Harvey? Ő is benne volt, egészen a vastag nyakáig.

– Harvey azt mondja, hogy rendszeresen lejársz verekedni a rakpartra, általában a nyolcas és a kilences kikötő közé. Az a kedvenc helyed, mert az egyik harcos apja ott a főnök.

– Will Kendall apja a kikötőparancsnok – erősítem meg. Most már egy kicsit magabiztosabbnak érzem magam. Minden srác azért verekszik ott, mert akar. A kölcsönös beleegyezéssel való verekedést nem tiltja a törvény. – Nem érdekli, mit csinálunk ott.

– Mikor kezdte el így verekedni? – veszi fel az asztalról a csillogó tollát Grier.

– Két éve.

Mielőtt anya meghalt, és már kezelhetetlenné vált a depressziója. Muszáj volt valahogy kiengednem a gőzt, hogy ne rá akadjanak ki.

Az ügyvéd lefirkant valamit.

– Honnan hallottál róla? – kérdezi.

– Nem tudom. Talán a sulióltözőben?

– És most milyen gyakran jársz oda?

Mélyet sóhajtva összezsíppentem az ornyergemet.

– Azt hittem, hogy ezen már túl vagyunk – felelem.

A verekedés dolog már szóba került, amikor először találkoztam Grierrel a gyilkosságos katyvasz miatt... Amiről hiába gondoltam, hogy úgyis vége lesz, mert nem én csináltam.

– Akkor feltehetően nem bánod, ha megint átvesszük – közli kérlelhetetlenül. A tolla csőre töltve rám vár.

Unottan elismétlem a válaszokat.

- Általában focimeccs után szoktunk menni. Verekedünk, aztán elmegyünk bulizni.

- Harvey szerint azok közé tartoztál, akik igen rendszeresen jártak. Esténként két-három fiatalemberrel harcoltál. Ezek a harcok sohasem tartottak tovább nagyjából tíz percnél. Többnyire Easton öcséddel érkeztél. Harvey elmondása alapján „Easton egy igazi pöcs”, te pedig „beképzelt seggfej” vagy – húzza lejjebb a szemüvegét Grier, hogy a lencsék fölött rám nézzem. – Ezek az ő szófordulatai, nem az enyéim.

- Harvey egy spicli, aki már attól is elsírja magát, ha csúnyán néznek rá – jelentem ki tömören.

Grier felvonja a szemöldökét egy pillanatra, majd megigazítja a szemüvegét.

- Kérdés: „Milyennek látta Mr. Royalt a harcok során?”
Válasz: „Általában úgy tett, mintha nyugodt lenne.”

- Úgy tettem? Nyugodt voltam. Rakparti verekedésről beszélünk. Semmi tétje nem volt. Semmi miatt nem kellett izgulnom.

Grier folytatja az olvasást.

- „Általában úgy tett, mintha nyugodt lenne, de ha az ember bármi rosszat mondott az anyukájára, akkor felment benne a pumpa. Kábé egy éve egy srác lekurvázta az anyját. Úgy megverte azt a nyomit, hogy kórházba kellett mennie. Royalt utána kitiltották. Eltörte a gyerek állkapcsát meg a szemöldökcsontját.” Kérdés: „Szóval később már nem harcolt?”
Válasz: „De. Úgy hat hét múlva visszajött. Will Kendall dönti el, ki jöhet be a kikötőbe, és azt mondta, hogy Royal igen. Mi, többiek nem tiltakoztunk. Szerintem lefizette Kendallt.”

A lábfejemet bámulom, hogy Grier ne lássa a tekintetemben a bűntudatot. Tényleg lefizettem Kendallt. A srác új motort akart a Pontiac GTO-jába, ami kétezer dollárjába fájt volna. Odaadtam neki a pénzt, így megint harcolhattam.

- Nincs mondanivalód? – érdeklődik Grier.

Nyelek egyet, mert gombóc van a torkomban.

- Ja, ez mind igaz – próbálok lazán vállat vonni.

Grier megint feljegyez valamit.

- Ha már az anyukád miatti verekedésről van szó... - emel fel egy újabb összetűzött dokumentumot. - Az állkapocscsontok törése különösen kedves hobbidnak tűnik.

Összeszorított fogakkal, mereven nézek farkasszemet az ügyvéddel. Tudom, mi következik.

- A tizenkilenc éves Austin McCord úgy nyilatkozott, hogy még mindig gondok vannak az állkapcsával. Fél évig csak pépeset tudott enni, mert össze volt drótozva a szája. Két fogbeültetés kellett neki, és a mai napig nehezen eszik szilárdat. Amikor a sérülés okáról kérdezték Mr. McCordot, már elnézést a poén miatt, de lakatot tett a szájára - rázza meg Grier a papírt. - De az egyik barátja kifejtette, hogy McCord összetűzésbe került Reed Royallal, és ez vezetett a súlyos arcsérüléséhez.

- Hogy kerülhetett ez a vallomásba? Maga kötötte azt az alku McCordékkal, és azt mondta, hogy ez bizalmas infó.

Az alku értelmében apa nyitott egy bankszámlát, amivel finanszírozza a srác négyéves tandíját a Duke Egyetemen.

Elég egy pillantást vetnem apámra, hogy lássam, milyen feszült. Pengevékony a szája, és vörös a szeme, mintha napok óta nem aludt volna.

- Egy ilyen alku „bizalmas” minősítése nem jelent semmit egy bűnügy esetén. McCord vallomását bekérheti a bíróság, és felhasználhatja ellened.

- Ő kezdte - mondom Griernek, mert az előbbi mondata után megint rá figyelek.

- Ismétlem: azzal, hogy szidta az édesanyádat.

Mekkora hülyeség! Mintha Grier valaha is engedné, hogy rosszat mondjanak az anyukájára.

- Azt akarja mondani, hogy egy férfinak nem kell kiállnia a családja nőtagjaiért? Ezt bármelyik bíró meg fogja érteni.

Nincs az a férfi, aki megtorlás nélkül hagyott volna egy ilyen sértést.

McCordék ezért is mentek bele az alkuba. Tudták, hogy sehová sem vezetne, ha bíróság elé vinnének egy ilyen ügyet.

Pláne az én családom ellen. Senki sem hívhatja gyógyszerfüggő ribancnak az anyámat úgy, hogy meg is ússza.

- Ha tisztában lettem volna a kétes ügyeid súlyosságával, nem javasoltam volna az apádnak, hogy anyagiakkal rendezzük a problémát - feszül meg Grier arca. - Akkor katonai iskolát javasoltam volna.

- Ó, az a maga ötlete volt? Csak mert apa folyton azzal fenyegetőzik, valahányszor nem tetszik neki, amit csinálunk. Azt hiszem, köszönetet kéne mondanom magának érte - jegyzem meg epésen.

- Reed... - csitít az apám a könyvespolc mellől. Ez az első szava, amióta bejöttünk ebbe a szobába. De figyelem az arcát, és egyre barátságtalanabb.

- Mi egy csapatban játszunk - mered rám Grier. - Ne veszekedj velem, fiam.

- Ne szólítson fiamnak! - nézek vele farkasszemet, és a térdemre teszem a kezemet.

- Miért? Akkor széttöröd az én állkapcsomat is? - téved a tekintete az ökölbe szorult kezemre.

- Hová akar kilyukadni? - motyogom.

- Oda, hogy...

Halk csöngés szakítja félbe.

- Szavad ne feledd! - nyúl Grier az asztalon heverő áramvonalas telefonért, és rápillant a kijelzőre. - Ezt fel kell vennem - ráncolja a homlokát. - Elnézést.

Aggódó pillantást váltok apával, ahogy az ügyvéd kilép a folyosóra. Miután becsukódik mögötte az ajtó, egyikünk sem hallja, mit mond.

- Ezek a vallomások durvák - közlöm tömören.

- Igen, azok - bólint komoran apa.

- Tisztára pszichopátának tűnök miattuk - szorul össze a torkom a tehetetlenségtől. - Borzasztó nagy marhaság! Mi van akkor, ha szeretek verekedni? Vannak, akik abból élnek, hogy verekednek. Bokszt, kettecharc, birkózás... Őket bezzeg senki se vádolja azzal, hogy vérszomjas elmebajosok lennének.

- Tudom - feleli apa furcsán gyengéd hangon. - De itt nemcsak a verekedésről van szó, Reed. Hanem arról, hogy indulatos vagy. Hogy...

Elhallgat, amikor kinyílik az ajtó, és Grier felbukkan.

- Épp most beszéltem az ügyészszéggel - mondja olyan hangletjtéssel Grier, amit nem tudok hová tenni. Talán össze van zavarodva? - Ma reggel megjöttek Brooke boncolásának leletei.

Mindketten felegyenesedünk apával.

- Megvan a gyerek DNS-tesztje is? - teszem fel lassan a kérdést.

Grier bólint.

- Ki az apja? - tudakolom mély lélegzetet véve.

Hirtelen... Félek. Tudom, hogy nulla esélye van annak, hogy én legyek annak a gyereknek az apja, de mi van, ha egy ott dolgozó korrupt ember meghamisította az eredményeket? Mi van, ha Grier kinyitja a száját, és az jön ki belőle, hogy...

- Te vagy az apja.

Beletelik egy másodpercbe, mire kapcsolok, hogy nem hozzám beszél.

Hanem apához.

23. FEJEZET

REED

SÍRI CSEND TELEPSZIK A DOLGOZÓSZOBÁRA. Apa tátott szájjal bámulja az ügyvédet. Én pedig tátott szájjal bámulom az apámat.

- Hogy érted azt, hogy tőlem van? - mered elgyötört tekintettel Grierre. - Az lehetetlen. Én...

Elköttetted magad - fejezem be a mondatot gondolatban. Amikor Brooke bejelentette a terhességét, apa biztosra vette, hogy a gyerek nem az övé, mert elment egy sterilizáló műtétre, miután anya megszülte az ikreket. Én pedig biztosra vettem, hogy nem is az enyém, mert több mint fél éve nem feküdtem le Brooke-kal.

Úgy tűnik, csak egyikünknek volt igaza.

- A teszt megerősítette - válaszolja Grier. - Te vagy az apja, Callum.

Apa nagyot nyel. Kicsit üveges a tekintete.

- Apa? - szólalok meg óvatosan.

A plafont bámulja, mintha túlságosan fájna neki rám nézni. Az állkapcsa szélén megfeszül egy izom, aztán reszketve felsóhajt.

- Azt hittem, hazudik nekem. Nem tudta, hogy elköttem magam, és azt hittem, hogy... Azt hittem, hogy biztos mástól van - vallja be egy újabb sóhajást követően.

Aha. Úgy gondolta, hogy *tőlem*. De nem hibáztathatom azért, amiért erre a következtetésre jutott. Tudott rólam és Brooke-ról, szóval persze hogy eszébe jutott. A másik eset viszont - hogy tényleg az *övé* lehet - szerintem nem jutott eszébe.

Magával ragad az együttérzés. Lehet, hogy apa utálta Brooke-ot, de a gyerekének jó apja lett volna. Biztos majd' belepusztul a vesztésébe.

Vesz egy mély lélegzetet, mire végül felém néz.

- Ööö... Szükséged van a jelenlétemre, vagy meg tudod oldani a találkozó további részét egyedül is?

- Meg tudom oldani - mondom neki rekedten, mert nyilvánvaló, hogy ő most aztán rohadtul nem tudna megoldani semmit.

- Rendben - bólint. - Sikíts, ha kellek.

Mintha remegne a térde, ahogy kimegy a szobából. Egy pillanatnyi csend után Grier szólal meg.

- Készen állsz, hogy folytassuk?

Erőtlenül bólintok.

- Rendben. Beszéljünk Ella O'Halloranról - túr a rohadt sok papírja közé, hogy kivegyen még egyet. - Ella O'Halloran, korábbi nevén Ella Harper tizenhét éves szökevény, aki harmincöt évesnek tette magát, és Tennessee államban sztiptíztáncolt alig három hónapja.

Az még csak három hónapja volt? Úgy érzem, mintha Ella mindig is az életem része lett volna. Lüktetni kezd a halántékom a dühtől.

- Ne beszéljen róla!

- Muszáj lesz beszélnem róla. Részese ennek az ügynek. Akár tetszik, akár nem. Sőt, Harvey állítása szerint néhány verekedésre magaddal vitted. A vértől a szeme se rebbent.

- Hová akar kilyukadni? - ismételem összeszorított fogakkal.

- Nézzünk át még néhány vallomást, rendben? - bök rá egy másik dokumentumra. - Itt van például Jordan Carringtoné.

- Jordan Carrington halálosan utálja Ellát.

Grier most sem foglalkozik a megjegyzésemmel.

- „Meghívtuk Ellát, hogy jöjjön el a tánccsapat válogatójára. Egy szál tangában és melltartóban jelent meg, úgy parádézott végig a tornatermen. Nincs benne szégyenérzet, erkölcs meg még annyi se. Szégyenletes. De Reednek ez valamiért tetszik. Reed nem ilyen volt azelőtt, hogy találkozott vele. Rendes srác volt, de Ella a legrosszabbat hozza ki belőle. Valahányszor Ella közelében van, nagyon gonosszá válik.”

- Ez a legnagyobb baromság, amit életemben hallottam! Jordan felragasztott egy elsőéves lányt az Astor falára, és még én vagyok *nagyon gonosz*? Ella csöppet sem változtatott meg engem.

- Tehát azt mondod, hogy már az Ellával való megismerkedésed előtt is volt hajlamod az erőszakra?

- Maga kiforgatja a szavaimat - sziszegem.

- Ez habos torta ahhoz képest, amilyen a tárgyalás lesz - nevet fel élesen Grier. Ledobja Jordan vallomását, és felkap egy másikat. - Ez Abigail Wentworthtól származik. Úgy tűnik, hogy vele együtt jártál addig, amíg nem bántottad. Kérdés: „Milyen érzései vannak Reeddel kapcsolatban?” Válasz: „Bántott. Nagy fájdalmat okozott nekem.”

- Egy ujjal sem értem hozzá - akadok ki.

- Kérdés: „Bántotta magát?” Válasz: „Nem tudok erről beszélni. Túlságosan fáj.”

Kirobbanok a székből, de Grier tántoríthatatlan.

- „A kikérdezés félbeszakadt, mert az alany zaklatott lett, és nem lehetett megnyugtatni. Folytatás szükséges.”

- Szakítottam vele - szorítom meg a szék támláját. - Addig jártunk, amíg el nem múltak az érzéseim. Akkor szakítottam vele. Nem bántalmaztam fizikailag. Ha lelkileg igen, azt sajnálom, de biztos nem lehet annyira szomorú, mert múlt hónapban az öcsémel dugott.

Grier megint felvonja a bal szemöldökét. Késztetést érzek, hogy lefogjam, és kurvára leborotváljam róla.

- Nagyszerű. Az esküdtek imádni fogják, ha hallhatnak a deviáns testvéreidről is.

- Mi van velük?

- Nagyjából tíz vallomásom van itt arról, hogy ketten járnak egy lánnyal – ráz felém újabb papírokat.

- Mi köze ennek bármihez is?

- Megmutatja, hogy milyen közegben élsz. Megmutatja, hogy kiváltságos kölyök vagy, aki folyton bajba kerül. Az apád simítja el a balhéidat emberek lefizetésével.

- Állkapcsokat török össze, nem nőket.

- A biztonsági felvételek szerint te vagy az egyetlen, aki belépett abba az épületbe Brooke Davidson halálának estéjén. Ez mutatja, hogy volt alkalmad elkövetni a bűntényt. Terhes volt...

- De a gyerek nem az enyém volt – tiltakozom. – Hanem apáé.

- Igen, de attól még lefeküdtél vele, ahogy azt Dinah O'Halloran tanúsítani fogja. Itt az indíték. A te DNS-edet találták meg a körmei alatt, ami arra utal, hogy küzdött ellened. Az oldaladon friss volt a kötés aznap este. A múltadban előfordult, hogy fizikai erőszakot alkalmaztál. Főleg, ha egy hozzád közel álló nőre mondott valaki rosszat. A családot Ms. Carrington szavaival élve szégyentelen és erkölcstelen. Ezek után nem légből kapott, hogy megölnél valakit, ha fenyegetve éreznéd magad. Itt az indok. És végül: nincs alibid.

Négy- vagy ötéves koromban Gideon belökött a medencébe. Akkoriban még nem nagyon tudtam úszni, ami így az óceán partján élve veszélyes. Összevesztem anyával, hogy bemehetek-e a medencébe, ezért Gideon felállt, és bedobott a vízbe. Alámerült a fejem, tele lett a fülem. Úgy vergődtem, mint egy hűlye tehetetlen hal a szárazföldön. Azt hittem, sohasem jutok a felszínre. Biztos örökre félnék a víztől, ha Gideon nem szedett volna ki, hogy újra és újra beelökjön, amíg meg nem tanultam, hogy nem halok bele. De még mindig emlékszem a félelemre és a kétségbeesésre.

Pont így érzem most magamat. Félek és kétségbe vagyok esve. Hideg verejték gyöngyözik a tarkómon, miközben Grier felemeli az utolsó lapot.

- Ez egy vádalku - szólal meg halkán, mintha érezné, hogy mennyire falhoz vág vele. - Ma reggel dolgoztam ki az ügyésszel. Beismered a nem szándékos emberölést. Húsz évig terjedhet a büntetés.

Megint megszorítom a szék támláját, de most nem dühömben, hanem a kétségbeeséstől.

- Az ügyész tíz évet fog indítványozni. És ha jó lesz a magaviseleted, tehát nem verekszel, és nem keveredsz bele semmiféle összetűzésbe, akkor öt év múlva szabadulhatsz.

Kiszárad a torkom, a nyelvem pedig mintha a háromszorosára dagadt volna.

- És ha nem teszek beismerő vallomást? - préselem ki magamból a szavakat.

- Nagyjából tizenöt államban már eltörölték a halálbüntetést - válaszolja Grier, és egy pillanatra elhallgat. - De Észak-Karolina nem tartozik közéjük.

24. FEJEZET

ELLA

STEVE-VEL ÉPPEN BEFEJEZZÜK A VACSORÁT, amikor rezeg a telefonom. Üzenet Reedtől.

Minden akaraterőmre szükség van ahhoz, hogy ne kapjam fel a telefont és ne olvassam el. De tudom, hogy Steve előtt nem tehetem meg. Fogalma sincs arról, hogy a péntek éjszakát (és a szombat délután nagy részét) egy ágyban töltöttem Reeddel, és nem akarok okot adni neki a gyanakvásra.

– Nem nézed meg? – teszi le a szalvétáját Steve. Egy morzsa sem maradt a tányérján. A nála töltött egy hét alatt rájöttem, hogy nagyevő.

– Majd később – felelem ártatlanul. – Biztos csak Val írt.

– Rendes lány – bólint.

Nem hinném, hogy valaha is többet váltottak tíz szónál, de ha Steve áldását adja rá, részemről oké. Isten tudja, hogy Reeddel miért nincs így.

Megint a mobilomra téved a tekintetem. Akaraterő! Az kell nekem.

De belepusztulok, hogy nem láthatom, mi áll abban az üzenetben. Ma nem láttam a suliban Reedet, még ebédnél sem.

Tudom, hogy ott volt, mert lejárt a felfüggesztése, és kiszúrtam ma reggel a pályán edzés közben. Talán kerül engem, de fogalmam sincs, miért. Amikor rákérdeztem Eastonnál, csak vállat vont, és azt mondta, hogy „tétmeccsek”.

Mintha ez megmagyarázná, hogy Reed miért nem hívott vagy írt szombat este óta! Értem, hogy a csapata meg akarja nyerni a bajnokságot, de Reed korábban sohasem engedte, hogy a foci elterelje a figyelmét a kapcsolatunkról.

A lelkem mélyén kuksoló önbizalomhiány elgondolkodtat, hogy talán ő nem élvezte annyira a szexet, mint én. De ez képtelenség! Tudom, hogy egy srác mikor van oda értem. Reed pedig nagyon-nagyon odavolt értem a hétvégén.

Úgyhogy biztos másról van szó. Egész biztos.

- Nem baj, ha bemegyek a szobámba? - bukik ki belőlem. Mérges vagyok magamra, amiért ennyire hallatszik a hangomon a vágy, hogy lelépjek.

Mostanában úgy nagyjából rendben mennek a dolgok Stevevel. Még mindig nem akarja, hogy találkozzak Reeddel, de szerintem örül neki, hogy már benne vagyok a tánccsapatban, és elég jó fej velem, amióta Gibsonból visszajöttem. Nem akarom kockára tenni ezt a törekeny bizalmat azzal, hogy elárulom: hazudok neki Reeddel kapcsolatban.

- Leckeírás? - kérdez vissza kuncogva.

- Feladtak egy csomót - kamuzom. - És mind holnapra kell.

- Rendben, menj csak. Odafent leszek, ha szükséged van rám.

Igyekszem a lehető leglazábbnak tűnni, miközben elsétálok.

Csak a folyosón kezdek el rohanni. A szobámba érve szinte felfalom a tekintetemmel a telefonom kijelzőjét.

Tudunk találkozni ma este?

Rögtön zakatolni kezd a szívem.

Istenem, hát persze! Naná, hogy látni akarom ma este. Nemcsak azért, mert hiányzik, hanem mert tudni szeretném, hogy miért kerül engem.

Steve szabályai viszont egyértelműek, ha Reedről van szó. Ami azt jelenti, hogy nem találkozhatok vele az iskolán kívül. Soha.

Igen! De hogy? S. nem engedné, hogy átmenjek. És 10-kor takarodó.

Ezt már kigondoltam. Mondd meg neki, hogy randid lesz ma este.

Felvonom a szemöldökömet a válaszátl.

Értetlenül kisietek a szobámhoz tartozó fürdőbe, ahol kinyitom az összes csapot, mielőtt tárcsázom a számát. A vízcsobogás remélhetőleg elnyomja a hangomat, ha Steve véletlenül pont erre jár.

- Kivel lesz randim? - sziszegem, miután Reed felveszi.

- Wade-del. De ne aggódj, nem igazi randi.

- Szóval azt akarod, hogy azt mondjam Steve-nek, hogy Wade-del randizom ma este? - ráncolom a homlokomat.

- Aha. Az nem lehet baj, ugye? Mert azt mondtad, hogy nem szabad randiznod *velem*. Nem pedig azt, hogy senkivel sem.

Ez igaz.

- Oké - felelem lassan, azon tűnődve, hogy fogom ezt tető alá hozni. - Akkor nyomassam neki a fordított pszichológiát?

Reed kuncogni kezd.

- Ez zseniális, de komolyan - folytatom. - Majd megmondom neki, hogy valaki más elhívott randizni, és nagyon-nagyon nincs kedvem menni, mert még nem vagyok túl rajtad, blabla... - vigyorgok bele a tükörbe. - Fogadjunk, könyörögni fog, hogy elmenjek Wade-del!

- De gonosz! Imádom - nevet megint Reed. - Írj, ha elintézted! Wade hétre megy érted. Be fog csempészni téged ide, és még a takarodó előtt visszavisz a hotelbe.

- Miért éri ez meg neki? - kérdezem gyanakodva. Miután Reed habozik a válasszal, már tudom, hogy jogos a bizalmatlanságom. - Jaj, ne! Mit ígértél neki?

- Valt - ismeri be Reed. - Azt mondtam Wade-nek, hogy beszélni fogsz a barátnőddel, hogy bocsásson meg.

- Nem tudom, van-e rá esély - fojtok el egy sóhajt.

- Összegabalyodtak a hétvégén - emlékeztet Reed.

- Aha, és Val utána haragudott saját magára. Nem akar Wade játékszere lenni.

Szó szerint azt mondta, hogy „akkora, de akkora hülye vagyok!”

- Nem a játékszere - bizonygatja Reed. - Komolyan mondom, soha nem láttam még Wade Carlisle-t ennyit bajlódni egy csajért. Val tényleg tetszik neki.

- Ezt csak azért mondd, hogy ma este találkozhassunk?

- Dehogysis! Őszinte vagyok, bébi. Tudod, hogy soha nem sodornám olyan helyzetbe a legjobb barátnődet, amiben baja eshet. Wade jóvá akarja tenni a dolgokat. Szarul érzi magát amiatt, ahogy vele bánt.

A mosdónak dőlve a fülem mögé simítom a hajamat.

- Felhívom, hogy hajlandó-e beszélni Wade-del. Ha nemet mond, tiszteletben kell tartanunk a kérését.

Még akkor is, ha ez azt jelenti, hogy a srác megvétózza a ma estét. De azért remélem, hogy akkor is segíteni fog, ha Val esetleg kikerül a képből.

- Próbáld meg összehozni, bébi - komolyodik el Reed hangja, és egy pillanatnyi szünetet tart. - Tényleg találkozunk kell.

Ahogy letesszük, megszólal a vészcsengő a fejemben. Szakítani akar velem?

Nem! Hát persze hogy nem.

Ez örültség.

De akkor miért hangzott úgy, mint aki ki van borulva? És miért nem próbált ma megkeresni az iskolában?

A félelmeimet félretéve felhívom Valt.

Val belemegy. Kicsit ledöbbenek, milyen könnyen rábólint, hogy beszéljen Wade-del, de talán mégsem bánja annyira azt a hétvégi összegabalyodást, mint amennyire előadta a suliban.

Most már csak Steve-et kell megoldozni, amire nem is vesztegetem az időt. Odasomfordálok a hálószoza elé, amit irodának használ, és direkt nagyon-nagyon lassan sétálok, miközben úgy teszek, mintha telefonálnék.

– Még nem állok rá készen! – jelentem ki hangosan. – Jaj! Most leteszem, Val. Majd beszélünk.

Aztán prezentálom a lehető legnagyobb, legszínpadiasabb sóhajt.

Bosszankodásommal sikerül előcsalogatnom Steve-et a szobájából.

– Minden rendben? – kérdezi aggódva.

– Igen – motyogom. – Csak Val megkattant.

– Miért? – érdeklődik, bujkáló mosollyal a szája sarkában.

– Azt akarja, hogy...

Szándékosan elhallgatok, majd morgolódva folytatom.

– Mindegy, felejtük el. Lemegyek a konyhába, szomszjas vagyok.

Steve kuncogva követ lefelé. Pont ebben reménykedtem.

– Tudod, nekem elmondhatod. Én vagyok az apád. Akad nálam megosztanivaló bölcsesség, még hozzá sok.

– Úgy beszélsz, mint Val – forgatom a szememet. – Ő is próbálja „megosztani velem a bölcsességét” – formálok a kezemmel macskakörmöt.

– Értem. Mivel kapcsolatban?

– Pasi téma, oké? – indulok el a hűtőhöz egy üveg vízéért. – Nem akarod hallani.

– Már nem Reeddel jársz? – szűkül résnyire rögtön a szeme. Kérdésként tette fel a dolgot, de mindketten tudjuk, hogy kijelentés volt.

– Nem. Annak vége. Hála neked – feszül meg az állkapcsom.

– Ella...

- Mindegy, Steve. Felfogtam. Nem akarod, hogy Reeddel járjak. Úgyhogy nem járok vele. Győztél, rendben?

- Ez nem győzelem vagy vereség kérdése - sóhajt fel tehetetlenül. - Ez arról szól, hogy meg akarlak védeni - támaszkodik két kézzel a gránit konyhapultra. - Az a fiú lehet, hogy börtönbe kerül, Ella. Ezt egyikünk sem hagyhatja figyelmen kívül.

- Mindegy - motyogom ismét. Aztán egy dacos pillantással kihúzom magamat. - De ha a sulis menő hátvédjével járnék... Fogadjunk, hogy imádnád, mi? - horkantok fel undorodva. - Hát persze hogy örülnél neki, mert ő nem Reed...

- Nem értelek - pislog Steve.

- Wade Carlisle elhívott moziba ma estére - magyarázom keserűen. - Ezen vitatkoztunk Vallal. Szerinte el kéne mennem, de én nemet mondtam.

Steve homlokán mély árok jelenik meg. Először elgondolkodik, aztán pajkos lesz a tekintete.

- Nemet mondtál - visszhangozza.

- Igen, nemet mondtam! - csapom le a vizespalackot a konyhapultra. - Még mindig odavagyok Reedért, ha esetleg nem vetted volna észre.

- Néha az a legjobb módszer, hogy túllépj valakin, ha elkezdesz mással randizni - csillog még jobban az a számító tekintete.

- Remek tipp - vonok vállat. - Kár, hogy nem fogom megfogadni. Nem érdekel Wade Carlisle.

- Miért nem? Jó családból való. Benne van az iskolai csapatban. És nem folyik ellene nyomozás gyilkossági ügyben - vonja fel a szemöldökét Steve.

Egy hímringyó, akit a legjobb barátnőm érdekel! Reed legjobb barátja!

Millió okom van rá, hogy miért nem kéne randiznom Wade-del, de Steve kedvéért mégis úgy teszek, mintha fontolóra venném.

- Lehet. De alig ismerem.

– Nem az a randizás lényege? Hogy megismerjétek egymást? – csapja össze a kezét, aztán összekulcsolja az ujjait. – Szerintem el kéne menned.

– Mióta gondolod így? A múltkor még nem akartad, hogy járjak valakivel, nem emlékszel?

– Nem. Azt nem akarom, hogy Reeddel járj – pontosít. – Figyelj, Ella! Imádom a Royal-fiúkat úgy, ahogy vannak. Az isten szerelmére, én vagyok a keresztapjuk! De azóta, amióta meghalt az anyjuk, megkattantak. Valami nem stimmel náluk fejben, és szerintem nincsenek rád jó hatással. Érted?

Dacosan farkasszemet nézek vele válasz helyett.

– És bár nem gondolom, hogy a te korodban komoly kapcsolatot kellene kialakítanod, jobban örülnék neki, ha megtapasztalnád, mit tartogat neked a világ, mielőtt sírig tartó szerelmet vallasz Reed Royalnak – fejezi be szárazon.

Még mindig nem válaszolok.

– Ez a Wade Carlisle... Azt mondtad, hogy elhívott moziba?

Vonakodva bólintok.

– Ma estére?

Újabb bólintás.

– Ha tizenegyre itthon leszel, részemről rendben – viszonozza a bólintásomat Steve.

Ó, most már tizenegy óra? Vicces, hogy tízkor volt a takarodóm, amikor Reeddel jártam. Vagyis vele járok. Még mindig együtt vagyunk, a fenébe is! Csak Steve nem tudja.

– Nem tudom... – kéretem tovább magamat.

– Gondold meg – bátorít az ajtó felé oldalazva. – Szólj, ha úgy döntesz, hogy elmész.

Megvárom, hogy kimenjen a konyhából, mielőtt hagyom kiülni az arcomra a mosolyt. Nagy erőfeszítembe kerül, hogy ne kezdjek el táncolni örömben. Előveszem a telefont a zsebemből, hogy írjak Reednek.

Sikerült. Mondd meg W.-nek, hogy 7-re jöjjön.

25. FEJEZET

ELLA

PONTBAN HÉTKOR FELCSENGET A PORTÁS A LAKOSZTÁLYUNKBA, hogy Wade Carlisle itt van.

- Küldje fel! - mondja Steve a telefonba. Miután leteszi, szemügyre veszi a ruhát, amit a „randira” választottam.

Az ártatlan megjelenés mellett döntöttem, úgyhogy szűk farmert húztam bő szürke pulcsival és lapos talpú fekete csizmával. A hajamat kiengedtem, és két zöld csattal tűztem hátra az arcomból. Émelyítően cuki vagyok.

- Remekül nézel ki - állapítja meg Steve. Úgy tűnik, neki is tetszik.

- Köszí - teszek úgy, mintha zavaromban babrálnék a pulcsim aljával. - Nem vagyok biztos ebben a randiban.

- Jól fogod érezni magad - jelenti ki határozottan. - Jót fog neked tenni.

Kopogás hallatszik, úgyhogy mindketten elindulunk az ajtó felé. Steve nyúl először a kilincsért. Wade ott áll a küszöbön, jóképű arcán udvarias mosollyal.

- Jó estét, Wade vagyok - mutatkozik be az apámnak. - Elláért jöttem.

- Steve O'Halloran.

Miközben kezet fognak, látom Steve-en, hogy lenyűgözi Wade letisztult megjelenése és klasszikus jóképűsége. Beszélgetnek egy kicsit a meccsekről, majd amikor elindulok Wade-del, Steve nem túl diszkréten feltartja nekem a hüvelykujját.

- Annyira próbál apukát játszani - sóhajtok, és az ég felé emelem a tekintetemet, amikor beszállunk a liftbe.

- Mert az is - kuncog Wade.

Amíg leérünk a földszintre, ügyelek rá, hogy legalább egy méter távolság legyen közöttünk Wade-del. Valami hülye oknál fogva az a parám támad, hogy Steve hozzáfér a liftben felszerelt kamerákhoz. Semmi olyat nem akarok mondani vagy tenni, ami furcsának tűnhet.

De amint már biztonságban vagyunk Wade Mercedesében, rögtön a nyakába ugrok.

- Annyira köszi, hogy megteszed ezt!

- Nem nagy cucc - válaszolja, aztán egy kissé elhalványul a mosolya. - Beszélte Vallal?

- Azt mondta, hogy hívd fel, miután engem kiraktál - bólintok.

- Tényleg? - néz rám reménykedve.

- Aha - veregetem meg a karját. - Ne cseszd el, Carlisle! Val rendes lány.

- Tudom - mordul fel. - De mielőtt elkezdte velem lógni, mindig csak Jordan szegény uncsiját láttam benne, tudod?

- Jaj, istenem! - esik le az állam. - Nagyon csúnya dolog ilyet mondani!

- De hát igaz - kapcsol egyesbe, hogy kihajtsa az útra. - Nem pályáztam rá, amíg ide nem költöztél, és össze nem jöttél Reeddel. Akkor hirtelen elkezdett velünk ebédelni, és... Nagyon jó fej - von vállat. - Meg szexi is.

- Komolyan tetszik neked, vagy csak szórakozni akarsz vele?

- Komolyan tetszik - bizonygatja. - Tényleg.

- Helyes. Akkor megismétlem, hogy ne cseszd el.

Az út hátralévő része gyorsan eltelik. Tetőtől talpig eluralkodik rajtam az izgalom, mire Wade befordul Royalék

kocsifeljárójára. Kipattanok a Mercedesből, mielőtt egyáltalán megállna. Wade ettől nevetésben tör ki.

- Öcsém, még sohasem láttam csajt ennyire epedni azért, hogy megfektessék! - ér utol a Royal-kastély lépcsőjén.

- Azért epedek, hogy lássam a barátomat - felelem kimérten. - Ennek semmi köze a megfektetéshez.

- Ühüm. Magadnak bemesélheted.

A bejárati ajtó abban a pillanatban, ahogy odaérünk, kitárul. Rögtön Reed karjaiban találom magamat, aki belefúrja az arcát a nyakamba.

Gyorsan elhúzódom tőle, hogy idegesen körülnézzek az üres előcsarnokban.

- Callum itthon van?

- Telefonált, hogy ma este sokáig dolgozik - húz vissza magához Reed.

Összeütközik a szánk. Elég forró a csókunk ahhoz, hogy felmelegedjen tőlünk az előcsarnok. Mögöttünk Wade szerencsétlen nyögést hallat.

- Hagyjátok már abba, skacok! Nem hiszem el, hogy ezt én mondom, de menjetek szobára.

Belenevetek Reed szájába, majd Wade felé fordulok.

- Azt hittem, odavagy a nyilvános tapiért - cukkolom.

- Így nincs benne pláne, hogy egyikőtök sem örülne neki, ha beszállnék - biggyeszi lefelé az ajkát.

Reed egyik kezével még mindig a derekamat ölelve feltartja a másikat Wade-nek, hogy csapjon bele.

- Köszí, hogy segítettél összehozni ezt.

- Nincs mit. Két óra múlva visszajövök. Annyi elég lesz?

Nem, de kénytelen vagyok beérni vele.

- Tökéletes - mondom ki hangosan. - Most pedig menj, hívd fel Valt!

Wade derúsen tisztelegve kirohan az ajtón, Reed pedig kulcsra zárja mögötte, mielőtt ölbe kap.

- Arra gondoltam, megnézhetnénk egy filmet Eastonnal - szedi velem kettesével a lépcsőfokokat.

- Komolyan? - szorul össze a szívem. Biztosra vettem, hogy ennél jobb időtöltésre számíthatok vele.

- Ööö... nem - válaszolja nevetve. - Csak vicceltem.

Az emeletre érve nem áll meg az én szobámnál, hanem egyenesen az övéhez vonszolja a valagát. Odabent talpra állít. Várom, hogy utánam nyúljon, levegye a felsőmet és kibújjon a sajátjából, de nem történik semmi.

- Valami baj van? - nézek körbe esetlenül.

- A gyilkossági ügyről akartam veled beszélni. És ööö... egyebekről is - kulcsolja össze a kezét a tarkóján, miközben kedvetlenül néz rám.

- Semmi mókázás? - kérdezem vékony és csalódott hangon. Nem mintha muszáj lenne szexelnem vele, de amikor a karjaiban vagyok, olyan, mintha nem lennének az életünkben rossz dolgok. Csak mi ketten vagyunk.

- Még nem - próbál mosolyt erőltetni magára, de gyorsan leolvad az arcáról. Biztos tudja, hogy nálam nem működik a művigyor. - Leülünk?

Erre nincs túl sok lehetőség Reed szobájában. Gyér a berendezés: egy hajónyi ágy, egy komód és egy kis kanapé áll a hatalmas tévé előtt. Leteszem a fenekemet az ágyra, és azt kívánom, hogy bárcsak elbújhatnék a takaró alatt, amíg ez az egész elmúlik.

- Megvan az apasági teszt eredménye - kezd bele.

Megáll a szívem. Jaj, ne! Az üres tekintete elárulja, hogy nem jó hírt fog közölni.

Hirtelen hányingerem támad. Kizárt dolog, hogy az a gyerek Reedé lett volna...

- Apától volt a gyerek - fejezi be.

Egyszerre nyilall belém a döbbenet és a megkönnyebbülés.

- Mi? Tényleg?

- Biztos nem sikerült az elköttetés - bólint Reed.

- Ilyen egyáltalán létezik?

- Néha előfordul - vágja zsebre a kezét. - Szóval apa elég nehezen fogadta. Mármint nem akart együtt lenni Brooke-kal, de

a közös gyerekük mellett ott lett volna. Szerintem most a babát gyászolja, hogy kiderült, hogy az övé volt.

- Úgy sajnálom! - kapok a szívemhez. Szegény ember!

- Én is. Csak az a szomorú, hogy nem számít, ki volt az apa, mert Brooke attól még engem fenyegetett ezzel, és továbbra is én vagyok az egyetlen, akinek volt indítéka. És az egyetlen, akit felvett a biztonsági kamera, hogy bement aznap este a lakásba.

- Mikor lett meg az apasági teszt eredménye? - harapok rá az ajkamra.

- Tegnap.

- És nekem csak most mondod? - nézek rá morcosan.

- Apára vártam. Ő még Eastnek és az ikreknek se árulta el. Mondtam, hogy eléggé kivan miatta. De neked el kellett mondanom. Megígértem, hogy nem titkolózom többé, emlékszel?

- Egész nap kerültél a suliban - szegezem neki, gombóccal a torkomban.

- Aha, tudom - sóhajt fel Reed. - Ne haragudj! Csak próbáltam kitalálni, hogy mondjam el neked a... Izé, a másik dolgot.

- Milyen másik dolgot? - borzongok bele a gyanakvásba.

- Májusra kitűzték a tárgyalásomat.

- Az fél év múlva lesz! - pattanok fel.

- Grier szerint alkotmányos jogom gyors tárgyalást kérni - mosolyodik el keserűen.

Öklendeznem kell.

- Mondd, hogy Callum kopói találtak valamit! Engem is megtaláltak, az ég szerelmére!

- Semmit - közli reménytelen arccal Reed. - Nem találtak semmit - ismétli, aztán egy pillanatra elhallgat. - Grier azt mondja, hogy talán nem nyerem meg.

Kezdek gyűlölni minden olyan mondatot, ami úgy kezdődik, hogy „Grier”.

- Akkor most mi lesz? - szöknek forró könnyek a szemembe. Mereven a szőnyeget nézem. Nem akarom a saját gyötrődésemmel tetézni azt, amit a hangjában hallok.

- Azt akarja, hogy bűnösnek valljam magamat.

Képtelen vagyok visszatartani a fájdalmas nyögést.

- Nem!

- Húsz év is lehetne az ítélet, de az ügyészség tízet fog javasolni. A telítettség miatt Grier szerint öt év múlva szabadulnom kell. Azt hiszem, hogy...

Felé rohanva befogom a száját a kezemmel. Nem akarom, hogy kimondja. Ha kimondja, hogy el fogja fogadni az alkut, hogy el fog hagyni, nem fogom tudni elérni, hogy meggondolja magát. Ezért magamhoz húzom a fejét, rátapasztom a számát a szájára, és az egyetlen lehetséges módon elhallgattatom.

Szétnyílnak az ajkai, én pedig támadást mérek rá: a nyelvemmel, a kezemmel, mindenhogy.

- Ella, hagyd abba! - morogja bele a számba. De Reed egyetlen gyengesége - már ha van neki - én vagyok, és ezt könyörtelenül kihasználom.

A nadrágjára kúszik a kezem. Aztán letérdelek, és tövig a számba veszem. Kihívóan felnézek rá, hogy most vajon leállít-e.

Nem. Csak előrelendül a csípője, felnyög, majd felkap és ledob az ágyra. A kezével érzi, hogy mennyire vágom rá.

- Ezt akarod? - dörmögi.

- Igen - vágom rá határozottan, és a dereka köré fonom a lábamat. - Mutasd meg nekem, mennyire szeretsz!

Csillog a szeme a vágyakozástól. Lehet, hogy beszélgetni akart, de mindez most a háttérbe szorul.

Amikor egy pillanat múlva belém hatol, várom, hogy az élvezet felülírja a szomorúságot, ám nem múlik a fájdalom. Így is betölti a szívemet. Hiába érzem magamon az erős testét, a biztonságot nyújtó súlyát, nem múlik el teljesen a sajtós.

Vadul, szinte eszelősen szeretkezik velem, mintha azt gondolná, hogy ez az utolsó alkalom, amikor együtt vagyunk. Durván mozog bennem. Keményen és mélyen kitölt, alig kapok

levegőt. De én is ugyanolyan barbár vagyok: belemélyesztem a körmömet a vállába, a lábammal pedig körülfogom a csípőjét. Az agyam valahol mélyen azt súgja, hogy most nálam az irányítás, így ha elég hosszan és erőteljesen szeretem őt, akkor örökké magam mellett tarthatom.

És amikor elvakít a hófehér fény, amikor az öröm végre elúzi a fájdalmat, elfelejtem, hogy miért voltam dühös, és hagyom, hogy szétáradjon bennem a kéj.

A csúcsról alászállva, megizzadva, de még mindig éhesen megint utána nyúlok. Benne akarok maradni ebben a részegségben, ahol csak mi ketten létezünk Reeddel. Most viszont a meccs utáni estével ellentétben hárítja a közeledésemet.

- Ella - szólal meg halkán, és végighúzza a kezét a felsőmön, aminek a levételével nem is bajlódtunk. - Szexszel semmit sem tudunk megoldani.

- Bocsáss meg, hogy közel akartam kerülni hozzád - vágok vissza sértetten.

- Ella...

Felpattanok. Hirtelen tudatosul bennem, hogy deréktól lefelé mennyire meztelen vagyok. Felhúzom az ágy mellett heverő farmerem.

- Ha már annyira vágysz rá, hogy húsz évre lecsukjanak, jobb, ha kijárom nálad a szexadagomat, nem? Utána már úgyis csak az emlékek maradnak nekem.

- Meg fogsz várni? - harap az ajkára Reed.

- Persze - nézek rá bambán. - Mi mást tehetnék?

Ekkor esik le a tantusz. Ő ezt nem gondolta végig. Nem mérlegelte a vallomás minden következményét. Felbátorodva igyekszem hatni rá. - Ez van. Húsz évig távol leszünk egymástól.

- Öt évig - pontosít eltöprengve.

- Öt évig, ha szerencsénk van. Ha a büntetés-végrehajtási rendszer, vagy az, aki felel érte, úgy gondolja, hogy megérdemled a szabadulást. Azt mondtad, hogy az ítélet húsz év. Majdnem negyven leszel, mire kijössz.

Reed az egyetlen ember, akit az anyámon kívül valaha is igazán szerettem. Mielőtt megismertem, pasi nem igazán fért bele a jövőkéembe. Anya barátait látva azt hittem, hogy jobb, ha távol tartom magam tőlük. Most már nem tudom elképzelni Reed nélkül a jövőmet, viszont nyomasztó út áll előttünk, és ugyanaz a megsemmisítő magány lebeg a fejem fölött, mint amivel anya halála után hónapokig éltem.

Nem tudom, hogy bírom ki, ha Reedet is elveszítem.

Pánikrohammal küszködve letérdelek mellé az ágyra.

- Menjünk! Most rögtön. Fogjuk a hátizsákomat, és már itt se vagyunk.

- Nem lehet - néz rám csalódottan. - Szeretlek, Ella, de már megmondtam: a menekülés nem fogja megoldani a bajt. Csak rosszabb lesz, ha lelépek. Sohasem látnánk többé a családomat. Folyton amiatt aggódnánk, hogy elkapnak minket. Szeretlek, de nem menekülhetünk el - ismétli.

26. FEJEZET

REED

HALSTON GRIER A NAPPALIBAN ÜL, amikor másnap hazaérek a suliból. A tegnap esti randink Ellával nagyon feszült volt – még a szex után is, és nem tudom, miért.

Mindegy, mihez kezdünk. A gyilkossági ügy továbbra is itt lóg a fejünk felett, amíg ez az egész szarság meg nem oldódik.

– Még több tanúvallomás? – kérdezem a kelleténél egy kicsit rosszmájúbban.

Grier sokatmondó pillantást vált apával, aki feláll, és a vállamnál fogva magához húz, mintha át akarna ölelni, de megtorpan, mielőtt teljesen megtenné.

– Akárhogy is döntesz, én támogatlak – jelenti ki rekedten, mielőtt kisétál.

Grier szó nélkül a kanapéra mutat. Megvárja, hogy leüljek, aztán elővesz egy írógéppel írt vallomást a lábánál heverő aktatáskából.

Örülnék, ha soha életemben nem látnék több ilyen papírt.

Az ügyvéd előrehajolva felém nyújtja a vallomást.

– Ezt nem maga fogja nekem felolvasni? – kérdezem. A fejlécre pillantva látom, hogy egy bizonyos Ruby Myersé. – Sohasem

hallottam róla. Ő valakinek az anyukája a suliból? – töröm a fejem a vezetéknevén. – Van egy Myers nevű harmadéves, mintha lacrosse-ozna...

– Olvasd el.

Hátradőlve olvasni kezdem a szabályos, gépelt szavakat.

Én, Ruby Myers, büntetőjogi felelősségem tudatában kijelentem, hogy a következő állítások legjobb tudomásom szerint igazak:

1. Elmúltam tizennyolc éves, és cselekvőképességemnél fogva szabad akaratomból teszek vallomást.

2. Lakcímem a következő: 8. Street 5/B, 1501 Bayview, Észak-Karolina.

3. Pincérkedni hívtak egy magánrendezvényre a Lakefront Road 12-be (Bayview, Észak-Karolina). Egyik barátom vitt el, mert nekem elromlott a kocsim. Azt mondták, hogy rossz a generátor.

Ez az én címem. Visszagondolok rá, hogy mikor jártak itt legutóbb pincérek. Talán akkor, amikor Brooke és Dinah átjött vacsorára. De nem hinném, hogy azon az estén bármi vallomásra érdemes dolog történt. East és Ella rajtakapta Gideont és Dinah-t dugni a fürdőszobában. Erről lesz szó? És ha igen, mi köze ennek az én ügyemhez?

Szóra nyitom a számat, hogy megkérdezzem, de a következő soron megakad a szemem.

4. Vacsora után, körülbelül 21:05-kor használtam a fenti mosdót. Kíváncsi voltam a házra, mert nagyon szép, és kíváncsi voltam, hogy néz ki a többi része. Amikor vége lett a vacsorának, felosontam oda, pedig nem lett volna szabad. Hallottam, hogy ketten beszélgetnek az egyik hálószobában, és bekukucskáltam. A második legidősebb fiú volt az, Reed, meg az a hölgy, aki most halt meg.

Egy szót sem olvasok többet. Leteszem a kétoldalas tanúvallomást, és nyugodt hangon megszólalok.

- Ez hazugság. Aznap este egyáltalán nem jártam odafent Brooke-kal. Az elmúlt fél évben csak akkor járt a szobámban, amikor Ella megszökött.

Az ügyvéd alig rándítja meg a vállát a maga őrijtó és hasznavehetetlen módján.

- Ruby Myers egy kedves hölgy, aki két műszakban dolgozik, hogy eltartsa a gyermekét. A férje nagyjából öt éve elhagyta. Az összes szomszédja azt mondja, hogy nincs nála a világon jobb egyedülálló anyja.

- Egy nő, akiben van szégyenérzet és erkölcs? - gúnyolódom Jordan Carrington vallomását idézve. Vissza akarom adni a papírt, de Grier nem veszi el.

- Olvasd tovább!

Kedvtelenül átnézem a hátralévő bekezdéseket.

5. A szőke hölgy azt mondta, hogy hiányzik neki a fiú. Ezt úgy értelmeztem, hogy valamikor együtt voltak. A fiú megkérdezte tőle, hogy mi a fenét keres a szobájában, és azt mondta neki, hogy menjen el. A nő egy kicsit lefelé biggyesztette az ajkát, és azt válaszolta, hogy a fiú eddig ezt még nem vette zokon.

- Egy kicsit lefelé biggyesztette az ajkát? Ki írta ezt a szart?

- Arra biztatjuk a tanúkat, hogy maguk írják meg a vallomásukat. Eredetibb, ha a saját szavaikkal közlik.

Ha Griernek nem az lenne a dolga, hogy megmentсен, szerintem bezúznám az állkapcsát.

6. Brooke azt állította, hogy terhes, és hogy Reed az apuka. A fiú azt mondta erre, hogy nem tőle van a gyerek, és sok szerencsét kívánt neki az élethez. A nő azt mondta, hogy nincs szüksége szerencséire, mert ott van neki Reed. Aki azt mondta a hölgynek, hogy menjen el, mert mindjárt hazajön a barátnője.

- Milyen büntetés jár hamis tanúzásért? – követelem a választ.
- Mert ebből semmi sem történt meg. Akkoriban volt egy közös vacsoránk Brooke-kal és Dinah-val, de sohasem beszéltem egyik felszolgálóval sem.

Grier megint vállat von. Én pedig folytatom az olvasást.

7. A hölgy azt akarta, hogy Reed segítsen neki kijárni az esküvőt az apukájánál. A fiú visszautasította, és azt mondta, hogy csak a holttestén át lehet belőle családtag.

8. Zajt hallottam. Gondoltam, hogy rajtakaphatnak, úgyhogy leszaladtam a földszintre, és segítettem elpakolni az edényeket meg a tálaló eszközöket. Aztán beszálltam a furgonba. A barátom hazavitt.

- Ez baromság - dobom le a hazugságokat a dohányzóasztalra, és megdörzsölöm az arcomat. - Még csak nem is ismerem ezt a Myers nevű csajt. És ez a beszélgetés, amit leír, Ella távozásának estéjén történt meg köztünk Brooke-kal. Senki más nem volt itthon. Nem tudom, honnan tud róla.

- Szóval megtörtént?

- Azt sohasem mondtam, hogy csak úgy lehet belőle családtag, ha... - kapom fel megint a papírt, hogy pontosan idézzem a hazug szavakat. - „A holttestemen át.”

- Akkor honnan tud róla?

Próbálok nyelni egyet, de úgy kiszáradt a torkom, hogy fáj.

- Nem tudom. Biztos ismeri valahonnan Brooke-ot. Nem tud utánanézni az emberek híváslistájának, hogy kiderüljön, kapcsolatba lépett-e Brooke-kal?

Tudom, hogy ez légből kapott, de azt érzem, hogy a falak összezárulnak körülöttem.

- Ennek fényében... - tolja felém Grier a dokumentumot egészen addig, hogy már majdnem leesik az asztalról. - Éljen a vádalku lehetőségével, Reed. A huszonharmadik születésnapodra kint leszel - próbál mosolyogni. - Gondolj rá úgy, mint egy másfajta továbbtanulásra. Végezhetsz odabentről

főiskolai kurzusokat, akár még a diplomádat is megszerezheted. Mindent meg fogunk tenni, hogy kellemesebbé tegyünk odabent az életet.

- Még egy olyan ügyben sem tud tisztázni engem, amiben ártatlan vagyok - csattanok fel. - Hogy hihetnék el magának bármit is?

Erre csalódott arccal a lábánál heverő aktatáskáért nyúl.

- A lehető legjobb jogi tanácsot adom neked. Egy kevésbé lelkiismeretes ügyvéd bíróság elé citálna, és sokkal több pénzzel húzná le az apádat. Azt javaslom neked, hogy élj a vádalku lehetőségével, mert nem elég erős a védelmed.

- Az igazat mondom magának. Sohasem hazudtam! - szorítom össze az állkapcsomat, mert az öklömet nem tudom.

- Néha hosszú időre kivonnak a forgalomból ártatlan embereket - néz rám gyászosan a hülye szemüvege fölött Grier. - Tényleg hiszek neked, és talán az ügyészség is, azért tudtam tető alá hozni az időtartamról szóló alkut. A nem szándékos emberölés húszéves büntetést vonhat maga után. A tíz év igen nagylelkű. Ez a lehető legjobb alku.

- Az apám tud erről? - biccentek a Ruby Myers-féle vallomás felé.

- Igen - keres jobb fogást a táskáján az ügyvéd. - Odaadtam neki, hogy olvassa el, mielőtt megjöttél.

- Gondolkodnom kell ezen - préselem ki magamból.

- Delacorte alkuja lekerült a napirendről. Túl sok itt a bizonyíték - teszi hozzá, mintha mérlegelném egyáltalán azt a lehetőséget. Úgyis tudja, hogy nem fogom hagyni, hogy Daniel visszajöjjön bántani Ellát.

Érzem, hogy kicsúszik a lábam alól a talaj. Tizennyolc éves vagyok, és az egykor korlátlan lehetőségeim leszűkültek vagy öt év börtönre, vagy pedig arra, hogy megkockáztatom, hogy egy kis cementes cellában öregszen meg.

- Ha... - kezdek bele, de ég a torkom, és zavarba ejtően forró könnyek szűrják a szememet. Mégis kibököm a mondandómat. -

Ha elfogadom ezt a lehetőséget, mikor kezdem meg a büntetésemet?

Griernek megkönnyebbülten ellazul a válla.

- Azt javasoltam, az ügyészség pedig úgy tűnik, elfogadja, hogy január elseje után kezd meg a büntetésedet. Be tudnád fejezni a félévet az iskolában, és a családdal tölthetnéd az ünnepeket - dől egy kicsit előre, és enyhe izgalom cseng a hangjában. - Szerintem be tudlak juttatni a legenyhébb őrzést jelentő intézmények egyikébe. Az olyanokban többnyire kábítószeres ügyek miatt elítéltek és értelmiségi bűnözők vannak, néhány szexuális bűncselekményt elkövetővel. Szelídebb figurák - mosolyodik el, mintha meg kéne jutalmaznom ezért a nagyszerű ajándékért.

- Alig várom - motyogom. Aztán kezet nyújtok neki, mert beugrik az udvariassági gesztus, amit anya igyekezett belevésni az eszembe. - Köszönöm.

- Szívesen.

Kezet rázunk, Grier pedig indulni készül, de megáll az ajtóban.

- Tudom, hogy a harc lenne az ösztönös reakciód. Ez csodálatra méltó tulajdonság. Ez egyszer viszont meg kell adnod magad - jelenti ki.

...

Tíz perc múlva apa ugyanúgy talál rám, földbe gyökerezett lábbal. Kezd tudatosulni bennem a dolgok hatalmas súlya.

- Reed? - szólal meg halkan.

Ráemelem a lesújtott tekintetemet. Apával nagyjából egyforma az alkatunk. Én egy kicsit nehezebb vagyok, mert sokat súlyozom. De emlékszem, hogy amikor kicsi voltam, akkor a vállára ülve azt hittem, hogy mindig meg fog engem védeni.

- Szerinted mit kéne tennem?

- Nem akarom, hogy börtönbe kerülj. Ez viszont nem olyan játék, mintha elmennénk Las Vegasba, és feltennénk pár milliót valami szarra. Ha tárgyalásra kerül sor, akkor az életeddel játszunk.

Apa pont olyan öregnek és elgyötörtnek látszik, mint amilyennek én érzem magamat.

- Nem én csináltam.

Most először fontos, hogy elmondjam ezt neki. Hogy higgyen nekem.

- Tudom. Tudom, hogy te sohasem bántottad volna - görbül felfelé a szája sarka. - Akkor sem, ha talán megérdemelte volna.

- Aha... - vágom zsebre a kezemet. - Beszélni akarok Ellával. Szerinted Steve-nek ez gondot jelent? Ha már csak egy kis időm maradt hátra, azokkal akarom tölteni, akik a legfontosabbak nekem.

- Majd én megoldom - nyúl a zakója zsebébe a telefonjáért. - Akarod, hogy beszéljek a testvéreiddel? Neked nem muszáj. Legalábbis addig nem, amíg nem döntesz.

- Megérdemlik, hogy tudjanak róla. De csak egyszer akarom végigcsinálni, úgyhogy megvárom, amíg átjön Ella.

Kimegyünk a hallba. Már fél lábbal az első lépcsőfokon állok, amikor eszembe jut valami.

- Elmondod Steve-nek ezt az örültséget? - intek a nappali felé, ahol Grier az előbb napalmot dobott az életemre.

- Ez csak Royaloknak való információ - rázza a fejét apa. - Ezért kell Ellának itt lennie - villant rám ismét félmosolyt.

- Igaz - indulok el felfelé a lépcsőn. Kettesével szedem a fokokat, és felérve rögtön írok Ellának.

Apa megoldja, hogy átjöhesz.

Tényleg? :) Úgy érzem itt magamat, mintha házi őrizetben lennék. Nincs okom panaszra vagy ilyesmi, de Steve előre megmondta, hogy túl kicsi ez a hotelszoba. Akkor azt hittem, hogy megkattant, de 3 hét után tényleg gyufásdoboznak tűnik.

Kíváncsi vagyok, mekkora egy börtöncella.

Megértelek.

A vádalkura gondolva kattogni kezd az agyam. Ha elfogadom, tehát bűnösnek vallom magamat, akkor bedugnak egy betonlyukba öt évre. Majdnem kétezer napra. Meg tudom csinálni? Vajon túlélem?

Úgy elkezd kalapálni a szívem, mintha mindjárt szívrohamot kapnék.

Ráveszem az ujjaimat, hogy megint meg tudjam fogni a telefont.

Mikor mehetek vissza a lakásba?

Remélem, nemsokára. G. azt akarja, hogy keressek zsarolós cuccokat. Szerinted?

Szerintem is. Egyértelmű.

A fenébe is!

Véget akarok vetni annak, hogy Dinah és Brooke a markában tartja a családomat. A gyilkosság vádjától való megszabadulás az első lépés afelé. Harcolhatnék, de mi értelme lenne? Grier azt mondta, reménytelen az ügyem.

Nem akarom kitenni a családomat egy tárgyalássorozatnak. Nem akarom, hogy a tanúk ott parádézzanak Easton szerencsejáték-problémáival, ivászatával és drogozásával, az ikek magánéletével, meg kiforgatott sztorikkal Gideonról és Dinah-ról, meg rólam, Brooke-ról és apáról. Aztán ott van Ella múltja. Nem hiányzik neki, hogy megint sarat dobáljanak rá.

Már így is annyi mindenben ment keresztül a családuk! Az ügyészség elő fogja ásni anya halálának részleteit is, ha bíróság elé kerülök. Minden, amiért annyit küzdöttünk, hogy zárt ajtók mögött maradjon, végül napvilágra kerülne.

Megvan rá a lehetőségem, hogy megakadályozzam ezt. A szabadságomból kell odaadnom egy szeletet, hogy a titkok rejtve maradjanak. Ráadásul nem is lenne olyan hosszú idő. Öt év. Ha szerencsém van. Azt kibírom. Csak egy kis darabka az életemből. Mi érne meg annyit, hogy kitegyem a családomat egy akkora traumának, mint a tárgyalás?

Semmi.

Ja, megszületett bennem az elhatározás. Ez a jó döntés. Tudom, hogy ez az.

Most már csak be kell adagolnom Ellának és a tesóimnak.

• • •

Ella egy óra múlva kerül elő. Rögtön könnyebb lesz a szívem, ahogy belibben az ajtón. Alig van időm felkészülni, mire a nyakamba ugrik. Miután egy hosszú, farokállító csókot nyom a számra, kibontakozik az ölelésemből.

- Juj! Olyan vagy, mint egy jégtömb - csíp bele a fedetlen karomba. - Vegyél fel valamit.

- Azt hittem, hogy tetszik, ha pucér vagyok - próbálok könnyedséget erőltetni magamra. - Egyszer mintha azt mondtad volna, hogy nekem bűncselekmény pólót viselni.

Erre felhúzza az orrát, de nem tiltakozik.

- Szerinted mit mondott Callum Steve-nek? - kérdezi. - Steve azt mondta, hogy azonnal átjöhetek, és még csak nem is csinált belőle felhajtást. Talán kezd magához térni? - kérdezi derűs mosollyal. Arra számít, hogy jó hírrel szolgáljak. Nem akarom elmondani, de nincs más választásom. Ez az ő jövőjéről is szól.

- Gyere! - fogom kézen, hogy a lépcső felé húzzam. - Menjünk fel a szobádba.

Odamasírozok a tesóim szobáihoz is.

- Ella itt van! - kopogok be hozzájuk.

- Húgi! - dugja ki a fejét mindenki.

Összeszorul a gyomrom a féltékenységtől, ahogy Easton hatalmas medveölelésbe zárja Ellát, aztán átengedi Sawyernek és Sebnek. De azért jó, hogy mind ennyire közel kerültek hozzá. Főleg Eastnek.

Hátat fordítva bemegyek Ella szobájába. Igyekszem félretenni a negatív érzéseimet. Mindannyiuknak szükségük lesz egymásra, amikor már nem leszek itt. Nem haragudhatok miatta.

Én hoztam magamat ilyen helyzetbe, amikor eldöntöttem, hogy lefekszem Brooke-kal. Aztán meg egyik hülye döntést hoztam a másik után. A „mi lett volna, ha?” típusú kérdések valószínűleg meg fognak őrjíteni a börtönben. Mi lett volna, ha elrepülök Washingtonba vacsorázni a családommal? Mi lett volna, ha nem veszem fel a telefont Brooke-nak? Mi lett volna, ha nem megyek át hozzá abban a hitben, hogy értelmesen tudok beszélni vele?

Az átkozott büszkeségem kevert bele ebbe az egészbe.

Megvárom, hogy mindenki bejöjjön, mielőtt elkezdem.

– Szeretném nektek elmesélni a gyilkossági ügy fejleményeit.

A tesóim felkapják a fejüket. Tudom, hogy ki vannak éhezve a részletekre. Ella viszont... ő csak erőteljesen ráncolja a homlokát.

– Arról van szó, hogy...? – pillant elhallgatva a testvéreimre. Látszik rajta, hogy nem tudja, beszéltem-e már nekik a vádalkuról.

– Aha – bólintok. – Van fejlemény.

Lassan végigveszem a vallomásokat, amiket annyiszor elolvastam, hogy már kívülről fújom őket. Csak a lényegét mondom, kihagyva az Eastonról szóló dolgokat, meg az ikrek Laurennel való kapcsolatát is. Azokra a szarságokra összpontosítok, amiket a rendőrség összekapart ellenem, végül Ruby Myers vallomásával zárom le.

Ella percről percre egyre sápadtabb.

– Elképesztő ez a sok kamuzás – állapítja meg Easton, miután végeztem.

– Ha Brooke még élne, én magam nyírnám ki – motyogja sötéten Ella.

- Ne mondj ilyet! - szólok rá.

- Igen - bólint Easton. - Mert az a pincéernős baromság nem is történt meg.

Seb és Sawyer is csatlakozik a kórushoz. Esküdöznek, hogy ők is vallomást fognak tenni. Tudatosan bennem, hogy véget kell vetnem ennek az egésznek, mielőtt még elfajul ez az amatőr ügyvédkedés a részükről.

- El fogom fogadni a vádalkut - jelentem be.

- Mi a fasz? - esik le Easton álla.

Úgy bámulnak engem az ikrekkel együtt, mintha megkattantam volna. Én viszont le se tudom venni a szememet Elláról, akinek merő rettegés az arca.

- Nem teheted - tiltakozik. - Mi van a Delacorte-alkuval?

- Az mi? - kérdezi Easton.

Ella belekezd, mielőtt még elvethetném az ötletet.

- Delacorte bíró felajánlotta, hogy figyelmen kívül hagy bizonyítékokat, ha Daniel visszajöhet a katonai nevelőintézetből, és én azt mondom, hogy hazudtam a drogokról - fonja karba a kezét. - Én azt mondom, hogy ezt fogjuk csinálni.

- Aha - helyesel Seb. Sawyer is izgatottan bólogat.

- Kizárt. Soha - meredek a tesóimra addig, amíg a padlóra nem szegezik a reménykedő tekintetüket.

- Vagy te kerülsz börtönbe huszonöt évre, vagy én élek Daniel közelében - emeli fel a két kezét Ella, mintha az igazság mérlegének két serpenyője volna. Aztán lehanyatlik a bal keze, és dühtől lángoló tekintettel néz rám. - Fogadd el a Delacorte-alkut!

- Ez, még ha távolról oké lenne is a részemről, márpedig nem oké, akkor is túl sok a bizonyíték, amitől meg kéne szabadulni. A Delacorte-alku már nem opció - préselem ki a fogaim között. - Senki más nincs, akire ráverhetnék ezt az egészet. Grier azt mondja, hogy mivel szerintük nekem az indítékom, a módom és a lehetőségem is megvolt a bűncselekményre, pont elég, hogy elítéljenek.

- Nem vallod magadat bűnösnek, Reed - közli Ella az acélnál is keményebb hangon.

Nagyot nyelve farkasszemet nézek vele.
- De igen.

27. FEJEZET

ELLA

TÖK ELLENTMONDÁSOS ÉRZÉSEK KAVAROGNAK MOST BENNEM. Utálom Reedet, amiért azt hitte, hogy részemről valaha is oké lesz a hülye vádalkuja. De imádom is azért, mert szeretné, ha véget érne ez az egész. Tudom, hogy miért nem harcol. Meg akarja menteni a családját a szégyenfolttól.

Megértem ezt a dolgot, ugyanakkor utálom is.

- A rend kedvéért megjegyzem, hogy én nem pártolom ezt a tervet - mondja Easton a falnak.

- Dettó - teszik hozzá kórusban az ikrek.

- Megjegyeztem - bólint nekik Reed. - De ez lesz. Akár tetszik nektek, akár nem.

Összeszorul a torkom a keserúségtől. Hát ilyen egy Royal-dekrétum. A fenébe azzal, hogy mit gondolnak mások, igaz?

Egyszer csak halk kopogás hallatszik az ajtófélfá felől. Odafordulunk.

- Minden oké idebent? - kérdezi Callum furcsán gyengéd hangon.

Senki sem szól egy szót sem.

- Jól sejtem, hogy Reed elmondta nektek a vádalkut? - sóhajt fel.

- És részedről ez oké? - ráncolja a homlokát Easton.

- Nem, de ez a bátyád döntése. Akármilyen lesz, én támogatni fogom.

Callum szigorú tekintete azt sugallja, hogy mindnyájunknak így kellene cselekednie: támogatni Reedet.

- Kettesben maradhatnék egy pillanatra Reeddel? - kérdezem feszülten.

Először senki se moccan meg, ám akármilyen legyen az arcomra írva, azt látva végül szedelőzködni kezdenek.

- Gyertek, fiúk! - mondja Callum. - Menjünk le a konyhába, és keressünk valami vacsorának valót. Ja, és Ella... - pillant felém. - Már megbeszéltem Steve-vel, hogy itt maradhatsz éjszakára. Átküldöm Durandot a szállodátokhoz, hogy hozza el az iskolai egyenruhát.

- Steve belement? - lepődöm meg.

- Nem nagyon adtam neki más lehetőséget.

Azzal Callum egy száraz mosollyal kimegy a szobából, és becsukja maga mögött az ajtót.

Miután kettesben maradunk Reeddel, nem bírom tovább magamban tartani a dühömet.

- Ez örület! Nem te ölted meg! Mégis miért, miért, miért mondanál olyat, hogy te tetted?

- Ez a legjobb lehetőség, bébi - ül le lassan mellém. - Öt év börtön nem a világ vége. A másik opció viszont, hogy egész életemre rács mögé kerüljek. Az már tényleg a világ vége. Nem vállalhatom a kockázatot.

- De hát ártatlan vagy! Bíróság elé állhatnál, és...

- Veszítenék - fejezi be helyettem tömören. - Akkor veszítenék.

- Azt nem tudhatod.

- Ruby Myers vallomása túl nagy kárt okoz. Azt fogja mondani az esküdteknek, hogy gyilkossággal fenyegettem Brooke-ot - magyarázza tehetetlenül. - Nem tudom, miért

hazudik rólam az a nő, de az ő tanúvallomása küld engem rács mögé.

- Hát bizonyítsuk be, hogy hazudik! - javasolom kétségbeesve.

- Hogyan? - kérdezi halk megadással. - Eskü alatt vallott.

Reed megfogja a kezemet, és jól megszorítja.

- Ez van, Ella. Elfogadom a vádalkut. Tudom, hogy nem örülsz neki, de tényleg szükségem van rá, hogy támogass benne.

Soha! - gondolom magamban. Kifelé csak egy erőtlen nyöszörgésre telik.

- Nem akarlak elveszíteni.

- Nem fogsz. Csak öt évről van szó. Elrepül majd, meglátod - tűr bele a sötét hajába, és elhallgat egy pillanatra. - Hacsak...

- Hacsak? - hunyorgok rá.

- Hacsak nem gondoltad meg magad arról, hogy megvársz - fejezi be szomorúan.

- Te most viccelsz? - tátom el a számát.

- Nem hibáztatnálak érte - szorítja meg ismét a kezemet. - És nem is várom el tőled. Ha szakítani akarsz, én teljesen megérte...

Félbeszakítom egy csókkal. Egy dühös, hitetlenkedő csókkal.

- Nem szakítok veled - sziszegem dühösen. - Úgyhogy ezt verd ki abból a hülye fejedből, Reed Royal!

Válasz helyett megint magához ránt, hogy összeforrjon a szánk. Izmos testével nekiprésel az ágynak, és olyan szenvedélyesen csókol, hogy kiszippantja vele az összes levegőt a tüdőmből.

Keze a nadrágomba téved. Én éppen a pólóját ráncigálom le. Csak annyira bontakozik ki a csókból, hogy kibújtassam a pólójából, aztán tovább csókol. A lábam közé nyúl, mire hozzápréselem a csípőmet a forró keménységéhez.

Belesüppedünk a matracba, ahogy rám nehezedik a testével. Lekerül rólam a felső. A lábam közé furakodik a combja, miközben rátalál a mellemre a szája, hogy kényeztesse a sajgó bimbómat. Elég gyengéden ráharapnia, hogy homorítva a nevét kiálttam.

- Reed, kérlek!

Lejebb vándorol a nyelve, amivel csillapítja azt a mennyei késztetést, hogy másfajta csókot akarjon adni - olyat, ami megőrjíti a vágyakozástól, és amitől ezer darabra hullok szét. Aztán feltérdelve felkap egy óvszert az éjjeliszekrényről. Kábulatomban ez eszembe se jutott, de neki igen. Reed nem egy tönkretevős típus. Soha életében nem tett tönkre semmit: mindig is védelmező volt. Még most is, amikor a saját vágyaival hadakozik.

Kettőnk közé nyúlva odakalauzolom a lábam közé. Felnyársal a hatalmas méretével, de ezúttal nincs fájdalom. Verejtékcseppek gyöngyöznek a szemöldökén az erőlködéstől, hogy átengedje nekem az irányítást. Lassan, gyengéden és kétségbeesetten hatol belém újra és újra, amíg a szikrák újabb robbanássá nem fajulnak.

- Szeretlek, bébi - fúrja az arcát a nyakamba. - Annyira átkozottul szeretlek!

- Én is szeretlek.

Örülök, hogy nem látja az arcomat, mert képtelen vagyok gátat szabni a könnyeimnek. Magamhoz szorítva körülölelem a testemmel, mintha így itt tarthatnám, örök biztonságban.

Éjjel még kétszer felébreszt, hogy elmondja a kezével, a szájával és a testével, hogy mennyire szeret, mennyire szüksége van rám, és mennyire nem tud élni nélkülem. Én is elmondom neki ugyanezt, amíg mindketten el nem fáradunk annyira, hogy már nem tudjuk nyitva tartani a szemünket.

De már nem tudom, hogy bármelyikünk is elhiszi-e, amit mondunk. Egyetlen vad és reménytelen érzelmekupaccá forrunk össze, ahogy próbálunk békére lelni a testünkkel. Nem számít, mennyire erősen próbálunk felejtetni - nem megy.

Mert Reed börtönbe fog menni. A halál lehet ilyen érzés.

Reggel Reed és Easton visz engem suliba. Kedvetlenül csinálom végig a táncedzést, mert a figyelmem nagy részét a tornaterem másik vége foglalja le, ahol a focicsapat tagjai súlyokat emelgetnek. Addig bámulom Reed hátát, amíg Jordan végül rám rivall.

- Tudom, hogy ott a pasid, de megpróbálnál a csapatunkra figyelni egy nyomorult másodpercig?

- Miért vagyok egyáltalán itt? - csattanok fel én is. - Layla már nincs lesérülve - mutatok a bokáját fáslizó végzősre.

Jordan összeszorított szájjal a vékony derekára teszi a kezét.

- Mert beleegyeztél, hogy csatlakozz a csapathoz, és nem csak egy meccshétvége miatt akartál velünk lógni!

- Magasról leszarom a csapatodat!

Néhány lánynak elakad mögöttem a lélegzete. Rögtön megbánom, hogy elveszítettem a fejemet. Az az igazság, hogy *tényleg* fontos nekem ez a csapat. Talán *tényleg* úgy indult, hogy alkut kötöttem a Sátánnal, de a meccsen való fellépésünk minden egyes pillanatát imádtam. Még arra is hajlandó lennék, hogy békét kössék Jordannel, ha cserébe azt csinálhatom, amit a legjobban szeretek.

De már túl késő. Jordannek lángol a tekintete a kirohanásomtól.

- Akkor kifelé! -parancsolja meg az öltöző felé bökve. -
Hivatalosan is kint vagy a csapatból.

- Részemről oké.

A hazugság kifelé menet égeti a torkomat, de semmiképp sem akarom Jordan tudtára adni, hogy mennyire el vagyok keseredve. Úgyhogy csak fogom a vizespalackomat, és végigmasírozok a tornatermen.

Csak az öltözőbe érve hagyom, hogy felszínre törjenek bennem az érzések. Csípi a könny a szememet. Legszívesebben behúznék magamnak egyet, amiért kifakadtam Jordanre. Többnyire meg szokott érdemelni egy jó kis kifakadást, de ha a tánccsapatról van szó, akkor más a helyzet. Igazából nem rossz csapatvezér: amennyire láttam, mindig azt csinálja, ami a legjobb

a csapatnak. Nagy hiba volt kiabálni vele. Most már semmi esély rá, hogy visszaengedjen.

Reed óra előtt a szekrényemnél kap el.

- Mi volt ez az egész az edzésen? - fürkészi az arcomat hevesen. - Jordan mondott neked valamit? - kérdezi teljesen felhúzva, mintha készen állna rá, hogy a védelmemre keljen.

- Nem, tökre miattam volt - paskolom meg erőtlenül a bicepszét. - Kiakadtam rá, úgyhogy kirúgott a csapatból.

- Jaj, bébi! Sajnálom - sóhajt fel Reed.

- Mindegy - hazudom megint. - Nem nagy cucc. Elvileg amúgy is csak egyszeri alkalom volt.

Azzal felkapom a könyveimet, és becsapom a szekrényajtót.

- Akkor oké - nyúl a hajam alá, hogy hátulról átfogja a tarkómat. - Ebédnél tali?

- Aha. Majd foglalkozok neked helyet. Vagy osztozhatunk egyen úgy, hogy ülök az öledbe.

Reed válaszként lehajolva úgy megcsókol, hogy megfeledekzem egyrészt az összezördülésről Jordannel, másrészt arról, hogy elvileg nem kellene közel kerülnünk egymáshoz a suliban, sőt néhány másodpercre még a nevemet is elfelejtem.

Amikor Reed végül kibontakozik a csókból, üveges tekintettel és viharverten nézek rá vissza. Aztán tudatosan bennem, hogy a csengőszó, amit a fejemben hallok, a folyosóról jön, és valódi. Kezdődik az óra.

- Gyönyörű vagy most. Úgy hallottam, hogy a házastársi látogatások elég forrók - suttogja a fülembe.

Az olvadt halmazállapotom rögtön keményebbé vált.

- Ne mondj ilyeneket!

- Sajnálom, de... - komolyodik el.

- Sajnálhatod is.

- De ha nem viccelhetem el, akkor biztos sírnék miatta, és az ki van zárva - néz rám olyan elgyötörtén, hogy büntudatom támad, amiért rászóltam. Istenem, ma reggel valamiért folyton elveszítem a fejemet!

Csak egyszerűen képtelen vagyok elfogadni, hogy Reed börtönbe megy. Nem hagyhatom, hogy ez megtörténjen.
Nem!

• • •

Mivel már nincs táncedzésem tanítás után, ráérek arra, amit Igazság Hadműveletnek neveztem el. Magammal hozom Valt is. Nem azért, mert erősítésre lenne szükségem, hanem azért, mert ha össze leszünk zárva a kocsiban, akkor remélem, elmondja, mi folyik köztük Wade-del. Tudom, hogy találkoztak beszélgetni, de a barátnőm még nem avatott be a részletekbe.

- Hogy sikerült a beszélgetés Wade-del? - érdeklődöm, miközben kihajtunk a sulis parkolójából.

- Fantasztikusan - feleli különös hangon.

- Nem tudom, hogy most gúnyolódsz-e - fürkészem oldalra biccentett fejjel.

- Igen. És nem - sóhajt fel. - Csupa jó dolgot mondott, de nem tudom, hogy...

- Hogy higgy-e neki? - fejezem be helyette.

- Aha. Vagy hogy egyáltalán akarok-e tőle valamit. Már mint párkapcsolatot.

- Azért, mert még nem vagy túl Tamon?

- Nem, szerintem *rajta* már túl vagyok. Csak nem tudom, készen állok-e rá, hogy Wade *alatt* legyek.

Mindketten horkantva felnevetünk.

- Akarod, hogy abbahagyjam a kérdezősködést? Mert akkor befogom a számat. De ha beszélgetni szeretnél, itt vagyok.

Megkönnyebbülés Val problémáival foglalkozni a sajátjaim helyett.

- Nem, nem akarom, hogy abbahagyd a kérdezősködést. Csak nem hinném, hogy Wade és én egymáshoz valók lennénk. Jó fej meg minden, de nála a jófejség a maximum. Nem tudok vele

előrébb jutni – mondja halovány mosollyal. Ezúttal végre rám néz, így látom a derűs arc kifejezését.

– Szerintem Wade-nek lehetnek olyan rejtett mélységei, amiket fél megmutatni.

– Lehetnek – feleli Val kételkedve.

– Vele mész a téli bálra? Reed mesélte, hogy felkért.

– Nem – fintorodik el. – Otthon maradok. Utálom azt a bált.

– Annyira szörnyű? Az Astorban mindenki úgy tesz, mintha az lenne a világ legszuperebb dolga.

– Ez az ország déli része. Itt olyanok az emberek, hogy ha kiöltözve parádézhatnak, akkor örülnek.

– De te nem örülsz?

– Dehogy. Rühellem az ilyet. Steve megengedi, hogy Reeddel menj?

– Ööö... kétlem. Nem beszéltem vele erről, de egyáltalán nem hinném, hogy belemegy. Amúgy meg ruhám sincs. Egyszer sem említetted, hogy emiatt kellene fog.

Összevagyorgunk. Amikor megismerkedtem Vallal, azt mondta, hogy mindenféle alkalomra kell nekem ruha, esküvőtől kezdve a temetésig. Iskolai bálról viszont tényleg nem szólt.

– Muszáj lesz szerezned egyet – jelenti ki.

– Ühüm – válaszolom annyi lelkesedéssel, amennyit elő tudok magamból csalogatni. Abszolút nem érdekel most a tánc, a ruha meg a bulizás. Addig nem, ameddig nem találok bizonyítékot, ami kihúzza Reedet ebből a csávából. Nem fogom hagyni, hogy egy ártatlan srác börtönbe kerüljön. A többi Royalnak talán oké, de nekem nem.

Tíz perc múlva leparkolok egy alacsonyabb, csak néhány emeletes épület előtt a városban.

– Készen állsz? – állítom le a motort.

– Miért is jöttünk ide?

– Beszélnem kell valakivel.

– És nem tudod felhívni?

– Nem hiszem, hogy felvonná nekem a telefont – pillantok ki az ablakon.

A vallomások, amikről Reed beszámolt, valahol igazak. Vagy legalábbis az igazság valamilyen formáját tartalmazzák. Reed viszont tartja magát ahhoz, hogy ez az egy nem. Ráadásul egyikünk sem emlékszik arra, hogy egy felszolgáló odafent járt volna. Ezért elhatároztam, hogy megkeresem. Azt akarom, hogy a képembe mondja a hazugságot.

- Lepukkant ez a hely - állapítja meg Val a műszerfalon áthajolva, miközben a szélvédőn át szemügyre veszi a hatalmas lakótelepet.

Igaza van. Az összes épület kopott és viseltes. A járda betonja kátyús és repedezik. Az épületek közé épített parkolót körülvevő szögesdrót kerítést benőtte a gaz. De éltem én már ennél jóval rosszabb körülmények között is.

- Szerinted kopogjak be hozzá, vagy várjam meg, amíg kijön?
- kérdezem Valtól.

- Tudod, hogy néz ki?

- Aha. Benne volt abban a felszolgáló csapatban, amelyik egyszer eljött hozzánk. Ha látnám, felismerném.

- Akkor várjunk. Ha nem venné fel a telefont, akkor szerintem ajtót sem nyitna neked.

- Jogos - dobolok türelmetlenül a kormánykeréken.

- Szoktál arra gondolni, hogy talán Reed csinálta? - tudakolja halkan pár perc múlva.

- Aha, szoktam.

Folyton.

- És?

- Nem érdekel - válaszolom. De mivel tisztázni akarom a dolgot Vallal, egy pillanatra felhagyok az őrszem tevékenységgel. - Nem hiszem, hogy ő csinálta volna. De ha baleset volt, mert vitába keveredtek, aztán Brooke elesett és beverte a fejét, nem értem, hogy Reed miért érdemelne érte büntetést. Lehet, hogy rossz ember vagyok, de én Reed oldalán állok.

- A rend kedvéért szólok, hogy én is Reed oldalán állok - fogja meg Val mosolyogva a kezemet.

- Köszönöm - szorítom meg a kezét, aztán megint kinézek az ablakon. Épp időben, mert nyílik az 5/B lakás ajtaja. - Ott van!

Kiszállok a kocsiból. Sietségemben kis híján eltaknyolok.

- Ms. Myers! - kiáltok fel.

A filigrán, sötét hajú nő épphogy a kerítésen belülre érve megáll.

- Igen?

- Ella Harper vagyok.

Megkönnyebbülésemre nem látszik az arcán, hogy megismerne. Megigazítom a blézeremet, amiről letéptem az iskolai jelvényt, hátha újságírónak tűnök benne.

- A *Bayview News* riportere vagyok. Szánna rám egy percet?

- Nem, sietek - válaszolja úgy, mintha páncél mögé bújt volna.

Azzal el is fordul, de élesen a nevét kiáltom.

- Ruby Myers! Szeretnék feltenni pár kérdést a vallomással kapcsolatban, amit a Davidson-gyilkossággal kapcsolatban tett.

Csak profilból látom, de így is sápadt és lesújtott. Gyanakvás hasít belém.

- Nekem... nekem nincs mondanivalóm - dadogja, aztán behúzott nyakkal odarohan a három parkolóhellyel odébb álló kocsijához.

Kénytelen vagyok végignézni, ahogy beszáll, és kihajt a parkolóból.

- Láttad ezt? - méltatlankodik Val.

- Mit? - kérdezem. Ekkor döbbenek rá, hogy ott áll mellettem.

- Hogy béna vagyok nyomozónak? Még csak egy választ se bírtam kihúzni belőle!

Legszívesebben a lábammal dobantva toporzékolnék, mint egy elkényeztetett gyerek.

- Nem arról beszélek. Láttad, milyen kocsija van?

- Jaj, ne kezd már te is! Reed halálra cikiz, amiért nem tudom, mi a különbség a kocsi meg a furgon között. Ez egy terepjáró volt?

- Ez egy Lincoln Navigator volt, ami kábé hatvanezer dollárba kerül. Még úgy csillogott, mintha a szalonból hozták volna ki, szóval biztos új. Azt mondtad, hogy egy pincérnőről beszélünk, ugye? Szerinted talált egy rakás pénzt, vagy mi?

- Azt mondd, hogy valaki fizetett neki, hogy hazudjon Reedről?

- Lehet.

Egy pillanatra átgondolom, aztán mély lélegzetet veszek.

- Csak *egy* olyan ember létezik, akinek tényleg lenne valami haszna abból, ha Reedre kenné a balhét.

- Ki az?

- A nevelőanyám - nézek farkasszemet Vallyal.

28. FEJEZET

ELLA

MIUTÁN KITESZEM VALT A HÁZUK ELŐTT, rögtön visszazáguldok a hotelbe. Két másodpercembe telik megtalálni Dinah-t. A kanapén hever, amikor beviharzok. Üveges a tekintete, a haja pedig kicsit kócos.

- Hol van Steve? - követelem a választ, miközben körülnézek a szobában. Nem akarok hallgatóságot, amikor Dinah elé állok azzal, hogy lefizette-e Ruby Myerst. Steve úgyis csak szembeszállna vele, és akkor magába fordulna.

Dinah megvonja az egyik vállát, amitől lecsúszik a könyökéig a falatnyi hálórúhája.

- Ki tudja? Biztos éppen kibérel egy tizenhat éves kurvát a rakparton. Tudod, szereti a pipihúst. Meglep, hogy a te ágyadba még nem mászott be.

- Csinálsz te valamit azon kívül, hogy egész nap a seggeden ülsz? - kérdezem az undortól összeszorult torokkal.

- Miért? Persze. Vásárolok, fitneszterembe járok... néha dugok a majdnem-bátyáddal, Gideonnal... - nevet részegen.

Karba font kézzel a kanapé fölé tornyosulok, de a lelkem mélyén még hezitálok. Úgy terveztem, hogy fogom magam, és

nekiállok a Myers-téma kapcsán, viszont nem tudom, hol kezdjem. Hogyan fizethette ki Myerst? Készpénzben, ugye? Kíváncsi vagyok, Steve megengedné-e, hogy ránézzek a bankszámlakivonatán a pénzfelvételekre. Vagy mindig magánál hord egy köteg lóvét?

Ahelyett, hogy rögtön meggyanúsítanám, inkább más megközelítés mellett döntök. A részeket kevésbé gátlásosak. Talán anélkül is ki tudok szedni belőle valamit, hogy egyáltalán rájönne.

Úgyhogy leülök a kanapé másik végébe, és hagyom beszélni.

- Milyen volt a táncedzés? Nem úgy tűnsz, mint aki nagyon megizzadt.

- Azért, mert kiléptem - vonok vállat.

- Háhh! - kiált fel a kelleténél sokkal hangosabban. - Megmondtam Steve-nek, hogy csak azért léptél be a csapatba, hogy lefekhess a barátoddal - szegezi rám a reszkető ujját.

- Miért érdekel téged, hogy mit csinálok Reeddel? - vonok vállat ismét.

- Nem érdekel. Csak élvezem Royalék nyomorát. A te boldogtalanságod csak egy kis hab a tortán.

- Milyen kedves - állapítom meg epésen.

- A kedvesség nem vezet sehova - veti oda, de aztán teljesen eltorzul az arca. Amióta hazajöttem, most először látom, hogy nemcsak piaszagú, de a szeme is piros.

- Jól vagy? - kérdezem feszengve.

- Nem, nem vagyok jól - csattan fel, ám most már egy kicsit remeg a hangja. - Hiányzik Brooke. Nagyon hiányzik. Miért kellett olyan mohónak és butának lennie?

Döbenten nyelek egyet. Nem hiszem el, hogy ő hozta fel a témát! Hát ez szuper. Lopva benyúlok a zsebembe a telefonoméért. Van hangfelvevő programom? Ki tudok szedni Dinah-ból valamit, ami gyanúba keveri?

- Ezt hogy érted?

- Azt mondta, hogy te olyan vagy, mint mi. Tényleg? - csillog a szeme a távolba révedve.

- Nem - bököm ki, de rögtön meg is bánom. Basszus! Igent kellett volna mondanom.

De Dinah mintha annyira elmerülne a saját világában, hogy észre se veszi a tagadásomat.

- Vigyáznod kell azokkal a Royalokkal. Előbb befogadnak, aztán hátba szúrnak.

- Hogyhogy? - kérdezem, ezúttal már óvatosan.

- Velem megtörtént.

Azelőtt vagy azután, hogy lefeküdtél Gideonnal? Azelőtt vagy azután, hogy elhatároztad, hogy kicsinálod Royalékat?

- Mikor? - tudakolom inkább.

- Ismertem Maria Royalt - piszkálja Dinah az egyik hatalmas köves gyűrűjét. - Ő volt Bayview királynője. Mindenki szerette, de senki se látta, milyen szomorú. Én viszont láttam.

Erre csak ráncolom a homlokomat, mert nem tudom, hová akar vele kilyukadni.

- Mondtam neki, hogy tudom, honnan jött, és milyen magányosan tudja magát érezni az ember, amikor nem ezekbe a körökbe született. Barátságos voltam vele - suttogja Dinah. - De szerinted ő megbecsülte ezt?

- Nem?

- Nem, egyáltalán nem - csap rá a dohányzóasztalra, mire meglepetten összerezzenek. - A Royalok olyanok, mint az alma a mesében. Amelyik kívül arany, belül meg a velejéig rohadt. Maria nem tehetős családból való. Egy csóró ribanc volt a rakpartról, aki jókor tette szét a lábát a megfelelő embernek: Callum Royalnak. Amint teherbe esett, Callumnak feleségül kellett vennie. De Maria nem érte be Callum odaadásával. Mindig többet akart, és alátett az összes nőnek, aki az útjába állt, hogy teljesen uralkodjon a hozzá tartozó férfiak fölött. Egy manipulatív lotyó volt, aki élvezte a saját kétszínűségét. A nőkkel szemben rosszindulatú volt és kegyetlen, folyton átgázolt rajtuk. A férfiakat viszont szép szavakkal és bókokkal édesgette.

Húha! Maria Royalnak erről az oldaláról még nem hallottam. Reed és a testvérei szentként emlékeznek rá. Aztán eszembe jut

Steve megjegyzése arról a napról, amikor kiráncigált a suliból: „Élő ember nem lehet szent.”

Másfelől viszont Dinah nem éppen a legmegbízhatóbb forrás. És valószínűleg lefizetett valakit, hogy rács mögé küldje Reedet. Hülye lennék elhinni bármit, amit mond.

Amúgy meg, ha Maria tényleg ribanc volt, akkor is érthetetlen marad Dinah megszállottsága Royalék iránt.

- Azért fújtatok Brooke-kal együtt Royalékre és Steve-re, mert Maria Royal egyszer goromba volt veled? - kérdezem hitetlenkedve.

- Nem, szívem - sóhajt egy mélyet. - Maria Royal az összes többi pénzes ribancot is képviseli. Találkozhatsz a fajtájával az iskolában. Ők azok, akik úgy gondolják, hogy rózsailatút szarnak.

Mint például Jordan Carrington. Azt hiszem, Dinah mondandója bizonyos tekintetben mégsem tök hülyeség. Leszámítva a különbséget, hogy én magasról teszek Jordanre, míg Dinah-nak nyilván nagyon is számított Maria véleménye.

- És akkor egyszer, amikor megpróbáltam közeledni hozzá, lepattintott. Lekurvázott. Azt mondta, hogy egyáltalán nem hasonlítunk.

- Sajnálom.

Ez nem hangozhatott tőlem elég őszintén, mert Dinah elsírja magát. Nagy, kövér könnycseppek folynak végig az arcán, ahogy bög.

- Nem, nem sajnálok. Nem érted. Te még mindig azt hiszed, hogy a Royalok csodálatosak. Az egyetlen ember, aki megértett, Brooke volt, ő pedig nincs többé. Nincs többé!

Ez a tökéletes alkalom, úgyhogy meg is ragadom.

- Azért ölted meg Brooke-ot, mert megpróbálta elorozni a felségterületedet?

- Nem, az isten verjen meg! Nem én öltem meg - válaszolja dühösen. - A drága Reeded tette.

- Nem ő volt - vágok vissza összeszorított fogakkal.

- Magaddal hiteds el, édesem.

Egyenesen belenézek a gúnyosan csillogó szemébe, és nekiszegezem:

- Fizettél Ruby Myersnek, hogy azt állítsa, hogy Reed halálosan megfenyegette Brooke-ot? Lefizetted?

- És mi van, ha igen? - vigyorodik el Dinah hideg és humortalan mosollyal. - Hogy fogod bebizonyítani?

- A pénzügyi tranzakcióiból. Callum nyomozói rá fognak jönni az igazságra.

- Tényleg? - hallat rövid és dühös kacajt, aztán a keze rákúszik az államra. - Royal-pénzen nem lehet megvenni Reed szabadságát.

Bármire képes vagyok, hogy börtönben lássam azt a szarházi gyilkost. Még akkor is, ha az lesz életem utolsó cselekedete!

A kezét félrelökve felpattanok a kanapéről.

- Nem fogod Reedre kenni! Be fogom bizonyítani, hogy lefizetted Ruby Myerst. És talán még azt is, hogy te ölted meg Brooke-ot.

- Hajrá, hercegnő! Semmiféle fogást nem találsz rajtam - hajtja fel a piát, majd újratölti a poharat.

Hányingerem van a borzasztó, önelégült pofájától. Berohanok a szobámba, és bevágom magam mögött az ajtót. Abban a pillanatban, amikor már elég nyugodt vagyok ahhoz, hogy megfogjam a telefonomat anélkül, hogy kiesne a kezemből, Reedet hívom.

- Mi a helyzet? - szól bele.

- Elmentem Ruby Myers lakásához, és...

- *Micsoda?*

Úgy kiabál, hogy távolabb kell tartanom a telefont a fülemtől.

- Viccelsz? Mit akarsz? Megöletni magadat?

- Mindketten tudjuk, hogy a vallomása hazugság - vágok vissza csípőből, aztán suttogva folytatom. - Dinah nyakig benne van. Tulajdonképpen bevallotta, hogy lefizette Myerst.

- Ella! Maradj ki ebből, a fenébe is. Apa magánnyomozói totál körülszaglásszák az ügyet, és nem tudtak kideríteni semmi újat.

Ha Dinah benne van, akkor darázsfaszekben nyúlkálsz, és csak bajod lesz belőle. Nem hagyhatom, hogy bajod essen.

- Nem ülhetek karba tett kézzel - csörtetek oda az ablakhoz, hogy szétrántsam a függönyt. A takarítók valami hülye oknál fogva mindig behúzzák.

- Figyelj, tudom - sóhajt fel Reed. - Tudom, hogy nehéz neked. De egyszerűen el kell fogadnod, hogy mindannyiunk számára ez a legjobb döntés. Ha elfogadom a vádalkut, akkor vége az egésznek. Ahelyett, hogy egy évig bizonytalanságban élnénk, és az összes szennyesünk a címlapra kerülne, egyszer s mindenkorra vége lesz. Nem fog olyan sokáig tartani - teszi hozzá halkabban.

- Ez nincs rendjén! - szöknek könnyek a szemembe. - És nem akarom, hogy akár csak egy napra is elmenj!

- Tudom, bébi.

De tényleg tudja? Olyan távolságtartó a hangja, mintha máris távolságot akarna ékelni közénk.

- Szeretlek - jelentem ki kissé kétségbeesetten.

- Én is szeretlek - feleli mély és rekedt hangon. - Ne veszekedjünk. Próbáljuk meg félretenni az egészséget, és élvezzük ki azt az időt, ameddig még itt vagyok. Mire észbe kapsz, már vissza is jövök... Minden rendben lesz - teszi hozzá némi habozás után.

Egyszerűen képtelen vagyok hinni neki.

• • •

Másnap igyekszem úgy tenni, mintha nem zajlana az életünkben semmi szörnyűség. Mintha Reed nem épp most jelentette volna be, hogy legalább öt évre börtönbe megy. Mintha nem szakadna meg a szívem mindig, amikor ránézek.

Bizonyos tekintetben igaza van. Ha a következő öt hetet azzal fogjuk tölteni, hogy a borzalmas jövő miatt tépelődünk, akár ma is megkezdhetné a büntetését.

Robotként teszem a dolgomat a suliban, mintha nem lenne semmi baj. De mire az utolsó óráról is kicsöngetnek, már kimerült vagyok a sok megjátszástól, és nagyon is szeretnék hazamenni.

Félúton járok a parkolóban, amikor valaki élesen a nevemen szólít.

Rögtön jéggé dermedek. Remek, ez Jordan.

- Beszélünk kell - mondja úgy tízméternyi távolságból.

Megpróbálom kinyitni a kocsim ajtaját, de Jordan mellettem terem, mielőtt elmenekülhetnék.

- Mit akarsz? - fordulok meg felsóhajtva.

- Jössz egy szívességgel - csillan meg gonoszul a szeme.

Minden egyes izmom megfeszül. Francba! Nagyon-nagyon reméltem, hogy erről tökre megfeledkezett. De tudhattam volna, hogy Jordan Carrington nem felejt. Pláne akkor nem, ha arról van szó, hogy jól járjon.

- Rendben - erőltetek mosolyt magamra. - Szóval kit celluxozzak fél az iskola ajtajára?

- Mintha átengedném egy amatőrnek a piszkos munkát - legyint a manikűrözött kezével, és közben a szemét forgatja. - Szerintem tetszeni fog neked ez a szívesség. Főleg, mivel alig igényel majd erőfeszítést a részedről.

Borzongás fut végig a gerincemen.

- Mit akarsz? - kérdezem.

Jordan szélesen elvigyorodik.

- Reed Royalt.

29. FEJEZET

ELLA

BELETELIK NÉHÁNY MÁSODPERCBE, mire felfogom Jordan szavait. Amint ez megtörténik, nem tehetek róla, de kitör belőlem a nevetés. Reedet akarja? Ööö... oké. Szó sem lehet róla, ribanc!

- Nem is tudom, hogy érted ezt. De mindegy, mert Reed nem alku tárgya - felelem derűsen. - Úgyhogy inkább találj ki valami mást!

- Vagy ez, vagy semmi - vonja fel a szemöldökét.

- Akkor a semmit választom - vigyorgok.

Jordan elröhögi magát ezen. Vagy talán csak rajtam.

- Jaj, azt mondtam, hogy „semmi”? Úgy gondoltam, hogy ha nem tartod be az alku rád eső részét, akkor a társasági életed lesz egy nagy semmi. Például elmondom az apádnak, hogy hazudtál neki a tánccsapatról, hogy kúrhasz a pasiddal egy szállodában. Biztosra veszem, hogy egy életre szobafogságra ítélt, ha ezt megtudja - rebegteti Jordan a szempilláit. - Vagy talán fogja magát, és elköltözik veled egy másik államba. Tényleg, ezt talán ajánlani is fogom neki. Még prospektusokat is adok neki jó kis távoli gimikről.

A francba Jordannel! Steve abszolút képes lenne rá, hogy átírásson egy másik iskolába. Ha megtudja, hogy hazudtam a meccsről, és Reeddel töltöttem az éjszakát, tutira eldobja az agyát.

- Szóval... - mosolyodik el megint. - Mondhatom a részleteket?

- Mit akarsz Reedtől? - kérdezem összeszorított fogakkal.

- Azt akarom, hogy engem vigyen el a téli bálra.

Eltátom a számat. Ez most rohadtul komoly?

- Mi van? - forgatja a szemét Jordan a megdöbbenésemet látva.

- Nem mintha te elmehetnél vele. Vagy belenyugodott az apád, hogy egy gyilkossal járj?

- És a monológod arról, hogy *te* nem akarnál együtt lenni egy gyilkossal? - meredek rá.

- Meggondoltam magam - von vállat.

- Igen? Miért? - motyogom.

- Mert Reednek sohasem ragyogott fényesebben a csillaga - veti hátra a sötét, fényes sörényét. - Amikor először letartóztatták, pangott a társasági élete, de most csak ő a téma az összes szájalmas csajnál. Lehet, hogy te egy olcsó ribi vagy, de nekem számít a társadalmi hierarchia - von vállat ismét. - Reeddel akarok menni a bálra. Ez a szívesség.

- Nem adom neked kölcsön a pasimat egy éjszakára! - nevetem el magamat hitetlenkedve.

- Ő egy trófea, te hülye. Hát nem érted? - sötétül el a dühtől a tekintete.

Reed nem egy trófea! Ezt kiabálnám legszívesebben. Ő egy emberi lény. Okos, gyönyörű és édes, amikor megengedi magának, hogy félretegye a keményfiúszerepet. És ő az enyém. Ez a lány megőrült, ha azt hiszi, hogy igent fogok erre mondani.

- Tudod, mit? - sóhajt fel Jordan, amikor látja a rendíthetetlen arckifejezésem. - Mi lenne, ha hozzácsapnék még egy helyet a tánccsapatban?

- Ez meg mi a fenét jelentsen?

- Azt, hogy visszaengedlek a csapatba - válaszolja tehetetlen dühvel. - Istenem, te ennyire kibaszottul nehézfejű vagy? Mindketten tudjuk, hogy nem akartál kilépni. Csak ok nélkül hisztiztél. Szóval visszajöhetsz, ha akarsz.

Megtorpanok. Tényleg jól éreztem magam abban a hülye csapatban.

- És még csak újabb szívességet sem fogok kérni - teszi hozzá negédes vigyorral. - Mindössze azt akarom, hogy Reed legyen az oldalamon a téli bálon.

Mindössze? Hű, milyen keveset kér! Ja, mégse.

- És utána mi lesz?

- Hogy érted?

- Mi fog történni a bál után? Azt hiszed, hogy a te pasid lesz, vagy ilyesmi? Mert nem lesz.

- Kinek kell egy olyan pasi, aki élete hátralévő részét börtönben fogja tölteni? - horkant fel Jordan. - Én akarok lenni a Hópehely Királynő. Ennyi.

- Hópehely Királynő? - ismétlem értetlenül.

- A téli bálon mindenki szavaz, hogy ki legyen a király és a királynő. Mint a szalagavatón - veti hátra a haját Jordan. - Én akarok lenni a királynő.

Naná, hogy az akar lenni.

- Mármost így is valószínű, hogy én leszek, de Reeddel lenne fix. Egy csomóan mondják, hogy rá fognak szavazni, mert sajnálják.

Állati furák az Astor gimnázium diákjai.

- Ha belemegyek ebbe, akkor kvittek vagyunk? - fürkészem az arcát.

- Kvitti-bittik - csiripeli.

Az indulataimat lenyelve kivágom a kocsiajtót, és bepattanok a volán mögé.

- Nos? - tornyosul Jordan a kabrióom fölé várakozó képpel.

- Majd gondolkodom rajta - vetem oda. Aztán beindítom a motort, hogy ne halljam a röhögését.

REED

Edzésről hazaérve Ellát az ágyán kuporogva találom. Mintha egy régi melegítőnadrágom lenne rajta, egy icipici ujjatlan toppal. Meglep, hogy látom.

- Steve tudja, hogy itt vagy? - kérdezem aggódva.

- Azt mondtam neki, hogy Eastonnal kell tanulnom a kémiadogára - bólint. Ott is van mellette a kémiakönyve, Easton viszont sehol.

- Tényleg tanulnod kell, vagy ez csak kifogás volt?

- Nem, tényleg tanulnom kell - feleli borúsan. - De mindketten tudjuk, hogy a hülye öcséd nem fog nekem segíteni. Csak gondoltam, hogy ha itt tanulok, akkor legalább láthatlak. Steve itt van, úgyhogy ne legyünk hangosak.

Odamegyek az ágyhoz, hogy adjak neki egy röpke csókot.

- Hadd öltözzek át melegítőbe, aztán segítetek. Tavaly felvettem a kémiát, szóval emlékszem mindenre.

Mielőtt besunnyoghatnék a fürdőszobába, Ella felül, és megállít.

- Várj! Mondanom kell neked valamit.

Végigmérem az apró felsőjét. A tudat, Hogy már csak néhány hetem maradt Ellával, még jobban lángra lobbantja bennem a tüzet, valahányszor ránézek.

- Tudod mondani úgy is, hogy leveszed a felsődet?

- Nem - vigyorog.

- Oké. Amúgy meg... - huppanok le az ágyra, és hanyatt fekvé összekulcsolom a hasamon a kezemet. - Mi az?

Megköszörüli a torkát.

- Jordannel kell menned a téli bálra.

- Te megkattantál? - ülök fel, mintha villám csapott volna belém. Hitetlenkedve meredek rá. - Azt se tudom, hogy megyünk-e egyáltalán. Arra gondoltam, hogy valami mást fogunk csinálni. Csak te meg én.

Rohadtul utálok a téli bált.

- Azt hittem, mindenki megy - löki felém Ella a telefonját. - Látod?

A mobilt felemelve az Astor gimi Instagram-oldalát látom, ami tele van képekkel a téli bál előkészületeiről. Az egész sulis rögeszmésen odavan ezért, aminek eddig örültem is, mert legalább eltereli valamennyire a figyelmet Elláról és a tesóimról az ügyem kapcsán.

- A lányok azért mennek, mert ez a félév legnagyobb társasági eseménye. A fiúk meg azért, hogy utána megfektessenek valakit - összegzem nyersen.

- Szuper. Hát Jordannel nem kell utána lefeküdnöd. Az alku tárgya, hogy te kísérd el a bulira, semmi több.

- Alku?

Kezdem elveszteni a fonalat, mert Ellának felcsúszott a felsője, és a derekánál kivillan egy kicsit a bőre.

- Azért cserébe, hogy bevett a tánccsapatba, és elmehettem a meccsre.

- Tehát ezt ígérted neki? - nyelek egyet, hogy ne morduljak fel. - Hogy majd én viszem a téli bálra?

- Nem. Csak arról volt szó, hogy később kérni fog egy szívességet.

- Miért akar velem menni? Azt hittem, utál engem.

- Szerintem nem utál téged. Ez valami fura népszerűségi dolog lehet nála. Ha elmész vele, akkor úgy parádézhat veled, mintha pórázon vezetne. Olyan szépség és a szörnyeteg módon.

- Ő a szörnyeteg, ugye?

Ella válasz helyett megcsavarja az egyik mellbimbómat. Ami fáj, a rohadt életbe!

- Ja, és azt akarja, hogy valami Hópehely Királynőnek koronázzák, vagy mi a szarnak - teszi hozzá Ella. - Szerinte veled jobbak lesznek az esélyei.

- Nem akarok Jordannel bálba menni - fogom meg a kezét, hogy bekapjam az ujjait. - Ha megyek, akkor nálad lesz a pórás másik vége.

- Nem vagyok egy pórázon vezetgetős típus.
- Hozzád tartozom. Ezt mindenki tudja a suliban – teszem rá a kezét a nyakam alsó részére.
- Én is hozzád tartozom – pirul el édesen. – De alku kötöttem.
- Miért törleszted egyáltalán ezt az adósságot? Semmi sem kötelez rá.

- Mert az alku az alku – húzza végig az ujját a kulcscsontomon, amibe az egész gerincem beleborzong. – Mindig állom a szavamat.

- Az ördöggel kötött alku nem számít.
- Ha nem teszed meg, akkor el fogja mondani Steve-nek, hogy hazudtam az idegenbeli meccsről – vallja be Ella, és elhúzza a kezét. – És megpróbálja meggyőzni, hogy küldjön engem másik iskolába. Talán egy másik államba.

Az iskolaváltás dolgot még ki is bírnám. Főleg, hogy januártól nem leszek itt. De hogy egy másik államban? Ki van zárva! Ez azt jelentené, hogy Ella nem tud majd meglátogatni. Ráadásul a tesóimnak szükségük van rá, és neki is szüksége van rájuk. Ez az ő családja. Nem azt érdemli, hogy el legyen tőlük választva.

Mégis tökre kinézem Steve-ből, hogy ilyen drasztikus lépésre szánná el magát. Amióta apa mesélt neki a vádalkuról, Steve engedékenyebb abban, hogy Ella itt legyen, de nem akarja, hogy járjunk. Ezt több mint világosan megmondta. Mi lenne, ha megtudná, hogy elvettem Ella szüzességét a meccs után? Baromira kinyírna érte.

- Meg kell tenned, Reed... Kérlek! – ül fel Ella, és az egyik lábával átfogja a hasamat.

Egyvalamit megtanultam már Ellával kapcsolatban. Ha valamit a fejébe vesz, akkor nem lehet eltántorítani. Annyira makacs! Mindenáron teljesíteni fogja a Jordannel kötött alku rá eső részét. És ez az ár talán nem is olyan szörnyű.

- Tudsz mondani részleteket? Mit vár a csaj tőlem? – ragadom meg Ella csípőjét, hogy ne mocorogjon.

- Azt mondta, hogy valamit fel kell venned – kapja fel a telefonját, hogy megnézze az üzeneteit. – Nem emlékszem, mit.

- Te már beleegyeztél, mielőtt egyáltalán megkérdeztél volna?

- Nem! Esküszöm. Csak azt mondtam neki, hogy részemről oké, ha részedről is.

Ellának a mellkasomra hanyatlik a keze, és elkezd mozogni a csípője.

Lecsukódik a szemem, de önkéntelenül megszólalok.

- Mindig szmokingot kell húzni. Mégis mi a fenét akar rám adni?

Ekkor eszembe jut valami, amitől kipattan a szemem.

- Te is úgy tervezed, hogy jössz, vagy Jordanre akarsz bízni?

- Jaj, sohasem hagynálak ennyire magadra! Arra gondoltam, hogy Wade-del mennék. Val nem megy, így pedig a srácon tarthatnám a szememet.

Jaj, basszus, ne! Egyáltalán nem tetszik ez a terv.

- Wade képtelen megálljt parancsolni a farkának - jegyzem meg morogva.

- Tudom. Szerinted Val miért nem akar menni?

- Szóval nekem az ülve pisilő ördöggel kéne mennem, miközben te azzal a sráccal lógnál, akinek az a küldetése, hogy minden kapható lányt megdugjon a partvidéken?

- Bízz meg jobban a barátodban! - csitít Ella. - Wade-nek több esze van annál, mintsem hogy rám hajtson.

- Remélem is - vágom rá dacosan.

Ella előrehajol, hogy megcsókoljon, de hátrahúzódik, mielőtt nyelvesre váltanék.

- Akkor megteszed? - kérdezi.

- Aha, meg - morgom. - Még akkor is, ha továbbra sem hiszem el, hogy részedről oké, hogy Jordannel megyek.

- Hé, legalább nem Abbyvel mész - morogja vissza Ella. - Azt kibírom, ha Jordannel, mert tudom, hogy őt utálod. De Abby már eléggé zavarna.

- Mert ő az exem?

- Mert ő az exed.

- De hát pont az exem! Ami azt jelenti, hogy már nem akarok járni vele. Régóta nem, és a jövőben sem tervezem. Ilyenfajta ex.

- Remélem, olyan is marad - közli Ella egy torokhang kíséretében.

- Tetszik, amikor féltékeny vagy - tör ki belőlem a kuncogás. Ekkor eszembe jut valami. Már csak két nap van hátra a téli bálig, és Ella most hozta fel először a témát. - Van ruhád?

- Nem vehetek egyet a plázában?

- Jaj, bébi! Még mindig nem tanultad meg, mi? - emelem fel a sajtó farkamról, és leteszem az ágy szélére. Aztán a komódhoz lépve kihalászok neki egy melegítőfelsőt. - Vedd ezt fel. Beszélünk apával.

- Most rögtön? Az összes bolt zárva van!

Ella mozdulatlanul áll ott, úgyhogy ráadom a pulóvert.

- A téli bál olyan, mint egy feltuningolt szalagavató. A csajok többet költenek a ruhájukra, mint egyesek a kocsijukra szoktak - bújtatom bele a karját is a pulcsi ujjába. - Nem akarom, hogy rosszul érezd magadat azon az estén.

- Jesszus, Valnak igaza van. Nektek tényleg van egy külön ruhátok mindenre. Akkor mégis hol kéne megvennem, ha nem a plázában? Tudod... Ott, ahol sok-sok ruhát árulnak akciósan.

- Nem tudom, hol vedd meg, de apa biztos tudni fogja.

Odalent együtt találjuk apát Steve-vel a dolgozószobában. Papírok fölé görnyednek, amik repülési menetrendnek tűnnek.

- Van egy percek? - kopogok be.

Steve csúnyán néz, amiért Ella az én cuccaimban van.

- Nem történt semmi - motyogom kelletlenül. - Csak a téli bálról beszélgettünk, és Ella azt mondta, hogy nincs ruhája.

- Szóval együtt mentek a téli bálra? - pillant ránk apa a papírok fölött.

- Francokat mennek együtt! - szólal meg Steve idegesen.

- Nem együtt megyünk - vet rá lesújtó pillantást Ella. - Reed Jordan Carringtont viszi, engem pedig Wade.

- Akkor jó - enyhül meg rögtön Steve.

- Na, szóval Ellának szüksége van egy ruhára - motyogom, miközben próbálom leplezni a bosszúságomat Steve nyilvánvaló megkönnyebbülése miatt.

- Ez tényleg olyan nagy dolog? - méltatlankodik Ella. - Vannak ruháim.

- Nem tudom... - kezdi lassan apa. - De néhány éve részt vettem felügyelőként ezen a bálon, és úgy emlékszem, sok dizájnerruhát láttam. Ha Reed azt mondja, hogy kell neked egy ruha, akkor biztos kell is - dörzsöli az állát, aztán Steve felé fordul. - Jártál azzal a nővel... Patty vagy Peggy volt a neve...

- Perri Mendez? - pontosít Steve. - Igen, az övé volt a Bayview Boutique.

- Még mindig az övé. Láttam a kereskedelmi kamara vacsoráján pár hete. Nézzük meg, hogy ő tud-e tenni valamit. Ülj le, nézd meg Perri weboldalát - int apa Ellának, hogy menjen oda az íróasztalhoz. - Keress egy ruhát, ami tetszik, és beszerezzük neked.

- Milyet keressek? - foglal helyet Ella.

- Olyan puccos legyen, amennyire csak lehet - javasolom. - Ez kábé egy szépségverseny.

Ella rákattint egypár képre, aztán megáll az egyiknél.

- Ez tetszik.

Nem látom, melyikről beszél, mert a kezével eltakarja a monitort.

- Mentsd le a képet, átküldöm Perrinek - mondja neki apa.

- Köszí.

- Megmondtam, hogy apa elintézi - vigyorgok.

Ella feláll a székről, és elindulunk vissza az ajtóhoz.

- Ti meg hová mentek? - hasít bele Steve éles hangja a levegőbe.

- Csak fel a szobámba. Ne aggódj, Easton már ott van - közli a küszöböt máris átlépve Ella.

- Hagyjátok nyitva az ajtót! - ráncolja a homlokát Steve. - Az új barátod nem örülne neki, ha tudná, hogy milyen sok időt töltesz Reeddel.

Apa bosszús képet vág, én pedig értetlenül nézek Ellára. *Új barát?* Mégis mi a jó eget adott be Steve-nek?

Ella felráncigál az emeletre, útközben pedig ki is fejt a dolgot.

- Steve azt hiszi, hogy Wade az új barátom, mert elvitt egy kamu randira. Most pedig, hogy együtt megyünk a bálba, biztos hivatalosan is egy párnak számítunk.

- Nem vagytok egy pár - emlékeztetem.

- Pff...

Amikor már kettesben vagyunk, nem vesztegetem az időt. Leveszem róla a pulcsit, és megcsókolom, hogy a számmal eszébe juttassam, kivel is jár pontosan.

- Nem hagytuk nyitva az ajtót - mormolja.

- Tudom - morgom a mellébe. - Akarod, hogy abbahagyjam?

- Basszus, dehogy!

Nagyjából ötpercnyi kavarással jut nekünk, amíg Easton be nem vágódik a szobába.

- Nem zavarok, igaz? -kérdezi a bűnbánat legapróbb jele nélkül.

- Úgy hallottam, hogy veletek fogok tévézni.

Ella a képébe dob egy párnát, de azért odébb csúszik, hogy helyet csináljon neki. Én pedig fogom a távirányítót. Bekapcsolom a tévét, és hozzám bújik a csajom.

Nincs már sok időm, mielőtt börtönbe megyek. Egyetlen estét sem akarok ebből az értékes időből Jordannel tölteni, de muszáj kibírnom. Ella kedvéért.

Mert a hátralévő heteinkre az a tervem, hogy a nap minden percében boldoggá teszem Ella Harpert.

30. FEJEZET

ELLA

PÉNTEK ESTE STEVE ÁTVISZ KOCSIVAL ROYALÉKHOZ, de közben végig morog.

- Az én időmben a fiúk házhoz mentek a lányokért. Nem pedig a legjobb barátjukhoz, hogy ott vegyék fel a lányt.

- Így könnyebb, mint ha Wade bejönne a városba értem - vonok vállat. Ez az egyik ok. A másik pedig, hogy vetni akarok egy pillantást a szmokingos Reedre. Utóbbit viszont megtartom magamnak.

A Royal-villa kapuján behajtva eszembe jut, hogy mennyire más most az életem ahhoz képest, mint amikor először idejöttem. Néhány hónapja még egy Daddy G. nevű lepukkant éjszakai klubban sztriptízeltam. Most pedig valami röhejesen drága kocsiban ülök egy olyan ruhában, ami Val szerint biztos többbe került, mint az Astor éves tandíja, ráadásul összevissza van ragasztva drága kristályokkal. Val háromszor is megismételte a kristálmárka nevét, de még mindig nem tudom kiejteni. Úgy nézek ki, mint egy hús-vér Hamupipőke a báli ruhájában meg az üvegcipellőjében. Azt viszont nem tudom, hogy a Tündérkeresztanya most vajon Callum vagy Steve.

Steve megkerüli a sportkocsival a szökőkutat az udvaron. Rögtön kivágom az ajtót, amint megáll a bejáráshoz vezető lépcső előtt, de ez a kocsi olyan átkozottul alacsony, hogy nehéz kiszállnom a száz réteg tüll alatt.

- Várj! - kuncog Steve. - Majd én kiszedlek.

Azzal felemel, és ráállít a tízcentis sarkamra.

- Mit gondolsz? - tárom szét a karomat.

- Gyönyörű vagy.

Azon kapom magamat, hogy elpirulok a bóktól. Szürreális, hogy tényleg az apám néz rám ilyen büszke csodálattal.

Karon fogva felvezet a széles lépcsőn. Abban a pillanatban, ahogy belépünk, látom, hogy Reed lejön a lépcsőn. Olyan jól néz ki a fekete szmokingjában, hogy vissza kell fognom a nyálcsorgatásomat.

- Szia, Reed. Jól nézel ki - közlöm finoman, mert Steve itt áll mellettem.

- Te is jól nézel ki - feleli ugyanolyan közömbösen Reed, de a lángoló tekintete mást üzen.

- Callum dolgozósobájában leszek - jelenti be Steve. - Ella! Szólj, ha megjön a kísérod.

Azzal eltűnik a folyosón, amin meglepődöm, mert tudom, hogy nem szereti, ha kettesben maradok Reeddel. És oka van nem szeretni. Ahogy lelép, Reed máris lehajol, hogy rátapassza a száját a nyakamra. Forró csókot nyom az ütőeremhez, amitől megremeg a térdem.

Aztán nekiprésel a falnak, és folytatja a felfedezést a ruhám szív alakú dekoltázsának köszönhetően fedetlen bőrfelületen. Közben a keményre vasalt ingére téved a kezem. Pillanatról pillanatra egyre jobban vonz az ötlet, hogy levetkőztessenem. De sajnos egy közeledő autó zaja véget vet a varázslatnak.

A dudaszóra Reed vonakodva felemeli a fejét a mellemről.

- Megjött a kísérod.

- A számra nem jár csók? - mosolygok levegő után kapkodva.

- Nem akartam elkenni a rúzsodat - nyomja oda a hüvelykujját a szám sarkához.

- Kend csak bátran.

- Több testrészed is van, amit szívesen csókolgatnék most... - görbül felfelé az ajka, a keze pedig a dekoltázsomra vándorol, ami még mindig nedves a csókjaitól. Eláll a lélegzetem, ahogy az egyik hosszú ujjá becsúszik a szoros fűzőm alá, hogy végigszánkázzon a mellbimbómon.

- Hé, haver! Felfalod a partneremet? - vágat be az ajtón Wade kopogás nélkül.

Reed sóhajtva leereszti a kezét, és felegyenesedik.

- Én csak kifejezem a tetszésemet a barátnőm bomba testével kapcsolatban.

Veszek egy mély lélegzetet, hogy lehiggadjak, mielőtt Wade felé fordulnék. A fűzőm szerencsére elég vastag ahhoz, hogy ne látsszon át a selymen az izgatottságom.

- Ha te vagy a kísérem, akkor remélem, hoztál nekem egy szép virágcsokrot. Úgy hallottam, hogy a hozott csokor méretéből a srácok farokméretére lehet következtetni.

Wade megtorpan, és a kezében lévő hosszú, fehér dobozra téved a tekintete.

- Tényleg? Ezt mondják?

Reed és Wade ijedt pillantást vált, én pedig majdnem belepusztulok, úgy kiröhögöm őket.

- Te gonosz nőszemély! - vágat el mellettem Wade anélkül, hogy egyáltalán ideadná a dobozt.

Lépteket hallva mindannyian a lépcső felé fordulunk. Easton jelenik meg az ikrekkel, mindhárman szmokingban.

Mindannyian kimegyünk az ajtón, Eastonnal zárjuk a sort, aki vigyorogva megpöcköli a szoknyámat.

- Azt hittem, hogy valami kihívó és szexi ruhát fogsz választani.

- Sokáig öltöztem ribancosan. De hercegnő még sohasem voltam - rázom meg egy kicsit a ruhámat, amibe rögtön beleszerettem, amint kivettem a dobozból. Szabadon hagyja a vállamat, így pont annyira szexi, amennyire kell. De ha garbonyakú lenne és hosszú ujjú, akkor is megőrülnék a

hatalmas szoknyarészért meg a száz réteg túllért, ami menet közben zizeg a lábam körül.

- Te mindig az ellenkezőjét csinálod annak, amit az emberek várnak tőled - vigyorog tovább Easton. - A csajok öngyilkosok lesznek.

- Csak azt csinálom, amit akarok. Nekik is így kéne.

Nem azért választottam ezt a ruhát, mert bárkinek is borsot akarnék törni az orra alá az Astorban. Hanem azért, mert álomszép - és ha ez az egyetlen téli bál, amin valaha is együtt leszek Reeddel, még ha nem is a kísérom, akkor a világ leggyönyörűbb ruháját akartam rá felvenni.

- Mindegy. Ha szűk ruha lenne rajtad, akkor leribancoznának, így pedig mást fognak beszólni. Én viszont vigyázni fogok rád, amíg Reed nem lesz itt.

Easton kijelentése átmelengeti a szívemet. Nem azért, mert szükségem lenne rá, hogy vigyázzanak rám, hanem azért, mert tudatosan bennem: Eastonnak van szüksége valakire, akire vigyázhat, és akiről gondoskodhat. Nem én leszek az a lány, de addig is, amíg rátalál, vigyázhatunk egymásra.

- Én is vigyázni fogok rád - ígérem meg neki.

- Áll az alku.

Kezet rázunk rá.

Steve és Callum pont akkor jön ki, amikor az udvarra érünk.

- Indultok, skacok? - szól utánunk Callum.

- Aha -- feleli Easton.

Wade megáll Steve Bugattija mellett. Végighúzza a kezét a motorháztető felett, mert nem meri megérinteni az acélt.

- Úgy gondolom, meg kellene engednie, hogy a maga kocsiját vezessem, Mr. O'Halloran. A lánya érdekében.

- Én pedig úgy gondolom, hogy abba kéne hagynod a nyálcsorgatást a kétmillió dolláros autómra, Carlisle, és elindulni a lányommal a bálba.

Szűzanyám! Tátott szájjal nézek az apámra.

- Kétmillió dollár? - ismétlem utána.

A hímek mind úgy néznek rám, mintha nevetséges lenne, hogy visszakérdezek, de hát ők a nevetségesek. Kétmillió dolcsi egy autóért? Egyeseknek túl sok pénzük van.

- Azért egy próbát megért - vigyorog Wade, mielőtt odakocog a saját sportkocsijához, és kinyitja nekem az ajtót. - A hintó előállt.

• • •

Hé, figyi! - szólal meg negyedóra múlva Wade, miközben üresben állunk egy hosszú kocsisorban a rendezvény helyszínéül szolgáló klub előtt. - Csak tudatni szeretném veled, hogy hozzám bármikor fordulhatsz, ha gondod van.

- Mire célzol? - ráncolom a homlokomat.

- A következő félévre - pontosít. - Amikor ööö... Reed már nem lesz itt.

- Mégis milyen gondra számítasz nálam? Például ha nincs nálam tampon, akkor adsz a szekrényedben lévő tartalék készletből?

- Reed tampont tart a szekrényében miattad? - kapja felém a fejét Wade.

- Nem, te idióta! Csak ez pont akkora hülyeség volt, mint a te kijelentésed. Tudok vigyázni magamra.

A szavai viszont kísértetiesen hasonlítanak arra, amit Easton mondott. Feltámad bennem a gyanú.

- Reed vett rá erre?

- Mire? - néz ki az ablakon.

- Ne játszd a hülyét!

- Oké, lehet - ernyed el mindkét válla.

- Úgy fog utasításokat osztogatni a cellájából, mint valami keresztapa?

Reed túlféltő viselkedése valószínűleg csak rosszabb lesz, ha nem láthat mindennap. Ezt biztos fojtogatónak kéne éreznem,

ahogy talán a lányok többsége tenné, nekem viszont jólesik. Nem fogom hagyni, hogy Reed irányítsa az életemet, ám a gesztus nincs ellenemre.

- Nem t'om. Talán - feleli Wade, akit, úgy tűnik, hogy nem zavarna a dolog. - Amúgy... lesz házastársi látogatás? - pillant rám ravaszul.

- Mégis miért emlegetitek ti, srácok ezt folyton? - forgatom a szememet.

- Nem t'om - ismétli. - Olyan szexin hangzik - teszi hozzá távolba révedő tekintettel. Látszik rajta, hogy elmerült valami börtöncellás-szexjátékos fantáziaképben.

És mivel nem akarok úgy ülni Wade mellett, hogy a fejében valami pornó megy, inkább kérdezek.

- Apropó, szexi... Mi a helyzet veletek Vallal?

Erre pengevékonyra szorítja össze a száját.

- Elvitte a cica a nyelvedet? - cukkolom, de továbbra is befogja.

Mindenről hajlandó beszélni, csak Valról nem, mi? Nagyon-nagyon érdekes.

- Oké, akkor ne szólalj meg. Csak tudd, hogy Val fantasztikus lány. Ne játssz vele!

Ez nem egy nyílt fenyegetés volt, de Wade mostanra biztos ismer, így tisztában van vele: bántani fogom, ha bántja Valt.

- Úgy gondolod? - fakad ki. - Hogy *velem* van a baj? Nők... - motyogja, majd hozzátes� valamit az orra alatt, amit nem hallok.

Felvonom a szemöldökömet, de ő csak hangosabbra veszi a zenét. Én pedig ejtem a témát, mert a kifakadása pont elég válasznak.

Mire behajtunk a Bayview Country Club területére, újra felszínre tör Wade alapvető jókedve. Már nem olyan merev, és visszatért a jellegzetes könnyed mosolya is.

- Bocsi, hogy kiakadtam rád. Vallal mi... Bonyolultak vagyunk.

- Én bocsi, hogy firtattam. Csak szeretem Valt, és azt akarom, hogy boldog legyen.

- És velem mi lesz? - kérdezi tettetett sértettséggel. - Akarod, hogy én is boldog legyek?

- Hát persze - szorítom meg a kezét. - Azt akarom, hogy mindenki boldog legyen.

- Még Jordan is?

- Ő pláne - felelem, ahogy megállunk a bejárat előtt. - Ha boldog lesz, akkor szerintem kevésbé szörnyen fog viselkedni.

- Kétlem - horkant egyet Wade. - Mások félelme és boldogtalansága élteti.

Az inas kinyitja nekem a kocsiajtót, mielőtt válaszolhatnék, de Wade meglátása fájdalmasan igaz. Jordan tényleg akkor tűnik a legboldogabbnak, amikor körülötte mindenki nyomorultul érzi magát.

- Vigyázzon rá, ő az én kicsikém - mondja Wade az inasnak, miközben átadja neki a slusszkulcsot. - A kocsik kevésbé bonyolultak, mint a nők - paskolja meg a motorháztetőt rám kacsintva.

- De a kocsik nem mehetnek házastársi látogatásra.

- Ott a pont - vihogja.

Még sohasem jártam ilyen klubban, szóval fogalmam sincs, hogy néz ki, amikor nincs tele az Astor gimmi emblémájának kék és arany színeivel. Így viszont szép. Hatalmas fehér drapériák lógnak le középről a falak irányába, amitől úgy fest az egész, mint egy nagy luxussátor. A fehér anyag mentén apró karácsonyi fényfüzérek sorakoznak. A kerek asztalokat ropogós fehér abrosz díszíti, a székeken pedig egy-egy óriási kék-arany masni csillog. De a kint várakozó kocsisor ellenére meglepően üres a hely.

- Hol vannak a többiek? - kérdezem a kíséremtől.

- Majd meglátod - feleli titokzatosan Wade, és egy asztalhoz vezet a bejáratnál.

Az asztal mögül egy fekete öltönyös férfi és egy fekete kosztümös nő áll fel, ahogy közeledünk.

- Üdvözljük önöket az Astor Park Gimnázium téli bálján - csicsergi a hölgy. - Szabad kérnem a nevüket?

- Wade Carlisle, és Ella... Royal? Harper? O'Halloran? - néz rám kérdő tekintettel Wade.

- Ella Harper megvan - jelenti ki a nő, és felém nyújt egy selyemzacskót meg egy apró üveg cidert, amin ott a nevem.

- Mi ez? - kérdezem lassan.

Wade mindent elvesz, aztán továbbhúz az asztaltól, hogy a mögöttünk álló pár is megkaphassa a cuccot.

- Kaptál ötezer dollárnyi zsetont, hogy játszhasz idebent - teszi egyik zsebébe a két üveget, a másikba pedig a selyemzacskókat.

Az „idebent” szóra be is lépünk egy zöld nemezzel borított játékasztalokkal teli terembe, ahol annyian vannak, hogy egy kicsit fullasztónak érzem. A lányok szépen kiöltöztek: legtöbbjükön testhezálló ruha van, oldalt felsliccelve. A srácok fekete szmokingot húznak. Olyan a jelenet, akár egy filmforgatás.

- Bárcsak itt lenne Val! - suttogom.

Mintha Wade azt suttogná, hogy „igen”, de nem vagyok biztos benne.

- Szóval arra használhatom a zsetonokat, hogy feltegyem őket ezekre a játékokra? - intek az asztalok felé, hogy eltereljem a figyelmet a hiányzó közös barátunkról.

- Aha, aztán licitálhatsz is dolgokra.

Besétálunk. Két asztal fogad minket: az egyiknél pókereznek, a másiknál pedig blackjacket játszanak.

- Milyen dolgokra?

- Utazásokra, ékszerekre, élményekre.

- Ki fog értük fizetni?

- Mind jótekonysági felajánlás. De a zsetonokat biztos mindenkinek a szülei vagy a gyámja veszi.

- Ezért nincs tánc?

Beljebb lépve meglátok egy újabb asztalt, ami tele van táskákkal, borítékokkal és kosarakkal. Úgy néz ki, mintha egy tombolanyereményes válogatás lenne, csak sokkal jobb fajtából való.

- A tánc a vacsorateremben lesz.

- De az annyira kicsi! - idézem fel az asztalok közötti kis szabad helyet.

- Senki sem táncol.

Ja, hát persze! Ki akar táncolni, amikor szerencsejátékozhat is?

- Mikor lett ez ilyen?

- Talán tíz éve? - csap bele Wade menet közben egy focista csapattárs tenyerébe. - Senki sem táncolt, és egy csomóan már el sem jöttek, úgyhogy valami lángelme kitalálta ezt a kaszinó dolgot. Erre bumm, mindenki visszatért.

Megállunk az egyik asztal előtt. Táskáktól kezdve ékszereken ál „Aspen”, „Las Vegas” vagy „Puerto Vallarta” felirattal díszített oklevelekig mindenféle megtalálható rajta.

- Ezek közül egyik sem ötezerbe kerül - állapítom meg, miután szemügyre veszem a félkövérrrel kiemelt számokat minden magyarázó kártya alján.

- Ja, hát elvileg nyerned kell még zsetont, aztán neked adja a sajátját a párod.

- Ez egy kicsit sem szexista - motyogom az orrom alatt.

- Az Astor nem túl felvilágosult - horkant egyet Wade. - Még csak most esik le?

Val vajon emiatt nem jött? A ruhán kívül még ötezer dollárnyi zsetont is meg kellett volna vennie, hogy szerintem haszontalan dolgokat vegyen belőle.

- Szívás, ha az ember ösztöndíjas.

- Nem muszáj játszani - ráncolja a homlokát Wade.

- Liam Huntet sem látom itt - fordulok meg, hogy körülnézzek a teremben. - Ő is ösztöndíjas, nem? Mint Val.

- Húú... - kerekedik el Wade szeme, amint rájön, hogy pontosan kik is járnak ezekre a jótékonysági bálókra.

Az egész bűzlik attól, hogy a gazdag kölykök kirekesztik a szegényeket. Emiatt egy kicsit lóttek is az itteni rózsaszín ködnek.

- Hol van Reed? - pillantok türelmetlenül az ajtóra. Mindent könnyebb elviselni, ha a közelben van. Csakhogy ha a saját feje után megy, akkor már nem sokáig marad a közelben.

Félreteszem ezt a szomorú gondolatot.

- Késni fog - von vállat Wade. - Jordan szereti a látványos belépőt.

31. FEJEZET

REED

- KÉSTÉL - vágja ki a villa ajtaját Jordan.

Rápillantok az órámra.

- Egy egész percet - forgatom a szememet. De hiába megy a maró hangjával az idegeimre, így is baromira megérte az alku, amit Ella kötött az ördöggel. Nem fogok belehalni, hogy rendesen viselkedjek. - Indulhatunk? - érdeklődöm udvariasan.

- Hol az arany nyakkendő? - mér végig Jordan.

Erre a kérdésre nem számítottam. Lenézek a rajtam lévő fekete nyakkendőre.

- Szerintem nincs olyanom.

- Az alku része, hogy arany nyakkendőt veszel, ami illik a ruhámhoz - szűkül résnyire a szeme.

Követem a tekintetemmel a kezét, amit színpadiasan végighúz a testén. Olyan, mintha aranypapírba lenne csomagolva. Nagyon vékony aranypapírba. Bakker, ennek látszik a mellbimbója? Próbálom nem bámulni, de nehéz.

Ahogy másfelé nézek, egy pillanatra látom Jordan önelégült képét.

- Tetszik, amit látsz?

- A csöcsöd? Jordan, minden lánynak van belőle kettő.

- Mondd meg Ellának, hogy az alku lefújva, és még mindig tartozik nekem.

Az ajtó elkezd az arcomba vágódni. Gyorsan elkapom, hogy be tudjak menni. *Legyél kedves, Reed! Nem fogsz beledöglenni, hogy jó fej legyél ezzel a csajjal* – gondolom magamban.

- Jól nézel ki – préselem ki magamból nagy nehezen.

- Ó, na tessék! – paskolja meg a karomat a Sátán, és minden erőmre szükség van ahhoz, hogy ne húzódjak el tőle. – Ennyire nehéz volt?

Igen. Nagyon nehéz. És nem akarom, hogy megérintsen ő, vagy bármelyik másik lány Ella Harperen kívül. De ezt nem mondom meg Jordannek. Inkább megismétlem a kérdésemet.

Miután haragudott, amiért késtem, arra számítok, hogy igent mond. Hát nem.

- Nem megyünk, amíg nem veszel fel egy arany nyakkendőt.

Csszze meg! Mi a fene ütött ebbe a csajba?

- Nincs olyanom. Ha lenne, akkor se kocsikáznék húsz percet, hogy elmenjek érte. Fogd a táskádat, meg ami kell, és induljunk!

- Nem, előbb képeket csinálunk – szegi fel az állát. – Anya, itt van Reed Royal! – kiáltja. – Jöhet a fotózás.

Türelemért imádkozom az orrnyergemet összecsapintva. Nem fogok próbababaként ácsorogni, hogy Jordan megörökíthesse ezt a tragikomikus kamu randit.

- Nem szerződtem fényképekre. Azért vagyok itt, hogy elvigyelek a bálba. Erről szól az alku.

- Az alku arról szól, amit én mondok – sziszegi Jordan.

- Mindketten tudjuk, hogy Ella az egyetlen, aki tényleg teljesíti a rá eső részt. A többiek a suliból azt mondanák, hogy baszd meg.

Beleértve engem is, de próbálok feddhetetlen maradni, úgyhogy igyekszem takarékra venni a sértegetést.

- Itt vagyok – folytatom. – Hajlandó vagyok elkísérni téged a bálba. Ott fogok ülni melletted a vacsoránál, odaadom neked a zsetonjaimat, meg minden. De ennyi. Vagy végigveszekedjük a

következő két órát, vagy odavonszoljuk a seggünket a buliba. Még időben odaérhetünk a vacsorára, ha megmoccanunk.

- Jár nekem egy kép - makacskodik.

És mintegy varázsütésre befordul a sarkon Mr. és Mrs. Carrington, előbbi kamerával a kezében.

Felsóhajtok. Ha nem adom be a derekamat, akkor biztos itt leszünk egész este.

- Oké. Csináljuk meg neked azt a képet, és menjünk!

- Öt képet.

- Egyet.

- Nos, talán készíthetnénk egypárat a kandallónál - javasolja halkán az anyja, aki értetlen arcot vág.

- Ott kezdjük - helyesel Jordan.

- Néhány alapszabály... - motyogom, hogy ne hozzam kellemetlen helyzetbe a szülei előtt. Ők már amúgy is csodálkoznak, hogy mi a franc van. - Nem csókolózunk, nem ölelkezünk, és nem csinálunk olyan szarságokat a kép kedvéért, mint amiket a párok szoktak.

- Átkarolod a vállamat, és úgy teszel, mintha örülnél neki - veti oda nekem, aztán a zakóm ujjánál fogva magához ránt.

Higgadtan kihúzom a markából az anyagot.

- Óvatosan! Tom Ford nem olcsó.

Ez egy méretre szabott szmoking. Minden évben újat kapunk belőle. Apa nagy híve annak, hogy ki kell öltözni az alkalomra.

- Készen álltok? - int a férjének Mrs. Carrington, hogy lépjen előre a kamerával.

Némi trükközés után, amelynek során Jordan megpróbálja a farkamnak dörgölni a seggét, én pedig megpróbálom elkerülni még azt is, hogy egyáltalán összeérjen a ruhánk, végre elkészülnek a képek, és már az ajtónál vagyunk.

Mark Carrington hangosan megköszöri a torkát, amikor már majdnem elindulunk.

- Mr. Royal! Az ön jelen körülményei között nem díjazom a lányom partnerválasztását, ugyanakkor boldognak szeretném őt látni.

- Apa... - tiltakozik Jordan.

Az apja nem foglalkozik vele, csak egyenesen belenéz a szemembe. Tisztelem érte.

- Ne aggódjon - nyugtatom meg. - Tízre itthon lesz.

Azzal kislisszoló az ajtón, és lekocogok a lépcsőn, Jordan pedig elégedetlenül pufog mögöttem.

- Éjfélíg tart a buli, te seggfej!

- Kár, hogy azt mondtam az apukádnak, hogy hamarabb itthon leszel - nyitom ki neki a kocsiajtót.

- És utána afterparti is lesz - sziszegi összeszorított fogakkal.

Megvárom, hogy a lábát is behúzza a kocsiba, és közben belerévedek a távolba. Olyan rövid a ruhája, hogy biztos kilátszik a bugyija, amit nem óhajtok látni.

- Egy darab téli bálra szerződtem - vágok vissza az ajtót becsapva.

- Egész este ilyen leszel? - méltatlankodik Jordan, ahogy bepattanok a volán mögé.

- Aha.

- Ez nem felel meg az alku szellemének.

- Ellával kötöttél alkut, nem velem. Én csak a kötelező minimumot teljesítem.

- Szörnyű vagy. Megérdemlitek egymást azzal az olcsó ribivel.

Félúton a kapu felé beletaposok a fékbe. Megvannak a határai annak, hogy próbálok udvarias lenni, és Ella sértegetése ezen a határon kívül esik.

- Ha leribized, akkor ennek a randinak vége. Kiráncigállak a kocsiból, és otthagylak az út szélén.

- Nem tennéd meg - háborodik fel.

- Dehogynem.

Sőt, imádnám!

- Hálásnak kéne lenned azért, amiért egyáltalán együtt mutakozom veled.

- Tényleg? Ha nem rajtad múlt volna, akkor most Ellával lennék.

– Pff... inkább az utat nézd – morogja.

Valahol mélyen biztos érzi, hogy a türelmem a végét járja. Leveszem a fékről a lábamat, és kihajtok az útra. Tíz perc múlva hét óra. Vajon már zajlik a vacsora? Wade nyert zsetont Ellának? Elég szar pókerben. Biztos Ella sem jó benne. Túl kifejező az arca. Easton pedig túl zabolátlan.

Jobban rátaposok a gázra.

Még soha nem tűnt ennyire hívogatónak a klub kapuja. Mire odaérünk, a kocsirendező annyira unatkozik az üresjárat miatt, hogy szinte már alszik. Az ajtóm csapódására szökken talpra, hogy gyorsan kisegítse Jordant. A fazon kiguvadó szeméből látom, hogy Jordan biztos jókorát villantott neki.

A fogadórésznél sem vár minket senki.

– Nem hiszem el, hogy senki nincs itt, aki ideadná a zsetonjaimat! – sopánkodik Jordan.

Mielőtt jelenetet rendezhetne, átnyúlok az asztalon két köteg zsetonért.

– Tessék – nyomom a kezébe, majd nem túl finoman a kaszinó ajtaja felé tolom. Minden szem rászegeződik, ahogy belép. Biztos direkt ezt akarta elérni, mert rögtön kihúzza magát, és kiül az arcára az a fura elégedettség.

Ellát keresve körülnézek a teremben. Kiszúrom, hogy éppen a túlsó sarokban kacag valamin, amit Wade a fülébe súg. A focicsapat két másik tagja, McDonald Sámson és Greg Angelis álldogál tőle balra. Annak ellenére, hogy Jordan kijelölt kísézője vagyok, ellenállhatatlan kísértést érzek, hogy odamenjek Ellához.

Otthagynom Jordant a bejáratnál, hadd lubickoljon az osztálytársai figyelmében, és inkább a leggyönyörűbb lányhoz csatlakozom a teremben. Amint Ella észrevesz, kiválik a társaságból, és mosolyra derül az egész arca.

Máris jobban érzem magam.

– Csak képzelődöm, vagy tényleg látszik Jordan melle abban a ruhában? – vizslatja Greg hunyorogva a partneremet.

– Miért nem nézed meg közelebbről? – karolom át Ella derekát. Jó lenne, ha mindenki eltakarodna, hogy kettesben

maradjak a csajommal. Nem sok van hátra a szabadságomból, és azt csakis Ellával meg a tesóimmal akarom tölteni.

Gyengéden szájon csókolom. Ha ennél tovább forrósodik a helyzet, akkor biztos bevonszoló a legközelebbi félreeső sarokba, felemelem azt a csinos szoknyáját, és legalább hatmillió piszkos dolgot művelek vele, ami mindig átfut az agyamon, valahányszor hozzáérek.

- Te elvileg nem Jordannel vagy? - kérdezi Ella.

- Ne is mondd! Elhoztam, nem?

A barátnőm makacs arcára nézve tudom, hogy egyáltalán nem fogok kibújni a dolog alól.

- Mi lenne, ha mennénk pókerezni? - néz rám együttérzőn Wade.

- Azt lehet - fogadom el a javaslatát megkönnyebbülve.

Mielőtt találhatnánk egy szabad asztalt, odajön hozzánk Rachel Cohen - Wade napközbeni dugópajtása - szűk és oldalt kivágott piros ruhában.

- Wade, drágám! Hiányoztál... - kezdi el csavargatni a csinos barna lány Wade nyakkendőjét ördögi vigyorral. - Nem keresünk egy csendes helyet ööö... beszélgetni?

Mindannyiunkat lenyűgözi, hogy a srác, aki sohasem mond nemet, most a padlót nézi. Szerencsétlenül áll egyik lábáról a másikra, hogy vajon hogyan tudná ezt a szegény lányt a lehető legegyszerűbben lekoptatni.

- Most nem lehet, szívi. Megyek pókerezni.

- Jaj, rendben. Akkor később talizunk?

Rachel szemlátomást nem egy lángelme, mert nem veszi az adást.

Wade segélykérően néz ránk.

- Ó, Rachel! - szólal meg Ella. - Mintha Easton nem örülne a lapjárásnak.

- Tényleg? - kapja fel a fejét a barna lány. - Az előbb találkoztam vele, és azt mondta, nincs szüksége segítségre.

- Csak szégyelli. Mondd meg neki, hogy én küldtelek - veregeti hátba Ella.

- Jó - feleli Rachel boldogan, majd két lépés múlva hátranéz. - Ha később csatlakoznál hozzánk, részemről oké. Szia, Wade.

Várunk pár másodpercet, mielőtt odafordulunk a haveromhoz.

- Ez most komoly? - kiált fel McDonald. - Ez a csaj odadobta volna magát neked, te meg nemet mondtál? Kiheréltek, vagy mi van veled?

- Nem, csak nem volt hozzá kedvem - válaszolja morcosan Wade.

- Öregem, neked mindig van hozzá kedved - győzködi McDonald.

Greggel egyetértően bólogatunk, Ella viszont fülig érő mosollyal néz Wade-re, mintha tudna valamit, amit mi nem. Talán Valról lehet szó? De azt hittem, hogy Wade azon már túllépett.

- Mindegy, bakker - mondja Wade, aztán karonfogja Ellát. - Ma a te kísérod vagyok, bébi, és nem foglak magadra hagyni.

Azzal odavonszolja Ellát egy közeli asztalhoz.

- Jöttök, ti lúzerek? Vagy mi lesz? - szól hátra nekünk a vállá fölött.

• • •

- Nekem ennyi volt - mondom nem sokkal később Wade-nek, amikor elveszítem az utolsó zsetonomat is az egyik pókerasztalnál.

- Csak száz dolcsit játszottál el - ráncolja erre a homlokát.

- A többit odaadtam Jordannek.

- Megéri? - kérdezi horkantva. - Az, hogy egész este hozzá vagy láncolva?

- Ki van hozzáláncolva? Egy órája nem is láttam.

Kiderült, hogy a partnerem talán szerencsejáték-függő, mert meg se moccant az asztaltól, amióta ideértünk. Nem mintha bánnám. Minél kevesebb időt töltök vele, annál jobb.

- És igen, még úgy is megérte, hogy hozzám volt tapadva - valloam be Wade-nek. Életem legszebb estéje volt, amikor Ellával először szeretkezhettem. Azt a jelenetet fogom újrajátszani a fejemben az elkövetkező kábé öt évben a magányos cellámban ücsörögve. - Ha te nem tennéd ezt meg Val kedvéért, akkor lehet, hogy nem ő neked az igazi.

- Tizennyolc éves vagyok, haver! Mióta kell megtalálnom az igazit? - néz a lapjaira a homlokát ráncolva Wade. Szerintem nem azért, mert rossz a lapjárása, hanem inkább azért, mert kezd beleesni Valba, de még küzd ellene.

Békén hagyom, mert ez olyasmi, amit egyedül kell kibogoznia. Tizennyolc évesen még biztos fiatal az ember ahhoz, hogy végleg elköteleződjön, de én nem tudom Ella nélkül elképzelni a jövőmet.

Csak remélem, hogy ő is ugyanígy érez. Pláne, hogy el leszünk választva egymástól a következő öt évben. Vajon meg fog várni? Tudom, hogy önző lenne megkérdezni, de vajon *túl* önző is?

- Minden oké? - suttogja a fülembe minden gondolatom és vágyam tárgya.

Biztos pont olyan durván ráncolom a homlokomat, mint Wade.

- Aha, csak egy kicsit elbambultam.

- Jó. Ööö... Én most elmegyek egy kicsit Laurennel lógni. Tudod, elvileg nem együtt jöttünk ide, és az igazi partnered éppen úgy néz rám, mint a véres rongyra.

Ella még csak öt másodperce tűnt el, amikor valaki finoman megkocogtatja a vállamat. Amikor megfordulok, Abby Wentworth áll előttem.

Rögtön ellágyul a szívem, amikor meglátom a halvány rózsaszín ruhájában meg a hatalmas világosszőke hajával. Az

vonzott benne, hogy milyen gyengéd és törékeny. Annyira emlékeztetett az anyukámra, hogy vigaszt jelentett a közelsége.

Most viszont olyan lánnyal vagyok együtt, aki annyira tüzes, hogy szerintem sohasem tudnék visszatérni egy zsák lepkéhez.

Pláne nem egy olyan csajhoz, aki annyi szarságot mondott rólam a zsaruknak.

Megfeszülök a gondolattól.

- Mizu? - motyogom az exemnek.

- Beszélhetnénk?

Még a hangja is olyan lágy. Abbyben minden olyan átkozottul törékeny.

- Nincs mondanivalóm - mordulok rá, amitől a barátaim döbbenten néznek rám. Mindannyian tudják, hogy a gyenge pontom volt ez a lány. De többé már nem az. Csak szánalmat érzek iránta.

- Kérlek... - kezd könnyörögni.

Felállok, de csak mert nem akarom mindenki előtt kellemetlen helyzetbe hozni. Amikor viszont hallótávolságon kívülre érünk, dühösen rámeredek.

- Azt mondtad a zsaruknak, hogy *bántottalak!* - sziszegem neki.

- Ó! - kerekedik el Abby halványkék szeme. - De... de hát... nyel egy nagyot, aztán elsötétül az arca. - Tényleg bántottál! - nyüszíti. - Összetörted a szívemet!

- Baszki, Abby... - mondom neki ingerülten. - Az *életemről* van szó! Olvastam a vallomásodat. Célzást tettél arra, hogy fizikailag bántalmaztalak, és mindketten tudjuk, hogy ez egy istenverte hazugság.

Újabb elgyötört nyögés szakad fel belőle.

- B-bocsi... Tudom, hogy rosszul vette ki magát, de esküszöm, hogy visszamegyek, és újabb vallomást teszek, hogy tisztázam, hogy te soha...

- Ne fáradj! - csattanok fel. - Nem akarom, hogy még egy szót szólj, megértetted? Már így is eléggé megcsináltad.

Erre összerezzen, mintha megütöttem volna.

- Reed... - suttogja. - Nekem... tényleg hiányzol, tudod? Hiányzik, ami köztünk volt.

Jaj, a francba! A szívem minden szeglete feszingeni kezd. Mi az ördögöt mondhatnék egyáltalán erre? Már több mint egy éve szakítottunk.

- Minden rendben? - érdeklődik a Sátán, aki most megmentett.

Még soha életemben nem okozott ekkora megkönnyebbülést Jordan Carrington látványa. Talán ezért fogom meg a karját úgy, mintha *tényleg* a kísértője lennék.

- Minden oké - válaszolom velősen.

Abby viszont vadul rázza a fejét. Amióta ismerem, most először villog színtiszta harag a szemében.

- *Semmi* sem oké! - rivall rá Jordanre, pedig még a hangját sem hallottam soha, hogy felemelte volna bárkire. - Nem hiszem el, hogy vele jöttél ma este. Hogy tehetted, Jordan?

A barátnőjének a szeme sem rebben.

- Egyszer már elmagyaráztam, hogy miért...

- A hülye *imidzsed* miatt? - forrong Abby paprikapiros arccal.
- Mert azt akarod, hogy királynővé koronázzanak egy hülye bálon? Megmondtam neked, hogy nem akarom, hogy vele gyere, de te abszolút nem törődtél az érzéseimmel! Miféle barát az ilyen? És kit érdekel a hülye *státuszod*? - folytatja most már visítva. Szinte mindenki minket bámul a teremben. - Én azért voltam együtt Reeddel, mert szeretem, nem pedig azért, mert hozzájárult a hírnevemhez!

- Abigail, jelenetet rendezel - közli vele továbbra is rezzenéstelenül Jordan.

- *Nem érdekel!*

Mindannyian összerezzenünk a fülsüketítő sikításától.

- Nem érdemled meg őt! - kiabálja Abby két lihegés között. - És *te* sem!

Beletelik egy másodpercbe, mire rájövök, hogy Ella itt áll a másik oldalamon.

- Miért kellett ideköltöznöd? - mordul rá Abby Ellára. - Jól megvoltunk Reeddel, mielőtt idejöttél! Aztán felbukkantál az olcsó ruháidban, a gagyi sminkeddel, meg a... a... *kurvás* dolgaiddal...

Jordan kuncogni kezd.

- ...és tönkretettél mindent! Utállak! És téged is utállak, Reed Royal! - emeli rám megint a kétségbeesett és dühös tekintetét. - Remélem, az egész hülye életedet börtönben fogod tölteni, és ott fogsz megrohadni! - fejezi be levegőért kapkodva.

Csend telepszik a teremre. Minden szempár a bekattant exemre szegeződik. Amikor ez tudatosan benne, szörnyülködve felnyög, és a szája elé kapja a kezét.

Aztán kirohan az ajtón. Csak úgy libeg mögötte a rózsaszín tündérhercegnős ruhája.

- Nos... - szólal meg elégedetten Jordan. - Mindig is tudtam, hogy nem az a gyámoltalan teremtes, akinek tettei magát.

Ella meg én nem válaszolunk. Az ajtóra meredek, amin Abby az előbb kicsörtetett, a torkomban pedig szánakozó gombócot érzek.

- Menjünk utána? - kérdezi végül Ella, de nem úgy hangzik, mintha utána akarna menni.

- Nem - feleli helyettem Jordan gögösen, felszegett állal. - Gyere, Reed - ragadja meg birtokló módon a karomat, és elránt Ellától. - Táncolni akarok. Kell a gyakorlás, ha majd megkoronáznak minket királynak és királynőnek.

Még mindig annyira le vagyok döbbenve Abby kirohanásán, hogy tiltakozás nélkül hagyom magamat elvezetni.

32. FEJEZET

REED

– HÁT... EZ DURVA VOLT – motyogja Ella, amikor két órával később bemegyünk a szobámba.

Rámeredek.

Durva? Milyen enyhe kifejezés!

Az egész este egy merő katasztrófa volt. Úgy kezdődött, hogy pózolnom kellett Jordannek meg a szüleinek, és úgy végződött, hogy Abby kiborult egy teremnyi ember előtt. Szinte hanyatt estem a megkönnyebbüléstől, amikor Jordan nem erőltette, hogy elvigyem az afterpartira. Az a hülye Hópehely Királynő-korona biztos elég volt neki. Szerencsére még csak a hányingerkeltő királyos-királynős keringőn sem kellett részt vennem, mert Wade elorozta előlem a királyi címet.

Az este egyetlen fénypontja az a látvány volt, hogy Wade a nagy tánc közben markolászta Jordan seggét, aki végig sziszegett neki, hogy hagyja abba.

Ellával el tudtunk szökni tíz körül, és mivel Steve csak tizenegyre jön érte, maradt egy egész óránk kettesben. De mindketten halálra döbbenően ülünk egymás mellett az ágyam szélén.

- Tényleg rohadt szarul érzem magam miatta - vallom be.

- Abby miatt?

Bólintok.

- Pedig nem kéne - jelenti ki Ella nyersen. - Utálom ezt mondani, de szerintem Abby talán egy picinykét rögeszmés.

- Picinykét?

- Oké, nagyon rögeszmés - szorítja meg Ella a kezemet. - De ez nem a te hibád. Szakítottál vele. Nem vezetted az orránál fogva. Ő az, aki képtelen továbblépni.

- Tudom.

Ettől még nem tudom kiverni a fejemből Abby lesújtott tekintetét.

Úgy rohantam végig az elmúlt néhány évemen, hogy saját magamon kívül nem nagyon törődtem senkivel. Büszke voltam rá, hogy egy érzékeny seggfej vagyok. Ez lenne a karma? Az, hogy öt évre börtönbe kerülök a fiúkért, akiket megvertem, és a lányokért, akiknek fájdalmat okoztam?

Próbáltam úgy tenni, mintha semmi baj nem lenne. Eljártam suliba meg focizni, elmentem a téli bálra. Úgy csináltam, mintha minden egyes napom egy végzős gimnazista átlagos napja lenne. De többé már nem játszhatom el, hogy minden rendben. Abby nincs rendben. Brooke meggyilkolása sincs rendben. És az én életem sincs rendben.

Minden este ébren fekszem a plafont bámulva. Azon töprengek, hogy fogom kibírni egy börtöncellában. A várakozás a legnehezebb.

- Mi a baj, Reed?

Veszek egy mély lélegzetet, ahogy Ella aggódó szemébe nézek. Nincsenek azok a szép szavak, amik elvennék a mondandóm élet, ezért hirtelen bököm ki, mintha egy sebtapaszt akarnék letépní.

- Hamarabb aláírom a vádalkut.

Ella olyan gyorsan fordul felém, hogy elveszíti az egyensúlyát. Elkapom, de a szorításomból kibújva talpra szökken.

- Mit mondtál?

- Hamarabb aláírom. Beleegyezem, hogy inkább a jövő héten kezdjem meg a büntetésem, ne pedig január elsején - nyelek egyet. - Így a helyes.

- Mi a franc van, Reed?

- Minél hamarabb megyek be, annál hamarabb kerülök ki - túrok bele a hajamba.

- Ez baromság. Meg tudjuk oldani. Dinah lefizette Ruby Myerst, ami azt jelenti, hogy van új bizonyíték...

- Nincs új bizonyíték - szakítom félbe.

Belepusztulok, hogy Ella abba kapaszkodik, hogy valami majd varázsűtésre meg fog engem menteni. Képtelen elfogadni, hogy börtönbe megyek. Nem érti, miért akarom minél előbb letölteni a büntetésem. És ez mindent elárul, amit tudnom kell.

Nem kérhetem többé arra, hogy várjon rám öt évet. Önző tahó vagyok, amiért egyáltalán eszembe jutott. Mindenből kimaradna. Mégis miféle utolsó éve lenne a suliban úgy, hogy mindenki azt hiszi, hogy a pasija egy gyilkos? És az egyetem? Lehet, hogy seggfej vagyok, de ekkora azért nem. Vele legalábbis nem.

Megkeményítem azt a haszontalan, tyúkszaros szívemet, és a láblejemet kezdem bámulni, mert nem tudok ránézni arra a sápadtan is gyönyörű arcára, miközben kimondom a fejemben keringő szavakat.

- Szünetet kéne tartanunk. Én odabent leszek, te meg idekint.

Akkora csend telepszik a szobára, hogy muszáj rápillantanom. Dermedten áll, kezét a szája elé kapva... Akkora szemekkel, mim két csészealj.

- Azt akarom, hogy élvezd ki az egyetemista létet. Elvileg az lesz életed legjobb része.

Keserű érzés ezeket kimondani, de erőt veszek magamon a folytatáshoz.

- Ha megismerkedsz valakivel, nem kéne, hogy rám gondolj.

Abbahagyom, mert nem tudom kibökní a többi hazugságot. Elvileg azt kéne mondanom, hogy én nem fogok rágondolni. Hogy csak kéznél volt. Hogy nem szeretem.

Ha ezeket kimondom, akkor tényleg vége lesz. Nem lesz visszaút. Semmiképp nem fog nekem megbocsátani.

Legyél férfi! – győzködöm magamat. Engedd el!

Veszek egy újabb mély lélegzetet, hogy összeszedjem a bátorságomat. De mielőtt kinyithatnám a számat, Ella az öleembe pattanva rátapasztja a száját az enyémre. Nem annyira csók ez, mint inkább pofon. Szidás mindazért, amit az előtt kimondtam, és a szörnyű dolgokért, amik a nyelvem hegyén vannak.

Tudom, hogy nem kéne, mégis átölelem a derekát. Magamhoz húzva hagyom, hogy csókoljon.

Folynak a könnyek, becsorognak a szánk közé. Lenyelem a könnyeit, a szavaimat, a kétségbeesésünket. Addig csókolom, amíg már annyira sír, hogy nem tud csókolni. A mellkasomhoz szorítom az arcát, és érzem, hogy a könnyei átáztatják az ingemet.

– Nem akarok ilyen szarságot hallani tőled – suttogja.

– Én csak azt mondom, hogy ne legyen büntudatod, amiért továbblépsz – válaszolom rekedten.

– Nem te fogod megmondani, hogy mit érezzek – böki meg a mellkasomat. – Senki se mondja meg! Se te, se Steve, se Callum!

– Tudom. Csak azt akarom mondani, hogy...

Basszus! Nem is tudom, mit akarok mondani. Nem akarom, hogy Ella mással járjon. Nem akarom, hogy továbblépjen. Azt akarom, hogy végig rám gondoljon, amíg én rá gondolok.

Ugyanakkor utálnám, ha magányos lenne, és utánam vágyakozna, miközben nem kaphat meg. Mindezt azért, mert csináltam egy hülyeséget.

– Próbálok jobb ember lenni – szólalok meg végül. – Próbálok azt tenni, ami neked jó.

– Te azt döntötted el, hogy neked mi a jó, és engem meg se kérdeztél.

Küszködök vele, hogy szavakat találjak a helyzetemre, de ekkor elkezd babrálni az övcsatommal, és lőttek minden ártatlan szándékomnak.

– E-ella... – dadogom. – Ne!

- Mit ne? - incselkedik velem. Gyorsan lehúzza a szmoking-nadrágom sliccét, és benyúl, hogy megmarkoljon. - Ne érjek hozzád?

- Ne.

Ezúttal én hátrálok meg. Lüktetek a vágytól, de nem fogom a saját önző vágyaimat az övé elé helyezni.

- Kár, mert éppen hozzád érek - kapja el a kezemet, hogy odategye a hasához. - Te pedig hozzám. Tényleg azt akarod, hogy valaki más érintsen engem így? Tényleg oké lenne a részedről?

Ezek a szavak szörnyű képeket idéznek meg bennem. Ökölbe szorul a kezem, amelyiket rátettem a fenekére.

- Ne... - bukik ki megint belőlem. - Ne mondj ilyet!

- Miért? Te mondtad. Nekem soha, de soha nem lenne oké, ha egy másik lánnyal „továbblépnél”. Az a fajta árulás tönkretenné a kapcsolatunkat. Az nem tudná tönkretenni, hogy öt évre elmész. Vagy egy rakás Daniel, Jordan, Abby és Brooke sem. De azt utálnám, ha akár csak egy napra vagy egy órára is továbblépnél.

- Próbálok azt tenni, ami neked jó - ismétlem. Minden egyes gondolatom Ella körül forog mostanában, a fenébe is!

- Nekem az a jó, ha nem utasítasz vissza. Nekem az a jó, ha nem mondd meg, mit kéne éreznem. Szeretlek, Reed. Nem hiányzik, hogy azt mondják, hogy túl fiatal vagyok a saját érzéseim felismeréséhez. Talán létezik olyan ember, akit esetleg tudnék szeretni, de engem nem érdekel. Én téged szeretlek. *Veled* akarok lenni. Meg akarlak várni. Te mit akarsz?

A határozott kinyilatkoztatása lehetetlenné teszi, hogy ragaszkodjak az elképzeléseimhez. A saját kinyilatkoztatásom pedig kicsúszik a számon, mielőtt lakatot tehetnék rá.

- Te meg én. Örökre.

- Akkor ne tolj el magadtól! Ne mondd meg, mit érezzek, mit gondoljak és kit szeressek. Ha tényleg elfogadod ezt a vádalkut, akkor nem szégyellheted annyira, hogy ne akarj látni. Muszáj lesz írnod nekem. Nem küldhetsz el, ha meglátogatlak. Ez lesz a

mi visszaszámlálásunk. Ez lesz a várakozásunk. Minden egyes nap közelebb hoz majd bennünket egymáshoz. Vagy együtt csináljuk végig, vagy sehogy – villan meg az olvadt zafír tekintete. – Szóval mi legyen?

Kösd fel a gatyád! – ezt üzeni. Hogy szedjem össze magamat, és viselkedjek csapattársként. Az „Ella és Reed” csapat tagjaként.

Elkapom az állát a szabad kezemmel, és jól megcsókolom.

– Benne vagyok, bébi.

Aztán letépek róla a drága ruhát, és megmutatom, hogy mennyire *benne* vagyok. És mennyire benne leszek egész rohadt hátralévő életünkben.

33. FEJEZET

ELLA

STEVE SZOMBAT REGGEL BEJELENTI, hogy visszaköltözünk a lakásba. Mégpedig ma.

- Ma? - ismétlem bambán, és leteszem a narancsleves poharamat.

- Pontosabban ma este - könyököl rá a konyhapultra ragyogó tekintettel. - így már nem kell ebben az öt helyiségben kuksolnunk.

Igazából tényleg csábító a távozás ötlete. Kezdem unni ezt a szállodát. Egy éve még biztos nem mondtam volna ilyet, de Steve-nek igaza van: több hely kell nekünk, nagyobb távolság közénk. Steve és Dinah állandóan veszekszik mostanában. Eleinte kicsit sajnáltam a nőt, de most már hányingerem van a látványától is. Nemcsak, hogy lefizette Ruby Myerst, de azt is tudom, hogy valahogy köze van Brooke halálához. Csak nem tudom bizonyítani, a fenébe is!

Reed mesélt Callumnak a gyanúmról, de Callum magánnyomozó-serege még nem talált semmit. Pedig gyorsan találniuk kéne valamit, mert ha úgy lesz, ahogy Reed akarja,

akkor hétfő reggel aláírja a vádalkut, és abban a pillanatban börtönbe megy, amikor megszárad a tinta a papíron.

Talán a lakásban van valami, ami segít.

– Mit mondasz? – biccenti oldalra a fejét Steve. – Készen állsz a költözésre?

Reménykedő kiskutyavigyorral kérdezi, amiről Easton jut eszembe. Steve nem is olyan rossz fej. Azt hiszem, eléggé igyekszik.

– Aha – mosolygok rá vissza önkéntelenül. – Jó lesz.

– Helyes. Akár el is kezdhethéd bepakolni a bőröndödbe a legszükségesebbeket. A hotel majd utánunk küldi a többi holmit. Dinah telefonált, hogy kitakaríttassa-e a lakást, mielőtt megérkezünk.

Éppen válaszolni akarok, amikor rezeg a telefonom. Reed hív, úgyhogy diszkréten eltakarom a kijelzőt, hogy Steve ne lássa.

– Val az – hazudom. – Biztos tudni akarja, milyen volt a bál.

– Ja, az jó – mondja gyanútlanul Steve.

– Odafent beszélek vele, hogy ne zavarjalak – rohanok ki a konyhából.

Bólint, aztán már látszik is rajta, hogy másfelé járnak a gondolatai. Steve legnagyobb hibája, hogy ha egy beszélgetés nem róla szól, akkor gyorsan elveszíti az érdeklődését.

Amint egyedül vagyok a szobámban, felveszem a telefont, mielőtt bejelentkezne a hangposta.

– Szia – szólok bele gyengéden.

– Szia – mondja, és egy pillanatra elhallgat. – Beszéltem apával a pincérnőről. Gondoltam, jó, ha tudod.

– A pincérnőről? Ja!

Leesik, hogy Ruby Myersre gondol. Rögtön felgyorsul a pulzusom.

– Mit mondott? Van rá bizonyítékunk, hogy valaki lefizette?

– Hitelt vett fel – válaszolja egykedvűen Reed. – Váratlanul meghalt az anyukája, és kapott egy kis biztosítási pénzt, abból lett meg az önerő a kocsira. Nincs jele semmi turpisságnak.

Elfojtok egy dühös kiáltást.

- Ez nem lehet igaz. Dinah lényegében beismerte, hogy lefizette Myerst.

- Akkor cselesen csinálhatta, mert nálam van a hitelpapírok fénymásolata.

- Istenem! Tudom, hogy Dinah benne van ebben.

Belém hasít a pánik. Miért nem haladnak ezek a nyomozók? *Muszáj* lennie valaminek, ami nem Reed felé mutat.

- Még ha így is van, Dinah-nak csak órákkal azután landolt a gépe, hogy Brooke meghalt – jelenti ki Reed.

Könnyek szöknek a szemembe, és összeszorul a torkom. A szám elé kapom a kezemet, de így is halkan felzokogok.

- Mennem kell – közlöm kissé remegő hangon. – Steve azt akarja, hogy pakoljak össze, és ma este költözzünk be a lakásba.

- Rendben. Szeretlek, bébi. Hívj, ha berendezkedtél.

- Meglesz. Én is szeretlek.

Gyorsan leteszem a telefont, aztán belefúrom az arcomat a párnába. Behunyom a szememet, és hagyom folyni a könnyeimet. De csak egy pillanatra vagy kettőre.

Aztán ráveszem magamat, hogy hagyjam abba az önsajnálatot, és tápáskodjak fel csomagolni.

Brooke abban a lakásban halt meg. *Muszáj* lennie ott valamiféle nyomnak.

Én pedig eltökélt vagyok, hogy megtaláljam.

• • •

Néhány óra múlva Steve beteretlget a felvágós felhőkarcoló előterébe. Dinah már odabent várja a liftet. Az idevezető úton alig szólalt meg. Szorong, amiért visszatér a bűncselekménye színhelyére? A szemem sarkából élénken figyelem, hogy van-e rajta nyoma bűntudatnak.

- A vendégszobába foglak beköltöztetni - csacsogja Steve, amikor mindhárman beszállunk a liftbe. - Persze majd átvariáljuk a berendezést.

- Ott volt a... - kezdek bele, de halkabbra veszem a hangomat, pedig szűk helyen vagyunk, és Dinah amúgy is hall minden szót. - Brooke ott lakott, mielőtt... Mielőtt meghalt?

Steve válasz helyett a homlokát ráncolja.

- Tényleg ott lakott? - fordul oda Dinah-hoz.

Dinah mereven bólint, és még merevebb hangon válaszol.

- Eladta a lakását, miután Callum megkérte a kezét, úgyhogy nálunk lakott volna az esküvőig.

- Ja, értem. Erről nem tudtam. Részéről rendben, hogy ott lakj, Ella? - néz rám megint Steve. - Mint mondtam, át fogjuk alakíttatni.

- Aha, rendben.

Marha morbid, de legalább Brooke nem ott halt meg.

Upsz, pont *itt* halt meg - jut eszembe, ahogy belépünk a menő nappaliba. Rögtön a kandalló párkányára téved a tekintetem, és borzongás fut végig a gerincemen. Steve is, Dinah is arrafelé néz.

Steve fordul el elsőként.

- Büdös van idebent - fintorodik el.

Mély lélegzetet véve rájövök, hogy igaza van. Tényleg állott a levegő. Olyan szagú a lakás, mintha ammónia és szennyes zokni keveréke bűzölgene benne.

- Miért nem nyitsz ablakot? - javasolja Steve Dinah-nak. - Én addig bekapcsolom a fűtést, és begyújtom a kandallót.

Dinah még mindig a kandallót bámulja. Aztán bosszús hangot hallatva végigszalad a folyosón. Kinyílik és bevágódik egy ajtó. Utánabámulok. Ilyen a büntudat? Francba! Honnan tudjam, hogy néz ki a büntudat? Ha kinyírtam volna valakit, akkor én is berohannék a szobámba, nem?

- Ella, tudod intézni az ablakot? - sóhajt fel Steve.

Örülök, hogy csinálhatok valamit, ami eltereli a figyelmemet a bűntény helyszínéről. Bólintok, aztán gyorsan az ablak felé indulok. A kandalló mellett elhaladva ismét megborzongok.

Istenem, milyen félelmetes itt! Van egy olyan érzésem, hogy ma éjjel egy szemhunyasnyit sem fogok aludni.

Steve kaját rendel, ami nagyjából negyedóra múlva érkezik meg. Fűszeres illat tölti be a lakást, ami biztos kellemes lenne, ha nem szorulna össze a gyomrom az idegességtől. Dinah nem jön ki a szobájából, és nem hajlandó reagálni Steve hívására, hogy jöjjön vacsorázni.

- Beszélünk kell Dinah-ról - kezdi Steve egy tányér gőzölgő tészta felett. - Biztos érdekel, hogy miért nem váltam még el tőle.

- Semmi közöm hozzá - piszkálok egy darab zöldpaprikát a tányéromon, és nézem, ahogy csíkot húzok vele a szójaszószbá. Nem sokat agyaltam ezen a házasságon. Túlságosan lefoglal az, hogy a nyakunkon van Reed börtönbüntetése.

- Intézem a dolgokat - vallja be Steve. - És mindennek rendben kell lennie, mire nekilátok a papírmunkának.

- Tényleg semmi közöm hozzá - ismételem határozottabban. Nem érdekel, hogy Steve mit csinál Dinah-val.

- Rendben lesz neked, hogy itt lakj? Úgy tűnsz, mint aki...

- Mint akit kiráz a hideg? - fejezem be helyette.

- Igen - mosolyodik el haloványan. - Ez is jó szó rá.

- Biztos túl leszek rajta - kamuzom.

- Lehet, hogy majd találunk valami mást. Te meg én.

- Oké - felelem, pedig egy év múlva úgyis eltűnők egyetemre. Csak nem akarom látni a csalódottságot Steve-en. Most senki másnak az érzelmeivel nem bírok foglalkozni, kizárólag a sajátjaimmal.

- Arra gondoltam, hogy talán tarthatnál egy év szünetet, és nem kéne egyetemre menned, miután befejezed a gimnit. Vagy talán fizethetnénk egy magántanárt, és elmehetnénk külföldre.

- Tessék? - kérdezem döbbenten.

- Igen - folytatja egyre lelkesebben. - Imádok utazni, és mivel úgyis elválok Dinah-tól, nagyszerű lenne, ha néhány útra elmehetnénk kettesben.

Hitetlenkedve bámulok rá.

- Nos, legalább gondold meg - pirul el kissé.

Bekapom a villámot, hogy ne mondjak semmi bántót. Vagy ami még rosszabb, ne szúrjam bele a villámot a nevetséges ötlete miatt. Nem fogom elhagyni Észak-Karolina államot, amíg Reed nem hagyhatja el.

Vacsora után elnézést kérve asztalt bontok. Steve megmutatja nekem a vendégszobát, ami az étkező után nyílik a folyosóról. Elég szép: csupa krémszín és arany. Nem sokban különbözik a berendezés a szállodai apartmantól, ahonnan eljöttünk. Van saját fürdőszobám, aminek örülök.

Az egyetlen hátránya, hogy olyan nő aludt ebben az ágyban, aki már halott.

A gondolatot félretéve kicsomagolom az iskolai egyenruháimat, meg néhány pólót és farmert. A cipőim meg a kabátom mennek a szekrénybe. Az ágy mellett, az éjjeliszekrény mögött találok egy konnektort a telefontöltőmnek. Rádugom a mobilt, aztán lefekszem, és a plafonra meredek.

Holnap elkezdem keresni Gideon cuccait. De kétlem, hogy ebben a szobában lennének. Dinah soha nem tévesztené szem elől a zsarolási alapanyagot.

Bár... Az is pont olyan biztonságos lett volna, ha Brooke rajta alszik, nem?

Az ágyról leugorva benézek a keret alá. A keményfa padló tiszta, és egyik parkettalemez sem tűnik lazának, ami egyértelmű jele lehetne annak, hogy valamit elrejtettek alatta.

Esetleg a matrac alatt? Beletelik pár mozdulatba, mire az oldalára tudom állítani a matracot, de semmi más nincs alatta az ágyrácson kívül. Elengedem, mire puffanással esik vissza a helyére.

Gyorsan szemügyre veszem az éjjeliszekrényt, ahol egy távirányítót találok, négy szem torokcukrot, egy flakon testápolót, meg néhány tartalék elemet. A komód póttakarókat tartogat az alsó fiókban, pótpárnákat a középsőben, a felső pedig üres.

A gardróbban sincs semmi. Dinah vagy a rendőrök biztos elvitték Brooke ruháit.

Végighúzó a falon a kezemet, és közben megállok megnézni az egyszerű absztrakt festményt, ami egy kis asztalon áll az ággal szemben. Nincs titkos széf mögötte.

Tehetetlenül lerogyok az ágyra. Semmi sincs ebben a szobában, csak normális dolgok. Ha nem szólnak róla, hogy Brooke itt lakott, sohasem tudtam volna meg.

Keresnivaló híján megint Reedre tévednek a gondolataim. A hatalmas szoba hirtelen mintha szűk lenne, és súlyos köd ereszkedett volna rá.

Minden rendben lesz – győzködöm magamat. Öt év semmiség. Kétszer annyit is várnék arra, hogy visszakapjam Reedet. Tudunk majd levelet írni egymásnak, talán még telefonon is beszélhetünk. Meg fogom látogatni, valahányszor csak engedi. És igenis hiszek benne, hogy képes uralkodni az indulatain, ha akar. Lesz rá motiváció, mert a jó magaviselet egyenlő a gyorsabb szabadulással.

Minden rosszban van valami jó. Anya mindig ezt mondta. Bár tény, hogy általában akkor mondta, ha valami új helyre indultunk, de én elhittem neki. Még amikor meghalt, akkor is úgy éreztem, hogy túl fogom élni. És túléltem.

Reed nem haldoklik – hiába érzem úgy, hogy megint elveszíték valakit. Ő csak... Csak hosszabb szabadságra megy. Olyan, mintha Kaliforniába menne egyetemre, én pedig itt maradnék. Távkapcsolatban fogunk élni. Telefonhívások, SMS-ek, e-mailek, levelek. Lényegében ugyanaz, nem?

Valamennyire jobban vagyok, úgyhogy felkelve a telefonomért nyúlok. Csakhogy elfelejtettem elrakni a bőröndömet, és megbotlok benne. Felsikkantva rázuhanok a kis asztalra, amin meginog a lámpa. Próbálom elkapni, de túl messze vagyok tőle, úgyhogy az az istenátka leesik a földre.

– Minden rendben odabent? – kérdezi a folyosóról aggódva Steve.

– Aha – nézek a lámpa összetört maradványaira. – Vagyis nem – nyitok ajtót sóhajtva. – Megbotlottam a bőröndömben, és eltörtem a lámpát – ismerem be.

- Ne aggódj miatta. Úgyis átvariáljuk a szobát, igaz? Ne moccanj! - emeli fel az ujját. - Hozok egy seprűt.

- Oké.

Lehajolok, hogy elkezdjem bedobálni a nagyobb darabokat a közeli kukába. Az egyik szilánk alól kikandikál valami fehér dolog.

Értetlenül összeráncolom a homlokomat, és kihúzom a papírt. Olyan hanyagul hajtogatták össze, és dugták oda ahhoz az egy részhez, hogy rádöbbenek: valaki direkt csúsztathatta bele a lámpa fehér porcelántalpába. Lehet, hogy a lámpa használati utasítása? Biztos.

Már félúton jár a kezem a kuka felé, amikor megakad a szemem a „Maria” szón.

Kíváncsian széthajtogatom a papírt, és elkezdem olvasni.

Eláll a lélegzetem.

- Mit találtál?

Az ajtó felé kapom a fejemet, ahol Steve áll seprűvel a kezében. Legszívesebben azt hazudnám, hogy „semmit”, de nem bírom rávenni a hangszálaimat az együttműködésre. A papírt sem rejthetem el, mert az összes izmom jéggé dermedt.

Steve ismét aggódó ábrázattal nekitámasztja a seprűt az ajtófélfának, és odasiet hozzám.

- Ella! Beszélj!

Tágra nyílt, ijedt szemekkel nézek rá.

- Mi a fene ez? - kérdezem a papírt felemelve.

34. FEJEZET

ELLA

ZIZEG A PAPÍR A RESZKETŐ UJJAIM KÖZÖTT. Zakatol a fejem attól a néhány bekezdéstől, amit eddig olvastam – és még nem is értem a végére.

Mielőtt pisloghatnék, Steve kikapja a levelet a kezemből. Átnézi az első sorokat, és teljesen elsápad.

– Honnan szedted ezt? – bukik ki belőle.

Annyira kiszáradt a szám a döbbenettől és a szörnyülködéstől, hogy fáj megszólalnom.

– A lámpába volt rejtve – meredek Steve-re még mindig. – Miért dugtad el? Miért nem semmisítetted meg?

– Én... én nem dugtam el – feleli annyira sápadtan, amennyire én is az lehetek. – A széfben volt. És... Az az istenverte trükkös ribanc! – káromkodja el magát hirtelen.

– Ki? – reszket továbbra is a kezem.

– A feleségem.

Megint elkáromkodja magát, és elsötétül a tekintete.

– Az ügyvédek adhatták meg Dinah-nak a széf kódját, miután meghaltam – feszülnek meg az ujjai, amiktől összegyűrődik a papír. – Biztos meglátta ezt, és... Nem! Brooke

kellett, hogy legyen – néz körbe a szobában, láthatóan lesújtva. – Ő lakott itt. Ő rejtette el. Valószínűleg ellopta Dinah-tól.

– Engem nem érdekel, ki dugta el a levelet! – kiabálom. – Engem csak az érdekel, hogy igaz-e vagy nem! Igaz? – faggatom levegőért kapkodva.

– Nem... – válaszolja, aztán egy pillanatra elhallgat. – Igen.

– Na, akkor most melyik? – tör ki belőlem egy hisztérikus kacaj. – Igen vagy nem?

– Igen – nyel nagyot Steve, amitől ugrik egyet az ádámcsutkája. – Igaz.

Undor és düh nyilall belém. Jaj, istenem! El sem hiszem, amit hallok. Ez a levél *mindent* megváltoztat, amit eddig tudtam Steve-ről, Callumról és a Royalokról. Ha tényleg igaz, akkor Dinah-nak minden oka megvolt haragudni Mariára. Még arra is, hogy gyűlölje.

– Hadd olvassam végig! – parancsolok rá Steve-re.

Steve hátrál egy lépést, de mielőtt túl messzire jutna, kikapom a kezéből a papírt. Elszakad, és ott marad Steve lebéult ujjai között a sarka.

– Ella... – kezdi erőtlenül.

De én már javában olvasom.

Drága Steve!

Képtelen vagyok ezekkel a hazugságokkal tovább élni. Ezer darabra szakítanak. Callum minden egyes pillantásától megszakad a szívem. Nem ilyen életet képzeltem el magamnak, és nem ilyet akarok tovább élni.

A fiaim életem csillagai, de még ők sem ragyogják be a lelkemben honoló sötétséget. A tetteink nyoma örökre megmarad. Nem tudom, mit csináljak.

Ha bevallom, akkor mindkettőnknek szétesik a családja. Callum elhagy engem, a ti barátságotoknak pedig befellegzett.

Ha hallgatok, azt nem élem túl. Esküszöm! Nem tudom így folytatni.

Miért használtál ki? Tudtad, mi a gyenge pontom! Tudtad és kihasználtad.

Már nem gondolom, hogy Callum hűtlen lett volna hozzám. Vagy ha az is volt, meg kell tanulnom együtt élni a ténnyel. Nem csinálhatjuk ezt tovább, Steve. Nem titkolhatjuk el az igazságot Callum elől. El kell mondanom neki. Muszáj. Különben nem bírok tükörbe nézni.

És bár nem tudnék Callum nélkül élni, nem tudom, hogy nélküled tudnék-e. Hatással vagy rám. Olyan dolgokat ébresztettél fel bennem, amikről nem hittem, hogy lehetséges. Minden este a te arcodat látom magam előtt, amikor lefekszem, és érzem az érintésedet.

Amikor az a másik nő a közelben van, harag gyúl bennem. Miért vennéd feleségül? Méltatlan hozzád. Undorodom a tudattól, hogy tőlem hozzá mész. Arra kérsz, hogy hagyjam el Callumot, de én benned sem bízom. Nem hiszek neked, Steve. Én már nem hiszek senkinek sem.

Nincs választásom. Minden lehetőséget elvettek tőlem. Ne is próbálj megállítani!

Maria

Miután befejezem az olvasást, hagyom, hogy kiessen a kezemből a levél, és a szőnyegen landoljon a lábamnál. Ez annyira... Örültség! Hogy tehette ezt Callummal Steve? Hogy tehette Maria?

- El kell mondanom Reednek - bököm ki.

Steve előrelelendül, mielőtt felemelhetném a telefonomat az éjjeliszekrényről.

- Ne! - könyörög. - Nem mondhatod el neki. Összetörnéd vele őket. Azok a fiúk imádják az anyjukat.

- Úgy tűnik, te is imádtad - jegyzem meg keserűen. - Hogy tehetted ezt? Hogyan?

- Ella...

Félelem, remény és kétségbeesés kavarg bennem. Olyan, mintha semennyi levegő nem maradt volna a szobában, és ettől alig tudnék lélegezni vagy gondolkodni.

- Lefeküdtél Callum feleségével!

Steve-nek egy pillanatra megfeszül az állkapcsa. Nyúzott arccal bólint. Még csak arra sem tudja rávenni magát, hogy hangosan kimondja.

- Miért?

- Mindig is szerelmes voltam belé - vallja be rekedten. - És a maga módján ő is szeretett engem.

- A levélben nem ez van.

- De igen - gyözköd Steve. - Egyszerre randizgattunk vele, de Callum ért előbb célba.

Erre csak eltátom a számat. Te jó ég! Úgy beszél, mint egy kisfiú, akinek elvették a játékát.

- Szóval amikor Callumot lefoglalta, hogy megmentse a cégeteket, te azt mondtad Mariának, hogy megcsalja őt?

Kavarognak bennem a zagyva és örült gondolatok, de talán kezd összeállni a kép.

- Ezzel csalogattad ágyba? - vonom kérdőre Steve-et, akinek a vállam fölött a távolba réved a tekintete. - Callum tényleg megcsalta? Az igaz volt?

Miután Steve nem bír a szemembe nézni, már tudom, hogy nem volt igaz. Kettőnk törékeny kapcsolata, amit eddig építgettünk, atomjaira hullik szét. Nem tudom őt tisztelni. Még kedvelni is alig. Lefeküdt a legjobb barátja feleségével! Ami még rosszabb, hogy azt mondta Mariának, hogy elárulta a férje. Erre ő megölte magát! Steve O'Halloran lényegében öngyilkosságba hajszolta azt a szegény kicsinált nőt.

Hirtelen hányingerem támad.

Lehajolok a levélért, és jól megmarkolom.

- Ezt elvisszük Callumnak. Ő azt hiszi, hogy miatta lett öngyilkos a felesége. A fiúk ugyanazt hiszik. Mindenkinek el kell mondanod az igazat.

- Nem - villan düh Steve szemében. - Ez köztünk marad. Megmondtam már neked, hogy ez tönkretenné a fiúk életét.

- Nem gondolod, hogy már amúgy is tönkrementek, mert az anyjuk öngyilkos lett? Az egyetlen, akit ez a levél tönkre fog tenni, az *te* vagy. És őszintén szólva engem nem érdekel, Steve. Royalék-nak tudniuk kell az igazat!

Azzal fogom a telefonomat, és Steve mellett elcsörtetve szó szerint kivágódok az ajtón.

- Kurvára ne merészelj faképnél hagyni! - szól utánam olyan dühvel, hogy belém hasít a félelem. Futni kezdek. Egészen a nappaliig jutok, amikor érzek egy rántást hátrafelé. A mozdulat erejétől fenékkkel landolok a szőnyegen, néhány centire a kandallótól, ahol Brooke meghalt...

És hirtelen felmerül bennem a világ legszörnyűbb gondolata.

- Te voltál? - bukik ki belőlem.

Steve nem válaszol. Csak fölém tornyosulva, eltorzult arccal levegőért kapkod.

- Te ölted meg Brooke-ot? - kérdezem erőtlenül, elborzadva, reszkető hangon.

- Nem, nem én voltam - morogja.

De látom rajta, hogy bűntudat villan a szemében.

- Jaj, istenem! - suttogom. - Te voltál. Te ölted meg őt, aztán megpróbáltad rákenni Reedre. Meggyilkoltad...

- Baleset volt! - bődül fel.

A fülsüketítő hangerőtől összerezzenek. Nagy nehezen talpra állok. Próbálok olyan távol kerülni tőle, amennyire csak lehet. De Steve előrelép, én pedig csak hátrálni tudok, amíg neki nem préselődik a hátam a kandallónak.

- Egy istenverte baleset volt, oké? - közli most már eszelős tekintettel az apám. Vörös a résnyire szűkült szeme. Rémisztő.

- H-hogyan? - dadogom. - Miért?

- Pont leszálltam arról a rohadt repülőről, miután hónapokig ott ragadtam egy átkozott szigeten! - ordítja. - És arra jöttem haza, hogy az az istenverte Reed kimegy a lakásból! Mégis mi a fenét gondolhattam volna? Azt már tudtam, hogy a feleségem

Callum legnagyobb fiával kefél – folytatja kapkodó lélegzettel. – És most Reed? Szerinted hátradőlve hagynom kellett volna? Azok után, amin éppen keresztülmentem?

– Reed sohasem nyúlt Dinah-hoz – szólok meg rekedten.

– Azt nem tudtam! – mondja pánikba esve. – Feljöttem a személyzeti lifttel. Szembesíteni akartam a ribanc feleségemet a tényekkel. A feleségemet, aki kurvára ki akart nyírni engem.

Steve dühe betölti a levegőt, amitől felerősödik az ereimben lüktető félelem. Próbálok oldalra somfordálni, de ő megint előrelép. Csapdába estem a haragtól reszkető teste és a kőkemény kandalló között.

– Beléptem, és ő *itt* volt... Ezt a rohadt képet nézte kettőnkről! – kap fel egy bekeretezett fotót a párkányról, és a falhoz vágja a fejem fölé. Üvegszilánkok záporoznak ránk, beleragad a hajamba néhány.

Olyan gyorsan ver a szívem, hogy félek, hogy beadja a kulcsot. Ki kell jutnom innen. Muszáj. Steve bevallotta, hogy *gyilkolt*. És most előttem veszi el az esztét.

Nem szabad itt lennem, mire teljesen bekattan.

– És dühös lettem, mint egy normális hús-vér férfi. Mint a te drága Reeded. Elkaptam a hajánál fogva, és belevágtam a homlokát a kandalló párkányába. Még soha életemben nem emeltem kezét nőre. De Ella, az a nő megérdemelte az ütést, az isten verje meg! Meg kellett fizetnie azért, amit velem tett.

– De nem Dinah volt... – suttogom.

Steve-nek szégyen ül ki az arcára, enyhítve egy kicsit a haragot.

– Azt nem tudtam. Azt hittem, hogy ő volt. Hátulról egyformák, a fenébe is! – kapkod levegőért. – Láttam az arcát, amikor előreesett, de akkor már túl késő volt. Nem tudtam elkapni. Beverte a fejét a párkányba – lihegi lesújtva. – Szétment a rohadt gerinceveje!

– Ööö... – nyelek nagyot. – O-oké. Akkor baleset volt, és el kell mondanod a rendőröknek, hogy pontosan mi tört...

- Nem keverjük bele a rendőröket! - mennydörgi, aztán felemeli az egyik kezét, mintha meg akarna ütni.

Felkészülök a csapásra, de nem jön. Helyette lehanyatlik Steve hatalmas tenyere.

- Ne nézz így rám! - parancsolja. - Nem bántalak. Te a lányom vagy.

Dinah pedig a felesége, de attól még bántani akarta. Megint felmegy a pulzusom. Nem maradhatok itt. Nem!

- El kell mondanod az igazat - könyörgök az apámnak. - Ha nem teszed meg, akkor Reed börtönbe kerül.

- Szerinted nem vagyok tisztában vele? Hetek óta azon jár az agyam, hogyan tudnám kihúzni ebből a csávából. Lehet, hogy nem akarom, hogy dugja a lányomat, de azt sem akarom, hogy börtönbe menjen.

Akkor miért nem mented meg? - kiabálnék rá legszívesebben. De már úgyis tudom a választ. Mindegy, mit próbál most előadni Steve, igazából mindig is hagyta volna, hogy Reed vigye el a balhét Brooke haláláért. Mert Steve O'Halloran csak saját magával törődik. Mindig is csak saját magával törődött.

- Mi ketten... - csillan fel hirtelen a szeme. - Együtt megoldjuk, Ella. Kérlek, üljünk le és beszéljük meg. Találjuk ki, hogyan tudjuk megmenteni Reedet. Talán rákenhetjük Dinah-ra...

- *Francokat!*

Dinah hangjának hallatára Steve megpördül. Én pedig még soha életemben nem örültem ennyire Dinah-nak. Steve figyelmének elterelődése tökéletes alkalom arra, hogy eliszkoljak a kandallótól. Úgy rohanok a szőke nő felé, mintha az életem múlna rajta. Talán úgy is van.

- Te ölted meg Brooke-ot? - sziszegi Dinah, miközben szörnyülködve mered a férjére.

Remeg a keze. Valami fekete csillan benne. Ekkor látom, hogy mit tart a kezében.

Egy kis fekete pisztolyt.

- Tedd le a fegyvert - közli vele bosszúsan Steve.

- Te ölted meg Brooke-ot - ismétli Dinah. Ez már nem kérdés.

Dinah mellé fészkelem magamat, de meglepő módon gyengéd hangon megszólal.

- Állj mögém, Ella!

- Tedd le a fegyvert! - parancsolja megint Steve. Előreveti magát, de Dinah részegezi a pisztolyt.

- Ne moccanj!

Steve azonnal megáll.

- Tedd le a fegyvert! - mondja harmadjára, most már lágyabb és kimért hangon.

- Ella, hívd a kilenc-tizenegyet! - kéri Dinah úgy, hogy le se veszi a szemét Steve-ről.

Nem tudok megmozdulni a félelemtől. Rettegek tőle, hogy véletlenül elsül a fegyver, és keresztűzbe kerülök.

- Az isten szerelmére, Dinah! Ti ketten röhejesek vagytok. Brooke halála baleset volt. De ki a fenét érdekel, ha mégsem? Kártékony volt! Egy olcsó ribanc!

Steve megint meglódul felénk.

Dinah pedig meghúzza a ravaszt.

Olyan gyorsan történik minden, hogy fel se tudom fogni. Az egyik pillanatban Steve még talpon van, a következőben pedig már a szőnyegen fekszik, és szenvedve markolássza a bal karját.

Úgy cseng a fülem, mintha száz biciklicsengő szólalna meg egy szerre. Még sohasem hallottam igazi lövést. Annyira fülsüketítő, hogy tartok tőle, hogy beszakadt tőle a dobhártyám. Hányynom kell. Nagyon. Annyira, hogy szerintem mindjárt leokádok a lábamat. A szívem pedig gyorsabban ver, mint valaha.

- Meglőttél, te kurva! - motyogja Steve, és felbámul Dinah-ra.

Dinah ahelyett, hogy tudomást venne róla, higgadtan felém fordul.

- Ella, hívd a kilenc-tizenegyet - ismétli meg a korábbi kérését.

35. FEJEZET

REED

- MI A BAJ? - kérdezem rögtön, amint felveszem a telefont.

- Ide kell jönnöd a lakásba! - mondja Ella két mély, öklendezős lélegzetvétel között. - Gyere most! Hozd Callumot! Hozz mindenkit! De főleg Callumot.

- Ella...

És leteszi.

Francba! Rám csapta a telefon. De egy pillanatra sem vesztegetem az időt. Hívott és szüksége van rám. Szüksége van mindannyiunkra.

Rögtön kipattanok az ágyból, és már kint is vagyok a szobámból. Először Easton ajtaján dörömbölök az öklömmel, aztán Sebastianén, végül lekiabálok apának.

- Apa! Valami baj van Ellával.

Megnyomom az újrahívás gombot, de nem veszi fel.

- Mi van? - ront ki a szobájából Easton, amikor pont elrohanok előtte.

- Ella. Valami baj van vele.

Ötösével szedem a lépcsőfokokat lefelé. Lentről és fentről hallok az ajtók csapódását meg a rohanó lépteket.

- Mi az? - kérdezi tőlem apa. Aggódva áll a lépcső alján.
- Ella bajban van. Szüksége van ránk.
- Ránk? - értetlenkedik apa.
- Most hívott - rázom meg előtte a telefont. - Azt mondta, hogy mindannyian menjünk oda most azonnal.

Erre elkerekedik a szeme, de ő is azonnal cselekszik.

- Az én kocsimmal megyünk. Gyerünk.

Kiszaladunk, hogy beszálljunk apa Mercedesébe. Én előre ülök, East pedig hátra az ikrekkel. Apa padlógázzal hajt el a ház elől. Szinte alig várja meg, hogy a kapu kinyíljon annyira, hogy kiférjünk rajta. Közben újra és újra próbálom hívni Ellát.

Az ötödik próbálkozásomra végre felveszi.

- Nem tudok beszélni, Reed. Itt a rendőrség. Hol vagy?

- A rendőrség? - feszülök meg.

- Ki az? - kérdezi apa a volán mögül.

- Ella - válaszolom neki, aztán folytatom a beszélgetést. - Miért van ott a rendőrség?

- Mindent elmagyarázok, ha ideértél - mondja elgyötört hangon.

És megint kinyomja.

- Az isten verje meg! - csapom le a telefont a combomra. Kezdem komolyan unni, hogy leteszi.

- Mit mondott? - dugja a fejét East a két elülső ülés közé.

Apa áthajt a piroson, kábé nyolcvannal vesz be egy éles jobbkanyart, aztán vadul végigszáguld még egy utcán.

Az ajtóba kapaszkodva megnézem, mennyi az idő. Nagyjából tíz percnyire vagyunk a várostól. Gyorsan írok Ellának.

10 p múlva ott.

- Mit mondott? - ismétli a fülemben Easton.

Ledobom a telefonomat az ülések közötti konzolra, és a tesóim felé fordulok. Az ikrek sápadtan hallgatnak, Easton viszont tombol.

- Azt mondta, hogy oda kell mennünk a lakásba. Mindannyiunknak... - hallgatok el apa felé fordulva. - Azt mondta, hogy apának különösen oda kell mennie.

- Mi az ördögért hívott pont engem? - töpreng, és az utat bámulja.

Egy újabb éles kanyarban mindannyian balra dőlünk, aztán helyre fészkelődünk az ülésen.

- Fogalmam sincs.

- Steve - csattan fel East. - Biztos róla van szó.

- Hívjátok Griert! - feszül meg apa állkapcsa. - Szóljatok neki, hogy a lakásnál találkozunk!

Nem rossz ötlet. Hívom az ügyvédünket, aki Ellával ellentétben fel is fesi a telefont.

- Reed, mit tehetek érted?

- Oda kell jönnie Steve lakására - adom ki az utasítást.

- Mi a jó eget csináltál? - kérdezi egy pillanatnyi szünet után.

Elhúzó a telefont a fülemtől, hogy hitetlenkedve rámeredjek.

- Ez a faszi azt hiszi, hogy csináltam valamit!

- Vádalkut írsz alá nem szándékos emberölés miatt - horkant fel apa. - Persze hogy azt gondolja!

A homlokomat ráncolva megint a fülemhez tartom a telefont.

- Elláról van szó. Történt valami, és apa úgy gondolja, hogy magának is oda kell jönnie.

Ekkor leteszem a telefont, mert megérkeztünk a lakóparkhoz, ahol mindenfelé rendőrautók vannak.

- Mi a franc? - tátja el a száját apa a járőrökcsik láttán.

A torkomban dobogó szívvel kipattanok, mielőtt megállnánk.

- Reed, gyere vissza! - kiáltja apa. - Várjál már egy rohadt pillanatig!

De a további ajtócsapódásból ítélve a tesóim is a nyomomban vannak. Az előcsarnokban lévő emberek homályba vesznek, ahogy a liftek felé rohanok. Csodával határos módon pont akkor nyílik a fémajtó, amikor csikorgó cipővel lefékezek előtte.

Türelmetlenül megvárom, hogy a két egyenruhás kiszálljon, aztán belevetem magamat a liftbe. Az ajtó már csukódik is, de a tesóim még be tudnak ugrani.

- Biztos jól van, öreg – biztat Easton, kissé zihálva.

- Tényleg? – meredek rá. – Este fél tizenegy van. Odakint egy tucat rendőrautó. Pánikba esve hívott fel, hogy mindannyiunkra szüksége van.

- De ő hívott – hangsúlyozza Easton.

Milyen elcseszett egy helyzet, ahol Easton a higgadt, nekem pedig úgy zakatol a szívem, hogy mindjárt kiugrik a helyéről! A hajamba túrva nézem a gombokat. Várom, hogy a lift gyorsabban mozogjon.

- Szerintetek mi van? – kérdezi fojtott hangon Sawyer.

- Biztos Dinah – találgat az ikertestvére.

Belecsapok az öklömmel az ajtóba. Én is ettől félek.

- Ha ezt még egyszer megcsinálod, lehet, hogy beragadunk ide – figyelmeztet Easton.

- Oké. Akkor jobb lesz, ha téged váglak pofán.

- Ella mérges lenne rád. Imádja a szép pofimat – paskolja meg East az arcát.

Az ikrek elfojtják az ideges kacarászásukat, én pedig öklöbe szorított kézzel fontolgom, hogy mindhármuknak behúzok. Szerencséjükre megáll a lift, én pedig kirontok belőle.

Két rendőr áll a lakás kétszárnyú ajtajához vezető rövid folyosón. A magas, vékony férfi ráteszi a kezét az ajtóra, a nő pedig a fegyveréért nyúl.

- Hová mentek? – von kérdőre az egyik.

- Itt lakunk – hazudom.

A két rendőr egymásra néz. Érzem, hogy a hátam mögött megfeszülnek a tesóim. Nem érdekel, ha ki kell ütnöm ezt a két zsarut. Már amúgy is börtönbe megyek. Előrelendülök, de pont, amikor odaérek hozzájuk, egy ismerős arc bukkan fel az ajtóban.

Schmidt nyomozó egy pillantással felméri a helyzetet, aztán kitárja az ajtót.

- Minden rendben. Ők bejöhetnek.

Nem kell kétszer mondania. Örülök a mázlimnak. Gyorsan bemegyek, elhaladok a hatalmas Dinah-portrék előtt, és a csajom nevét kiáltva a nappali felé veszem az irányt.

- Ella!

Végre meglátom. Éppen Dinah mellé bújva, a teraszajtóra néző kanapén.

Odarohanok hozzá, és elrángigálom a kanapétól.

- Jól vagy?

- Jól - győzköd. - Callum hol van?

Miért van ennyire rákattanva apára? Megsimogatom a karját, miközben végigmérem. Úgy tűnik, semmi baja nincs. Csak sápadt és hideg a bőre. A haja pedig kócos és zabolátlan, de nem látszik, hogy bántódása esett volna.

Magamhoz ölelem, és odaszorítom az arcát a kalapáló szívemhez.

- Biztos, hogy jól vagy, bébi?

- Jól vagyok - ölel vissza. A feje fölött Dinah-ra meredek, akinek szétfolyt a könnyektől a mindig tökéletes sminkje. Vörös a szeme, és az ő haja is kócos.

- Mi a fene? - szólal meg Easton pont olyan értetlenül, mint amilyen én vagyok. - Ti... valamelyikőtök rálőtt Steve-re?

Megpördülök. Ekkor tudatosul bennem, hogy elrohantam Steve mellett. Összeroskadva ül, háttal a kandallónak dőlve.

Megbilincselve.

Ella megborzong.

- Mi az ördög folyik itt? - mennydörgi apa.

Dinah arcán kisimulnak a bánat ráncai, és számító csillogás szökik a szemébe. Nekidől a kanapé alacsony támlájának, és ráteszi az egyik kezét.

- Steve megpróbálta elhallgattatni Ellát, amikor az rájött, hogy az apja ölte meg Brooke-ot. Én mentettem meg. Majd megköszönheted nekem.

Káromkodásokat hallok, miközben Ellát bámulom.

- Ez igaz?

- Teljesen - bólint nagyot nyelve.

Dinah más fontosat is mondott az előbb, de csak az ütötte meg a fülemet, hogy Steve megpróbálta megölni Ellát. Ez szinte már túl sok ahhoz, hogy felfogjam a fáradt agyammal.

- Nem esett bajod? - faggatom tovább, és megint szemügyre veszem, hogy van-e rajta nyoma sérülésnek.

- Jól vagyok, esküszöm - szorítja meg a karomat. - És te? Te is rendben leszel?

Mivel zakatol a fejem, csak bólintok, mint egy idióta. De hirtelen feltűnik, mennyire jelentőségteljes a hangja. Az új információdarabkák összevissza keringnek a tudatomban, mígnem egyesével a helyükre kerülnek.

Dinah könnyei.

Ella kétségbeesett kérése, hogy jöjjenek... Hogy mindannyian jöjjünk.

Az, hogy Steve megpróbálta megölni Ellát.

Végre összeáll a kép.

- Steve megpróbálta rám kenni Brooke megölését?

Ella apró fintorától olyan dühös leszek, hogy szinte elvakít. Már félúton találok magamat a kandalló felé, mire észreveszem, hogy egyáltalán megmoccantam.

Tompán hallom, hogy valaki a nevemet mondja, de minden figyelmemet leköti az az ember, aki kiskoromban megtanított biciklizni, és aki együtt focizott velem meg a testvéreimmel. Bakker, még az első óvszeremet is tőle kaptam!

Egy mentős térdel le Steve mellé, hogy megmérje a vérnyomását, miközben Cousins nyomozó is odaáll. Ella felbukkan mellettem, hogy megfogja a karomat figyelmeztetésképpen.

- Ne csináld! - suttozja.

Valahogy sikerül erőt vennem magamon, hogy ne támadjak rá Steve-re. Legszívesebben még a szart is kiverném a drága keresztapámból, de behunyam a szememet, és találok még egy cseppnyi önuralmat valahol az összeszorult gyomromban.

- Miért? - sziszegem Steve felé. - Miért csináltad?

A tesóim sorfalat állnak mögöttem. Apa a másik oldalamba lép. Steve tekintete Sebről Sawyerre téved, majd megállapodik Eastonon, utána rajtam, és végül apámra szegeződik.

– Baleset volt – szólal meg rekedten Steve.

– Mi volt baleset? – kérdezi apa a fájdalomtól üres hangon. – Az, hogy megpróbáltad megölni a saját lányodat? Vagy hogy megpróbáltál rákenni egy gyilkosságot a fiamra? Mikor jöttél vissza? Te is dugtad Brooke-ot?

– Nem erről van szó, öreg – rázza a fejét Steve. – De az a nő egy kártevő volt. Egymás ellen fordított titeket Reeddel.

Apának előreleendül a keze, és egy lámpa csapódik Steve fejétől nem messze a kandalló kövébe. Mindannyian összerezzenünk.

– Mi sohasem fordultunk egymás ellen. Egy nő sohasem állhatott volna közénk.

– Brooke igen. És Dinah is – néz gúnyosan a tőle három méterre ülő feleségére. – Ezek a nők, akikkel együtt voltunk... Ki akartak csinálni minket, Callum. Baszki, még a feleséged is!

Ellából felszakad egy kis elgyötört hang. Apával együtt ránézünk, de ő gyorsan másfelé kapja a tekintetét.

– Mi a baj? – kérdezem nyersen.

Ella sóhajt egyet.

– Ella... – könyörög Steve a kandalló mellől. – Nekik nem kell tudni.

Még egy sóhaj.

– Az isten verje meg! – káromkodik Steve, aztán kétségbeesetten Cousins nyomozóra néz. – Vigyen már el innen, jó? Csak felületes a sérülésem, nem szorulok orvosi ellátásra. Ráncigáljon már be a börtönbe! A jogaimat már amúgy is felolvasta, a fenébe is.

Ekkor már tudom, hogy mi az, amit Steve fél bevallani. Hogy mire jöhetett rá Ella.

– Anyáról van szó, ugye? – kérdezem rekedten. Nem tudom, hogy Ellától, Stevetől, apától vagy a világegyetemről várok-e

választ. Csak azt tudom, hogy abban a pillanatban, amikor anyát említem, Steve-nek elszürkül az egész arca.

Ella megfogja a kezemet, de még mindig nem néz a szemembe.

– Steve-nek viszonya volt anyukáddal – suttogja.

Csend telepszik a szobára. Még Cousins nyomozó is döbbsentnek látszik, pedig ő kurvára nem ismerte az anyámat.

– Ella... – rimánkodik Steve. – Kérlek...

Ella nem foglalkozik vele, inkább apára emeli a zaklatott tekintetét.

– Maria írt neki egy levelet, amiben az volt, hogy már nem tud tovább együtt élni a bűntudattal. Abban a szobában találtam meg, ahol Brooke lakott. Megpróbálta elrejtteni – közli megint rám nézve, aztán a tesóimra is rápillant. – Nem a ti hibátok volt.

A végére elakad a szava.

Apa hátratántorodik, és az asztal szélében kell megkapaszkodnia.

Nem jut el az agyamig, amit Ella mondott. Csak durva mássalhangzók és puha magánhangzók sorozata. Nincs értelmük. Sawyer és Seb földbe gyökerezett lábbal áll a kövön. Én is ledermedtem, annyira letaglózott a szörnyűség, ami éppen feltáru előttem.

Csak Easton képes megmozdulni.

– Te seggfej! Te seggfej! – kiabálja Steve felé rohanva.

Cousins nyomozó közéjük ugrik, az ikrek pedig gyorsan hátrahúzzák Eastet. Apa felegyenesedve előresétál.

Megint minden porcikám azt akarja, hogy rávessem magamat Steve-re. Hogy a szart is kiverjem belőle azért, amit velem, az anyámmal és a családommal tett. De érzem a vállamon Ella csinos kezét, ami segít megőrizni a józan eszemet.

Egyszer azt mondtam viccből, hogy ő tartja a pórázomat. Ez igaz is. Jobb ember vagyok a közelében. Összeszedettebb. Értékesebb. És mindazok után, amiken ma este keresztülment, nem akarom tetézni a fájdalmát azzal, hogy elcsépelem az apját.

- Meddig tartott ez? - követeli a választ apa, dühösen rámeredve a legjobb barátjára.

- Ő mozdult rám - törli meg Steve reszkető kézzel a száját.

- Meddig tartott? - mordul fel apa.

- Erősítést kérek - üzen a rádión keresztül Cousins. - Őt Royal van itt, vérszomjas állapotban.

- Csak egyszer történt meg - válaszolja Steve, aki egy pillanatra se veszi le apáról a szemét. - Kihasznált engem.

Apa egy elfúló torokhang kíséretében Ellához fordul.

- Meddig tartott?

- Nem tudom. Csak ez a levél volt ott - nyújt felé Ella egy gyűrött papírt, aminek hiányzik a bal alsó sarka.

Rögtön felismerem. Anya egyedi levélpapírt és borítékot használt. Azt mondta, hogy egy igazi hölgy inkább kézzel írt köszönőlevelet küld, mintsem hogy telefonáljon. És sohasem SMS-ben vagy e-mailben intézi az ilyesmit.

Apa kikapja Ella kezéből a papírt, és átböngészi. Utána mintha hatalmas erőfeszítésébe kerülne, hogy félbehajtva visszaadja Ellának, akinek megbököm a karját, hogy adja ide nekem is.

- Megérdemled, hogy a pokolban rohadj meg - veti oda apa Steve-nek úgy, hogy közben az egész teste remeg az elfojtott dühtől. - Olyan sokáig melletted álltam! Mindig megvédtelek, ha valaki megkérdőjelezte a becsületedet, a hűségedet - mondja apa, majd vesz egy mély lélegzetet. - Rád se bírok nézni.

Csak egy pillantást merek megkockáztatni a levélre, de már anya kézírásának látványától megfájdul a szívem. Egészen mostanáig azt hittem, hogy én hajsztoltam őt a halálba. Easton is saját magát hibáztatta. Az ikrek hónapokig kivoltak. Szétesett a családunk. Utáltuk apát, utáltuk magunkat is. Amikor Ella minden előzmény nélkül felbukkant, őt is utáltuk. Úgy bántunk vele, mint a kapcaronggyal.

Egyik este otthagytuk Easttel az út szélén, és kénytelen volt hazagyalogolni. A távolból azért követtük, mert nem vagyunk *totál* seggfejek, de elhitettük vele, hogy egyedül van.

Nem tudom, nem értem, hogy tudott megbocsátani nekem, hogy tudott belém szeretni.

Amíg belemerülök a gondolataimba, apa félretolja Eastet, elmegy Cousins mellett, és úgy állkapcson vágja Steve-et, hogy visszhangzik a csattanás a hatalmas nappaliban. Steve megint megtörli a száját, de most már vért ken szét a mozdulattal.

- Elég! Rendőri felügyelet alatt áll - csattan fel Cousins.

Apa le sem veszi a szemét Steve-ről.

- Te féreg! Lefeküdtél a feleséggel, aztán megöltél egy nőt, és megpróbáltad rákenni a fiamra?

- Apa! - szólok rá rekedten. - Ez az ember nem ér annyit.

Tényleg nem ér. Steve már nem számít. Csak az számít, hogy életben vagyok. Mindenki él és sértetlen, aki fontos nekem. Nem megyek börtönbe. Ella hazajön hozzánk, ahová tartozik. Túl fogjuk élni, ahogy túléltek anya öngyilkosságát, a családuknak szétesését, meg a saját démonainkat is.

- Menjünk - fogom meg Ella kezét úgy, hogy biztonságban legyen az enyémben.

- Hová megyünk? - kérdezi.

- Haza.

- Az jó - feleli némi hallgatás után.

- Aha - jön oda Easton a másik oldalára. - Kupi van a szobádban.

- Mert folyton ott néztek meccset - motyogja, miközben elindulunk vele. - Elvárom, hogy abban a pillanatban nekiálljatok kitakarítani, amikor visszaérünk.

Easton megáll az ajtónál, hogy hitetlenkedve nézzen rá.

- Én Easton Royal vagyok. Kurvára nem takarítok.

Apa felsóhajt, az ikrek pedig kuncognak. Még a zsaruk is úgy néznek ki, mintha próbálnák visszatartani a nevetést.

Még jobban megszorítom Ella kezét, ahogy elindulunk kifelé. Libasorban követnek a tesóim. Mögöttünk a fájdalmas és szörnyű múlt. Előttünk pedig a makulátlan jövő.

Soha többé nem fogok hátranézni.

36. FEJEZET

REED

MINDÖSSZE NEGYVENNYOLC ÓRÁBA TELIK Halston Griernek, hogy tárgyalást szervezzen nekem. Ezúttal még csak nem is bosszant, hogy Delacorte bíró kapta meg az ügyet. Van valami lenyűgözően ironikus abban, hogy az összes vádat ejtenie kell ellenem, miután megpróbálta zsarolni az apámat.

- A bíróval közös múltadat tekintve javaslom, hogy tanúsíts megfelelő bűnbánatot a folyamat során - tanácsolja Grier, miközben arra várunk, hogy Delacorte kijöjjön az irodájából. A kihallgatásnak negyedórája el kellett volna kezdődnie, de a bíró hátul durcáskodva próbálja halogatni az elkerülhetetlent.

Grier figyelmeztetése szükségtelen. Nem sokat mosolyogtam, amióta jött Ellától az a hívás szombat este.

- Álljunk fel, a tisztelt Delacorte bíró úr közeleg.

- Tiszteli a tököm - motyogja mögöttem hangosan Easton.

Grier előrenéz, a társa, Sonya Clark viszont rosszalló tekintettel az öcsém felé fordul.

A szemem sarkából látom, hogy Easton úgy tesz, mintha becipzárázná a száját. Mellette Ella, aki furcsán közel ül Dinahhoz. Biztos kialakult közöttük valami fura kötődés azon az estén,

amikor Steve bevallotta, hogy megölte Brooke-ot, mert összetévesztette Dinah-val.

Én még mindig úgy gondolom, hogy Dinah egy kígyó, de azért kicseszettül hálás vagyok neki. Igen, megszarolta a bátyámat, de megmentette Ella életét. Ha nem kapta volna ki a fegyvert a széfből, hogy Ella segítségére siessen, eléggé máshogy is alakulhatott volna a történet vége. Dinah-nak köszönhetően viszont Ella biztonságban van, Steve O'Halloran pedig rács mögé fog kerülni a bűntény miatt, amiről mindenki azt hitte, hogy én követtem el.

Valahányszor belegondolok, legszívesebben megütnék valamit. Hogy az a féreg tényleg képes lett volna hagyni, hogy börtönben rohadjak valamiért, amit el sem követtem! Tudom, hogy ő Ella apja, de szerintem soha nem leszek képes megbocsátani neki, amit tett. Azt hiszem, Ella sem.

Grier meghúzza a zakómat, hogy emlékeztessen: fel kéne állnom. Úgy is teszek, ahogy megparancsolta, aztán megvárom, hogy a törvényszolga intsen, hogy leülhetünk.

Delacorte bíró a fekete talárjában meg az ősz hajával úgy néz ki, mint egy tiszteletre méltó ember – de mindannyian tudjuk, hogy egy söpredék, aki eltemeti az erőszaktevő paraszt fiának bűneit.

Delacorte helyet foglalva nekilát átlapozni az ügyvédektől kapott ilyenkor szokásos papírokat. Közben mindenki áll a tárgyalóteremben. Mekkora tahó!

Miután eltelik tíz perc, a törvényszolga végül megköszörüli a torkát. Az elvörösödött arcán látszik, hogy mennyire zavarban van.

Pedig nem az ő hibája, hogy a főnöke egy faszkalap. Mindannyian sajnáljuk érte.

A köhintés felkelti Delacorte bíró figyelmét. Felemeli a fejét, végignéz rajtunk, végül bólint.

– Leülhetnek. Van valami mondanivalója az ügyésznek?

Egy kis hangzavar támad, ahogy az emberek elfoglalják a helyüket. A kerületi ügyész viszont állva marad. Kemény lehet

neki: bevallani, hogy az összes bizonyítékkal kapcsolatban tévedtek, és kis híján börtönbe küldtek egy ártatlan srácot.

- Igen, van.

- És mi volna az?

Delacorte bíró kicsit sem leplezi a türelmetlenségét. Bosszantja, hogy itt kell lennie, hiába ez a dolga.

- Az ügyészség ejteni szeretné a vádakat - jelenti be az ügyész sztoikus nyugalommal.

- Milyen alapon?

Minden ott áll Delacorte előtt a papírokon, de mivel ő utálja a saját életét, másokat is ugyanolyan boldogtalanná akar tenni.

- Azon az alapon, hogy az új bizonyítékok szerint nem a megfelelő személyt vádoltuk meg. Másik gyanúsított került őrizetbe.

- És ez az új bizonyíték a korábbi gyanúsított barátnőjének, illetve az új gyanúsított elhidegült feleségének a vallomása?

- Igen.

- És az ügyészség ezt szavahihetőnek tartja? - fújtat egyet Delacorte. Látszik rajta, hogy nem akarja elvenni a kést a nyakamtól.

Kissé aggódva pillantok Grierre, aki szinte észrevehetetlenül megrázza a fejét. Akkor jó. Ha Griert nem zavarja, akkor én sem fogok becsinálni tőle.

- Igen, annak tartjuk. Hangfelvételünk van arról, hogy Mr. O'Halloran bevallja a bűncselekmény elkövetését. A tanúk vallomása egybeesik a helyszínen talált kézzelfogható bizonyítékokkal, csakúgy, mint az incidens utáni vallomások Cousins és Schmidt nyomozótól, valamint Tomas felügyelőtől, miszerint Mr. O'Halloran beismerte, hogy összetévesztette az elhunytat a feleségével.

- Biztos benne, hogy ezúttal tényleg a megfelelő emberről van szó? Legutóbb még esküdözött rá, hogy Mr. Royal volt ennek az erőszakos bűncselekménynek az elkövetője. Mi több, kitűztük a vádalku aláírásának időpontját, mert ő azt elfogadta. Akkor tévedett, vagy pedig most? - kérdezi gúnyosan Delacorte.

- Akkor tévedtünk - vörösödik el az ügyész, de a hangja határozott marad.

Nyilvánvaló, hogy Delacorte bíró nem akarja meghozni a kedvemre való ítéletet. Azt akarja, hogy rohadjak meg. Szerencsétlenségére viszont keserű szájjal fog lefeküdni ma este a kudarc miatt.

- A vádak ejtésére irányuló kérelem elfogadva - sújt le a kalapáccsal. - Még valami, ügyész úr?

- Igen, még egy dolog lenne.

Azzal az ügyész elfordul, és belesuttog valamit a társa fülébe.

Grier elkezdi összepakolni a holmijait.

- Végeztünk? - kérdezem tőle.

- Igen - bólint. - Gratulálok. Hivatalosan is kikecmeregteél ebből az egészből.

Most először veszek mély levegőt, amióta bejöttünk a bíróságra.

- Köszí - rázok vele kezét, holott az, akinek valóban köszönetet kellene mondanom, mögöttem van. Grier bezzeg úgy gondolta, hogy valljam magamat bűnösnek az ártatlanságom ellenére.

East átnyúl az alacsony korláton, hogy belecsapjon a tenyerembe, de megáll a keze a levegőben, amikor az ügyész kiejti a következő szavakat.

- Szeretnénk vád alá helyezni Steven George O'Hallorant.

Eláll a lélegzetem, amint Steve kijön egy oldalsó teremből egy egyenruhás őr kíséretében. A tárgyalóterembe lépve odasétál az alperes asztalhoz, de a kifejezéstelen tekintete egyszer sem téved rám. És a lányára sem.

- Olvassa fel a vádakát, ügyész úr - közli Delacorte bíró olyan unott hangon, mintha ez egy mindennapos dolog lenne. Neki biztos, de nekünk nem.

Ellának sem.

A vállam fölött hátranézve látom, hogy irtózat és szörnyű szomorúság ült ki az arcára.

- Vidd ki innen - mormolom Eastnek.

Az öcsém bólint. Szemlátomást egyetért vele, hogy Ellának nem kell hallania, ahogy felsorolják azt a sok vádat az apja ellen.

– Gyere, Ella, menjünk. Mi itt végeztünk – mondja neki halkán.

De Ella nem hajlandó menni. Pont Dinah kezét fogja meg. És Dinah, a hozományvadász zsaroló megszorítja a csajom kezét viszonzásul. Ők ketten egymásra támaszkodva hallgatják végig, ahogy az ügyész felolvassa a vádiratot.

– Steven George O’Halloran, akire az alábbiakban vádlottként hivatkozunk, Észak-Karolina állam Bayview megyéjében előre megfontolt szándékkal emberölést követett el, ami Brooke Anna Davidson halálát eredményezte.

– A vádlott lenne szíves előrelépni?

Félreállok az útból, és a döbbenettől kábán figyelem, ahogy Grier elővesz egy újabb aktát.

Bakker! Nem elpakolta a cuccait, hanem csak elrakta az én papírjaimat, és felkészült Steve védelmére.

Steve a zakóját begombolva közelít a vádlottak padja felé. Magabiztosnak és összeszedettnek tűnik, de továbbra sem hajlandó a szemembe nézni.

– Valóban elkövette a bűncselekményt? – kérdezi Delacorte.

– Nem követtem el – feleli Steve hangosan és tisztán.

Ökölbe szorul a kezem. Lószart nem követte el! Legszívesebben kinyírnám. Addig verném a fejét abba a faasztalba, amíg csak egy felismerhetetlen véres katyvasz marad belőle. Azt akarom, hogy...

Egy kéz fonódik a csuklómra. Felnézve Ella bájos és szomorú arcát látom. Tudatosul bennem, hogy mit is akartam csinálni valójában. Behunyt szemmel hozzáérintem a homlokomat az övéhez.

– Hazamehetünk?

– Igen.

Kézen fogva kimegyünk.

Magunk mögött hagyjuk a tárgyalótermet – Steve-vel együtt –, a családom pedig utánunk jön. Kint hozzánk siet néhány

újságíró, de a Royal fiúk mind félelmetesek és nagydarabok. Védelmezőn körülálljuk Ellát, hogy távol tartsuk tőle a keselyűket az épületből kifelé menet.

Apa a Mercedesénél vár minket.

- Hozzánk fogsz hazajönni, Ella.

- Most már örökre? - kérdezi a csajom aggódva.

- Örökre - mosolyog apa. - Grier pont most adja be a gyámsági papírokat. Steve jelenlegi helyzetére alapozzuk a sürgősségi kérelmet - olvad le a mosoly az arcáról.

Nem kerüli el a figyelmemet a keserűség apa szemében. Steve árulása mindannyiunknak fájt, de neki a legjobban. Steve a legjobb barátja (volt), az a seggfej viszont hagyta volna, hogy én kerüljek börtönbe egy olyan dolog miatt, amit ő követett el.

Ráadásul...

Összeszorul a torkom, amikor eszembe jut a másik árulása.

Steve-nek viszonya volt az édesanyámmal.

Már a gondolattól is hánynom kell. Szinte azt kívánom, hogy bárcsak egyikünk se olvasta volna el a levelet. De valahol mélyen örülök neki, hogy mégis elolvastuk. Olyan sokáig hibáztattam magamat anya halála miatt, mert azt hittem, hogy a verekedésem meg a felelőtlenségem hajszolta bele az öngyilkosságba. Easton meg úgy gondolta, hogy az ő kábítószer-függősége miatt telt be a pohár anyánál.

Most már legalább tudjuk az igazat. Anya azért ölte meg magát, mert büntudata volt, amiért viszonyba keveredett apa legjobb barátjával. És azt hitte, hogy apa is megcsalja őt. Steve hitette el vele.

Rohadt Steve! Remélem, soha életemben nem kell többé látnom azt a pasast.

- Ella!

Biztos elkezdett csuklani az a köcsög, mert egyszer csak felbukkan a bíróság épületének lépcsőjén.

- Ó, baszki... - motyogja Easton.

Az ikrek változatosabban visszhangozzák a káromkodást. Csábító az ötlet, hogy a vállamra kapjam Ellát, bevessem vele

magamat a kocsiba, és elhajtsunk. De túl sokáig habozok, mert Steve már itt is van a parkolóban.

Apa vészjósló lépést tesz előre, hogy közénk álljon.

- Menned kéne - közli vele.

- Nem. Beszélni akarok a lányommal - hajol el apa mellett. - Ella, figyelj rám! - néz rá könnyörögve. - Be voltam gyógyszerelve akkor este. Dinah biztos beletett valamit az italomba. Tudod, hogy sohasem bántanálak. És Brooke-ot sem bántottam. Félreértettél mindent, amit akkor mondtam.

- Tényleg? - rándul meg fájdalmasan Ella arca. - Ez a fedősztori?

- Bíznod kell bennem.

- Bíznom benned? Te most viccelsz? Megölted Brooke-ot, és megpróbáltad Reedre kenni! Nem tudom, ki vagy valójában, de nem is akarom tudni.

Azzal Ella feltépi a kocsiajtót, és beszáll. Mindannyian megmoccanunk az ajtócsapódásra.

Az ikrek és Easton bepattannak Sawyer Roverébe, én pedig Ellához csatlakozom apa kocsijában.

Apa ott marad Steve-vel, de a dühös hangjukat tompítja a Mercedes felhúzott ablaka. Leszarom, miről beszélnek. Remélem, apa elküldi Steve-et a pokolba, ahol megérdemli, hogy ott rohadjon az örökkévalóságig.

Ella szomorúan rám pillant, mire gyengéden átkarolom.

- Durván bántatok velem, srácok, amikor idekerültem - kezdi.

- Tudom - rándul meg az arcom.

- De mindannyian észbe kaptatok, és... És életemben először lett családom.

Már folynak a könnyei, két keze pedig elfehéredett bűtykökkel összekulcsolva pihen az ölében. Ráteszem a tenyeremet. Érzem, ahogy forró könnyek hullanak a kézfejemre.

- Amikor Steve felbukkant, megnehezítettem a dolgát, de titokban úgy gondoltam, hogy tulajdonképpen menő, hogy ennyire lelkesíti az apaság. A szabályai nevetségesek voltak, de a

lányok azt mondták a suliban, hogy ez normális, és néha úgy éreztem, hogy tényleg fontos vagyok neki.

Nyelek egyet a gombóccal a torkomban. Árad a fájdalom a szavaiból, és nem tudom, hogyan enyhíthetném.

- Úgy gondoltam - folytatja levegőért kapkodva -, néha úgy gondoltam, hogy anya rosszat tesz azzal, hogy körbecipel az országon, és egyik rossz kapcsolatból menekül a másikba. Azt hittem, hogy talán jobb lett volna, ha Steve mellett nővök fel. O'Halloranként, nem pedig Harperként.

Jaj, bakker! Az ölembe húzom Ellát, hogy a nyakamba fúrja a könnyes arcát.

- Tudom, bébi. Imádom az anyukámat, de néha én is gondolok rá rosszakat. Értem, hogy nem bírta el az életet, de legalább megpróbálhatta volna. Mert nekünk szükségünk volt rá - simogatom Ella haját, és nyomok egy csókot a halántékára. - Szerintem nem számít hűtlenségnek velük szemben, ha dühösek vagyunk vagy neheztelünk rájuk, amiért csalódást okoztak nekünk.

- Azt akartam, hogy Steve szeressen - rázkódik meg a kis teste.

- Jaj, bébi! Steve-vel nem stimmel valami. Senki mást nem tud szeretni, csak saját magát. Ez az ő hibája, nem a tiéd.

- Tudom, csak fáj.

Ekkor nyílik a sofőroldali ajtó, és apa beszáll.

- Minden oké ott hátul? - kérdezi halkan.

Találkozik a tekintetünk a visszapillantóban. Csendben maradok, mert tudom, hogy a kérdés Ellának szól.

- Aha - borzong meg Ella, és mélyet sóhajtva felemeli a fejét. - Kikészültem, de megleszek.

Azzal kimászik az ölemből, de a vállamra hajtja a fejét. Apa kitolat a parkolóból, és elindulunk hazafelé.

- Egyszer azt mondtam Valnak, hogy te meg én egymás tükrei vagyunk - súgja nekem Ella. - Hogy olyan furcsa módon összepasszolunk.

Pontosan tudom, mire céloz. Az anyukánk iránti bonyolult érzéseink, az ő gyengeségük és törekenységük, az eltitkolt erejük, a felénk kimutatott szeretetük, mások rajtunk lecsapódó önzősége... Ezek mind részei annak, ami kifacsart minket belül. A sok gubancból viszont mégis rend lett valahogy, és ismét ép egészek lettünk.

Engem Ella egészít ki, én pedig őt.

Régen féltem a jövőtől. Nem tudtam, hol fogok kikötni. Nem tudtam, hogy a bennem forttyogó düh és keserűség csillapodik-e valaha is, és találok-e majd valakit, aki képes lesz átlátni a seggfej álarcomon, ami mögé az egész világ elől bújok.

De már nem félek. Tényleg találtam valakit, aki lát engem. Aki azt látja, aki valójában vagyok. És én is látom őt. Én most már mindig csak Ella Harpert fogom látni, mert ő a jövőm. Ő a tüzem, a vasam és a feloldozásom.

Ő a mindenem.

37. FEJEZET

ELLA

Egy héttel később

– MI EZ? – kérdezem, amikor kilépek a fürdőszobából a kedvenc itthoni cuccomban: sortban és Reed egyik pólójában.

A mai táncpróba tovább tartott, így szóltam Reednek, hogy jöjjön haza nélkülem. Miután én is megjöttem, megvárattam a zuhanyozással, pedig állítja, hogy nem zavarja, ha izzadt vagyok.

Most pedig egy rakás színes prospektust találok az ágyamon. Legtöbbjük olyan tiniket ábrázol, akik tankönyvet szorítanak a mellkasukhoz.

– Válassz egyet! – feleli Reed a tévét bámulva.

Közelebb lépve látom, hogy egyetemi prospektusokról van szó. Nagyjából tízről.

– Egy micsodát?

– Válaszd ki, hová menjünk egyetemre.

– *Menjünk?*

Kíváncsian fellapozom az egyiket. Eszerint „az Észak-karolinai Egyetem már a tizennyolcadik század óta biztosít képzéseket”.

- Ja - fordul az oldalára, amivel az izmos teste alá gyűri a csillogó prospektusok felét.

- Együtt választunk? - kérdezem meglepve.

- Aha. Azt mondtad, hogy táncolni akarsz, úgyhogy itt van néhány, ahol jó a művészeti képzés - tűr bele a kupacba, hogy kihúzzon egy piros-fehéret. - Szóval az Észak-karolinai Egyetem greensborói karán van tánc szak, meg a charlotte-in is. Mindkettő akkreditált a Tánciskolák Országos Szövetsége szerint.

Ismerős melegség árad szét a testemben.

- Ennek mind te néztél utána?

- Persze.

Ráharapok az ajkamra, hogy ne sírjam el magam. Ez szerintem a legkedvesebb, leggondoskodóbb gesztus, amit valaha tettem értem. De nem sikerül túl jól lepleznem az érzéseimet, mert Reed az ágyról leugorva magához húz.

- Kiakadtál miatta? - keresi a tekintetemet.

- Nem. Ez annyira édes! - mondom neki bögve.

Erre ő mosolyogva leül az ágy szélére, és a lábai közé rak engem. Mintha félig zavarban lenne, félig pedig büszke.

- Gondoltam, hogy ez a legkevesebb, amit tehetek. Hová szeretnél volna menni, mielőtt apa elrabolt?

- Háhh! Szóval belátod, hogy elrabolt.

- Most mondtam - vigyorog.

- Oké. Állami főiskolára akartam menni, hogy közgázt tanuljak, aztán még két évig könyvelést, és remélhetőleg legyen egy biztos állásom, ahol egész nap számokkal foglalkozhatok. Úgy terveztem, hogy élére vasalt nadrágot fogok hordani, üzemi konyhán fogok ebédelni, és talán lesz egy kutyám, aki hazavár.

- Na, hát most elmehetsz egy művészeti iskolába, és élhetsz a bankban lévő pénzedből - mondja Reed még szélesebb vigyorral.

- És mi lesz a te gazdasági diplomáddal?

- Azt bárhol meg tudom szerezni - von vállat. - Apa úgyis felvesz. Alig várja, hogy beszálljunk a családi bizniszbe. Gid zéró érdeklődést mutat ez irányban. East a gyors kocsikat szereti. Az ikrek meg inkább olyanok, mint...

Elhallgat, mielőtt kicsúszna a száján Steve neve.

- Az ikrek szeretik a repülést, de nem érdekli őket az üzleti rész.

Reed öleléséből kibontakozva odamegyek a komódhoz, és kiveszem a fiókból a szórólapot, amit ma este találtam az Astor hirdetőtábláján. Hailey hívta fel rá a figyelmemet. Reedhez visszatérve odaadom neki a szórólapot a Greensboro-prospektusért cserébe.

- Mi ez? - fordítja meg.

- Amatőr bokszkör. Tudom, hogy szeretsz dolgokat püfölni, de szerintem már nem kéne lejárnod a rakpartra. Itt üthetsz és üthetnek, ráadásul tök legális. Nem mondom, hogy egész hátralévő életedben ezt kéne csinálnod, de...

- Tetszik - jelenti ki Reed.

- Tényleg?

- Csinálhatom ezt, eljárhatok órákra, és utána hozzád jöhetek haza. Jó, mi?

- Jó - olvadok bele az ölelésébe. - Ja, és Val azt mondta, hogy Wade-et vidd magaddal - teszem hozzá vigyorogva. - Szerinte jót fog tenni neki, ha néha beverik azt a csinos képét.

- Azt hittem, hogy most már együtt vannak - kuncog Reed.

- Úgy is van - nevetek a legjobb barátainkra gondolva. Egy hete járnak együtt hivatalosan, de Val máris diktálja a szabályokat. - De Wade-nek még mindig fizetnie kell azért, mert mással kavart.

- A csajok kattantak - forgatja a szemét Reed.

- Nem is! - csípek bele az oldalába. - Ja, egyébként eldöntöttem, hogy táncórákat fogok venni. Ez az egy dolog, amit irigylek Jordan életéből. Tudom, hogy egy év után nem leszek annyira jó, mint ő, de attól még szupernek gondolom.

- Apa imádni fogja.

Reed magára húz, én pedig hozzádörgölözöm a mennyeien kemény testéhez. Összeér a szánk, lassan és édesen. A sortom alá téved a keze, hogy még jobban magához húzzon. Addig csókolózunk, ameddig levegővel bírjuk, aztán legördülök róla, mert ha így folytatjuk, akkor seperc alatt levetkőztetjük egymást. Nemsokára kezdődik a vacsora, és mindannyian elkezdtünk figyelni rá, hogy együtt étkezzünk, mint egy család.

Rádadásul Gideon is jön ma este, és van neki egy ajándékom.

– Hogy vagy azután, hogy...? – kérdezi Reed elfúló hangon. Szokás szerint nem ejti ki Steve nevét, csak homályosan utal rá.

– Jól. És nem kell félned attól, hogy kimondd előttem Steve nevét. Csak ne nevezd az apámnak, mert nem az. Sohasem volt az.

– Tényleg nem – helyesel Reed. – Sohasem volt az apád. Nem igazán hasonlítasz rá.

– Remélem is.

Csakhogy akármennyire is le akarom tagadni, Steve az apám. És a pénz a bankban, amire Reed az előbb célzott? Mind Steve pénze, amit egy aláírással rám ruházott, hogy Callum felügyelete alatt bánjak vele. Már így is elment kábé a pénz fele, de jó célra.

Szerintem Gideon nagyon-nagyon boldog lesz ma este, amikor megtudja, milyen alkut kötöttem Dinah-val. Steve pénzének feléért cserébe elégette az összes bizonyítékot, ami volt neki róla és Savannah-ról. Tudom, hogy örökre eltűntek, mert ott álltam a kandallónál, amikor egy gyufával lángra lobbantotta a pendrive-ot, a kinyomtatott fényképeket, meg a bírósági papírokat, amikről fennhéjázva közölte velem, hogy amúgy sem nyújtotta volna be őket.

Ugyanannál a kandallónál történt, ahol Brooke és a kisbabája meghalt, de próbálok erre minél kevesebbet gondolni. Brooke már nincs köztünk. Mint ahogy Callum meg nem született gyermeke sincs. Semmi sem hozhatja vissza őket, így csak annyit tehetünk, hogy magunk mögött hagyjuk az egész tragikus hercehurcát.

- És te jól vagy? - fogom meg Reed kezét. - Jobban érzed magad azok után, amik történtek?

- Igen - ismeri be. - Határozottan megkönnyebbültem, hogy nem kell börtönbe mennem, de még mindig mérges vagyok az ap... Steve-re. És haragszom az anyámra is. De próbálom elengedni ezeket.

Abszolút megértem.

- Mi a helyzet Eastonnal? Neked mostanában nem tűnik furának?

Easton különösen visszafogott volt az elmúlt egy hétben.

- Nem tudom. Szerintem totál odavan egy lányért.

- Komolyan? - fordulok az oldalamba.

- Komolyan - görbül felfelé Reed szája széle.

- Húha! - rázom a fejemet döbbenten. - Ez olyan, mintha piros hó esne.

- Aha.

Mielőtt további részletekért nyaggathatnám, Callum elkiáltja magát a folyosón.

- Kész a vacsora!

- Gyere, menjünk le - segít talpra Reed. - Vár a család. Szeretem ezt a szót, és szeretem a srácot is, aki kézen fogva kivezet az ajtón, hogy csatlakozzunk a családukhhoz.

A családomhoz.

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Amikor 2015 őszén elkezdtuk írni a *Papír hercegnőt*, egymásnak írtuk. E-mailben küldöztettük egymásnak a fejezeteket. Csak úgy repültek a szavak az oldalakra.

De bármennyire is imádtuk, sohasem gondoltuk volna, hogy annyi olvasót magával fog ragadni a világ minden pontjáról. Nagyon-nagyon hálásak vagyunk nektek, amiért szívesen fogadjátok ezeket a történeteket! Ti keltitek életre a szereplőket.

Köszönetet kell mondanunk Margónak is, aki leült végighallgatni a vázlatot, és visszajelzést adott nekünk a korai fázisban.

Köszönet az előolvasóinknak: Jessica Clare-nek, Michelle Kannannak, Meljean Brooknak és Jennifer L. Armentroutnak, akik felbecsülhetetlen értékű kritikával szolgáltak.

Köszönet a sajtósunknak, Ninának, amiért a könyvvvel kapcsolatos összes PR-munkát intézi. Tudjuk, hogy egy halom melóról van szó!

El lennének veszve az asszisztenseink, Natasha és Nicole nélkül, akik segítenek, hogy mindennap elvégezzük a munkánkat.

És persze örök adósai maradunk az összes bloggernek, kommentelőnek és olvasónak, akik időt szánnak arra, hogy elolvassák és értékeljék ezt a könyvet, és lelkendezzenek róla. A ti támogatásotok és, a visszajelzések miatt éri meg ezt az egészet csinálni!

A SZERZŐRŐL

Erin Watt két bestsellerszerző agyszüleménye, akiket a nagyszerű könyvek szeretete és az írásfüggőség köt össze. Egy kreatív képzelőerőben osztoznak. Hogy mit imádnak a legjobban (persze a családjuk és a házi kedvenceik után)? Jó – és néha őrült – ötletekkel előállni. Hogy mitől félnek a legjobban? A szakítástól. Közös e-mail címükön keresztül veheted fel velük a kapcsolatot: authorerinwatt@gmail.com

MARADJ VELÜNK!

Iratkozz fel hírlevelünkre, hogy elsőként értesülj az új Erin Watt-kötetek megjelenéséről! Ígérjük, hogy csak akkor írunk, ha tényleg fontos. Kövesd Erin Watt Facebook-oldalát is a fejleményekért és az exkluzív részletekért!

LÁJKOLJ MINKET A FACEBOOKON:
<https://www.facebook.com/authorerinwatt>

KÖVESS BENNÜNKET A GOODREADSEN:
https://www.goodreads.com/author/show/14902188.Erin_Watt

MÉLTATÁSOK

Enyhe kifejezés, hogy a rajongók már idegesek, hogy rátehessék a kis kezüket. Minden egyes szívdobogtató, függőséget okozó fejezet végül bámulatos fordulathoz vezetett az eddigi köteteknél. A harmadiknál már olyan nagy a tét, amennyire csak lehet. Reed és Ella rémisztően bizonytalan jövővel néz szembe.

– *Angela* (Reading Frenzy Book Blog) @ Goodreads

A Royal fiúknak örökre különleges helyük lesz a szívemben. A szereplők pont olyan fantasztikusak, mint mindig.

– *Jessica* (Chatterbooks Book Blog) @ Goodreads

Megint megcsinálták! Ennek a két kicseszett írónőnek sikerült gondoskodnia róla, hogy kitépjem a rohadt hajamat, és harmadjára is baromira buzogjon bennem az adrenalin!

– *Jodi Bibliophile* @ Goodreads

Hű, micsoda hullámvasút! A sok felfordulás és dráma után végre megkapjuk a válaszokat a kérdéseinkre a *Cifra Palotában*. Persze ez nem jön könnyen, és nem sikerül anélkül, hogy messzemenő következmények ne sújtanák a kedvenc szereplőinket.

– *Candace* @ Goodreads

Az év egyik legváratlanabb fordulata! A *Cifra Palota* olvasása közben szó szerint a szék szélén ücsörögtem. És sohasem dőltem hátra.

– *Pearl Angeli @ Goodreads*

Wow! Egyszerűen wow! Ez az egy szó jut eszembe, miután elolvastam ezt a könyvet. Eldobtam az agyam a hullámvasúttól, amire ezek a szerzők ültettek, és minden pillanatért megérte. Nem Royalék fognak tönkretenni, hanem az író nők, akik kitalálták őket!

– *Sabrina @ Goodreads*

Te jó isten! Milyen örült utazás! Engem tönkretettek ezek a Royal fiúk, de basszus, mennyire megérte! Egyáltalán nem bánom, semennyire.

– *Hulya Kara Yuksel @ Goodreads*

Azzal a figyelmeztetéssel árulják ezt a sorozatot, hogy „ezek a Royalék tönkretesznek”, ami különösen igaz, ha a megjelenéskor olvassa el az ember a köteteket. Mert hónapokig várni kell a következőre.

– *Amy (Foxy) @ Goodreads*